

Giới thiệu Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi

Tên gốc: Ô ô ô giả ca ca lại yêu ta một lần

Hán Việt: Ô ô ô giả ca ca tái ái ngã nhất thứ

Tình trạng: Hoàn | 43 chương

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, Song trọng sinh, Tình cảm, HE, 1v1, Thanh Xuân Vườn trường

- **Văn án:**

Năm lên năm tuổi, Chu Ưc Chi gặp nạn, bị bắt cóc tới một khe suối âm u, không thấy được chút ánh sáng nào.

Trong khoảng thời gian đầy kinh hoàng và hoảng sợ đó, có một thiếu niên cũng bị bắt cóc, sau đó đã cứu cô, dẫn cô trốn thoát khỏi nơi đó, cô mãi không thể nào quên được những ngôi sao trên bầu trời đêm hôm đó...

Năm mười lăm tuổi, cha mẹ cô cuu mạng một thiếu niên mồ côi. Cô nhìn người trước mắt, có chút âm trầm và lạnh nhạt, có chút tự bế và bất an, cô sợ hãi, sợ rằng cha mẹ mình sẽ chú ý người này, không thương yêu cô nữa.

Nhìn thiếu niên từ phía cầu thang cao cao, ánh mắt đối chọi gay gắt

Sự nhăm vào này, đó là suốt 5 năm.

Chu Ưc Chi thời niên thiếu không trải qua nhiều chuyện, lại không có cảm giác an toàn, vì đem anh trai quá mức ưu tú này đuổi ra khỏi cửa nhà ——

- Mất lạnh, mở miệng trào phúng.
- Để anh gặp mưa mà sốt cao.
- Vu khống anh trộm đồ vật.
- Dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Mười tám tuổi, nhân sinh của cô xinh đẹp, bị lưu manh theo dõi về nhà trong ngõ nhỏ, có người bảo vệ cô một đường.

Hai mươi tuổi, Chu Ưc Chi bị tai nạn xe cộ, đôi mắt bị mù, được người hảo tâm không muốn lộ tên họ quyên tặng, mà cùng năm, anh trai Tiết Tích rời nhà xuất ngoại đi đào tạo sâu.

Sau lại, trước khi chết, Chu Ưc Chi mới biết, năm mình 5 tuổi, mười lăm tuổi, mười tám tuổi, hai mươi tuổi, tất cả đều là anh trai Tiết Tích.

.....

Trong tâm Chu Ưc Chi đau nhức, một sớm tinh mộng, thế nhưng về tới năm mười lăm tuổi.

Ngày mưa mây đen giăng đầy, quán gia từ bên ngoài mang theo thiếu niên đôi mắt xinh đẹp cả người đều bị ướt trở về.

Thiếu niên nâng đôi mắt ướt dầm dề lên, mặt vô biểu tình mà nhìn về phía cô, giống như năm đó.

Tâm Chu Ưc Chi kinh hoàng, tựa như lâm vào mộng.

【 kiêu diễm xán dương phú quý hoa vs bần cảnh thanh lãnh áo sơ mi trắng 】

【 độ dài không dài, song trọng sinh, đều cho rằng đối phương không biết 】

【 nam nữ chủ không huyết thống hay quan hệ thân thích, nam chủ chỉ là đã chịu sự giúp đỡ của nhà nữ chủ, đầu chó bảo mệnh 】

- **Tag:** Yêu sâu sắc trọng sinh ngọt văn

- Ngày đào hố: [12.08.2020] ~ Ngày lấp hố: [25•09•2020]

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp lại

Edit: Thanh Thanh

~~~~Truyện được đăng tải duy nhất trên wattpad Thanh Thanh Cucaitrangkhaai~~~~

Một người đối xử tốt với một người khác, có thể tốt tới trình độ nào? Một người có thể dễ dàng tha thứ cho một người khác, thật sự có thể không có hạn cuối sao?

Cho dù cô nuông chiều tùy hứng, ích kỷ xấu xí, kiêu ngạo vô tri, sống giống như bình hoa trừ bỏ mặt ra liền không được chút nào cả?

Chu Ước Chi trước nay đều không tin trên thế giới có tình cảm thuần túy lại tốt đẹp như vậy tồn tại.

Cho dù tồn tại, sao có thể rơi xuống trên người mình - loại ích kỷ máu lạnh với nhân thân được chứ?

Mười lăm tuổi đến 22 tuổi, cô vẫn luôn thực chán ghét anh trai Tiết Tích.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Cha cô là thương nhân, mẹ là người giới nghệ sĩ, hàng năm bận rộn công việc không trở về nhà, cuộc hôn nhân này bắt đầu từ liên hôn gia tộc, ở trong giới hạn sụp đổ miễn cưỡng kéo dài hơi tàn đi tiếp.

Trong nhà hàng năm lạnh như băng, cha mẹ trừ bỏ đưa tiền ra, không để ý tới cô lắm.

Chu Ước Chi dùng tất cả thủ đoạn trong người cũng không làm cho cha mẹ chú ý đến mình.

Cha mẹ lại không hỏi qua cô một tiếng, trực tiếp giúp đỡ thiếu niên kia đem về nhà, để cô gọi anh là "Anh trai".

Chu Ước Chi nhớ rõ ngày đó cô cảm giải nhất cuộc thi khoa học tự nhiên của tỉnh cho *cao nhất [2]*, trời ngày mùa thu, đột nhiên mây đen giăng đầy, mưa to tầm tã, khi cô biết được cha mẹ cách nửa năm sắp trở về, che giấu nỗi nhớ mong đợi, làm bộ dường như không có việc gì mà đem cúp đặt ở trên bàn trà trong phòng khách.

[2] cao nhất: tương đương với lớp 10 bên mình

Cô thậm chí luyện tập đến lòng bàn tay có vết chai, chuẩn bị tốt một khúc dương cầm khó khăn cực lớn.

Nhưng ngày hôm ấy cha mẹ lại không trở về.

Quần gia dẫn thiếu niên cả người ướt đầm dề tiến vào, thiếu niên kia có đôi mắt xinh đẹp kinh người, mũi cao thẳng, môi hơi mỏng, mặc đồng phục cũ giặt đến trắng bệch nhìn không ra màu sắc, trên chân là đôi giày thể thao cũ, nước bùn bắn lên, có vẻ có chút chật vật.

Tóc ngắn đen nhánh của anh ướt đầm dẫm ở thái dương, sắc môi cùng da thịt đều có chút tái nhợt, cả người ướt đến giống như con gà rút vào nồi canh.

Anh rõ ràng hẳn là có quắp.

Chính là anh ngược mắt nhìn Chu Ước Chi ở trên cầu thang, lại nhấp môi, sống lưng đĩnh bạt, mặt không biểu tình, cũng nhìn không ra ý kinh diễm.

Cha mẹ dùng phụ kiện gửi tới một tin thật dài, thiếu niên bọn họ giúp đỡ tên là "Tiết Tích", thập phần ưu tú, không lâu trước đây cảm giải đặc biệt thi đua cả nước, trước đó được viện nghiên cứu nhìn trúng, hiện tại tạm ở nhà, để Chu Ước Chi lúc học tập có chỗ nào không hiểu thì đến thỉnh giáo anh.

Chu Ước Chi đem tin lướt qua lướt lại mà xem, nhưng không tìm được một câu nào có quan hệ với mình.

Dư lại phụ kiện tất cả đều là một ít tư liệu của Tiết Tích, để quần gia đi giúp anh xử lý thủ tục chuyển trường.

Cô buồn không lên tiếng mà đem cúp toàn tỉnh ở trên bàn trà đi, ném vào trong ngăn kéo khóa lại, chỉ cảm thấy mới vừa rồi mình tò mò cùng hứng thú với thiếu niên kia bị tạt một chậu nước lạnh, bị giới đến tắt lửa.

Đối chọi gay gắt càng ngày càng nghiêm trọng.

Chu Ước Chi khi niên thiếu ít trải nghiệm, lại không có cảm giác an toàn, vì đem anh trai quá mức ưu tú đuổi ra khỏi nhà, đối xử lạnh nhạt mở miệng trào phúng, khi toàn thành phố mưa to để tài xế dừng xe trên đường ném anh xuống hạp anh sốt cao, thậm chí vu khống anh trộm đồ, dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Cô gương nanh múa vuốt mấy năm, thiếu niên đáng người ngày càng cao lớn bước chân vẫn là bước không nhanh không chậm, lấy một đôi mắt không có độ ẩm nhìn cô, đi theo phía sau cô về nhà.

Tất cả nắm đấm mà Chu Úc Chi đâm ra phăng phát đều đâm vào bông, không có chút đáp lại nào.

.....

Nhưng theo tuổi tác lớn dần, khí thế kiêu ngạo của cô giảm đi. Thiếu niên đeo đôi giày cũ nát, tựa như con chó nhỏ ngày mưa đi lạc kia cũng ở phía sau cô thoát thai hoá cốt, anh lớn lên thành thực, thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn lãng, trở thành nam thần trong mộng của vô số thiếu nữ.

Chu Úc Chi nhắm vào Tiết Tích rồi cuộc nhắm vào một môi, rồi cuộc tâm không phục khẩu không phục mà thừa nhận, anh trai đích xác quá mức ưu tú, chính mình phải rất cố sức mới có thể đuổi kịp bước chân của anh.

Năm hai mươi tuổi ấy, Chu Úc Chi đơn giản mắt không thấy tâm không phiền, tìm cha mẹ xin một khoản tiền, lên kế hoạch xuất ngoại, cách Tiết Tích thật xa.

Nhưng mà không nghĩ tới lại không thành, cô lại bị tai nạn xe cộ, hai mắt bị mù ba tháng.

Nhân sinh như diễn, nhân sinh kiêu ngạo của Chu Úc Chi lập tức ngã vào đáy cốc.

Cũng may quần gia giúp cô tìm được người quyên tặng.

Cô năn nỉ người nọ mau chóng tiến hành giải phẫu, người nọ sau một lát trầm mặc, đáp ứng.

Cô nghĩ, người nọ nhất định cực kỳ thiếu tiền, nếu không ai nguyện ý cả đời đều lâm vào trong bóng tối.

Chu Úc Chi dị thường cảm kích, đề quần gia đem tất cả tài sản trên danh nghĩa của mình đều tặng cho người nọ.

Quần gia lại nói người nọ hiến cho không, không nhận tài sản, cũng cự tuyệt thỉnh cầu cô đưa ra là thấy mặt người ấy, tuy rằng trong lòng cô có chút kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

.....

Sau khi được nhìn thấy lại ánh sáng, nhân sinh của Chu Úc Chi như là xoay cái cong, anh trai làm người ghét kia tan học về nhà phải theo sau lưng cô rồi cuộc không xuất hiện nữa.

Cô chỉ cảm thấy vui sướng vô cùng, từ chỗ cha mẹ biết anh trai xuất ngoại đào tạo sâu, khả năng mười mấy năm sau đều sẽ không trở về, cô càng là một thân nhẹ nhàng.

Không có "Người mặt lạnh" quấn quýt, Chu Úc Chi giống như chim nhỏ thoát khỏi trói buộc của nhà giam, tiêu sái mấy năm.

Bởi vậy khi phương xa truyền đến tin tức của Tiết Tích, Chu Úc Chi sửng sốt một chút.

Ngày đó, cô từ chỗ đối thủ sinh ý của cha biết được một tin trọng yếu, đó là một phản thư ý nguyện hiến mắt.

Người được tặng là cô.

Mà người quyên tặng.

Tầm mắt cô chậm rãi rơi xuống góc phải ký tên ở bên dưới, cái tên quen thuộc đến làm cô trong nháy mắt kinh ngạc cho rằng về tới ngày mùa hè cao trung [3], cô chép bài tập của Tiết Tích, không cẩn thận đem tên của anh chép vào.

[3] cao trung: tương đương với THPT bên mình.

Ký tên là Tiết Tích.

Xương ngón tay Chu Úc Chi trắng bệch, như lâm vào mộng lớn, lo sợ không yên không biết phải làm sao.

Sao có thể là anh? Sao có thể là anh được chứ?

Cô lập tức đem thư hiến cho đưa đi giám định thật giả.

Một cái chớp mắt kia cô thể nhưng bị sự ti tiện của mình khiếp sợ rồi —— người quyên tặng là ai cũng được, chính là không thể là anh, cô sợ hãi mình khi niên thiếu không kiêng nể gì làm hết thầy, đều bị đắp lên con dấu sai lầm.

.....

Hết thầy đều đã không có cách nào cứu vãn, khi truyền đến tin tức Tiết Tích, Tiết Tích đã tai nạn trên không mà qua đời rồi.

Chu Úc Chi lần đầu tiên đi tra chuyện năm đó.

Ngược dòng đến mười mấy năm trước, năm năm tuổi ấy, cô từng bị bắt cóc. Bọn bắt cóc yêu cầu không chỉ là ngàn vạn tiền chuộc, còn có không thể báo cảnh sát, cha hoặc mẹ tự mình đem tiền chuộc tới.

Ngàn vạn tiền chuộc đối với Chu Độ cùng với Khương Ý Dung hai người họ mà nói không tính là gì cả, chỉ là vấn đề ai mạo hiểm đi này, hai người đã xảy ra tranh cãi. Gia sản của hai người đều quá trăm triệu, phân không ra ai cao ai thấp, ai cũng không muốn đi. Hai người cũng đều thường xuyên xuất hiện ở trên tin tức kinh tế tài chính cùng tin tức giải trí, gương mặt họ bọn bắt cóc biết rõ, mượn người giống họ đi thay là không được.

Vì thế rất đơn giản, báo cảnh sát.

Bọn bắt cóc nghe được âm thanh còi cảnh sát gào thét mà đến, nhân cách phản xã hội bị chọc giận, hung thần ác sát mà đem vài người chất vào túi vải bố, ném vào cốp xe, dời địa điểm, tiền này bọn chúng cũng không cần nữa, quyết định giết con tin, đồng quy vu tận.

Bị nhốt ở cốp xe xóc nảy một đường.

Chu Úc Chi cuộn tròn thân mình cạnh một cậu nhóc sắc mặt trắng bệch bị mảnh sắt của xe cắt phải bắp chân, chảy rất nhiều máu.

Chu Úc Chi sợ hãi cảm giác máu đặc sệt lây dính đến trên người mình, trong bóng đêm, lặng yên không một tiếng động mà cời khăn quàng cổ trên cổ mình xuống cùng với kẹp tóc, thử dựa theo phương pháp mà khi *Học Tiền Ban* [4] đã được hướng dẫn, giúp cậu nhóc băng bó.

[4] Học Tiền Ban: Lớp học trước khi vào Tiểu Học của học sinh Trung Quốc, chỉ học tầm mấy tháng, được dạy qua một cách đơn giản, sau đó sẽ được lên lớp 1.

Sợ chọc giận bọn bắt cóc, không có một đứa nhỏ nào dám phát ra âm thanh.

Chu Úc Chi cùng cậu nhóc bên người cũng thế, cố nén kinh hoàng sợ hãi, lặng yên không một tiếng động mà hoàn thành băng bó.

Đào tẩu là lúc thừa dịp bọn bắt cóc đi tiểu.

Đứa bé lớn tuổi nhất chạy ra cửa kho hàng, đem từng đứa bé không bị thương từ cốp xe xuống, Chu Úc Chi cũng xuống xe, đến phiên một cậu nhóc cuối cùng hơi thờ thoi thóp cẳng chân bị thương đều đứng dậy không nổi, tất cả mọi người do dự.

Có người nói, đừng động.

Cậu nhóc cẳng chân bị thương lớn lên thật xinh đẹp, mở to hai mắt nhìn bọn họ.

Nơi xa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân bọn bắt cóc, không rảnh để do dự, những đứa trẻ khác nhanh chóng đóng cửa sổ, hốt hoảng chạy trốn.

Chu Úc Chi kinh hoàng, sợ hãi vạn phần, xoay người nhảy vào bên trong xe, đóng cốp xe lại.

Đợi đến lúc bọn bắt cóc phần nộ mà đi bắt những đứa trẻ đào tẩu, cô mới nhảy xuống cốp xe, lúc này kho hàng đã chỉ còn cô cùng cậu nhóc kia.

Cô bắt lấy tay cậu nhóc kia.

Cậu nhóc cố nén đau nhức, hai người một đường chạy như điên.

Mấy năm sau Chu Úc Chi tuy rằng về tới nhà, nhưng vẫn gặp ác mộng, mơ thấy bộ mặt dữ tợn của bọn bắt cóc ngã vào vũng máu.

.....

Đến lúc này Chu Úc Chi mới biết, cô năm tuổi, mười lăm tuổi, mười tám tuổi, hai mươi tuổi, thế nhưng tất cả đều là anh trai Tiết Tích.

Cô trần trọc, hỏi chính mình, một người đối tốt với một người khác, có thể tốt tới trình độ nào? Một người có thể dễ dàng tha thứ cho một người khác, thật sự có thể không có hạn cuối sao?

Không tồn tại. Cô không tin.

Nhưng chân tướng của sự thật lại chói lọi bày ra ở trước mắt cô.

Cô những năm đó đối với anh trai ác liệt đến cực điểm, nhưng anh lại không chút do dự đem đôi mắt của mình cho cô.

.....

Biết được chân tướng Chu Úc Chi sốt cao ba ngày ba đêm, khi tỉnh lại đầu óc mơ hồ, không suy nghĩ được gì, có chút đại ra, sờ soạng khoe mắt, phát hiện huyết thái dương dính đầy nước mắt.

Trong lòng cô đau nhức, cho người đặt vé máy bay, quyết định đi nước ngoài nơi Tiết Tích bị tai nạn trên không, đi đưa một bó cúc non cho anh.

Chính là tới trước bia mộ của anh rồi, cô lại có thể nói cái gì đây.

Cô phải nói với Tiết Tích như thế nào, cô khi thiếu niên trăm phương nghìn kế đem anh đuổi ra khỏi cửa nhà, chỉ là bởi vì đổ kị anh ưu tú.

Cô phải nói cho Tiết Tích như thế nào, chuyện lúc năm tuổi cô cơ hồ đã không nhớ rõ, cô giúp anh băng bó, là bởi vì chán ghét máu không ngừng rơi xuống trên mắt cá chân của mình.

Cô lúc ấy ở lại, mang anh bị thương cùng nhau chạy, không phải bởi vì thiện lương không bỏ lại anh, mà là bởi vì nghe thấy tiếng bước chân bọn bắt cóc vội vàng trở về, hấp tấp đưa ra quyết định.

Sau lại cùng anh một đường đào tẩu, cũng chỉ là bởi vì một người sợ hãi trốn đi vào đêm khuya.

Cô không thể nói ra những lời xin lỗi này.

.....

Chu Ước Chi thay một bộ váy đen, dùng kính râm che đi đôi mắt ngập nước mắt, bước lên hành trình đi dị quốc.

Chỉ là cô không nghĩ tới, tựa như mơ một giấc mộng thật dài, khi tỉnh lại ở trên xe hơi, cô thể nhưng về tới năm cô mười lăm tuổi.

~~~~~

Tất cả những thứ liên quan đến hệ thống giáo dục bên Trung Quốc tớ sẽ không thay đổi sang như hệ thống giáo dục bên mình, mà tớ sẽ giải thích ở ngay bên dưới. Dưới đây sẽ là sơ đồ của hệ thống của bên ấy và bên mình:

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vãn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Gặp lại

Edit: Thanh Thanh

~~~~~Truyện được đăng tải duy nhất trên wattpad Thanh Thanh Cucaitrangkhaai~~~~

=====

"Đang" dương cầm đột ngột phát ra một âm tiết ngắn ngủi.

Tất cả hình ảnh kịch liệt co rút lại, treo đèo lội suối, lật qua năm tháng, lấy tốc độ cực nhanh lùi lại sâu vô cùng trong ngày thu mưa to này.

.....

Thiếu nữ ghé vào trên dương cầm không biết khi nào ngủ đi thân thể bỗng nhiên run rẩy một chút, bỗng nhiên bị tiếng đàn đột ngột này làm bừng tỉnh.

Cô ngẩng đầu lên, trái tim phảng phất bị một bàn tay to nắm lấy, vẫn cứ còn sót đau nhức lại tê tâm liệt phế, lại tìm không thấy đường ra, chỉ mờ mịt mà chớp mũi chua xót.

Nhưng tất cả trước mắt này.....

Hồ hấp Chu Ước Chi cứng lại, nhìn về bốn phía.

Màn trời tối tăm bên cạnh là rèm cửa sổ màu lam nhạt cùng cửa sổ sát đất, lá cây ngô đồng đuối thân đến lầu hai đã trở nên khô vàng, mưa to bùm bùm, nện ở trên cửa kính, giống như ngàn vạn người vỗ tay ở trong yên tĩnh.

Cô rõ ràng đã bước lên hành trình đi dị quốc, nhưng sao vừa mở mắt ra lại về tới biệt thự?!

Tim Chu Ước Chi đập dần dần nhanh hơn, không thể tưởng tượng mà nhìn về phía đôi tay của mình, cô cúi đầu, trên cây đàn tròn bóng đen nhánh, ảnh ngược hiện ra một gương mặt thiếu nữ tuổi trẻ trên đầu là búi tóc nhỏ xinh.

Làn da trắng nõn, cổ thiên nga thon dài, ngũ quan lãnh đạm chán đời, nhuệ khí lại kiêu ngạo.

Là một gương mặt chỉ nhìn bề ngoài, mỗi người đều sẽ thích khuôn mặt xinh đẹp này.

Di động gác ở một bên đột nhiên sáng lên, là một tin nhắn mới nhất, người gửi là cha cô - Chu Độ, tiêu đề tin nhắn là: Tư liệu Tiết Tích.

Lần thứ hai nhìn đến tên này, hô hấp Chu Úc Chi chậm một giây.

Những tất cả những thứ này đều quá mức quen thuộc, quen thuộc đến làm máu người dâng lên, phảng phất như bánh răng vận mệnh lại lần nữa quay lại đây một lần.

Cuối mùa thu năm mười lăm tuổi năm ấy, lá khô, mưa to, xe màu đen chậm rãi từ sườn núi xuất phát, thiếu niên sắp được quản gia mang vào nhà.

.....

Chu Úc Chi ý thức được thời gian của cô thế nhưng chạy ngược về tới một ngày gặp lại kia!

.....

Trái tim cô chột kinh hoàng, so với tiếng mưa rơi còn mạnh hơn, không rảnh lo những thứ khác, cô vội vàng mở cửa thư phòng ra đi ra ngoài, ngay cả đầu gối bị ghế dài dương cầm vướng một chút cũng không phát hiện ra.

Phảng phất như là nóng lòng xác minh cái gì, cô dẫm lên dép lê, từ trên cầu thang lao xuống.

Bởi vì mưa to, cửa lớn biệt thự gập gao đóng lại, quản gia ra cửa, di Hà đang ở phòng bếp làm một ít điểm tâm nhỏ. Nghe thấy thanh âm cô dẫm lên dép lê dồn dập xuống lầu, di Hà vội vàng từ phòng bếp lộ đầu ra: "Tiểu thư, cô cẩn thận một chút, không lại ngã mất."

Chu Úc Chi nhìn về phía di Hà, di Hà quả nhiên trẻ hơn mười mấy tuổi.

Cô lại nhìn về phía trên bàn trà, đặt một cái cúp thi đua toàn tỉnh, đây là cô sáng nay để lên khi nghe nói cha mẹ sẽ về, làm bộ trong lúc vô ý để ở đó. Quả nhiên, quả nhiên về tới một ngày kia!

Tâm Chu Úc Chi kích động cùng đau đớn giao thiệp, thế nhưng cô ở trên cầu thang ôm đầu gối đặt móng ngồi xuống.

"Tiểu thư làm sao vậy?!" Di Hà kinh hoàng thất thố mà lại đây đỡ cô.

"..... Cháu không có việc gì." Chu Úc Chi rút cuộc từ trong lo sợ không yên thanh tĩnh một chút.

Đã phát sinh hết thảy, không phải ác mộng, là thật sự.

Nhưng mà, hiện tại thời gian chạy ngược, cô về tới khởi điểm ban đầu, cũng là thật sự.

Người đối xử với cô tốt nhất thế giới kia còn chưa đi đến trước mặt cô, còn chưa nhận lúc cô kiêu ngạo ương ngạnh, không biết trời cao đất dày mà chôn vùi đi cả đời tốt nhất của mình.

Tất cả đều còn kịp.

.....

Chu Úc Chi lau sạch nước mắt ở khóe mắt, nhìn đồng hồ trên vách tường, ý đồ nhớ lại thời gian đời trước quản gia đem Tiết Tích mang về, nhưng nỗ lực ở trong đầu tìm tòi trong chốc lát, cô chán nản phát hiện, cô căn bản nhớ không nổi.

Ngay cả cảnh tượng tương ngộ đời trước đều rất mơ hồ.

Rốt cuộc ngay lúc đó anh trai đối với cô mà nói cũng chỉ là một người ngoài đột ngột xuất hiện ở cái nhà này.

Cô cùng quản gia, di Hà ba người ở biệt thự to như vậy sinh sống rất nhiều năm, nếu không phải cha mẹ cách nửa năm sẽ thay phiên nhau trở về một lần, Chu Úc Chi cơ hồ đều không nhớ rõ gương mặt của họ.

Cô giống như một con thú nhỏ bị quên ở chỗ này, không biết là chỗ nào của mình làm cho bọn họ không thích mình.

Nhưng một người ngoài đột nhiên bước vào nhà lại làm bọn họ liên tục khen, phá lệ đề bụng. Điều này làm Chu Úc Chi cảm thấy lãnh thổ bị xâm phạm, đồ vật mình khát vọng nhất cũng bị cướp đi. Cô rất khó để không giương nanh múa vuốt, ý đồ đem người kia đuổi ra ngoài.

Hiện tại nghĩ đến, mình niên thiếu năm đó, thật sự quá mức ác liệt.

Kỳ thật Chu Úc Chi nhớ mang máng, cô lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên mặt mày xinh đẹp xuất hiện ở cửa kia, cũng không hoàn toàn là chán ghét.

Khi đó cảm xúc của cô rất phức tạp, đã có sợ hãi đối với sự chú ý của cha mẹ bị cướp đi, đồ kỵ với thiếu niên, còn có trong nháy mắt kinh diễm —— cô đối với anh là tò mò, rốt cuộc bởi vì nguyên nhân tính cách cùng gia thế, cô cơ hồ không có bạn bè gì, cô cho rằng mình sẽ có thêm một thiếu niên làm bạn chơi cùng.

Nhưng sau khi thiếu niên cả người ướt đầm dề bước vào cửa lớn Chu gia, biểu tình trên mặt nhìn về phía cô lại rất bình đạm, phảng phất có loại cảm giác cự người ngàn dặm ở ngoài.

Lần này khơi dậy ngạo khí của Chu Úc Chi —— người này ăn nhờ ở đậu, giày đem thăm đầu làm bản hết, không phải là nên lấy lòng cô sao? Nhưng vì sao sống lưng anh lại đĩnh bạt, hoàn toàn không có cái ý kia?

Trong tâm Chu Úc Chi sinh ra chút cảm xúc nói không rõ.

Là anh không để ý tới cô trước.

Hiện tại nhớ tới, Chu Úc Chi càng ngày càng cảm thấy mình hiểu lầm cái gì.

Cô mở tư liệu của Tiết Tích mà cha gửi ra, đem những phụ kiện đó từng cái click mở ra xem.

Đời trước, bởi vì không quan tâm, không thèm để ý, cô thậm chí lạnh nhạt mà tư liệu cũng chưa mở ra xem.

Sau đó mới từ trong miệng học sinh trong trường học đồn đãi vớ vẩn mới biết được về thân thế của Tiết Tích.

Cha cô Chu Độ là thương nhân tư tưởng mười phần ích kỷ, sẽ không vô cớ giúp đỡ đệ tử nghèo không hề có quan hệ.

Sở dĩ đem Tiết Tích mang về nhà là có nguyên nhân. Tổ tiên Tiết gia làm quan, tổ tiên Chu gia làm kinh doanh, hai ông cụ của hai nhà có tình bạn cũ.

Ba năm trước đây cha của Tiết Tích vẫn là thị trưởng kiêm thư ký tỉnh ủy Hải thành, ở trong một sự kiện nổi mạnh xử sự bất lợi bị cách chức, sau lại không biết đã xảy ra cái gì, bị người cử báo, phát hiện đã từng tham ô nhận hối lộ.

Chuyện cụ thể như thế nào, mọi người cũng không rõ ràng lắm, ngay cả tin tức mà Chu Độ có thể có được cũng chỉ là so với tin tức bình thường nhiều hơn một chút.

Tài sản của cha Tiết và mẹ Tiết sau khi bồi thường hết thì hai người cùng tự sát, Tiết Tích chính mắt nhìn thấy cha mẹ nhảy lầu, đã chịu kích thích quá lớn, tự bế thất thanh, bị đưa đến chỗ của ông nội, sửa tên đổi họ, anh trong một đêm cửa nát nhà tan, từ quan nhị đại lưu lạc thành học sinh nghèo khó.

Ba tháng trước, ông nội của anh cũng qua đời, chỉ còn lại có một bà ngoại già si ngốc.

Cha của Chu Úc Chi vâng theo ý của ông nội hải ngoại, tiến hành giúp đỡ Tiết Tích, đem con trai của cố nhân từ ngoại thị về giúp đỡ, cũng vì chuyện này xử lý thủ tục chuyển trường, an bài bà ngoại vào bệnh viện.

Đây mới là bắt đầu Tiết Tích được mang về Chu gia.

Chu Úc Chi lúc ấy không có nhìn kỹ tư liệu, cũng không biết, rồi sau đó từ trong miệng đám con em quý tộc trong trường học kia dùng khẩu khí trào phúng nghe được, chán ghét với anh trai đã ăn sâu bén rễ.

Nhưng hiện tại nghĩ đến, trước khi thiếu niên Tiết Tích được quản gia mang về, mới vừa xử lý xong tang sự của ông nội, mang theo bà ngoại lận lộn đường xa lại đây, đã nghèo túng mà còn mỗi một, áp lực áp anh đến cong eo, anh mệt đến bước đi trầm trọng, đôi mắt đều sắp không mở ra được.

Nhưng anh giống như gà rớt vào nồi canh đứng ở trước cửa lớn Chu gia, vẫn cứ thẳng sống lưng, chỉ sợ là muốn ở trước mặt cô nỗ lực thể diện một chút.

Trên người anh có khí vị xe lửa đường dài, đói bụng một ngày, sợ tới gần cô sẽ bị cô ngửi được, không có ấn tượng tốt, cho nên đứng xa xa ở nơi đó, trầm mặc mà nhấp môi, nhìn cô không nói lời nào.

Mà ngay lúc đó có cái gì cũng không suy xét đến, chỉ vì tính tình bị kích thích, cho rằng anh khinh thường mình, sau khi anh vào cửa liền bắt đầu mặt lạnh mà đối xử.

.....

Ký ức đời trước về ngày này trong đầu Chu Úc Chi dần dần được gọi lên, tựa như trang sách ố vàng bị đê ở đáy hòm một lần nữa tìm ra, trong lòng cô trống trơn, có chút khổ sở, lại vui mừng vì có thể có một đời làm lại một lần nữa.

Cô muốn đền bù ác liệt cùng sai lầm đời trước, thay đổi vận mệnh của cô cùng của anh. Một đời này cô sẽ không lại là Chu Úc Chi khí thế kiêu ngạo, không biết tốt xấu kia.

Nghĩ đến đây, Chu Úc Chi nhanh chóng nhảy dựng lên, vọt tới phòng bếp, nguyên khí tràn đầy mà nói với di Hà: "Di Hà, giúp cháu làm vài món ăn!"

Đời trước anh đói bụng một ngày, còn bị cô châm chọc mỉa mai. Một đời này cô muốn trước tiên chuẩn bị tốt cơm, sau đó chờ anh tới.

Di Hà hoảng sợ, cuống quýt đem cô đẩy ra: "Tiểu thư, cô tiến vào làm gì?"

Chu Úc Chi từ nhỏ đến lớn đều có chút kiêu khí, mũi mẫn cảm, dạ dày cũng không tốt, ngửi không được hương vị quá mức nồng, vị khói dầu, mùi máu

tươi, người được đều sẽ làm cô không tự chủ được mà nôn khan.

Quần gia cùng dì Hà phàm là dính vào hương vị này, đều sẽ tắm rửa trước xong rồi mới xuất hiện lại ở trước mặt cô. Cho nên phòng bếp là nơi Chu Úc Chi trước nay đều không đi vào.

Mười ngón tay của cô tinh tế không dính xuân thủy, như là hàng tinh xảo để trên kệ triển lãm, cùng những thứ này không hợp nhau. Nhưng Chu Úc Chi đã phân phó: "Dì Hà, làm một món xương sườn chưng thịt, nhớ rõ làm ngọt một ít, sau đó lại làm một ít rau dưa xanh lục."

Dì Hà càng thêm hoài nghi nhân sinh: "Tiểu thư, không phải cô không thích ăn ngọt sao? Cô nói trong đường có đồ vật làm người béo phì."

Nhưng anh thích ăn.

Đời trước trong biệt thự này tất cả sắc thái đều là dựa theo Chu Úc Chi mà làm.

Chu Úc Chi bởi vì chán ghét Tiết Tích, không thường ở nhà ăn cơm, hàng năm ở bên ngoài trường học mời khách. Ngẫu nhiên ở biệt thự ăn cơm, dì Hà làm tất cả đều là món cô thích, mà thiếu niên trầm mặc ngồi ở đối diện cô trước nay đều không chọn.

Vóc dáng của anh thay đổi thật sự nhanh, thân cao mấy ngày liền biến hóa, mấy năm kia anh đều không thể ăn cay.

Chu Úc Chi ngẫm lại lòng tràn đầy buồn bã, cô không chút do dự nói với dì Hà:

"Không sao cả, dì Hà, nhớ rõ làm thanh đạm chút, chờ lát nữa có khách tới."

Dì Hà tất nhiên là đáp ứng, cũng không nghĩ nhiều, lại vội vàng vào phòng bếp.

Chu Úc Chi trở lại phòng khách, lại đem cái cúp tinh xảo hổ vờ mắt mặt kia của mình kia mang về phòng ngủ, để ở trong ngăn kéo khóa lại.

Cô từ trong phòng đi ra, lại nghĩ đến một chuyện.

Đời trước sau khi Tiết Tích đi vào nhà này, bởi vì trong nhà hết thầy đều là Chu Úc Chi làm chủ, cho nên lúc ấy Chu Úc Chi thập phần bài xích anh, cố ý để quần gia đem phòng của anh an bài ở trong phòng thợ làm vườn ở ngoài biệt thự.

Nhà kia tuy rằng đầy đủ hết các thứ nhưng không khác tầng hầm ngầm là mấy, âm lãnh ẩm ướt, đời trước thợ làm vườn cũng là ngẫu nhiên mới ở tạm một ngày.

Tiết Tích ở đó hai tháng, cha mẹ Chu Úc Chi đã trở lại, đem Chu Úc Chi mắng một trận lớn, phòng của Tiết Tích lúc này mới được đổi lại vào bên trong biệt thự.

Lúc ấy dây thanh quản của Tiết Tích luôn luôn trầm mặc ít lời còn chưa hoàn toàn khôi phục, không thể không đứng ra ách thanh giải thích, Chi Chi đã sớm an bài xong phòng cho anh, là anh cảm thấy không khí bên ngoài tương đối tốt, chưa kịp dọn. Cha Chu lúc này mới không nói gì nữa. Nhưng không hề ngoài ý muốn, anh nói như vậy, dừng ở chỗ Chu Úc Chi, lại là anh giả mù sa mưa.

Chu Úc Chi càng thêm bài xích anh, không muốn đi học chung với anh, càng không muốn về nhà chung với anh.

Thậm chí bắt đầu không cho tài xế đón đưa, tự mình đi học.

Sau lại có một ngày, *cao tam* [1] tan học cực muộn, đến đêm trên đường trở về nhà, phát hiện thiếu niên đã cao hơn mình một cái đầu đeo cặp xách giắt đến trắng bệch, xa xa theo ở phía sau, cô về đến nhà liền nổi trận lôi đình, nói rất nhiều lời khó nghe.

[1] *cao tam*: tương đương với lớp 12 hệ thống giáo dục bên mình.

Chu Úc Chi cảm thấy mình không thể lại nhớ đến những cái đó, cũng không thể nhớ đến hồi ức mỗi lần mình vô cớ gây rối, mỗi lần Tiết Tích nhìn mình là một đôi mắt trầm mặc mà đen nhánh.

Cô tính toán chờ quần gia cùng tài xế trở về, để cho quần gia đi mua sắm một ít đồ dùng sinh hoạt, đem một gian phòng hướng nam của lầu hai cho anh.

Làm xong những điều này, Chu Úc Chi cảm giác trái tim bị đè lên không thở nổi đầy bức rút mới thoáng tan đi.

.....

Đúng lúc này, cô nghe thấy một tiếng thắng xe ô tô ở sườn núi từ trong mưa to hỗn loạn truyền đến.

Trái tim cô bỗng nhiên nhảy dựng, tựa như nổi trống, đây là đã trở lại sao?

Cô vội vã chạy đến cuối hành lang, từ cửa sổ nhìn xuống.

Đời trước cô được quần gia gọi mới không kiên nhẫn mà từ trên cầu thang lầu hai đi xuống, cho nên tự nhiên không thấy được một màn này.

Xe màu đen ở ngoài hàng rào biệt thự dừng lại, một thiếu niên vóc người rất cao, mặc đồng phục cũ, trên vai đeo cặp sách đi xuống.

Mà xe tiến vào gara.

Quản gia từ phía sau căng dù ra vội vã mà đi vào biệt thự, vội vã tới thông báo cho Chu Úc Chi, cũng không quản anh bị xối thành gà rớt vào nồi canh.

Nhưng khi anh ở cửa bệnh viện chờ quản gia, mưa đã xối ướt được một thời gian, trên người vốn dĩ chính là ướt đầm, lúc này bắt quá càng thêm ướt đầm dề một chút thôi.

Thiếu niên tóc đen nhánh, nước mưa theo mũi đình bật chảy xuống, trầm mặc mà ở bên kia xe đứng trong chốc lát, sau khi nghe được thanh âm quản gia đề mình đi vào, anh mới đi tới cửa lớn biệt thự.

Anh thực sự xinh đẹp, đôi mắt giống như đại tuyết bao trùm núi xa, mang theo một chút lạnh lẽo. Trên chân vẫn là đôi giày cũ đời trước, bắn đầy nước bùn, quần áo mặc trên người thoát nhìn cũng rất đơn bạc, gió lạnh ào ào chui vào trong cổ anh.

Anh đi đến chỗ bậc thang của biệt thự, bước chân dừng một chút.

Anh tựa hồ là đang nhìn đế giày dính bùn của mình.

Không biết có phải đã nhận ra cái gì hay không, anh bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Chu Úc Chi thiếu chút nữa đụng phải tầm mắt của anh, mặc danh chợt dạ, kịp thời tránh ở phía dưới cửa sổ.

Dưới lầu truyền đến thanh âm của quản gia: "Tiểu thư, ngài nhận được tin tức mà tiên sinh gửi không?"

Chu Úc Chi lấy tư thế ngồi xổm di chuyển đến cửa thang lầu, mới đứng dậy, cô kéo kéo váy dài màu trắng gạo dài đến mắt cá chân trên người, lại giơ tay sờ soạng cái ót tùy ý bụi tóc lên, thấp phần để ý mình như vậy có phải đẹp hay không.

Nhưng là nghĩ đến anh đời trước vì mình làm nhiều như vậy, trong mắt anh, chính mình nhất định là hoàn mỹ.

Dừng một chút, Chu Úc Chi lúc này mới thả lỏng lại, chậm rãi đi xuống dưới lầu.

.....

Thiếu niên thanh hàn đã đứng ở cửa.

Chu Úc Chi xuống lầu một, tầm mắt đụng phải đôi mắt của anh.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hồ hấp của Chu Úc Chi trật một chút.

Ánh mắt kia có chút bình đạm, tựa hồ cùng đời trước không có gì bất đồng, nhưng đời trước Chu Úc Chi nóng nảy, chỉ quét mắt liếc anh một cái liền dời tầm mắt đi, mà một đời này Chu Úc Chi lúc đầu cảm xúc quá cuộn cuộn, lại nhìn không được bình tĩnh nhìn anh.

Liên dần dần mà phát hiện tầm mắt thiếu niên dừng ở trên người mình có chút quá lâu rồi.

Cho dù trong tâm Chu Úc Chi thấp phần muốn tiến lên ôm anh một cái, nhưng lấy tính cách ngạo mạn của Chu Úc Chi, lại là vô luận như thế nào đều làm không ra loại hành động biểu đạt thân cận này—— cô như là trời sinh sẽ không biểu đạt cảm tình, trình độ có thể làm được lớn nhất cũng chỉ là đem mọi thứ quanh thân thu hồi.

Cô chủ động khô khốc mà mở miệng: "Em nghe cha nói, anh là Tiết Tích."

Tiết Tích vẫn nhìn cô.

Dừng một chút, Chu Úc Chi nhìn Tiết Tích: "Anh trai, hoan nghênh về nhà."

Ngữ khí của cô trúc trắc mà cứng đờ, nhưng nếu là đủ cẩn thận, sẽ phát hiện trong đó có chút hơi run rẩy, âm cuối phảng phất ni non.

Không phải đối chọi gay gắt, cũng không phải chán ghét hay căm ghét.

Thế nhưng là "Hoan nghênh về nhà".

Anh chưa bao giờ nghe cô nói bốn chữ này.

Tiết Tích đứng ở cửa biệt thự ngẩng đầu ngóng nhìn cô dường như sững sờ.

~~~~~

Xưng hô của Tiết Tích với Chu Úc Chi tớ sẽ để là "tôi - em", sau này khi hai người thổ lộ rồi có thể sẽ đổi thành "anh - em". Nhưng mà tớ vẫn thấy quẩn quáo với cách "tôi - em" kia v~ luôn í. Mọi người thích cách nào có thể cmt để tớ sau này sẽ để như thế nha (๑>๑<)

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp lại

Edit: Thanh Thanh

~~~~ Truyện được đăng tải duy nhất trên wattpad Thanh Thanh Cucaitrangkhaai ~~~~

=====

Hai giờ trước, Tiết Tích đột nhiên phát hiện mình đứng ở trên hành lang người đến người đi, hỗn hợp mùi nước sát trùng, mùi đồ ăn, mùi mồ hôi của tầng năm khu năm viện. Quanh thân mình tràn ngập cảnh tượng người nhà mỗi một oán trách quen thuộc đến cực điểm, như là thả chậm động tác.

Một giây trước anh còn đặt mình trong tai nạn trên không trung. Tiếng kêu khóc bén nhọn, đám người hoảng sợ thét chói tai, tất cả ồn ào kịch liệt co rút lại, từ màng tai xò xuyên qua.

Giây tiếp theo đồng tử anh co rút mãnh liệt, cúi đầu, phát hiện trước mắt thế nhưng không phải là bóng tối nữa.

Trong tay anh xách theo một hộp giữ ấm cũ.

Quay người lại, phía sau phòng bệnh, bà ngoại tiểu tụy mà nằm nghiêng trên giường.

***

Một năm mùa thu mười sáu tuổi kia đối với Tiết Tích mà nói là cực kỳ dày vò.

Giữa hè mặt trời nóng như thiêu, anh từ sớm đến tối đều làm công ở bên ngoài, rạng sáng bốn giờ đi ra ngoài khuôn vác nước khoáng cho quán ăn, tiền lương tính theo ngày, cũng không tồi lắm, ban ngày anh dựa vào học vắn, lấy giải thưởng thi đua, tìm được công việc, giáo viên trong trường học giới thiệu giúp anh, cũng thập phần đáng tin cậy, chỉ là dạy thêm một buổi sáng với một buổi trưa, tiền lương không nhiều lắm. Buổi tối anh sẽ đi sửa chữa máy tính kiêm trông cửa hàng, có thể giải quyết cơm chiều.

Thành trấn nơi ông nội ở không lớn, không người nào biết anh là con trai thư kí Hải Thành sợ tội tự sát, đều xem anh là học sinh cao trung bình thường mà đối đãi.

Làm liên tục hai tháng, tuy rằng mệt đến mỗi ngày về đến nhà ngã đầu liền ngủ, nhưng cũng may trừ bỏ mua thuốc ở ngoài cho bà ngoại, còn có thể thanh toán tiền học phí.

Nghỉ hè kết thúc, thiếu niên mười sáu tuổi rốt cuộc nhẹ nhàng rất nhiều.

Ba năm trước đây anh một đêm mất tiếng, tra không ra nguyên nhân gì, sau lại đơn giản không tra, giấy bút cũng có thể đủ để giao lưu, còn có thể tiết kiệm được tiền thuốc men.

Nhưng may mắn là trong ba năm này, mặc dù không có trị liệu, dây thanh của anh bị hao tổn vẫn dần dần khôi phục, chỉ là có lẽ quá lâu không nói chuyện, nên lời nói ra vẫn cứ trúc trắc, cho nên anh đại đa số thời điểm đều tận lực viết chữ để biểu đạt.

Anh cho rằng đã thấy một ít hy vọng trong cuộc sống.

Vì thế anh còn để ông nội không cần một đồng tuổi rồi còn phải tiếp tục sửa giày linh tinh tính theo sản phẩm, mắt đều sắp hỏng rồi.

Lại không nghĩ rằng, vài ngày sau, ông nội không hề dấu hiệu mà sốt cao.

Khi đưa vào bệnh viện đã bất tỉnh nhân sự, sau đó rất nhanh liền rời nhân thế.

Sinh lão bệnh tử, vốn là thái độ bình thường, huống chi thiếu niên đã không phải lần đầu tiên tự mình xử lý tang sự.

Anh trầm mặc mà chống đỡ đứng lên, đi bệnh viện thanh toán phí chữa bệnh, liên hệ nhà tang lễ, mua sắm mộ địa.

Tiền học phí kiếm được lúc nghỉ hè cứ thế mà tiêu hết.

Ngày mùa thu luồng không khí lạnh một đêm tiến đến, lá cây của trần nhỏ rụng hết, chỉ còn lại những cành cây trơ trụi đầy khô héo.

Bên cạnh anh chỉ còn lại một người duy nhất: bà ngoại - khi thì thanh tĩnh, khi thì hồ đồ, hai mắt đã mờ, tuổi già thân thể yếu ớt.

Rồi sau đó, đó là Chu gia nghe nói việc này, liên hệ với anh.

Anh còn nhớ rõ khi còn nhỏ, lúc ở sân bay chia tay, lúc bị người hai nhà tách ra, anh nắm chặt tay của cô bé năm tuổi, tựa như nắm chặt viên pha lê muốn nhất, véo đến tay nhỏ của cô đỏ lên, vành mắt cũng đỏ lên, chán ghét mà nhìn anh.

Nhưng anh mặc cho người lớn hai nhà khuyên như thế nào cũng không buông tay.

Ngày đó cha anh còn chưa biến thành tham quan thanh danh thối nát, còn chưa bị mọi người đòi đánh, vẫn là người đàn ông trung niên nho nhã, cười nói với anh "Trương lai còn dài" có hiểu hay không.

Con cùng Chi Chi một ngày nào đó sẽ gặp lại.

Nào nghĩ đến, khi "một ngày nào đó" thật sự đã đến, anh cả người căng cứng mà đứng ở cửa biệt thự nhà cô, trên người mặc đồng phục cũ, giày cũ nát đến lợi hại, lại bởi vì lo xong tang sự của ông nội như trúng chọi đá, cho dù biết phải đi gặp cô, cũng không có cách để đổi một đôi giày khác.

Trong lòng anh biết mình chật vật, nan kham, chỉ có thể trước khi bước vào cửa lớn kia, khom lưng lau bùn đất trên đó đi, để khi đứng trước mặt cô có thể diện một chút.

Nhưng cô ở trên cao nhìn xuống mà liếc anh một cái, lại vẫn là nhũn mảy.

Một cái chớp mắt kia làm yết hầu anh khô khốc, người thiếu niên hai bàn tay trắng, chỉ có một chút lòng tự trọng đáng thương, anh đứng ở nơi đó mặc cho cô đánh giá, trong lòng đã là sóng cuộn biển gầm, trên mặt lại là bất động thanh sắc. Tất cả cảm quan đều bị phóng đại, lại bị vo thành một đoàn. Anh không có chỗ để trốn, chỉ có thể thẳng sống lưng, mặt không biểu tình nhìn cô.

Cô vẫn cao cao tại thượng. Anh lại giống như mất đi tư cách nắm lấy viên pha lê mỹ lệ đó.

***

Tiết Tích không nghĩ tới sau khi mình gặp tai nạn trên không, sẽ trọng sinh trở lại ngày mùa thu này.

Thanh âm bà ngoại kịch liệt ho khan nhắc nhở anh, anh xách theo hộp giữ ấm bước nhanh vào phòng bệnh, đem hộp giữ ấm đặt ở một bên, rút khăn giấy ra lau đàm bên khóe miệng của bà ngoại khi ho khan dính ra, sau đó ném khăn giấy dùng xong vào thùng rác.

Anh mở hộp giữ ấm ra, hương thơm cơm nóng và đồ ăn nóng rất nhanh tràn ngập toàn bộ phòng bệnh.

Bà ngoại hôm nay thoát nhìn tinh thần không tồi, cũng còn tỉnh thanh tĩnh, thấy anh tới, ho khan nói: "Tiết Tích tới, hôm nay ăn cái gì? Lại là tôm..... Tiết Tích cháu nghe bà ngoại, bác sĩ nói thân thể bà rất khỏe mạnh, không cần thiết nằm viện! Nằm viện tốn rất nhiều tiền, cháu dẫn bà về đi, bà cũng có thể nhận một ít việc chăm dệt áo lông, như vậy thì học phí của con liền có rồi..... Bà ngoại mới hơn 60, còn chưa già!"

Bà đã ngoài 80, nửa câu đầu còn tỉnh thanh tĩnh, nửa câu sau ký ức lại bắt đầu hỗn loạn.

Tiết Tích lắc lắc đầu, thừa dịp bà lải nhải không ngừng, thành thạo mà đem bàn nhỏ trên giường bệnh dựng lên, đem tất cả đồ ăn bên trong hộp giữ ấm lấy ra để ở bên trên, đem tôm đã bóc nóng bỏ đầu bỏ vỏ bỏ đuôi, rút cả *đường ruột của tôm ra [1]*, dùng đũa kẹp đưa tới bên miệng bà.

[1] Đường ruột của tôm:

Tay thiếu niên sạch sẽ thon dài, ba năm trước đây nắm qua vô số cúp, ba năm tới lại nhiều thêm vết thương thật nhỏ không dễ phát hiện.

Anh nhớ rõ bà ngoại là một năm rưỡi sau sau khi giao thừa thì qua đời, Chu gia đã an bài cho bà ngoại vào ở phòng bệnh tốt nhất, mời hộ công tốt, dùng thuốc tốt nhất, khi bà ngoại qua đời cũng rất bình tĩnh, giống như ông nội, cũng không đau ốm bệnh tật gì, chỉ là tuổi lớn, lá rụng về cội.

Trọng sinh một hồi, Tiết Tích biết, chỉ sợ vẫn là không thể thay đổi được việc bà ngoại qua đời, chỉ có thể ở lúc bà vẫn còn sống, để bà có thể thoải mái một chút.

Lão nhân tuy rằng ngoại miệng nói không muốn không muốn, nhưng cháu ngoại kẹp đến bên miệng tôm đã bóc vỏ sạch sẽ, bà vẫn là vui vẻ mà một ngụm nuốt xuống.

Tiết Tích thấy vậy, khóe miệng mang theo chút tươi cười.

"Một lát nữa cổ nhân của ông nội con có phải tới đón con đi hay không?" Bà ngoại ăn uống no đủ, đột nhiên hỏi.

Ký ức của bà hỗn loạn, có đôi khi đột nhiên sẽ lập tức nhớ rõ chuyện, lúc này cùng người bình thường không có khác biệt gì. Nhưng đại đa số thời điểm ngay cả Tiết Tích là ai đều nhớ không nổi.

Tiết Tích nhìn về mưa to bùm bùm phía bên ngoài, đúng là ngày mùa thu lần thứ hai nhìn thấy cô.

Anh nắm cái muống trong tay một lát, gật gật đầu.

Bà ngoại như là nhớ tới cái gì, ánh mắt ảm đạm nói: "Đã chịu giúp đỡ, áp lực trên người của cháu cuối cùng có thể giảm bớt một chút, bà ngoại hàng năm đều uống thuốc, liên lụy đến cháu, bà ngoại cũng không đành lòng, nếu là bà ngoại giống như ông nội cháu, sớm một chút chết đi thì tốt rồi, như vậy cháu cũng không cần....."

Tiết Tích nhủ mày, đỡ bà vai bà ngoại, đỡ bà nằm xuống, thuận thế đánh gãy lời này của bà.

Lão nhân nhìn thiếu niên ngồi ở mép giường, sạch sẽ cao lớn, anh tuần trăm mặc.

Đứa nhỏ nhà người khác tuổi này vô ưu vô lự, đường hoàng tùy ý, đứa nhỏ nhà bà ở cái tuổi này lại tâm sự nặng nề, không thể không sớm gánh vác trọng trách nuôi gia đình.

Chuyện ba năm trước đây trong một đêm thay đổi vận mệnh Tiết Tích, anh ban đầu xuất thân ưu việt, tiền đồ so với bất luận ai đều sáng lạn hơn.

Trong lòng bà thờ dài, dặn dò Tiết Tích: "Tuy rằng ông nội Chu là bạn của ông nội cháu, nhưng kia dù sao cũng là đồng lứa giao tình của người già chúng ta..... Đứa trẻ ngoan, cháu đi Chu gia, chịu sự giúp đỡ của Chu gia, phải nhớ cảm ơn, khả năng cho phép thủ công nghiệp đều phải làm một ít, trừ bỏ học phí, có thể không tiêu tiền Chu gia liền không tiêu, mặc dù tiêu, cũng phải nhớ kỹ, sau khi thành niên phải trả lại."

Môi mông của Tiết Tích hơi nhấp, gật gật đầu.

"Bà ngoại biết cháu là đứa trẻ ngoan, những lời này không cần nói nhiều với cháu thì cháu đều có thể hiểu được." Bà nắm tay Tiết Tích, nhỏ giọng mà dặn dò nói: "Bà ngoại không thể giúp gì, cháu chỉ có thể dựa vào chính mình..... Nếu được Chu gia trợ giúp, liền tận tâm tận lực nhớ kỹ phần ân tình này, không cần lại nghĩ đến cái khác, nay đã khác xưa, cháu trèo cao không nổi."

Bà ngoại đã nhìn qua ảnh chụp trên di động của anh.

Lúc còn thanh tỉnh bà ngoại liền sẽ liên tục thờ dài, lúc không thanh tỉnh bà ngoại lại sẽ nói, hóa ra đây là nha đầu kia của ông nội Chu của cháu, lớn lên thật xinh đẹp.

Đời trước lúc này tâm tính của anh chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi, mặc dù trầm ổn, trưởng thành sớm, lại có thể gánh vác nhiều việc, bên trong cũng chịu áp lực từ vô số bên nhon cùng mũi nhọn.

Mà những cái đó không thể biểu đạt lòng tự trọng ở ba năm tới cửa nát nhà tan, vẫn chưa biến mất, chỉ là dần dần bị anh vo thành một đoàn, đập dưới chân, biến thành nội liêm cùng trầm mặc.

Anh lúc ấy nghe thấy bà ngoại nói, trầm mặc hồi lâu, một chút áp lực nói: "Cháu biết."

Mà nay, phảng phất vận mệnh một lần nữa hung hăng nghiền anh lại đây. Bà ngoại nói những lời này với anh, cùng đời trước không sai biệt gì.

Anh nhìn gương mặt bà ngoại già nua mỗi một, tầm mắt nhìn mưa thu phía ngoài cửa sổ, vẫn trầm mặc một lát, cười khô, giọng nói khàn khàn: "Cháu đã biết."

***

Hết thấy đều có thể xảy ra, hết thấy đều có thể một lần nữa lựa chọn.

Nhưng mà hai giờ sau, thân hình thiếu niên đơn bạc vẫn là đứng ở cửa bệnh viện.

Anh thu thập xong đồ vật, ngẩng đầu nhìn màn mưa, lẳng lặng chờ đợi quản gia Chu gia lại đây.

Có người sẽ thích một đóa hoa ăn thịt người kiều diễm lại đã thương người không? Biết rõ sẽ không được kết cục tốt gì, lại vẫn là *nghe vô phản cố* [2]?

[2] 义无反顾: *nghe vô phản cố; làm việc nghe không được chùn bước; đạo nghĩa không cho phép chùn bước.*

Biết rõ hôm nay rời khỏi nơi này, hướng đi vận mệnh của anh cùng cô liền khác nhau. Nhưng anh vẫn cứ giẫm lên vết xe đổ mà đứng ở dưới cái mái hiên này.

Giẫm lên vết xe đổ liền giẫm lên vết xe đổ.

Ít nhất thì anh đến ngăn cản phát sinh vụ tai nạn xe cộ kia của cô.

***

Quản gia Chu gia vội vàng tới, ông hôm nay là đi ra ngoài thu mua vật tư, trên đường nhận được điện thoại của Chu Độ, thuận thể đem Tiết Tích từ bệnh viện đón về biệt thự. Cho nên tới vội vàng, một cây dù cũng không chuẩn bị.

Đời trước thiếu niên Tiết Tích mặc mưa rồi sau đó lên xe, môi mỏng mím chặt, kiệt lực không biểu lộ co quắp của mình ra ngoài, cũng không cho nước mưa trên người dính ướt lên da thịt. Nghe thấy quản gia hỏi chuyện, cũng không trả lời nhiều lắm.

Một đời này Tiết Tích thông dong rất nhiều, trước khi xuống xe, dùng giẻ lau bên chân đem vị trí mình ngồi làm ướt nhẹp lau sạch sẽ. Chỉ là thanh âm khàn khàn, không cùng quản gia nói nhiều, chỉ trao đổi số điện thoại.

Trước khi anh bước vào cửa lớn biệt thự Chu gia, đã biết kế tiếp sẽ phát sinh hết thảy.

Cô sẽ đứng ở trên thang lầu lạnh lùng nhìn mình, trong mắt xẹt qua chán ghét, tựa hồ là bức bối nước mưa trên người mình làm bẩn thỉu.

Tiếp theo cô liền lên lầu, cô không có thói quen ăn cơm chiều.

Vừa vặn tới lúc đi Hà cùng quản gia một tuần về nhà một lần, chạng vạng liền về nhà, không ai chuẩn bị phòng cho anh, anh cùng hành lý một đường bị ném ở trong góc hồi lâu.

Buổi tối quản gia mới vội vàng gọi điện thoại tới, nói còn chưa chuẩn bị được phòng, bảo anh trước đi gian phòng mà thợ làm vườn ngày thường ở kia, trước tạm nghỉ ngơi một đêm.

Trong lòng anh đã làm tốt chuẩn bị. Trước khi bước vào cửa lớn, liền đem nước bùn ở trên giày lau đi, so với đời trước lau đến càng thêm sạch sẽ. Ngay sau đó đem đồng phục ướt nhẹp xoa thành một đoàn nhét vào cặp sách, cùng ném ở cửa biệt thự, kể từ đó nước mưa sẽ không dính vào trong nhà.

Trong lòng cân nhắc chờ lát nữa vẫn phải đi phòng của thợ làm vườn ở, anh không hỏi nhiều quản gia về chuyện phòng ở nữa.

Anh bước vào cửa lớn biệt thự, chỉ là muốn gặp Chu Úc Chi mới chỉ có mười lăm tuổi.

.....

Bốn mắt nhìn nhau, tái hiện lại tất cả.

Tất cả quanh mình phảng phất đều mất sắc, tầm mắt Tiết Tích chỉ dừng ở trên người cô.

Cô đứng ở nơi đó trên cao mà nhìn xuống, cô mười lăm tuổi tinh xảo tốt đẹp, dưới nắng gắt đều thấp phần khinh thường hoa hồng xung quanh mình, cùng đời trước không khác biệt gì.

.....

Hầu kết Tiết Tích giật giật, kiệt lực kiềm chế cảm xúc cuộn cuộn trong mắt.

Tương lai còn dài.

Tiết Tích nghĩ thầm, một đời này mình còn có thể lâu dài mà nhìn bóng dáng của cô.

Gặp qua cô, trong lòng anh đã định ra như thế. Sau khi ngóng nhìn cô hồi lâu, anh định xoay người đi đem hành lý đặt ở trong phòng thợ làm vườn.

Nhưng ai biết liền nghe được cô nói với mình: "Anh, hoan nghênh về nhà."

Tiết Tích trong nháy mắt có chút kinh ngạc, hoài nghi mình nghe lầm, nhưng nhìn lại khuôn mặt nhỏ của cô, lại thấy biểu tình trên mặt cô tựa hồ không có đổi dời gay gắt như đời trước, mà là bình thản rất nhiều, thậm chí trong mắt có chút vui sướng không dễ phát hiện.

.....

Nhưng rất nhanh khi anh nhìn qua, cô không được tự nhiên mà kéo kéo váy chầm dẹt, lại khôi phục biểu tình như thường.

.....

Tiết Tích ngay sau đó cười khò trong lòng, chỉ sợ là mình nhìn lầm rồi.

Một đời này cùng đời trước có chút bất đồng cũng bình thường, thời gian lúc mình lên xe, xuống xe sau đó tất cả hành động đều có thay đổi.

Bởi vì không nói chuyện với mình, tài xế Chu gia lái xe nhanh hơn nhiều, bởi vậy cũng ước chừng mười phút đã đi tới biệt thự Chu gia.

Có lẽ trong lúc này đã xảy ra cái gì đó ảnh hưởng tâm tình cô, cũng nói không chừng.

.....

Đời trước vẫn là thiếu niên tuy rằng anh chưa bao giờ nói ra, nhưng tình yêu lại biểu đạt đến quá mức rõ ràng, chỉ sợ trở thành gánh nặng của cô, cho nên sau đó cô mới không tiếc lấy phương thức xuất ngoại để thoát khỏi mình. Trước khi xuất ngoại, cô còn khóc lớn một hồi, cùng người nhà hoàn toàn quyết liệt.

Chu gia vốn dĩ chính là nhà của cô, không có đạo lý làm cô bởi vì anh là một người ngoài mà rời xa nhà của mình.

Một đời này Tiết Tích cứ việc trong lòng gió nổi mây phun, nhưng cũng biết, không thể lại dấn vào vết xe đổ năm đó.

Anh quyết tâm thoả lui một bước, một đời này không làm cô khó xử.

Nếu là cô vẫn thập phần bài xích với anh, anh liền đi trọ ở trường.

Tuy rằng kể từ đó cơ hội nhìn thấy cô cực nhỏ, nhưng chỉ cần cô an toàn không có việc gì, anh ngược lại không làm sao cả.

Nghĩ như vậy, Tiết Tích nâng mắt, gật gật đầu với Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi trong lòng vui vẻ, quả nhiên, anh vẫn là đối với cô trước sau như một, chỉ cần cô thoả mãn mềm mại, liền có thể hòa hoãn quan hệ của hai người. Lần đầu tiên gặp mặt, nhất định phải lưu lại một ấn tượng tốt.

Cô cao hứng mà nhìn Tiết Tích, chờ anh nói chút gì đó ——

Cô nhớ rõ anh lúc này tuy rằng dây thanh còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng đã có thể ách giọng nói chuyện.

Nhưng giây tiếp theo, liền thấy thiếu niên nhìn qua cô, phảng phất như hoàn thành nhiệm vụ, xoay người đi ra ngoài cửa.

Chu Úc Chi:.....?

Lúc này anh chỉ ở cửa biệt thự đứng một lát, ngay cả huyền quan cũng chưa bước vào, không có đem thăm quý báu làm bản.

Anh xách cặp sách để ngoài cửa lên, như là định đi thẳng đến phòng ở của thợ làm vườn.

Thân ảnh thon dài đơn bạc đưa lưng về phía cô, vạt áo bị gió thổi hơi hơi cuốn lên, lập tức liền biến mất ở cửa.

Chu Úc Chi đứng ở trên thang lầu há miệng, lập tức sững sờ.

..... Sao lại thế này??? Anh không thích cô sao?

Chẳng lẽ cô hôm nay lớn lên khó coi? Vẫn là chỗ nào xấu đi? Chính là, hôm nay cô mặc quần áo, trang điểm cùng kiểu tóc rõ ràng là giống đời trước như đúc.

.....

Chu Úc Chi bị hắt một bồn nước lạnh, vội vàng xuống lầu, hô lên gọi quản gia: "Chú Hà!"

Quản gia vội vàng buông nguyên liệu nấu ăn trong tay, chạy tới: "Tiểu thư, làm sao vậy?"

Chu Úc Chi hùng hổ nói: "Gọi Tiết Tích lại đây ăn cơm ——"

Cô biết anh đói bụng cả ngày, lại từ bệnh viện tới bên này, dạ dày khẳng định rất khó chịu.

Cô bỗng nhiên nhớ tới mình không thể lại giương danh múa vuốt, cả ngày hung ba ba ai sẽ thích cho được.

"Từ từ." Chu Úc Chi đột nhiên thay đổi biểu tình nhu hòa, chấp tay trước ngực nhỏ giọng nói với quản gia: "Nói là chú gọi, đừng nói là cháu gọi anh ấy tới."

Mặc kệ như thế nào, mặt mũi không thể ném.

Quản gia nhìn quen tiểu thư một mặt kiêu căng không coi ai ra gì, đột nhiên nhìn thấy bên tai cô ửng đỏ, quanh co gọi người tới ăn cơm, trong khoảng ông trong thời gian ngắn có chút hỗn độn trong gió:....

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp lại

Edit: Thanh Thanh

~~~~ Truyện được đăng tải duy nhất trên wattpad Thanh Thanh Cucaitrangkhaai ~~~~

Biệt thự Chu gia rất lớn, nhà của thợ làm vườn ở bên cạnh gara, bên trên có dây nho rũ xuống, thợ làm vườn còn chưa kịp tới sửa chữa, lúc này bị mưa đánh đến rơi tan tác. Tuy rằng mới buổi chiều, nhưng khắp biệt thự đều sáng đèn.

Một đường lát đá sạch sẽ từ trước bậc thang biệt thự kéo dài, tới hoa viên rẽ ngang, thông đến sân của một gian phòng nhỏ.

Cửa sắt màu đỏ của phòng nhỏ vẫn luôn mở, để chú Hà, dì Hà cùng với tài xế ngẫu nhiên có thể đi vào nghỉ chân một chút.

Quản gia căng dù vội vàng đi ra, liền thấy thiếu niên một tay xách theo cặp sách đứng ở trước cửa sắt nhỏ.

An tĩnh mà lãnh đạm

Thấy ông ra tới, tầm mắt thiếu niên dời qua, hơi hơi rũ mắt nhìn về phía ông: "Chú Hà, buổi tối cháu tạm thời có thể ngủ ở nơi này không?"

Tiết Tích biết quản gia lát nữa phải đi, vội vã về nhà cho con của ông đi học lớp bỏ túi. Anh thừa dịp trước khi quản gia đi, đem chỗ ở xác định lại.

Tạm thời ở nơi này cũng được. Chính là hai tháng sau, trước khi cha mẹ cô trở về, phải có biện pháp thương lượng với cô về việc đổi phòng, để tránh cô lại bị mắng giống như đời trước.

"Nơi này?" Quản gia sững sốt một chút.

Vội cả ngày khiến đầu óc choáng váng, thiếu niên này không nhắc nhở, chính ông thiếu chút nữa đều quên phải an bài nơi dừng chân cho thiếu niên.

Ý tưởng của thiếu niên này thật ra cùng ông không mưu mà hợp. Dựa theo tính tình kia của tiểu thư, chỉ sợ là sẽ không để thiếu niên vốn không quen biết đeo giày cũ nát nghèo khó ở lầu 2, vạn nhất dẫn vào, khẳng định lại nháo, đêm nay mọi người đều đừng nghĩ ngủ. Mà lâu một ông cùng với dì Hà đã ở, cứ như vậy, ngược lại còn không bằng để thiếu niên trước đem hành lý để tạm ở đây.

Dù sao chờ đến khi tiên sinh trở về sẽ an bài phòng cho thiếu niên này, tiểu thư tính tình lớn, nhưng vẫn không tự ý chủ trương được.

Quản gia đánh giá phía sau nhà ở cho Tiết Tích, cảm thấy người cũng có thể ở, nói với anh: "Được, buổi tối hôm nay cậu tạm ở nơi này, ngày mai tôi gọi điện thoại cho tiên sinh hỏi một chút tình huống lại nói, hôm nay chuyện đột nhiên xảy ra, còn chưa kịp chuẩn bị một ít đồ dùng sinh hoạt cho cậu, cậu xem bên trong có cái gì thì dùng tạm nhé, tôi ngày mai cùng tiểu thư nói một chút, đi mua cho cậu."

Tiết Tích gật gật đầu, lúc này mới đem cặp sách xách vào trong cửa, đặt ở trên bàn.

Anh ngược mắt nói với quản gia: "Cảm ơn chú Hà."

Thiếu niên đây thanh bị hao tổn còn chưa khôi phục, thanh âm còn có vài phần khàn khàn, nhưng cũng không khó nghe.

Anh cho người ta cảm giác khó có thể hình dung anh tuấn lãnh đạm, mà lại khác chế có lẽ.

Trước khi đi đón Tiết Tích, quản gia nhận được điện thoại của Chu Độ, cũng đại khái hiểu biết tình huống chàng thiếu niên nghèo khó sắp chịu sự giúp đỡ của Chu gia này. Vốn dĩ ở trong tưởng tượng của quản gia, thiếu niên gia cảnh khốn quẫn, mới vừa xử lý xong tang sự, hẳn là cả người lộ ra cùng đường một mối, quần áo hẳn là cũ nát nhăn nhúm đó như lá rau cải.

Nhưng không nghĩ tới, xe chạy đến cửa bệnh viện, hạ cửa sổ xe xuống ánh mắt đầu tiên nhìn đến thiếu niên, quản gia liền sững sốt một chút.

Cùng trong tưởng tượng không giống nhau.

Đích xác mỗi một, lại trần định đáng tin cậy, ánh mắt sạch sẽ thuần túy, đen nhánh sáng ngời.

Như là mặc dù ba năm này bị sinh hoạt ép tới thở không nổi, cũng không thể diệt được kiên cường trong xương cốt.

Cửa bệnh viện âm ỉ ồn ào, những đứa trẻ tuổi tác xấp xỉ anh không phải ít, hoặc là tản ra tốp năm tốp ba ngồi xỏm với nhau, hoặc là cau mày bị người lớn trong nhà mắng, đuổi chân đứng thẳng. Cũng chỉ có anh đứng ở trong một góc, hình dáng rõ ràng diện mạo quanh quẩn, con người đậm mạc trong suốt, thân cao 1m85 thập phần đĩnh bạt, đồng phục trên người có chút cũ, nhưng so với tất cả mọi người lại sạch sẽ ngăn nắp, anh không nhìn chung quanh, mà là an tĩnh chờ đợi.

Quả thực là hạc trong bầy gà ở trong đám người.

Cho nên quán gia đều không cần tìm, liền trực giác anh là người mà Chu Độ để mình đón về nhà.

Quán gia biết thân thế của anh, lúc này không khỏi ở trong lòng cảm thán một câu, thật là tạo nghiệt, đang êm đẹp mà cửa nát nhà tan.

Tuy rằng được tiên sinh giúp đỡ, nhưng là dựa theo tính tình kia của tiểu thư, anh ở trong nhà này trôi qua chưa chắc là tốt.

Quán gia thở dài, nói: "Cái này chờ lát nữa lại nói, trước đi ăn cơm đi."

Tiết Tích thả đồ xuống, chuẩn bị đem phòng quét tước thu thập một phen, sửa sang lại bàn học, đem sách giáo khoa để lên. Không nghĩ tới nghe thấy lời này của quán gia, anh hơi hơi sùng sốt.

Ăn cơm?

Quán gia thấy anh kinh ngạc, hỏi: "Chẳng lẽ cậu ở bệnh viện đã ăn qua sao?"

Tiết Tích lắc đầu, nhưng trong lòng vẫn là có vài phần kỳ quái, đời trước không có đồ ăn cũng không có phòng, anh ở lâu một biệt thự đợi hồi lâu. Chẳng lẽ một đời này anh không bước vào huyền quan, không có bản thân cô thích, liền chú định vận mệnh xảy ra một ít biến hóa sao.

Anh nhìn về phía quán gia, trong cổ họng khô khốc, dừng một chút, hỏi: "..... Chu Úc Chi xem quá khứ của cháu sao?"

Quán gia nhớ tới lời Chu Úc Chi vừa mới nói, nói: "Không phải, là mẹ Hà vừa vặn làm vài món ăn, tôi nghĩ cậu hẳn là cũng không ăn cơm, đừng để bụng đói, đi ăn đi."

Tiết Tích trầm mặc một lát, "Vâng" một tiếng, nhìn về mưa to bùng bùng dưới hiên.

"Cảm ơn, cháu chút nữa sẽ đi."

Nhà ăn lầu một ở trước cửa sổ sát đất của biệt thự, trên bàn ăn kim loại là khăn trải bàn màu nhạt. Bên trên là vài món ăn thoạt nhìn sắc hương đều đầy đủ vị cơm nhà, trong đó xương sườn chưng thịt cùng vài đồ ngọt khác đặt ở một bên, hai đĩa rau dưa đặt ở một bên.

Bên cạnh bàn cơm để giá cắm nến, có dấu vết đốt qua nhưng lúc này không cháy.

Chu Úc Chi vừa mới từ phòng bếp lấy bật lửa ra, thừa dịp mẹ Hà đi lên sửa sang thu thập lại phòng trống, đem hai ngọn nến lên, suy nghĩ như vậy có phải sẽ ấm áp một chút hay không, nhưng lập tức cảm thấy quá mức cố tình, vì thế lại vội vàng thôi tắt.

Chỉ chốc lát sau, đột nhiên từ ngoài cửa sổ sát đất thoáng nhìn thấy một thân ảnh thon dài cầm ô từ nhà thợ làm vườn từ bên kia đi tới, cô nhanh chóng luống cuống tay chân ngồi vào vị trí của mình, đem sợi tóc vuốt ra sau tai.

Cô cầm lấy chiếc đĩa, kẹp lên một cọng rau dưa nhét vào trong miệng nhắm nuốt, làm bộ dường như không có việc gì ăn rồi.

Chờ nghe thấy cửa chỗ huyền quan bị mở ra, thiếu niên đứng ở đó đối diện.

Trong lòng Chu Úc Chi phảng phất như có đuôi mèo cào tâm, nhin không được lặng lẽ quay đầu nhìn sang bên kia.

Anh hình như là đã tắm qua, thay đổi một thân quần áo khô mát lại đến. Anh mặc một cái áo phông màu trắng ngắn tay, giặt đến mức có thể nhìn ra đã phai đi, nhưng là sạch sẽ ngăn nắp. Tóc đen của anh gội đã lau khô, ngọn tóc có một ít bọt nước dừng ở trên cổ trắng nõn.

Lúc này anh mới mười sáu tuổi, cho dù khuôn mặt lạnh nhạt, thân hình cao lớn, có chút quá mức trưởng thành sớm, nhưng hơi thở thiếu niên sạch sẽ xanh miết vẫn là miêu tả sinh động.

Tiết Tích nhìn thấy chỗ huyền quan cư nhiên có dép bông là size của mình, nao nao.

Sau khi đổi xong, anh ngẩng đầu lên.

Chu Úc Chi trộm nhìn anh thiếu chút nữa liền đụng phải đôi mắt đen của anh, hoảng sợ, mặc danh vì mình nhìn lên cảm thấy có vài phần nóng mặt, vội vã mà xoay đầu đi.

Vì thế dừng ở trong mắt Tiết Tích, bóng dáng thiếu nữ tinh tế, ưu nhã mà ngồi ở bên cạnh bàn ăn, cũng không quay đầu lại, lãnh đạm mà đang ăn cơm. Động tác kia tựa hồ còn có chút không kiên nhẫn, khuỷu tay đụng vào một bên đĩa, phát ra tiếng vang.

Hiện tại anh còn chưa đi qua, cô cũng đã không kiên nhẫn như thế sao.

Cô phi thường căm ghét cùng người xa lạ ăn cơm với nhau, cho dù là đời trước, cũng là mấy tháng sau bọn họ mới ngồi cùng trên một bàn cơm.

Bởi vậy Tiết Tích không xác định mình hẳn là có nên đi qua hay không.

Hết thấy đều trở về lại từ đầu, anh không hy vọng cô bởi vì bài xích mình, mà cuối cùng chui vào ngõ cụt.

Tiết Tích trầm tư một lát, đi vào phòng bếp.

Dựa theo ý tứ vừa rồi của quân gia, hình như là mẹ Hà làm đồ ăn, để anh cùng mẹ Hà ăn cùng nhau.

Tuy rằng vào ở cùng dưới mái hiên, nhưng là nếu không giao lưu chính diện gì, Úc Chi sẽ không cảnh giác như vậy, giống như một con dã thú nhỏ kinh hoàng thất thố lo lắng cha mẹ bị cướp đi.

.....

Mà Chu Úc Chi từ khi anh bắt đầu tiến vào, trong lòng nhảy dựng thật mạnh, cảm giác tầm mắt của anh dừng ở trên lưng mình, cô càng là cả người cứng đờ, còn nhìn không được hơi hơi nâng cổ lên, lộ ra đường cong đẹp ở cổ.

Vừa mới thừa dịp mẹ Hà dọn đồ ăn ra, cô còn nhảy nhót lên lầu đi chọn một cái vòng cổ màu bạc tính lãnh đạm, mang lên cổ cô vẻ càng thêm thon dài ưu nhã.

Nhưng mà trăm triệu không nghĩ tới ——

Cô ở chỗ này như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, anh ở chỗ huyền quan thế nhưng lập tức bước chân vừa chuyển liền đi vào phòng bếp!

Chu Úc Chi nhất thời quay đầu lại nhìn anh, nhưng anh đã đi vào phòng bếp, đi tìm mẹ Hà.

Không tìm cô, tìm mẹ Hà?

Mẹ Hà có cái gì tốt mà tìm?

Chu Úc Chi trong lòng vừa kinh ngạc vừa tức giận, sao lại thế này?

???

Chẳng lẽ đàn ông đều là đại móng heo lời này quả nhiên không sai sao? Trở lại một đời mà đời trước người đó thích mình cư nhiên không hấp dẫn được sự chú ý của người ta?!

Chu Úc Chi nhìn không được khụ khụ, nói: "Mẹ Hà mẹ không ở đây, di ấy ở trên lầu."

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Gặp lại

Edit: Thanh Thanh

~~~ Truyện được edit và đăng tải duy nhất trên wattpad Thanh Thanh Cucaitrangkhaai ~~~

=====

Nghe vậy, bước chân Tiết Tích hơi hơi dừng lại, quay đầu nhìn cô, tựa hồ là có chút kinh ngạc cô sẽ chủ động cùng mình nói chuyện.

Chu Úc Chi thấy anh thời niên thiếu như vậy, cảm giác bút rút bỗng nhiên vô cùng mãnh liệt ——

Đúng rồi, đời trước lúc anh mới vừa vào nhà, cô đem anh coi như khách không mời mà đến, nhìn thấy anh quay mặt liền đi, không cố ý tìm tra là tốt rồi, sao có thể cùng anh nói nhiều mấy câu?

Trong lòng Chu Úc Chi chưa xốt, quay đầu nhìn anh, nói: "Nếu không lại đây cùng nhau ăn đi, anh vừa tới nhà này, khẳng định còn có rất nhiều chỗ không quen thuộc, ăn xong em giới thiệu cho anh một chút!"

Tiết Tích:.....

Anh hoài nghi mình xuất hiện ảo giác, nhưng lâu một không có người khác, con nhím nhỏ mười lăm tuổi đích đích xác xác là đang cùng anh nói chuyện —— chủ động nói chuyện cùng anh.

Ngữ điệu kia cư nhiên còn hơi hơi giơ lên?

Anh yên lặng nhìn về phía Chu Úc Chi.

Đối diện con người đen nhánh của anh lúc mười sáu tuổi, không hề chớp mắt, Chu Úc Chi hoảng hốt, nhanh chóng nhìn chằm chằm đồ ăn trước mắt, dường như oán trách một câu: "Mẹ Hà hôm nay làm đồ ăn khẩu vị sao lại đậm như vậy, không đủ cay, không hương vị, hoàn toàn ăn không vào, đồ đi lại quá đáng tiếc, thật là."

Tiết Tích lúc này mới thanh tỉnh hai phần.

Cô luôn luôn không thích ăn đồ ăn thanh đạm thiên ngọt, đời trước khi sinh nhật của cô, anh làm công tích có tiền mua bánh kem, cô đều trực tiếp ném xuống. Cái gọi là "Cùng nhau ăn cơm" hẳn là chỉ là cảm thấy không thể ăn, chán đến chết mà lâm thời nãy lòng tham.

Lấy hiểu biết của Tiết Tích đối với cô, nếu không phải thấy cô cũng ở ăn kia vài miếng, anh khả năng sẽ hoài nghi cô hạ thuốc tiêu chảy gì đó.

Tiết Tích dừng một chút, đi qua.

Chu Úc Chi nghĩ đến anh hôm nay ở ga tàu hỏa cùng bệnh viện bốn ba, cả ngày đều đói bụng, trong lòng liền khó chịu, sau khi anh ngồi xuống, chỉ chỉ xương sườn chừng thịt: "Món này là khó ăn nhất, mẹ Hà hôm nay làm sao không biết?!"

Tiết Tích nhìn cô một cái, môi mỏng hơi nhấp, đem xương sườn chừng thịt cùng rau dưa thay đổi vị trí, để khoảng cách cô có thể gấp được xa một chút.

Anh hoài nghi cô đem thuốc xổ hạ ở món xương sườn chừng thịt này.

Chu Úc Chi thấy anh cầm đũa, kiệt lực kiềm chế chờ mong, khụ một tiếng, nói: "Nhanh ăn đi."

Trong lòng Tiết Tích lộ bộ, chiếc đũa từ phía trên xương sườn chừng thịt dừng một chút..... Di chuyển qua, gấp một miếng bí đỏ.

Chu Úc Chi:.....

???

Không phải, chẳng lẽ là cô nhớ làm sao? Cô nhớ rõ anh thích nhất chính là món xương sườn chừng thịt này a!

Tay nghề của mẹ Hà cũng không thay đổi, sao anh đột nhiên lại không ăn? Chẳng lẽ xương sườn chừng thịt là khẩu vị sau này anh mới thích?

..... Rốt cuộc khẩu vị của người cũng có biến hóa.

Tùy anh đi, lấp đầy bụng là được.

Thấy anh liên tiếp ăn vài miếng, trong lòng Chu Úc Chi mới có một loại cảm giác thỏa mãn.

Anh ngồi ở đối diện cô, vẫn là bộ dáng thiếu niên, tóc ngắn sạch sẽ lưu loát, mặt mày sạch sẽ thâm thúy, làn da trắng đến gần như trong suốt.

Cũng thật đẹp.

Đời trước Chu Úc Chi biết anh lớn lên anh tuấn, nếu không sau khi anh chuyển trường lại đây, cửa trước cửa sau của lớp bọn họ sẽ không có chuyện có rất nhiều người vây xem, trên diễn đàn cũng điên cuồng truyền một thời gian, anh dựa vào thân cao cùng một khuôn mặt đẹp trai liền thành *giáo thảo*[1], cuối tuần sau khi anh làm công xong, thứ hai ghé vào trên bàn ngủ một giấc, lúc tỉnh ngủ đều có một đồng lớn người trộm chụp ảnh của anh.

[1] *giáo thảo*: nam sinh đẹp trai nhất trường

Nhưng..... Sau lại không biết như thế nào, trong trường học thế nhưng có người nhận ra anh, liền bắt đầu truyền anh là con trai thư kí tình ủy Hải Thành sợ tội tự sát trong sự kiện nổ mạnh, sau đó lời đồn nổi lên bốn phía, làm cho anh ở trường học cũng không sống yên ổn được.

Chu Úc Chi làm bộ ăn cơm, trên thực tế là đang trộm nhìn thiếu niên đối diện.

Một đời này cô nhất định phải nghĩ cách ngăn cản lời đồn đãi kia tản ra.

Thấy thiếu niên sắp ăn xong một chén cơm, Chu Úc Chi so với mình ăn no còn vui vẻ.

Cô làm bộ không chút để ý mà nhắc tới: "Cha đã dặn dò qua, để em trợ giúp anh xử lý tốt việc chuyển trường, ngày mai để quản gia đi cùng anh làm thủ tục."

"Đồng phục cũng để quản gia chuẩn bị tốt, chờ lát nữa em mang anh đi lấy, chính là sách giáo khoa, đến ngày mai anh tìm chủ nhiệm lớp của anh để nhận. Trừ lần đó ra, biệt thự cũng chỉ có một chiếc xe, ngày thường cũng chỉ có chú Lý cùng quản gia thay phiên lái xe, nơi này cách trường học rất xa, nếu là đi xe buýt hoặc là xe tuyến mà nói, khả năng đến 40 phút....."

"Cho nên em hy vọng về sau anh cùng em cùng nhau đi học, anh xem có thể chứ?"

Tốc độ nói của Chu Úc Chi rất nhanh, nói xong một câu cuối cùng mới là nói ra trọng điểm.

Đời trước khi anh đi vào nơi này, ăn nhờ ở đậu, kỳ thật có rất nhiều chuyện rườm rà phải xử lý. Nhưng không ai nói cho anh đường đến trường học, không ai nói cho anh giờ dạy học. Đồng phục một bộ định chế mấy ngàn khối, anh ngày đầu tiên đi đến trường học không có để mặc, cũng không biết có bị bạn học đánh giá hay không.

Cha của Chu Ưc Chi là người có xí nghiệp chạy khắp nam bắc bán cầu, nơi nào lo lắng việc nhỏ này, nhiều lắm để quản gia đi xử lý, cũng cho con trai của cố nhân một số tiền thôi.

Nhưng là lấy lòng tự trọng của anh, anh sẽ dễ dàng động tới số tiền này sao? Mà quản gia, tuy rằng hảo tâm, nhưng cũng sẽ không nhúng tay nhiều vào chuyện nhà người khác.....

Cho dù biết luôn luôn không có bất luận chuyện gì có thể làm khó anh, đời trước chính là tự anh ở trong hoàn cảnh lạ lẫm tất cả đều xử lý thỏa đáng.

Nhưng hiện tại, cô muốn tận lực đối xử với anh tốt một chút.

Chu Ưc Chi nỗ lực nói lời này tự nhiên nhất, nhưng trên thực tế mặt cô đều có chút nóng lên, vội vàng cúi đầu, dùng cái miệng giả vờ trấn định mà quấy canh trước mặt.

Mà Tiết Tích kinh ngạc đến cực điểm, nâng con ngươi đen nhánh lên, nhìn không được nhìn chăm chăm cô.

Anh quả thực muốn hoài nghi mình trọng sinh là mộng.

Cô cứ nhiên ngồi ở đối diện anh chủ động nói ra muốn cùng nhau đi học —— vì cái gì cùng đời trước hoàn toàn khác nhau?

Đời trước cô đối với anh thập phần bài xích, buổi sáng mỗi ngày đều là ngênh ngang mà đi. Tháng mười hai khi chú Chu trở về, mùa đông tuyết rơi, thời tiết rét lạnh, cường chế để cô tiếp thu cùng anh cùng nhau đi học.

Sau khi lên xe, cô gái nhỏ bị phê bình, vành mắt hồng hồng, cuộn tròn ở một góc xe, mặt dán ở trên cửa sổ xe, làm bộ tay nâng má, kỳ thật là đang lặng lẽ lau nước mắt.

Cô không nghĩ tới Tiết Tích từ kính chiếu hậu nhìn đến rõ ràng.

Vì thế tới nửa đường, Tiết Tích vừa tức giận vừa buồn cười, tự mình bảo tài xế dừng lại để mình xuống xe, ở trong không khí lạnh thò ra một ngum khí lạnh, nói với cô: "Yên tâm, về sau đến đây tôi liền xuống xe, sẽ không cùng em cùng nhau vào trường."

Không biết như thế nào cô cảm thấy lời nói kia của anh là khiêu khích, cả giận nói: "Tôi không tin, anh khẳng định sẽ về mách lẻo với cha tôi!"

Tiết Tích thề nói anh sẽ không.

"Tin anh có quý." Cô nổi giận đùng đùng mà đem cửa xe đóng lại, hiển nhiên là bởi vì cha cô mà giận chó đánh mèo với anh.

Tiết Tích nhìn xe ở trên đường cái rồi đi, anh xoay người tính toán đi đến trạm xe buýt.

Nhưng không biết vì sao, hai phút sau, xe kia lại lùi lại.

Cửa xe bỗng nhiên mở ra, cô gái nhỏ chạy xuống, chế trụ cổ tay anh, đem anh mang lên xe, hùng hổ nói: "Vẫn là cùng nhau đi học đi! Nhưng là anh cần phải ở trước mặt cha tôi vì tôi nói hai câu lời hay, sau đó thi tháng lần sau không được thi qua tôi, tôi thi được đứng nhất thì tháng sau cha tôi mới có thể trở về thêm một chuyến, thành giao không?"

"Thành giao." Tiết Tích nhìn cô lau nước mắt làm bộ dường như không có việc gì.

Anh cùng cô biết rõ chú Chu đáp ứng "Thi đứng thứ nhất liền trở về một chuyến" là câu ngân phiếu khổng.

Anh vừa rồi cũng thấy được, kính chiếu hậu của xe đi xa, cô nhìn chăm chăm vào anh, cắn môi có chút bất an.

Cô chú ý tới anh không mang bao tay.

Ngày đó trời giá rét, Tiết Tích một lần nữa trở lại bên trong xe, máy sưởi hòa tan một thân hàn ý.

Thấy cô tiếp tục đem mặt dán ở trên cửa sổ xe, lặng lẽ dụi mắt, cho rằng không ai phát hiện, Tiết Tích có chút buồn cười.

.....

"....." Tiết Tích nhìn Chu Ưc Chi.

Chu Ưc Chi cả người căng thẳng, chờ anh trả lời, cô vừa rồi bùm bùm nói một đồng lớn, sao anh nửa ngày không phản ứng? Có phải vừa rồi biểu hiện của cô quá gấp không chờ nổi hay không?!

Cũng đúng, nơi nào có chuyện người khác vừa tới nhà mình, mình liền đưa ra yêu cầu muốn cùng nhau đi học?

Anh hiện tại vừa tới nhà mình, mình biểu hiện nhiệt tình như lửa đến như vậy, anh khẳng định cảm thấy kỳ quái, nói không chừng còn cảm thấy mình thêm mặt của anh.....

Chu Úc Chi cảm giác mình bị anh nhìn chăm chăm đến bên tai đều có chút nóng lên, nhin không được thêm một câu: "Đều là cha em dặn dò em!"

Nghे vậy Tiết Tích gật gật đầu, há miệng, Chu Úc Chi cho rằng anh muốn nói với mình chút gì đó, chỉ nghe anh nói: "..... À."

Ngón tay Chu Úc Chi sắp đem cái móng niết cong:.....

À cái đại đầu quỷ nhà anh! Nhiều thêm mấy chữ sẽ mất miếng thịt? Lớn lên đẹp như vậy, một đôi môi mỏng không lấy ra để nói chuyện là muốn làm tượng?

—— Cô quả thực muốn hoài nghi nhân sinh, đời trước lúc vừa mới bắt đầu anh cứ như vậy sao? Vẫn luôn đều tích chữ như vàng? Anh hiện tại rốt cuộc có thích cô hay không? Chẳng lẽ là sau đó mới bắt đầu thích?

Nhưng là Chu Úc Chi thông cảm lúc này dây thanh của anh còn bị hao tổn, hơn nữa vừa tới cnhà này, phỏng chừng còn không có quen thuộc với cô.

Cơm nước xong, Chu Úc Chi đứng lên nói: "Anh, em dẫn anh đi xem phòng của anh."

Không đợi Tiết Tích phản ứng, cô liền lôi kéo Tiết Tích bịch bịch bịch lên lầu hai.

Di Hà đã bố trí phòng xong, chưa có nhiều trang trí, nhưng là sạch sẽ ngăn nắp, chính là phòng mà đại nam sinh sẽ ở. Phòng hướng nam, chờ đến lúc thời tiết sáng sủa mở rèm cửa sổ ra, là có thể nhìn đến ánh mặt trời.

Chu Úc Chi phi thường vừa lòng.

Tiết Tích nhìn thoáng qua phòng, tầm mắt rơi xuống tay cô chế trụ năm đầu ngón tay của mình, ngay sau đó lại nhìn lên má cô, ý đồ từ trên mặt cô có thể nhìn ra gì đó.

Cô cùng đời trước lúc này không có biến hóa gì, nếu một hai phải nói biến hóa, chính là trên cổ nhiều thêm một cái vòng cổ tinh tế mà các cô gái nhỏ đều thích. Đời trước khi anh vừa tới nhà này, cô thập phần bài xích anh, hai tháng đầu cơ hồ không nói chuyện với anh, nhưng vì cái gì, một đời này ngay từ đầu cô tuy rằng thoát nhìn vẫn có chút không kiên nhẫn, lại tựa hồ không chán ghét anh như vậy?

Nếu nói là anh đi vào cái nhà này sớm hơn 10 phút, hiệu ứng cánh bướm mang đến thay đổi, thay đổi này không khỏi cũng quá lớn chút.....

Tiết Tích có chút thụ sủng nhược kinh, đồng thời, vẫn có chút không thể tin được. Ngay sau đó anh lại hoài nghi có phải ảo giác của mình hay không. Có lẽ chỉ là một đời này việc nào đó đã xảy ra thay đổi, cho nên tâm tình của cô tốt hơn, hoặc là một đời này chú Chu ân cần dạy bảo cô chút gì đó, cho nên cô mới thoát hòa hoãn một ít với anh.

Đến nỗi thích, đời trước lúc Tiết Tích tồn tại, vẫn luôn làm bạn ở phía sau cô, cô đều chưa bao giờ quay đầu lại liếc anh lấy một cái, một đời này sao lại có thể ngay từ đầu có cảm tình gì với anh chứ?

"Thế nào?" Chu Úc Chi đắc ý quay đầu lại.

Tiết Tích trầm mặc, phun ra hai chữ: "Rất tốt."

Chu Úc Chi không kịp phun tào anh tích chữ như vàng, liền nhìn đến sườn cổ phía sau của anh có một miếng vết thương rất nhỏ, có thể là ở bệnh viện người đến người đi không chú ý mà bị thương, loại miếng vết thương nhỏ này tuy rằng không phải rất nghiêm trọng, nhưng là lúc gọi đầu anh hiển nhiên cũng không chú ý, bọt nước trên tóc ngắn đen nhánh sạch sẽ lưu loát thấm ở mặt trên, miếng vết thương khẳng định có chút dọa người.

Chu Úc Chi nhin không được nói: "Anh chờ một chút."

Cô nhanh chóng chạy xuống lầu một, từ dưới quầy TV tìm ra hai miếng băng keo cá nhân, lại dẫm lên dép lê lộc cộc chạy trở về.

Tiết Tích còn không có phản ứng lại cô muốn làm gì, chỉ là cảm thấy cô giống như so với một đời trước, thái độ biến hóa không khỏi quá lớn, khi nhìn đến băng keo cá nhân trong tay cô, hơi ngẩn ra.

"Không dán một chút nữa sẽ nhiễm trùng." Chu Úc Chi túm lấy tay áo tính toán lau một chút bọt nước chỗ đó đi cho anh, nhưng là rất nhanh nhớ tới tay áo quá bẩn, vì thế nhanh chóng rút giấy, lau bọt nước, ngay sau đó xé mở băng keo cá nhân, nhón chân tay mát lạnh lạnh, chuẩn xác không làm mà dán lên.

Động tác của cô thật sự quá nhanh, chờ đến khi Tiết Tích phản ứng lại đây, một bên cánh tay đã bị cô ôm hơi hơi túm xuống, đầu ngón tay cô còn dừng lại ở trên cổ anh.

Xúc cảm từ đầu ngón tay lạnh lẽo của cô nhảy mắt giống như bị điện giật, từ da thịt trên cổ anh đi xuống.

Cả người Tiết Tích căng chặt, trong lòng khiếp sợ vô cùng, lòng mi đen nhánh không tự chủ được tổ chất thần kinh mà run run.

Anh nghiêng đầu nhìn về phía Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi hết sức chuyên chú đem băng keo cá nhân vuốt phẳng.

Tiết Tích trong lòng kinh ngạc cùng thụ sủng nhược kinh tới cực điểm, trong nháy mắt thể nhưng cứng đờ tựa như pho tượng, không biết phản ứng như thế nào.

Chờ đến khi cô hạ chân, buông cánh tay anh ra, yết hầu anh lẫn lộn một chút, mới khô khốc nói: "Cảm ơn."

Đầu ngón tay Chu Úc Chi lại chạm vào dưới cổ anh.

Anh nhìn về phía cô, không thể tin tưởng mà lùi ra sau một chút.

Chu Úc Chi mở to hai mắt, vừa rồi là ảo giác của cô sao, sao cô có cảm giác khi cô đụng tới làn da của anh, cả người anh cứng đờ như là một cục đá.

Anh miễn cảm như vậy, Chu Úc Chi vừa rồi dám không cảm thấy ngượng ngùng, cái này nhưng thật ra có chút ngượng ngùng rồi.

"Chú ý không thấm nước." Cô giả vờ trấn định mà đem băng keo cá nhân dư lại đặt ở trên bàn của anh, sau đó đi đến cạnh cửa, hơi hơi mỉm cười với anh, nói: "Ngủ ngon."

.....

Tiết Tích sùng sốt.

Anh đứng ở tại chỗ nhìn cô, trái tim không khỏi nhảy dựng thật mạnh.

Hai chữ này đòi trước cô trước nay không nói qua với anh, càng đừng nói dán băng keo cá nhân cho anh.

Cô là làm sao vậy?

Anh một mặt một lần bị rần rần gần mười năm sợ dây thừng ngầm ý thức cảm thấy Chu Úc Chi lại là muốn làm trò đùa dai gì đó, nhưng trong lòng lại vẫn là ngăn không được bốc lên một ít cảm xúc bí ẩn tro tàn lại cháy.

Cô đối xử như là đòi trước với anh, thì anh có thể giặc tới thì đánh, nước lên nâng nèn, nhưng một đòi này cô đột nhiên làm anh thấy được một ít ôn nhu, anh lại giật mình không biết làm như thế nào cho phải.

—— Rốt cuộc là nơi nào làm cho thay đổi?

Tiết Tích nhìn cô, nổi lòng cuộn cuộn, kiệt lực kiềm chế tâm thần, thanh âm hơi hơi mất tiếng, nói: "Ngủ ngon."

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Anh trai: Một đòi này cô ấy cư nhiên vừa thấy mặt liền chạm vào tay tôi, đòi trước rõ ràng là qua ba tháng mới chạm một chút (lần bị cô ấy túm lên xe đó)

Úc Chi: "Tôi thật khờ, thật sự" cô nâng mắt khóc đến sưng lên, tiếp theo nói, "Vạn nhất anh ấy thích tôi lạnh lùng, không thích tôi hơi han ân cần, đòi này anh ấy sẽ không thích tôi sao bây giờ."

*

Vì ngôn nói không thể hài, thư danh bất đắc dĩ sửa lại, đem hai chữ "anh trai" đổi thành "ngựa tre 1551" nhất thời cảm thấy không chút ý vị....

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tan rã

Edit: Thanh Thanh

~~~~~

Đời trước chưa từng nói ngủ ngon với anh, đời này vẫn là lần đầu tiên nói, sau khi trở lại phòng, tâm tình Chu Úc Chi phi thường tốt, nhin không được ở trên giường lăn một cái.

Mà giờ này khắc này, quần gia cùng mẹ Hà đều cảm giác được thập phần chấn động kinh sợ.

Quần gia còn chưa đi, đứng ở phòng bếp nhẹ giọng nói với mẹ Hà đang rửa chén: "Đây thật sự không giống tiểu thư! Hôm nay tiên sinh gọi điện thoại bảo tôi đem hậu nhân Tiết gia đón về, lòng tôi còn nghi, cái này xong rồi, sau khi trở về tiểu thư khẳng định phải đại náo một hồi! Sợ tiểu thư phát giận, tôi buổi chiều đem cậu nhóc kia về cũng chưa dám vào cửa —— nhưng tiểu thư lại như thế nào, an an tĩnh tĩnh, còn chủ động để bà đi dọn phòng ở lầu hai? Cô ấy ngày thường đều không thích chúng ta đi lên lầu hai!"

"Tôi cũng thực ngoài ý muốn." Mẹ Hà đem chén đĩa rửa sạch sẽ bỏ vào quầy tiêu độc, xoa xoa tay ở trên tạp dề, nhỏ giọng nói: "Nhưng buổi chiều tôi thấy tiểu thư nhận được bưu kiện của tiên sinh, biểu tình thoạt nhìn còn rất cao hứng. Khả năng tiên sinh dặn dò cô ấy? Hứa hẹn cô ấy đối xử với Tiết tiểu thiếu gia tốt một chút liền mau chóng trở về."

Quần gia nghĩ nghĩ, nói: "Nếu là như vậy, ngược lại cũng có thể lý giải tiểu thư nhanh như vậy liền tiếp nhận một người ngoài tiến vào nhà."

Mẹ Hà lại nói: "Nhưng là nếu đến lúc đó chuyện Chu tiên sinh cùng Chu phu nhân đáp ứng lại không làm được, lại không có cách cuối năm trở về, lại để tiểu thư một mình qua năm mới mà nói, chỉ sợ tiểu thư nhẫn đến lúc đó, liền sẽ bạo phát."

Quần gia thở dài, nói: "Đúng vậy....."

.....

Tiết Tích từ nhà cửa thợ làm vườn đem cặp sách cùng hành lý xách lại đây, khi đứng ở cửa biệt thự thu dù, vừa vặn nghe được mấy lời nói này.

Anh lẳng lặng mà ở bậc thang đứng trong một lát, chờ sau khi tiếng quần gia cùng mẹ Hà nói chuyện tạm dừng, mới hơi nhấp môi mỉm cười, đi vào cửa.

Nếu là một đời này chủ Chu hứa hẹn gì đó với cô, nhưng thật ra đích xác có thể giải thích thái độ thay đổi của cô.

Chính là băng keo cá nhân kia ——

Yết hầu anh khô khốc, nhin không được duỗi tay đụng vào dưới cổ nhiều thêm một khối băng keo cá nhân, lòng bàn tay cảm thấy hơi thô ráp.

Đây là quan tâm sao?

Vẫn là anh suy nghĩ nhiều quá.

.....

Mưa thu liên miên, một đêm này mưa to suốt đêm, nhưng là biệt thự cách âm phi thường tốt, cái gì cũng nghe không thấy.

Chu Úc Chi tuy rằng tâm tình phiền loạn, nhưng là nghĩ đến anh ở trong phòng chỉ cách bức tường, tất cả đều có cơ hội cứu vãn, trong lòng cô rốt cuộc là kiên định hơn rất nhiều, vì thế ôm gối đầu rất nhanh liền ngủ.

Trong mộng lộ đều là tất cả ký ức lộn xộn đời trước.

Vốn dĩ trước khi ngủ cô còn nhớ thương ngày hôm sau phải dậy sớm một chút, đun một ly sữa bò nóng cho anh, tiếp tục kéo gần quan hệ hai người. Nhưng không nghĩ tới bởi vì ngủ quá sâu, hơn nữa căn bản không có thói quen dậy sớm, mặc dù đặt đồng hồ báo thức rồi, sáng sớm hôm sau Chu Úc Chi vẫn là đầu chôn ở gối đầu, ngủ đến trời đất u ám, căn bản không có bị đồng hồ báo thức nháo tỉnh.

Trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, bên tai bỗng nhiên nghe thấy quần gia gõ cửa gọi cô: "Tiểu thư, Tùng thiếu gia tới tìm cô, ở dưới lầu, cùng Tiết thiếu gia nổi lên xung đột đều ngăn cản không được! Vậy phải làm sao bây giờ?! Ngài mau rời giường!"

Chu Úc Chi tức khắc bừng tỉnh, sững sốt một chút từ trên giường ngồi dậy.

Cô hỏi: "Tùng Du sao?!"

Quần gia nôn nóng nói: "Đúng đúng đúng!"

Trọng sinh trở về thời gian trước thật sự là qua lâu lắm rồi, ký ức Chu Úc Chi có chút mơ hồ, thiếu chút nữa đã quên một năm mười lăm tuổi này, lúc anh vừa tới nhà cô ngày hôm sau đã xảy ra một chuyện lớn!

Tùng Du là giáo thảo niên khóa của Chu Úc Chi, gia thế cũng không tồi, rất nhiều nữ sinh theo đuổi, chính là làm người có chút bất cần đời. Một tháng trước, cậu ta không biết đứt mất dây thần kinh nào, bắt đầu công khai theo đuổi Chu Úc Chi. Theo đuổi đến đặc biệt ân cần, Chu Úc Chi học thực

nghiệm cậu ta cho chút rượu tỉnh đèn, Chu Úc Chi tham gia đại hội thể thao thì cậu ta bỏ tiền làm tuyển thủ chạy cùng bỏ thi, cả ngày chạy sau mông Chu Úc Chi, làm đến toàn trường đều biết ——

Chu Úc Chi trước nay cũng không ít người theo đuổi, nhưng cũng chưa thấy qua người theo đuổi oanh động đến như vậy.

Chu Úc Chi mười lăm tuổi căn bản cái gì cũng không hiểu, từ nhỏ đến lớn đều ở biệt thự, ngay cả mặt cha mẹ cũng chỉ gặp qua vài lần, thấy cậu ta theo đuổi điệu cao đến như vậy, còn tưởng rằng cậu ta là thật sự thích mình. Chu Úc Chi mười lăm tuổi khi đó sắp đáp ứng rồi, cảm thấy cùng Tùng Du đi ăn lẩu, so với trở lại trong nhà trống rỗng chỉ có một người với đàn dương cầm thì tốt hơn.

Kết quả không biết vì sao, vào buổi sáng ngày hôm sau khi Tiết Tích đi vào nhà cô liền cùng Tùng Du lại đây đón cô đi học nổi lên xung đột.

Anh đem Tùng Du đánh một trận.

Đánh đến mặt mũi bầm dập.

Tùng Du ba ngày không đi học.

Đời trước Chu Úc Chi không biết ngọn nguồn, tự nhiên là thấp phần tức giận, cảm thấy không thể hiểu anh được.

Ba ngày sau, Tùng Du trở lại trường học, không hề theo đuổi Chu Úc Chi, không gọi cô đi ăn lẩu, cũng không mang theo bạn bè tìm Chu Úc Chi ồn ào, mà là nhìn thấy Chu Úc Chi liền đi đường vòng.

Cho dù lúc ấy Chu Úc Chi không có ý gì với Tùng Du, nhưng cô vẫn nổi trận lôi đình. Cô cảm thấy thật vất vả có người đối xử tốt một chút với cô, kết quả bị thiếu niên vừa tới trong nhà cường chế di dời, cô có thể cho thiếu niên này sắc mặt tốt sao?

Chuyện này trực tiếp trở thành ngăn cách liên tiếp giữa cô cùng anh.

.....

Đương nhiên, thật lâu sau cô mới từ chỗ tùy tùng của Tùng Du biết chân tướng.

Tùng Du theo đuổi cô, chẳng qua là trong một cái thiệp đánh đố nói có thể theo đuổi được hoa hậu giảng đường cũng không xem là lợi hại, ai có thể đem thiên nga trắng lớp số 15 *cao nhĩ** cao cao tại thượng đuổi tới tay, mới là thật sự lợi hại.

*cao nhĩ: tương đương với lớp 11 bên mình

Lúc ấy cô học lớp trọng điểm, không chú ý đến diễn đàn vườn trường, bạn học trong lớp hoặc là vui đầu khổ đọc đồng dạng cũng không chú ý, hoặc là đó là không có ý tốt ôm cánh tay bằng quan chờ cô ngã xuống thật mạnh. Vì thế, cô không nghĩ tới mình đã thành đối tượng đánh đố toàn trường nhìn chằm chằm.

Nếu lúc ấy nếu là cô lún quẩn trong lòng, thật sự đi chung với Tùng Du ở trong trường học, chỉ sợ sẽ lập tức trở thành trò cười toàn trường.

.....

Nghĩ đến đây, Chu Úc Chi vội vã mà nắm quần áo ở bên đầu giường lên liền tròng lên người, cũng không thấy rõ mình mặc cái gì, nhảy xuống giường mở cửa, lòng nóng như lửa đốt mà liền chạy xuống dưới lầu.

***

Mười phút trước.

Tùng Du bảo tài xế nhà mình đem xe ngừng ở bãi đỗ xe dưới sườn núi, bản thân dầm lên lá rụng ướt dầm dề đi về phía bên kia biệt thự Chu gia, vừa đi vừa không kiên nhẫn mà gọi điện thoại.

"Em gái này thật là người khó nhất mà tôi theo đuổi, bệnh công chúa một đồng lớn, thật sẹ là đem bản thân thành công chúa! Này, sáng sớm tôi lại đây đón người đi học, cũng không biết nhà cậu ta có tật xấu gì, biệt thự xây ở trên sườn núi, bãi đỗ xe cách nhà ít nhất mười phút đi đường! Tới sườn núi liền không cho xe đi lên."

Bên kia không biết cười nói cái gì.

Tùng Du đẩy hàng rào Chu gia ra nghe vậy hơi dừng, nhướn mày nói: "Đừng đắc ý, tiểu gia tôi cảm giác em gái Chu đã sắp buông lỏng, quần gia nhà cậu ta đều biết tôi, hai ngày này tiểu gia tôi lại hỏi han ăn cần thêm vài lần, hôm nào mấy cậu có thể đổi giọng gọi chị dâu, diễn đàn đánh đố là tôi thắng để cho bên thua còi quần ——"

Lời còn chưa nói xong, bỗng nhiên có người vỗ vỗ bờ vai của cậu ta.

Cậu ta còn tưởng rằng là quần gia Chu gia, nói với bên kia điện thoại câu "không nói", thu đi động cười quay đầu lại.

Mới vừa quay đầu lại, nắm tay mang theo gió lạnh, đem cậu ta đánh đến quỳ rạp trên mặt đất.

Một quyền này đánh ở trên huyệt thái dương của cậu ta, làm trợn mắt cậu ta tối sầm, chờ phản ứng lại đây, đã bị người hung hăng ấn ngã, ấn ở bên hông rào đầy bùn đất.

Bả vai không thể động đậy.

"Lại tới một lần, tìm chết vẫn là đi chết đi."

Tùng Du không nghe hiểu câu này, sắc mặt xanh mét mà xoay đầu lại, thấy một thiếu niên tuổi tác cùng mình tương đương cong chân dài, ngồi xổm bên người mình, một đôi mắt đen nhánh lạnh như băng, hàn ý trên mặt cùng sương lạnh cuối mùa thu không khác nhau mấy, một mặt hung ác xuất hiện ở trong mắt thiếu niên, phá lệ làm cho người ta sợ hãi: "Cách em ấy xa chút."

Tùng Du quay người giãy giụa, nhưng không biết vì sao, thiếu niên này thoát nhìn khí chất thanh quý, lực đạo lại so với nam sinh bình thường lại lớn hơn, cậu ta nhìn không được chặt vật mà chửi ầm lên: "Cậu tính là cái gì?!"

Lại là người theo đuổi khác của Chu Úc Chi?

Tùng Du ăn một quyền, còn chưa làm rõ ràng rốt cuộc sao lại thế này, liền thấy thiếu niên này lại nâng cánh tay lên.

Cậu ta kích động mà giãy giụa, lại bỗng nhiên nghe thấy thanh âm vội vàng xuống lầu của biệt thự bên kia, Chu Úc Chi từ bậc thang biệt thự ba bước cũng làm một bước chạy tới.

Tiếp theo, liền thấy cánh tay thiếu niên ngồi xổm trước mặt cậu ta dừng lại, sắc mặt đổi đổi, lạnh lẽo hải ý trong mắt tan thành mây khói, đột nhiên khôi phục một khuôn mặt bình tĩnh thanh lãnh.

Phảng phất cái gì cũng chưa phát sinh, buông lỏng cậu ta ra, đứng lên.

Tùng Du phần nộ đến cực điểm, huyệt thái dương lão tử đều đen lại, chứng cứ vô cùng xác thực, cậu hiện tại giả vờ ôn hòa còn kịp sao?

Cậu ta từ trên mặt đất bò dậy, bùn trên người rơi xuống, chỉ vào Tiết Tích nói với Chu Úc Chi: "Đây là ai, Chu Úc Chi, phụ cận nhà cậu khi nào chuyển đến kẻ điên vậy?!"

Tiết Tích lạnh lùng nhìn cậu ta một cái, con người lại xẹt qua một tia khẩn trương không dễ phát hiện.

Đời trước cũng không có làm Chu Úc Chi thấy một màn này.

Anh đi ra ngoài bộ chạy về, nghe thấy tiểu tử này ở bên cạnh hàng rào gọi điện thoại. Đời trước đem tiểu tử này đánh đến mặt mũi bầm dập, rồi sau đó tiểu tử này quả nhiên không hề xuất hiện ở chung quanh Chu Úc Chi —— nhưng không biết vì cái gì một đời này còn không kịp đem người xách xuống núi, cô liền vội vội vàng vàng mà vọt ra.

Nhớ tới phản ứng đời trước của Chu Úc Chi, Tiết Tích cảm thấy cô ước chừng là có chút thích tiểu tử này.

Đời trước chỉ là nghe nói anh đánh tiểu tử này, liền cùng anh nháo hai tháng, một đời này còn chính mắt thấy anh đánh người, chút hảo cảm hôm qua tích lũy được một chút với anh chẳng là ở trong khoảnh khắc này tan thành mây khói?

Chỉ sợ là sẽ càng chán ghét anh.

Tiết Tích nhìn không được mím môi, nhắc mi mắt lên nhìn Chu Úc Chi.

Chỉ thấy cô đeo dép lê lông xù xù, bước nhanh đi tới, trên mặt mang theo vẻ mặt phần nộ.

Ngón tay Tiết Tích lặng lẽ nắm chặt, trong lòng sinh ra một cỗ bức bối.

Thật vất vả có dấu hiệu cải thiện, đều do tiểu tử này lại đây tìm chết.

Nhưng mà, trăm triệu không nghĩ tới.

Giây tiếp theo, thiếu nữ còn mặc áo ngủ lông nhung bước chân vọt tới trước mặt anh dừng lại, nâng tay phải anh lên. Lông mi Tiết Tích run lên, rùng rợn nhìn cô, chỉ thấy cô ngo trái ngo phải, sau khi xem xong ngược mắt, khẩn trương nói: "Anh, tay có đau hay không?"

Tiết Tích:.....

Tùng Du:.....

Đây hoàn toàn vượt ngoài ý liệu của Tiết Tích.

Tùng Du trong nháy mắt có chút ngáy ra như phồng, nội tâm chậm rãi đánh ra dấu chấm hỏi?

Qua ước chừng ba giây đồng hồ sau, cậu ta mới nhớ tới người bị hại là mình, mà không phải là tiểu tử đứng ở trước mặt cậu ta về mặt không có việc gì phát sinh này! Cậu ta giận không thể át mà nói với Chu Úc Chi: "Vừa rồi bị đánh chính là tớ!"

Chu Úc Chi hồi tưởng chuyện đời trước, liếc mắt nhìn Tùng Du thêm một cái đều cảm thấy không kiên nhẫn, trên đời này sao lại có nam sinh nhàm chán như vậy, lấy theo đuổi người khác làm tiền đặt cược, mà sở dĩ chọn cô, là bởi vì cô thoát nhìn khó chinh phục nhất?

Chu Úc Chi biết đám người trong trường học kia đặt biệt danh cho mình, thiên nga trắng cũng không phải là lời ca ngợi gì, mà là làm thấp đi cô không coi ai ra gì, vênh vào tự đắc.

"Đừng lại đến tìm tôi, tôi không chào đón cậu." Chu Úc Chi mặt như băng sương mà nói với cậu ta, tiếp theo đuổi tay bắt lấy tay Tiết Tích, muốn lôi anh đi vào biệt thự.

Tiết Tích trong lòng đã là kinh ngạc vô cùng, một cái chớp mắt khi có chút hoài nghi cô là làm trò trước mặt Tùng Du cố ý nói như vậy, dùng anh tới chọc tức Tùng Du. Nhưng lại thấy cô theo bản năng động tác cư nhiên là tới dắt tay anh, lòng mi anh không tự giác nhẹ nhàng run lên một chút.

Tay anh không dấu vết mà trơn một chút, ngón tay giữa lau một chút bùn đất đi, mới mặc cho cô chế trụ tay mình, mang anh vào biệt thự.

Tùng Du trở mắt thấy quần gia Chu gia chạy chậm lại đây mời người rời đi, cậu ta giờ tay xoa nhẹ dưới huyệt thái dương, một chân đem bùn đất dưới chân đá bay: "CMN."

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tan rã

Edit: Thanh Thanh

~~~~ Truyện được edit và đăng tải duy nhất trên wattpad Thanh Thanh Cucaitrangkhaai ~~~~~

Mẹ Hà đã làm xong bữa sáng, Chu Úc Chi lôi kéo Tiết Tích ngồi xuống ăn bữa sáng, sáng sớm tinh mơ cô bị Tùng Du nháo đến có chút phiền, tâm tình tốt cũng không có, hơn nữa cũng đã quên kế hoạch tối hôm qua đun sữa bò ấm cho anh.

Tay phải của cô cầm lấy nĩa xiên trứng chiên cắn một ngụm, nhìn thấy thiếu niên ngồi bên cạnh mình im lặng không nói lời nào, cũng không ăn cái gì, cô vừa muốn hỏi...

Đột nhiên liền phát hiện —— mình còn chưa buông tay anh ra!!!

Anh mặc một cái áo hoodie màu đen, càng tôn thêm làn da trắng nõn, dáng người đỉnh bạt, sau khi từ bên ngoài chạy về bị gió lạnh thổi, đầu ngón tay mát lạnh, mà cô mới từ ổ chăn bò dậy, đầu ngón tay ấm áp.

Hai người mới vừa rời nắm tay nhau bởi vì Chu Úc Chi canh cánh chuyện của Tùng Du ở trong lòng, còn không chú ý tới, lúc này đột nhiên phát hiện, liền tức khắc cảm thấy xúc giác nơi đầu ngón tay của hai người thập phần rõ ràng.

Trong lòng cô tựa như bà lão đi đường, run rẩy, đột nhiên rung động một chút. Cô nhanh chóng buông tay anh ra, trong lòng hoảng đến một nhóm, trên mặt còn làm bộ bất động thanh sắc dường như không có việc gì, tiếp tục ăn trứng chiên.

.....

..... Quả nhiên Tùng Du không ở, cô lập tức ném tay anh ra.

Nếu không thật sự không có biện pháp giải thích chuyện vừa rồi được cô che chở.

Như là có được sự giải thích, trong lòng Tiết Tích có loại cảm giác không thể nói, ngược lại cũng không đến mức thất vọng..... Ngược lại sinh ra ý tưởng, quả nhiên như thế, như vậy mới là bình thường.

Ngón tay anh vô ý thức nắm chặt hư không, không lên tiếng, sau một lát, mặt mới không biểu tình mà bắt đầu ăn cơm.

Sau khi cơm nước xong, Chu Úc Chi rút giấy ăn ra lau miệng, ngón tay vô ý thức cọ bàn ăn, kiệt lực làm bộ không chút để ý mà lần thứ hai nhắc nhở: "Dựa theo tối hôm qua nói, chờ lát nữa là cùng nhau đi học?"

Lời này mới vừa nói xong, liền thấy ngón tay thon dài đang cầm dao nĩa của anh hơi dừng, nâng mắt đen lên, tầm mắt thanh lãnh dừng ở trên người cô, ánh mắt kia.... Hẳn là không phải ảo giác của Chu Úc Chi, tựa hồ mang theo nhân nhật tìm tòi nghiên cứu cũng khó hiểu.

Chu Úc Chi nhất thời có chút nóng mặt.

Xong rồi! Ánh mắt này của anh có phải là ý "không thân cũng chẳng quen, cô làm gì mà một hai vẫn luôn quán lấy tôi muốn đi học cùng nhau, sẽ không phải thêm mặt tôi hoặc là thân thể này đi?". Mặc dù anh nhớ rõ chuyện phát sinh năm 5 tuổi, hai nhà là thế giao, hai người cũng không xem như là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng biểu hiện của cô tựa hồ biểu hiện đích xác đến quá quen thuộc một chút....

Chờ phải bị nhìn ra nội tâm của cô điên cuồng mà muốn ôm lấy anh....

"Cái kia, là bởi vì...." Chu Úc Chi nỗ lực giải thích: "Cha em mãi luôn dặn dò em, muốn giúp anh nhanh chóng dung nhập sinh hoạt vườn trường, dù sao cũng đã cao nhĩ, học tập cũng rất khẩn trương. Ông ấy còn đáp ứng em, nếu em làm tốt, cuối năm sẽ cùng mẹ em cùng nhau trở về, cho em nhiều tiền tiêu vặt hơn!"

Gặp chuyện không thể giải quyết, lấy Chu Độ ra là được.

Tiết Tích rũ mắt xuống, không có biểu tình gì, lời ít mà ý nhiều nói: "Được."

Thanh âm có chút không dễ phát hiện cay chất.

Xem ra, quả nhiên là bởi vì hiệu ứng cánh bướm kích động ở trên người chú Chu.

Ngưỡng cửa mà trường Chu Úc Chi học rất cao, hoặc là quyền tiền cho trường học, hoặc là thành tích phi thường ưu dị. Đòi trước cô đến khi trước 20 tuổi, đều vì có thể làm cho cha mẹ trở về nhiều hơn chút, dốc hết sức lực, đánh dương cầm đến lòng bàn tay chai ra, luyện vũ đạo luyện đến mũi chân đỏ máu cho nên những cái cúp đó mới có thể cầm được tới tay, càng đừng nói đến thành tích trong trường, luôn luôn đều là trước lớp.

Kỳ thật trách không được bạn học ngầm nói cô cao ngạo.

Tính cách cô đích xác tương đối quái gở, trừ bỏ một ít hai người bạn, liền không thích cùng người khác lui tới, càng không dám giống những đứa trẻ nhà có tiền khác tỏ chức yển hội sinh nhật gì đó, bởi vì cha mẹ cô sẽ không tới tham gia.

Trừ lần đó ra, cô vì nhận được những giải thưởng đó, cũng bận rộn đến cực điểm, căn bản không có thời gian đi xử lý quan hệ xung quanh. Cô cũng không giống như anh có thiên phú như vậy, cúp dương cầm mà cô có, tất cả đều là ngày qua ngày khổ luyện chông chát lên.

Nhưng thẳng đến năm 20 tuổi ấy mắt bị mù, Chu Úc Chi mới hiểu được, trên thế giới này có chút tình cảm cha mẹ đối với con cái chính là tương đối đậm nhạt, bộ họ cho bạn tiền, hoàn cảnh ưu việt, bạn còn muốn suy nghĩ buồn cười muốn sự quan tâm cùng yêu quý nữa sao?

Hai mươi năm trước, vẫn luôn không chiếm được tình thân là chấp niệm của Chu Úc Chi, làm cô sống cố chấp mà thống khổ, sau khi bị mù một thời gian, cô ngược lại nghĩ ra, không có liền không có đi, cô còn có thể có thứ khác, vì thế cô đi nước ngoài, tựa như tân sinh.

Một lần nữa trở về một đời này, cô ở trong điện thoại nghe được cha dùng tiếng nói lãnh đạm nói chuyện với mình, cuối năm có hội nghị, khả năng sẽ không trở lại được, bảo cô có việc gì thì tìm quản gia. Đáy lòng cô ngược lại không có gợn sóng gì, không giống như đời trước ủy khuất khóc nháo như vậy, mà là cười bảo cha yên tâm.

Điều kiện tại mà cô duy nhất muốn bắt lấy, chỉ có một mình thiếu niên bên người.

Sau khi qua đêm mưa to, trong trường học lá rụng phủ kín đường cây xanh.

Chu Úc Chi mang theo Tiết Tích dạo quanh một vòng ở trong trường học, giới thiệu sơ qua các khu dạy học.

Có một màn vừa rồi mới phát sinh ở trên bàn cơm, Chu Úc Chi thời khắc ghi nhớ ngữ khí của mình không cần quá mức vui sướng, phải bình tĩnh một chút, rụt rè một chút —— không cần dọa sợ anh, một đời này vừa mới gặp mặt không lâu, phải lưu lại ấn tượng tốt cho anh.

Tiếp theo quản gia cầm tư liệu, cùng anh cùng nhau đi xử lý thủ tục chuyển trường. Chu Úc Chi trở về phòng học trước.

Tiếng chuông vào học của trường học vang lên bên tai, ký ức tựa như nước lũ, lại một lần nữa làm cô cảm nhận được cô xác thực đã trở về thời niên thiếu. Thật ra cô nhớ rõ khi mình học cao trung đã nhảy một bậc, hiện tại học chính là lớp số 15 của cao nhĩ. Nhưng mà đêm thê bài đến trước cửa lớp số 15, cô lại có chút quên mình ngồi ở chỗ nào.

Vừa mới vào học, giáo viên chưa tới, trong phòng học lộn xộn, đại đa số mọi người đều không ở trên vị trí của mình.

Chu Úc Chi xuất hiện ở cửa, có nữ sinh đến chào hỏi cô: "Chi Chi, xảy ra chuyện gì, cậu cư nhiên đến trễ? Có phải Tùng Du chạy đến biệt thự nhà cậu chặn cậu?"

Chu Úc Chi miễn cưỡng nhớ lại nữ sinh này tên là Viên Mai, cô nói với Viên Mai: "Không đâu, mấy ngày hôm trước kiểm tra đã phát thành tích chưa?"

Viên Mai nhìn cô một cái, có chút kinh ngạc.

Chu Úc Chi rất cao ngạo, ngày thường không để ý tới bạn học, trừ bỏ đi học, chính là vội vàng rời khỏi trường học đi đến các lớp phụ đạo cùng với các lớp mà cô hứng thú.

Nhưng cô gái này lại là nhan cầu, thích Chu Úc Chi diện mạo tính xảo lại lãnh đạm này, cảm thấy nhìn nhiều một chút tâm tình đều sáng khoái, cho nên cô ấy là người ở trong lớp thích nói chuyện với Chu Úc Chi nhất. Cô ấy thường xuyên chào hỏi với Chu Úc Chi, nhưng trước kia Chu Úc Chi không để ý chút nào, hôm nay như thế nào lại còn đáp lại trêu chọc của cô ấy ——?

Viên Mai ngạc nhiên mà chỉ một vị trí của bàn thứ ba, nói với Chu Úc Chi: "Đã, đã phát, để trên chỗ ngồi của cậu."

"Cảm ơn." Chu Úc Chi rút cuộc xác định vị trí của mình, hơi mỉm cười với cô ấy, lúc này mới bước nhanh đi qua.

"...."

Viên Mai nửa ngày không phục hồi tinh thần lại.

Chu Úc Chi ở trên chỗ ngồi mà ngồi xuống, đem cặp sách cùng văn phòng phẩm từng cái từng cái lấy ra ngoài. Nghĩ đến chuyện chờ lát nữa sẽ phát sinh, cô nhìn không được tâm tình tốt mà nhíu mày lên.

Đời trước sau khi anh chuyển trường tới đây, ban đầu Chu Độ muốn đem anh an bài tiến vào lớp số 15 cao nhĩ tốt nhất, học cùng Chu Úc Chi có thể hỗ trợ lẫn nhau, nhưng là Chu Úc Chi không muốn, chuyện này thất bại, anh ở lớp số 15 không đến một buổi trưa, liền chuyển đến một lớp khác.

Đều không ở cùng lớp, dựa theo cái cầu tính tình của Chu Úc Chi, đời trước cô cùng anh ở trong trường còn có thể có giao thoa gì?

Nhưng một đời này, cô kiên quyết không có khả năng để Tiết Tích đi học ở lớp khác. Anh cùng cô học chung một lớp, vượt qua xuân hạ thu đông, về sau cùng nhau đi học đại học.

Tiết học đầu tiên là toán học.

Lớp số 15 cao nhĩ là lớp trọng điểm nhất, tiến độ giảng bài của giáo viên rất nhanh, nước miếng bay tứ tung, vài phút liền giảng xong một đề.

Chu Úc Chi học đại học là học khoa thương mại, sau khi học xong cao tam đã nhiều năm như vậy chưa chạm qua toán học, hơn nữa cô điển hình là tuyển thủ chăm chỉ, mà không phải là thiên phú, vốn tưởng rằng mình trở lại cao nhĩ, tri thức cao trung đối với cô mà nói chính là ăn một bữa sáng, nhưng trăm triệu không nghĩ tới, cô nhìn những công thức suy luận trên bảng đen, về mặt hỗn độn ——

Cái này đều là cái quái gì? Cô năm đó học những thứ phức tạp này còn lấy giải thưởng toàn tỉnh môn khoa học tự nhiên? Cô năm đó là có bao nhiêu nỗ lực?!

Mặc dù một đời này không hề ôm ý tưởng cầu cha mẹ quan tâm, nhưng lấy kiêu ngạo của Chu Úc Chi, cũng không có khả năng cho phép mình trong lần kiểm tra tiếp theo đứng cuối, vì thế cô không rảnh suy nghĩ miên man những chuyện có quan hệ với anh nữa, nhanh chóng móc notebook và bút nhớ ra liền cuồn cuộn chép lại.

Hết tiết thứ nhất, bỗng nhiên nghe được tiếng xôn xao xuất hiện ở cửa sau, một đám nữ sinh chạy qua lại giữa hành lang cùng chỗ ngồi, trong đó hỗn loạn nghe được "chuyển trường", "đẹp trai".

Chu Úc Chi vừa nghe liền biết anh tới.

Cô nhìn qua bao gồm cả Viên Mai, các nữ sinh đều bò đến bên cửa sổ, trong lòng có vài phần đắc ý, đẹp trai thì thế nào, dù sao đều là của cô.

Có thể cho mọi người nhìn, nhưng mọi người đừng mơ có được.

Các bạn học đều dốc toàn lực tham gia, Chu Úc Chi ngồi ở trên chỗ ngồi, giả vờ căn bản không thèm để ý, bình tĩnh tự nhiên mà lật bút ký.

Chu Úc Chi xưa nay cao ngạo, không tham dự tranh cử hoa hoa thảo thảo của trường, nếu không cẩn thận bị người chụp lên ảnh đăng lên diễn đàn, còn phải tìm quản gia đến trường học giải quyết, nhân tiện khóa diễn đàn lại.

Vì thế cứ thế mãi, toàn trường đều biết Chu Úc Chi lớp số 15 cao nhĩ xinh đẹp ưu nhã, giống đóa hoa hồng kiêu ngạo, nhưng lại có gai, cũng đích xác không ai dám đăng ảnh chụp của cô lên diễn đàn.

Vì thế hoa khôi của lớp số 15 không phải là cô, mà là nữ sinh tên Sầm Vũ Vũ.

Chu Úc Chi bên này bình tĩnh xem bút ký, chờ anh đi vào cửa lớp, nhưng đột nhiên trong đầu điện quang hỏa thạch nhớ tới một sự kiện —— hình như là Sầm Vũ Vũ đời trước có đưa thư tình cho anh.

Chỉ là trước nay không thấy anh nói nhiều một câu với Sầm Vũ Vũ.

Nghĩ đến đây Chu Úc Chi thoáng yên tâm, chính là ngay sau đó cô lại nghĩ, đó là đời trước, đời này anh không thích cô, vạn nhất đời này anh chưa thích cô đã bị Sầm Vũ Vũ đào đi rồi thì sao?

Đúng lúc này Chu Úc Chi lại nghe thấy Sầm Vũ Vũ kinh hô: "Cậu ấy là tôi lớp chúng ta sao? Thật đẹp trai!" Cô tức khắc ngồi không yên, trên mặt mang theo chút tức giận, quay đầu đi.

...

Tiết Tích mặc đồng phục cùng với nam sinh khác mặc đồng phục khí chất hoàn toàn bất đồng, thân hình anh cao lớn, đứng ở trong đám người phảng phất như "hạc trong bầy gà". Anh ôm sách mới phát, từ cửa sau tiến vào, quanh mình có rất nhiều học sinh vây quanh, nhưng anh không chú ý, tầm mắt anh lập tức rơi trên người Chu Úc Chi ở bàn số ba.

Lại không lường trước được cô gái đang nắm lấy trang sách, đột nhiên quay đầu lại, sắc mặt uất giận nhìn về phía anh?

Tiết Tích bỗng nhiên nhớ tới đời trước, cô thập phần kháng cự cùng anh ở một lớp.

Lúc ấy cô nói, ở nhà phải đối mặt với khuôn mặt như băng này của anh thì cũng thôi, ở trong trường học còn phải tiếp tục đối mặt, không bằng coi như đã chết rồi, nếu anh không đối lớp khác, cô liền không đi học!

Thái độ mà Chu Độ với Chu Úc Chi luôn luôn là tương đối cứng rắn, sẽ không dung túng.

Cho nên sau đó là Tiết Tích tự mình gọi điện thoại cho Chu Độ, thỉnh cầu Chu Độ chuyển lớp cho mình.

Cho nên hiện tại cô đây là ——

Tiết Tích cảm thấy từ tối hôm qua đến giờ, thái độ của Úc Chi đối với người ngoài như anh đều tốt đến không chân thực. Nếu hiệu ứng cánh bướm xuất hiện từ chỗ Chu Độ, cô vì muốn cha mẹ mình cuối năm về một chuyến, phải giả vờ hỏi han ân cần với anh không phải không có khả năng.

Nhưng dù vậy, cô khả năng vẫn giống như đời trước, không muốn cùng một lớp với anh.

....

Cũng không biết có phải từ lúc cô dán băng cá nhân cho anh hay không, trong lòng anh tự nhiên sinh ra một chút mong đợi —— vạn nhất, một đời này tình huống có thể thay đổi thì sao? Ở cùng một lớp so với khác lớp mà ở trường học không có giao thoa thì tốt hơn.

Tiết Tích quyết định trước không đi chủ động đề cập chuyện đổi lớp.

Anh rũ lông mi đen nhánh xuống, không nói một lời, lập tức đi đến vị trí phía sau không có ai ngồi của phòng học.

Anh rút khăn giấy ra bắt đầu lau bàn, bên cạnh đã chen tới không ít bạn học nhiệt tình giới thiệu với anh.

Trong đó có người tên Sầm Vũ Vũ, chủ động tìm ghế lau tới, cười nói với anh: "Học sinh chuyển trường, tớ tới giúp cậu lau! Khăn giấy lau không sạch sẽ, chỗ này có ghế lau!"

Một người khác nói: "Cậu từ nơi nào chuyển lại đây? Tiến độ của lớp số 15 cao nhì chúng ta rất nhanh, hiện tại đã đến chương trình cao tam, cậu nếu là không theo kịp, có thể tìm đại diện môn của chúng ta."

"Đúng vậy, cũng có thể tìm Sầm Vũ Vũ hỗ trợ học bỏ tức, thành tích của cậu ấy cũng không tồi."

Học sinh lớp số 15 rất nhiệt tình, nhưng Tiết Tích nhớ tới đời trước, sau khi lời đồn anh là con trai thư ký tình ủy truyền ra, những người này tránh anh giống như tránh ôn dịch. Anh rất khó nhắc lên hứng thú mà cùng những người này nói chuyện.

Thần sắc anh gọn sóng bất kinh nói: "Thành tích tốt nhất lớp số 15 không phải là Chu Úc Chi sao?"

Sầm Vũ Vũ nhìn người ngồi ở bàn số ba bỏ đám người ở bên ngoài, bóng dáng Chu Úc Chi lãnh đạm, ngữ khí hơi mang khinh thường nói: "Đúng vậy nhưng thật ra tính tình cậu ta không tốt, rất khó ở chung."

Tiết Tích nhắc mi mắt lên, nhàn nhạt nhìn cậu ta một cái: "Tôi cũng vậy."

Sầm Vũ Vũ cười tùm tùm tiếp tục đến gần:...

....

Chu Úc Chi bên này căn bản không nghe được Tiết Tích bị một đám nữ sinh vây quanh ở nơi đó rốt cuộc nói cái gì, cô chỉ cảm thấy riu rít đến mức đầu mình đều sắp nổ ra rồi!

Sao lại thế này? Chẳng lẽ đời trước cũng là cái dạng này sao, anh cũng cùng nói chuyện với nữ sinh? Anh cả ngày kéo khóa đồng phục không chút cầu thả, một khuôn mặt như băng son, hóa ra là chỉ cầm dục trước mặt cô sao?! Cùng người khác tán gẫu vui đến như vậy?

Cô từ trong đám người nghe được cái gì mà "giẻ lau" không "giẻ lau", tâm đều muốn nổ ra.

Anh, anh có tay có chân, để người ta lau bàn cho anh thì anh không phải là đàn ông!

Cô nhin không được mà quay đầu nhìn về phía sau, nhưng là hoàn toàn không thấy rõ trong một đám người đó đã xảy ra cái gì ——

Mà khi nghe thấy thanh âm của Sầm Vũ Vũ, Chu Úc Chi hoàn toàn nhin không được, cô đột nhiên đứng lên, trên đầu tản ra khí đen dày đặc, mặt không biểu tình mà chen vào.

Rất lợi hại sao? Cô cũng có giẻ lau.

Cô chen vào, Sầm Vũ Vũ liếc mắt một cái. Sầm Vũ Vũ bị sát khí của cô dọa đến sững sờ.

Mà Chu Úc Chi đột nhiên không kịp phòng ngừa mà đoạt giẻ lau từ trong tay cậu ta tới.

Tầm mắt cô hướng về phía Tiết Tích, lạnh lùng nói: "Em giúp anh lau."

"Còn có, lớp số 15 thành tích tốt nhất là tôi, tìm đồ ăn cho gà học bổ túc làm gì, gà với đồ ăn tự mổ lẫn nhau sao?"

Cả lớp:....

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-1: Tan rã

Edit: Thanh Thanh

~~~~ Truyện được edit và đăng tải duy nhất trên wattpad Thanh Thanh Cucaitrangkhaai ~~~~

Cả lớp đều có chung một ý tưởng —— Sầm Vũ Vũ luôn luôn không qua được Chu Úc Chi, ngày thường Chu Úc Chi mặc quần dài cậu ta liền lộ đùi, Chu Úc Chi mặc váy dài cậu ta liền mặc váy siêu dài, dù sao bất cứ lúc nào đều phải cùng Chu Úc Chi tranh tài khoe sắc một phen.

Mà Chu Úc Chi vừa mới bắt đầu khinh thường để ý tới, sau lại tựa hồ bị ăn vạ đến phiền, khinh thường Sầm Vũ Vũ cũng viết ở trên mặt. Cơ hồ là Sầm Vũ Vũ có cái gì cô đều có thể không cần tốn nhiều sức mà đoạt lấy, bao gồm "nhất lớp", "đại hội thể thao cử bãi", "Nguyên Đán người chủ trì".

Chuyện bây giờ là sao, là nhìn thấy Sầm Vũ Vũ có ý tứ với học sinh chuyên trường, cho nên cô cũng muốn đoạt sao?

Cả lớp không có khả năng nghĩ tới phương diện khác, rốt cuộc thiên nga trắng một lòng lo học, đoạn tình tuyệt ái, căn bản không có khả năng thích bất luận nam sinh nào.

Ngay cả Tùng Du theo đuổi cô hơn một tháng cũng chưa thể làm cô buông lỏng nửa phần.

Cô đột nhiên giương cung bạt kiếm, chỉ có một khả năng này.

Đừng nói bạn học cả lớp đều nghĩ như vậy, ngay cả Tiết Tích nhìn thấy Chu Úc Chi đột nhiên lửa giận tận mặt trời, đều cho rằng là như vậy.

Ở trong trí nhớ của anh, Úc Chi tựa hồ ở nhà từng oán giận vài lần trên lớp học có nữ sinh tên Sầm Vũ Vũ, cô nói không thể hiểu được đem cô làm đối thủ cạnh tranh, bắt chước bừa. Tựa hồ còn có một lần, cử bãi hội thể thao của cô bị Sầm Vũ Vũ cố ý làm hỏng, làm cho cô luống cuống tay chân bị chủ nhiệm lớp phê bình.

Vừa rồi sau khi tiến vào, trước bàn chen qua tới một đám người, Tiết Tích căn bản không biết ai với ai.

Hiện tại mới biết được, hóa ra người vừa mới ở trước mặt anh nói bậy về Chu Úc Chi chính là Sầm Vũ Vũ.

Sắc mặt Tiết Tích lạnh xuống: "Tan đi."

Người lớp số 15 ngượng ngùng, sôi nổi tản ra, Sầm Vũ Vũ vừa bị cướp giẻ lau, vừa bị trào phúng thành tích không tốt, tâm tình cực kỳ không tốt, xoay người trừng mắt liếc nhìn Chu Úc Chi một cái, cũng trở về chỗ ngồi.

Tiết Tích đứng lên, rừ lông mi đen nhánh xuống, từ trong tay Chu Úc Chi đem giẻ lau nhận lấy. Thiếu nữ đứng ở trước mặt anh banh mặt, một bộ không cao hứng.

Trong lòng anh bất đắc dĩ, nhìn không được liền muốn xoa đầu cô một chút, để cô không cần không cao hứng —— "Cậu ta kém em, không cần đem lực chú ý đặt ở trên người mà không đuổi theo kịp em, không phải người thân của em". Lúc ấy khi cô ở nhà oán giận Sầm Vũ Vũ, lời này anh có nói qua, nhưng lúc ấy cô lập tức tựa như mèo bị đâm đuôi, lập tức nói "Anh quản được sao, anh thật đem mình thành người nhà tôi sao, người nhà của tôi chỉ có cha mẹ tôi!"

Vì thế, ngón tay rừ tại bên người dừng một chút, Tiết Tích trầm mặc một lát, rốt cuộc là không làm ra hành động sẽ khiến người chán ghét.

Mà Chu Úc Chi đuổi ruồi bọ vây quanh anh đi, cảm giác chua lôm trong lòng lúc này mới tiêu tán, cô tức giận mà nhìn Tiết Tích liếc mắt một cái, cũng không rảnh lo anh nghĩ như thế nào, quay đầu liền về vị trí.

Ban đầu còn muốn lưu lại ấn tượng tốt cho anh thời niên thiếu một chút, hiện tại xem ra, dù sao hình tượng đã tan vỡ, dứt khoát nên ngang ngược liền ngang ngược đi.

Dù sao mặc kệ cô như thế nào, anh đều không thể thích người khác.

Chu Úc Chi tự sa ngã mà ghé vào trên bàn ngủ.

Kế tiếp lại mấy tiết học.

Tiết Tích cho rằng lại giống đời trước, Chu Úc Chi mặt ngoài thuận theo cha cô đáp ứng cùng anh hữu hảo, nhưng là trong lòng nhất định là không muốn cùng anh ở một chung một lớp. Dựa theo tính cách của cô, buổi chiều hẳn là tìm cha cô yêu cầu đổi lớp.

Nhưng trăm triệu không nghĩ tới, cả ngày gió êm sóng lặng.

..... Cô chẳng lẽ.....

Thật sự trở nên không chán ghét anh như vậy sao?

Mong đợi đột nhiên trở thành thật, anh thế nhưng có chút mờ mịt.

Tiết Tích nổi lòng cuộn cuộn, một mặt cảm thấy, chẳng lẽ một đời này liền bởi vì hiệu ứng cánh bướm, thái độ của Chu Úc Chi với anh liền không hề đối chọi gay gắt sao? Một mặt lại không quá dám tin tưởng đây là thật sự.

Anh tựa như một thôn dân khác trong chuyện xưa "Cậu bé chăn cừu", đời trước thậm chí ngay cả mấy chữ "Cậu bé chăn cừu" cũng chưa nghe qua, dần dà trong lòng đóng băng ba thước, cơ hồ không dám đi tin tưởng mình cùng Chu Úc Chi có thể có một loại khả năng khác.

Tiết Tích nhìn bóng dáng thiếu nữ ở bàn thứ ba, thất thần mà lúc chép bút ký phát hiện chữ viết của mình cùng thời thiếu niên đã thay đổi rất nhiều.

Thời kỳ thiếu niên chữ viết của anh còn tính là tinh tế, sau khi vào đại học học y chữ viết liền trở nên qua loa, lúc này trọng sinh trở về trong khoảng thời gian ngắn chưa thể sửa lại.

Trong lòng anh bỗng nhiên có một suy đoán.

Nhân suy đoán này, anh bỗng nhiên nhấc mi mắt lên, nhìn về thiếu nữ ngồi hàng phía trước, hô hấp chậm mất một giây.

Ủy viên học tập của lớp bỗng nhiên đứng dậy nói: "Thu bài tập!"

Tiền đà tới thu từng bàn một.

Ủy viên học tập thu xong bài tập của hàng phía trước, lúc đi đến phía sau, Tiết Tích đứng dậy, ngăn cản cậu ấy, từ đồng sách bài tập trong tay cậu ấy, chuẩn xác không có lầm mà lấy ra một quyển trong đó.

Trên bìa là tên Chu Úc Chi quỳn tú sạch sẽ. Tiết Tích đứng ở nơi đó, ngón tay không tự chủ được mà có chút cứng đờ, trái tim đập thật sự nhanh, lập tức mờ tở cuối cùng ra ——

Bài tập mới vừa viết ở trên lớp.

Anh cẩn thận đối chiếu bài tập mà Chu Úc Chi mới vừa viết cùng với trước kia, lại thấy trừ bỏ mực bút khác nhau, cơ hồ không hề biến hóa.

.....

Xem một lát, Tiết Tích đem sách bài tập thả trở về, nói giọng khàn khàn với ủy viên học tập: "Cảm ơn."

Đích xác không có nhiều chứng cứ có thể chứng minh cô cùng anh giống nhau, là trọng sinh trở về. Như vậy, nếu suy đoán của anh không thành lập, có phải đại biểu một đời này bắt đầu lại từ đầu hay không, anh cùng cô có một bắt đầu tốt?

—— Anh cho rằng cô sẽ giống như đời trước, vô cùng bài xích anh, nhưng cô không có.

Ít nhất cho tới nay mới thôi, cô không có.

Chu Úc Chi giao xong bài tập liền lười nhác mà ghé vào trên bàn tiếp tục luyện chữ, cô mới vừa viết chữ thứ nhất cũng chợt phát hiện, chữ viết của cô so với lúc mười lăm tuổi biến hóa rất nhiều. Lúc mười lăm tuổi quen tú sạch sẽ, tất cả đều là chữ khải, tới đại học liền thành quỹ về bùa!

Chu Úc Chi hoảng sợ, vội vàng lật đến bài tập lúc trước, đem giấy trắng đè ở trên bất choroc ba tiết học, mới miễn cưỡng khôi phục thành chữ viết ban đầu.....

Cô lại không phải chuyển trường tới, ngày hôm qua còn ở nơi này đọc sách, cô không hy vọng bị giáo viên hỏi bài tập của cô là ai chép.

***

Khai giảng ngày đầu tiên bình thường không có việc gì mà vượt qua, trừ bỏ phát sinh nhạc đệm Sầm Vũ Vũ này, chính thể tới nói vẫn là phi thường thuận lợi.

Dùng gần một ngày Chu Úc Chi liền đem mình điều chỉnh tới trạng thái mười lăm tuổi, trừ bỏ anh, làm cô đau đầu nhất không gì hơn toán học hàm số cao trung, trọng sinh trở về, cơ hồ tất cả đều không nhớ rõ, may mắn lần kiểm tra tiếp theo là một tháng sau, nếu không Chu Úc Chi khả năng trực tiếp từ đứng top 10 đứng đầu trượt xuống thành đếm ngược.

Tan học, Tiết Tích đi bệnh viện, bà ngoại anh bên kia còn có một ít thủ tục chưa xong. Chu Úc Chi nghĩ thâm dù sao anh ở nơi đó cũng sẽ không chạy, liền lập tức trở về nhà trước.

Trước kia cô đều không có thói quen ăn cơm chiều, nhưng là cô quyết định vì anh dưỡng thành thói quen này.

Thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đúng là lúc thân thể cao lớn, vóc dáng mỗi ngày đều cao lên một chút, đời trước bởi vì do cô mà dạ dày của anh trở nên không tốt, một đời này cô quyết định mỗi bữa cơm đều phiền đi Hà xào hai món mặn, hai thanh đạm, không thể lại miễn cưỡng anh ăn đồ anh không thích ăn.

Chu Úc Chi phân phó đi Hà một phen, sau đó liền ngồi ở bên cạnh bàn ăn chờ anh trở về.

Nhưng là khả năng bệnh viện bên kia có chút chuyện gì đó, 8 giờ hơn, Tiết Tích còn chưa về, Chu Úc Chi đành phải tự mình ăn trước hai miếng.

Cô chưa ăn chút nào, lại thấy ngoài cửa kính sát đất nhà ăn, không biết lại đột nhiên mưa to khi nào. Cuối mùa thu sắp chuyển đông, mưa rét lạnh luôn là liên miên không ngừng, phảng phất không có điểm dừng.

Cô nhớ tới anh từ trường học đi bệnh viện không mang dù, có thể gặp mưa hay không.

Cô nhện không được giục quản gia: "Chú Hà, chú gọi điện thoại cho Tiết Tích, hỏi anh ấy có mang dù không, khi nào trở về, có cần đi đón hay không."

Quản gia đang quét tước vệ sinh dùng ánh mắt nhìn bầu trời tối đen nhìn cô: "Tiểu thư, cô phát sốt?"

"Chú Hà, chú mới phát sốt." Chu Úc Chi cả giận nói: "Chú giúp cháu gọi một cái, đúng rồi, đừng nói là cháu bảo chú gọi."

Nếu nói ngày hôm qua tiểu thư chủ động vì thiếu niên kia bố trí phòng, để ông đi giúp thiếu niên kia xử lý tư liệu nhập học, quản gia còn có thể lý giải cô là vì biểu hiện của tiên sinh bên kia, nhưng giờ này khắc này, cô cư nhiên dùng loại ánh mắt quan tâm này, bảo ông gọi điện thoại qua hỏi thiếu niên kia khi nào trở về?!!!

Còn bảo ông đi đón?!!!

Cô khi nào quan tâm người khác như vậy? Cô khi nào học được quan tâm người khác?

Cả người quản gia đều có chút khiếp sợ, nửa ngày không phục hồi tinh thần lại, thẳng đến khi Chu Úc Chi thúc giục, ông mới vội vàng móc di động ra.

Cuộc gọi này kết thúc rất nhanh, không đợi Chu Úc Chi thò lại gần nghe, quản gia liền cắt đứt, ông nói với Chu Úc Chi: "Tiết Tích nói cậu ấy đã ở bãi đỗ xe sườn núi."

Tiểu khu nơi Chu gia ở là trên sườn núi, xe ngoại lai nhiều lắm chỉ có thể ngừng ở sườn núi, đi lên trên, phải đi bộ lên.

Chu Úc Chi hỏi: "Anh ấy mang dù không?"

Quản gia ngây ra như phỗng: "Tôi đã quên hỏi."

Chu Úc Chi dùng ánh mắt hận sát không thành thép nhìn chằm chằm quản gia, quản gia hỗn độn trong gió một lát, chờ ông phản ứng lại, Chu Úc Chi đã chạy tới huyên quan đôi giày, vội vàng cầm một cây dù căng lên xông ra ngoài.

Chương 8-2: Tan rã (2)

Edit by Thanh Thanh | Wattpad: Cucaitrangkhaai

Lúc Tiết Tích đi bệnh viện, bà ngoại đang ngủ say, vì thế anh không quấy rầy, đi văn phòng bác sĩ xem bản báo cáo kiểm tra, lại nói với hộ công một ít những việc cần chú ý, liền tính toán đi về.

Sau khi ra bệnh viện nhìn thấy bên ngoài mưa to tầm tã, không biết có thể có sét đánh hay không, vì thế anh mua dù cùng một số đồ dùng khác.

Xe taxi ở bên kia bãi đỗ xe dừng lại, trong tay Tiết Tích xách theo một cái túi giấy, bên trong có một cái hộp nhỏ, trong hộp nhỏ là mấy đôi nút bịt tai hiệu quả cách âm tốt.

Không biết có phải do ngày hôm qua mắc mưa hay không, sau khi từ bệnh viện ra anh liền cảm giác xương bả vai cũng có chút trầm trọng, cảm ô chậm rãi đi đến Chu gia.

Nước mưa tí tách tí tách, theo sườn núi chảy xuống hàng rào Chu gia, tựa như từng luồng dòng suối nhỏ.

Nam sinh hơi có chút đơn bạc, giày thể thao màu trắng đập lên dòng suối nhỏ, đi tới bên kia, lại bỗng nhiên ngừng lại.

Túi giấy màu trắng bên cạnh người lung lay một chút, cũng rũ tại bên người.

Tiết Tích dừng lại bước chân, ánh mắt dừng ở bên kia, chỉ thấy trong viện Chu gia đều mở đèn —— ngày thường rõ ràng là chỉ mở đèn trong viện, nhưng là lúc này đèn ngoài hàng rào cũng bật, thế cho nên cách đó 50 mét cũng sáng. Bóng dáng anh nghiêng nghiêng trên mặt đất.

Trước sân biệt thự có một bóng người nhỏ xinh, Chu Úc Chi mặc một cái áo vận động màu xám ở nhà liền mũ sam, một bàn tay cầm ở trong túi, một cái tay khác gờ dùi, tựa hồ là đang nhón chân nhìn về phía bên này ——

Mà sau khi tầm mắt dừng ở trên người anh, cô nháy mắt cả người căng chặt, nhưng lại tựa như nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng xoay người đi vào trong phòng.

Tiết Tích nhìn động tác liên tiếp này của cô, trái tim thót một giây, máu bỗng nhiên chảy lên đỉnh đầu, trong đầu cứ nhiên hiện lên một cái ý tưởng điên cuồng lại buồn cười —— cô là đang đợi anh trở về sao?

Nhưng ngay sau đó lại cảm thấy mình không khỏi quá si tâm vọng tưởng, sao có thể chứ?

Cô có lẽ chỉ là ra hít thở không khí.

Tiết Tích hồi thần, tiếp tục đi đến biệt thự, tự giễu mà nghĩ, không biết có phải hai ngày này thái độ của cô thoáng chuyển biến tốt đẹp hay không, thế nhưng cho anh một loại ảo giác cô bắt đầu quan tâm mình.

***

Chu Úc Chi sau khi chạy về trong biệt thự, liền chạy nhanh đến trên sofa ngồi đọc sách, làm bộ người vừa rồi chạy ra bên ngoài nhà căn bản không phải mình, người ban ngày mặt xấu hổ ghen tuông cũng không phải là mình.

Cô tư thái ưu nhã, sách cũng không cầm ngược, nhưng là một chữ trên sách cũng xem không vào.

Tiết Tích sau khi vào nhà, nhìn thấy Chu Úc Chi đang xem sách, liền đứng ở huyền quan phóng nhẹ động tác đổi giày, tận lực không quấy rầy đến cô.

Anh biết cô năng động, nỗ lực, khắc chế, luôn luôn thích an tĩnh, đời trước khi đọc sách bị anh hoặc quản gia quấy rầy đến, đều sẽ thập phần không kiên nhẫn. Một đời này quan hệ giữa anh cùng cô có chút hòa hoãn, tuy rằng chưa chắc có thể được cô thích đến, nhưng mặc dù là trở thành anh em bình thường trên danh nghĩa —— anh cũng hy vọng khoảng cách với cô có thể gần một chút, như vậy vài thập niên sau cũng có thể giữ cô. Đây ước chừng là anh hy vọng xa vời đi.

Như vậy mọi việc liền theo cô đi.

Chu Úc Chi còn đang rụt rè mà tiếp tục đọc sách, thường thường ho khan hai tiếng tìm chút tồn tại, trên thực tế trong lòng nôn nóng như đốt, tựa như kiến bò trên chảo nóng, liền kềm không ở trên mặt viết mấy chữ: "Anh, anh mau chú ý đến em!"

Nhưng trăm triệu không nghĩ tới, anh com nước xong, tựa hồ là nhìn đến cô vẫn luôn ho khan, đi phòng bếp giúp cô pha một ly nước mật ong, im ắng mà đặt ở trước mặt cô, sau đó liền lên lầu.

Liền lên lầu.....

Liền lên lầu.....

Chu Úc Chi nhìn ly nước mật ong hiện từ trước mắt:.....

Nước mắt đều phải chảy xuống.

Em thoát nhìn thật sự có cao lãnh như vậy sao? So với được quan tâm, em càng muốn cùng anh nói chuyện, anh ơi!

Chu Úc Chi cũng không có tâm tư đọc sách, dù sao xem cũng không vào, trở lại phòng, cô tắm rửa một cái, thay áo ngủ sấy tóc, trong lòng vẫn buồn bực không thôi.

Rất tốt, hiện tại xác định ba việc.

Thứ nhất, anh hiện tại mười sáu tuổi khả năng còn không thích cô, cũng không biết đời trước anh rốt cuộc là khi nào, cụ thể vì cái gì mà thích cô. Nhưng chính cô chờ không kịp, trước tiên nghĩ cách đem anh chiếm cho riêng mình, nếu không oanh oanh yển yển cùng loại với Sầm Vũ Vũ này khẳng định sẽ ừn ừn không dứt.

Thứ hai, tuy rằng hiện tại anh còn không thích cô, nhưng là từ ly nước mật ong kia, anh vẫn là rất quan tâm cô.

Thứ ba, vứt bỏ chuyện ban ngày đối Sầm Vũ Vũ kia không nói, một đời này tính tình cô tốt lên, ấn tượng của anh với cô hẳn là rất không tồi đi, trước mặt ấn tượng với anh hẳn là —— em gái ngoan ôn nhu sẵn sốc.

Cô vẫn có hi vọng.

Nghĩ đến đây, Chu Úc Chi cảm thấy không thể chờ anh thích mình, còn phải chủ động một chút.

Cô ở trong phòng đi tới đi lui, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nhanh chóng chạy xuống lầu, đem canh hạt sen buổi chiều dì Hà nấu đồ ra một chén, dùng khay tính toán bê đến phòng anh.

Tiếp theo đưa canh là gì, chủ yếu là tóc ướt dầm dề mà ngoan ngoãn động lòng người mà để anh nhìn thấy.

Đứng ở cửa phòng anh, Chu Úc Chi vẫn là có chút khản trương, rốt cuộc cô tám đời cũng chưa chủ động như vậy, trước nay đều chỉ có người khác li lợm la liếm mà theo đuổi cô, đại tiểu thư Chu gia cô khi nào theo đuổi người khác?

Nhưng là do dự một lát, cô vẫn là yên lặng cổ vũ cho mình, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Nhưng trăm triệu không dự đoán được, phòng không bật đèn, chỉ có đèn bàn ở mép giường phát ra một chút ánh sáng.

Anh tựa hồ đã ngủ, nhưng là sắc mặt anh có chút không thích hợp. Mũi đình bạt, đường cong đẹp của môi mỏng, nhưng mà làn da lại có chút quá mức tái nhợt, trên trán cũng có một tầng mồ hôi tinh tế trong suốt.

Chu Úc Chi bước chân vội vàng mà đi qua, đem khay đặt xuống bên cạnh, duỗi tay dò xét trán anh —— phát sốt?!

Chu Úc Chi hoảng sợ, phòng chừng là anh ngày hôm qua từ bệnh viện trở về mắc mưa, cô xoay người liền đi ra ngoài.

Tiết Tích tuy rằng nhắm hai mắt, bởi vì phát sốt mà trạng thái tinh thần không tốt, có chút hôn hôn trầm trầm, nhưng là cũng có thể cảm giác được có người tới, sau khi nghe được tiếng bước chân, anh mở mắt ra, liền nhìn thấy cô xoay người bỏ mình lại liền chạy.

Tiết Tích:.....

Thiếu niên cười khổ trong lòng, tuy rằng quan hệ có chút hòa hoãn, nhưng xem ra cũng không có hòa hoãn đến nông nổi kia.

Chính là, không đợi anh lộn xộn mà nghĩ xong, không quá hai giây, cửa lại bị đẩy ra.

Cô lại vội vàng mà chạy về tới, đặt mông ngồi ở mép giường, cúi người thả cái gì đó trên trán anh.

Xúc giác lạnh lẽo trong nháy mắt truyền đến.

Là một miếng dán dùng để hạ sốt.

Trong lòng Tiết Tích trong nháy mắt kinh ngạc vô cùng, lông mi anh nhẹ nhàng run lên một chút, tuy vẫn không có mở, nhưng là hô hấp lại dần dần dần dập lên.

Anh cơ hồ thụ sủng nhược kinh.

Thậm chí cảm giác đáy lòng đóng băng đã lâu ả ả bắt đầu sống lại.

Đời trước, cô căn bản sẽ không như vậy, đời trước cô mặc kệ trong lòng là nghĩ như thế nào, nhưng ngoài miệng đều là ước gì anh ở trong mưa xối nhiều một chút, cút đi thật nhanh.

Mà hiện tại, cô cư nhiên thả trên trán anh một miếng dán hạ sốt, còn ở mép giường không đi.

Nếu chỉ là bởi vì chú Chu dặn dò, vì cha mẹ cô sớm một chút trở về, cô căn bản không cần thiết làm đến tình trạng này.

Chẳng lẽ một đời này, cô thật sự không chán ghét anh?

Tiết Tích suy nghĩ hỗn loạn, mở mắt ra, ánh mắt thanh minh, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía cô.

Anh cảm thấy như là mộng, nhưng là cô còn chưa đi, ánh sáng đèn bàn dừng ở trên mặt cô, trên mặt cô hiện ra một chút lo lắng.

"Em....." Tiết Tích nhẹ nhàng mở miệng, môi có chút khô khốc. Là thật vậy chăng?

"Anh, muốn uống nước?!" Chu Úc Chi lập tức nói, nhanh chóng xoay người đi đổ nước.

Nhưng là còn không có đứng dậy, đã bị thiếu niên trên giường chế trụ cổ tay, gắt gao túm chặt, Chu Úc Chi hoàn toàn mở không ra, cổ tay đều có chút phát đau.

Thiếu niên bỗng nhiên lại nhắm mắt lại, như là không muốn tỉnh lại giấc mộng này, trên nét mặt có vài phần không dễ phát hiện mà yếu ớt.

~~~~~

Thất Tích vui vẻ nhaa ~≡

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tan rã

Edit by Thanh Thanh | Wattpad: Cucaitrangkhaai

~~~~~

Cổ tay dù thế nào cũng rút không ra.

Chu Úc Chi dùng ba phút, ý đồ dùng một cái tay khác bẻ ngón tay anh nắm ở trên cổ tay mình ra, nhưng không biết là anh sốt mơ hồ hay là như thế nào, sức lực lớn đến muốn mệnh —— Chu Úc Chi hoài nghi anh là đang ở trong mộng bất trộm, đem cô thành ăn trộm gắt gao bắt lấy không buông ra.

Tuy rằng cô không đến mức bị thương, nhưng là lấy sức lực của cô, lại căn bản bẻ không ra ngón tay thon dài của anh.

Ngón tay anh cũng đang nóng lên, như là bàn ủi.

Sau khi nỗ lực bẻ trong chốc lát, Chu Úc Chi hoàn toàn từ bỏ.

Cô không thể không tiếp tục ngồi ở mép giường, tiếp tục nhìn anh. Tiếng mưa rơi gõ ở trên cửa kính dùng bang rung động, nhưng là trong phòng lại rất yên tĩnh, ánh đèn bàn ở trên mặt anh tuần tái nhợt của anh rơi xuống một mảnh ánh sáng nhỏ, nửa tối nửa sáng.

Miếng dán hạ sốt trên trán anh theo động tác mới vừa rồi anh bắt lấy cô, có chút rơi xuống, Chu Úc Chi liền cúi người đem miếng dán hạ sốt tháo dỡ chỉnh lại, nhưng ai ngờ, không biết có phải ảo giác của cô hay không, thân thể thiếu niên nằm ở trên giường trong nháy mắt cứng đờ ——

Anh không phải nửa mộng nửa tỉnh hôn mê sao, chẳng lẽ là thân thể tự động phản ứng?

Nói trở về, lần trước dán băng keo cá nhân cho anh cũng như vậy, chẳng qua ở bên tai anh chạm vào một chút, anh liền thập phần miễn cảm.

Nghĩ như vậy, Chu Úc Chi nhìn không được thừa dịp anh tay trái gà không chặt nằm đó, lại ở trên mặt anh xoa một phen..... Làn da của anh thực nóng, mũi cao thẳng, Chu Úc Chi sờ soạng một phen bên tai liền có chút nóng, đây có tính là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của không nhỉ?

Cô sờ xong một phen này còn chưa đủ, còn nhịn không được cách một tầng chăn hơi mỏng dò xét dưới eo của anh.

Đời trước không có chú ý, một đời này liền phát hiện thân hình thiếu niên hoàn mỹ, vai rộng eo thon, khi mặc áo sơ mi trắng vạt áo sovin vào trong quần, thật sự làm nhân tình không tự kìm hãm được nhìn không chớp mắt.

Mà quả nhiên là thân thể tự động phản ứng, cô ở trên eo anh xoa một phen, lông mi đen nhánh của anh đang hôn mê nằm trên giường run lên, thân thể rõ ràng đều căng thẳng.

Tuy rằng sau khi trọng sinh trở về, Chu Úc Chi cũng đã tự động đem anh cho vào phạm vi sở hữu của mình, nhưng là rốt cuộc anh còn đang sinh bệnh, Chu Úc Chi cũng không nghĩ tiếp tục làm thực nghiệm "Rốt cuộc chỗ nào của anh càng hấp cảm".

Cô còn muốn đi rót nước, nhưng anh bắt lấy một bàn tay cô không bỏ, cô bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng lên, tay đủ dài, nỗ lực đụng tới ly nước trên bàn gần mép giường.

.....

Mà Chu Úc Chi cho rằng anh còn đang hôn mê bất tỉnh nhân sự, căn bản không biết, giờ này khắc này, trong lòng Tiết Tích có bao nhiêu khiếp sợ.

—— Cô vừa rồi đang làm gì?

Sờ mặt anh, còn niết eo anh?

Vốn dĩ cô thấy anh phát sốt, không chỉ không đi còn lưu lại dán miếng hạ sốt cho anh, đối với anh mà nói, cũng đã phi thường không thể tưởng tượng, tựa như là nằm mơ. Nhưng ai ngờ đây không chỉ là đang nằm mơ, vẫn là một cái mộng hoang đường.

Trong lòng Tiết Tích kinh hãi tới cực điểm.

Trong đầu anh hôn hôn trầm trầm, tiếp tục gất gao nhắm mắt lại, tiếp theo, liền nghe thấy cái ly trên bàn phát ra tiếng miễn cưỡng bị di động, tựa hồ là cô kéo thân mình, nỗ lực với đến cái ly kia, tay anh đều bị kéo qua.

Sợ túm cô đau, ngón tay Tiết Tích gất gao chế trụ cổ tay của cô không khỏi thả lỏng nửa phần.

Nhưng lại càng sợ mình buông lỏng, cô liền chạy mất, vì thế ý vào mình sốt mơ hồ, ngón tay không khỏi lại nắm chặt trở về.

Chẳng được bao lâu, Tiết Tích cảm giác cô ngồi trở lại mép giường, đem tay anh nhét vào trong chăn, tiếp theo, cô cúi người xuống, trên môi khô khốc của anh được cô dùng tấm bông thấm một ít nước lạnh lẽo lên.

Bọt nước mát lạnh rơi vào trên cánh môi, giảm bớt cảm giác không khoẻ khi phát sốt rất nhiều.

Cô làm xong tất cả, đem ly nước đặt ở trên tủ đầu giường, lại giơ tay tới sờ sờ trán anh.

Tiết Tích cảm giác tay cô nhu nhược không có xương, lòng bàn tay lạnh lẽo, dừng ở trên trán anh thập phần thoải mái.

Mí mắt anh không khỏi run rẩy.

Anh cảm thấy choáng ngợp do cơn phát sốt mang đến, nhưng cứ việc như thế, anh vẫn duy trì thần trí thanh minh.

Trái tim anh nhảy lên đến càng lúc càng nhanh, máu chảy toán loạn, cảm thấy tất cả đều thập phần không thể tưởng tượng..... Quả thực là cảnh tượng anh nằm mơ cũng chưa từng xuất hiện. Tuy rằng như là mộng, nhưng lại chân thật tới nỗi không thể lại chân thật hơn.

Đời trước cô bài xích anh như vậy, không muốn cùng anh cùng dưới mái hiên, một đời này cô tự nhiên sẽ chiều cố anh, sẽ ở bên người anh không đi.

Như vậy, lúc trước khi anh trở lại biệt thự, ở cửa biệt thự thấy cô chờ ở nơi đó, chẳng lẽ cũng không phải ảo giác của anh sao?

Cô thật là đang đợi anh trở về sao?

..... Cô tự nhiên sẽ chờ anh trở về.

Trong lòng Tiết Tích khiếp sợ, cái trán nóng bỏng, làm ý thức anh có chút chịu đựng không nổi, lại dần dần không thanh tỉnh.

Anh tựa hồ ngắn ngủi mà hôn mê một lát, chờ sau khi hỗn độn trong đầu lần thứ hai thoáng thanh tỉnh, anh theo bản năng giật giật ngón tay, ôm ý tưởng không dám chờ mong đụng vào.

Lại phát hiện trong tay còn nắm cổ tay của cô.

Người còn chưa đi, liền ghé vào mép giường của anh, tóc dài đen nhánh mới gội xả ở trên lưng.

.....

Tiết Tích hoàn toàn thanh tĩnh, anh chống đỡ thân thể, tính toán ngồi dậy, đem thăm lỏng bên cạnh kéo qua đắp lên cho cô.

Nhưng vào lúc này, trời mưa lớn.

Ngoài cửa sổ tiếng sấm ầm ầm ầm đột nhiên biến thành một tiếng cự lôi, cắt qua phía chân trời.

Chu Úc Chi ghé vào mép giường đột nhiên bừng tỉnh, chấn kinh mà bắn lên, ngồi thẳng thân thể.

Cô bỗng nhiên nắm chặt khăn trải giường, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt kinh sợ.

Tiết Tích gặp qua ánh mắt hốt hoảng này của cô.

Năm tuổi năm ấy cũng là ở đêm mưa như vậy, đứa bé chạy trốn thiếu chút nữa bị bọn bắt cóc bắt trở về, tia chớp cùng tiếng sấm một cái tiếp một cái, chiếu sáng gương mặt dữ tợn của bọn bắt cóc.

Đời trước cô mỗi lần từ trong ác mộng tỉnh lại, giãy giụa bò xuống giường, đi xuống lầu đổ nước uống bình tĩnh một chút, Tiết Tích nghe thấy động tĩnh vội vàng đi xuống lầu liền nhìn thấy ánh mắt chặt vật bất lực này.

Từ nhỏ đến lớn, cô kiêu ngạo đường hoàng, cả người mang gai nhọn, nhưng là lúc sợ hãi sét đánh, bên người lại luôn là một người cũng không có.

Chu Úc Chi chỉ cảm thấy cự lôi bỏ ở ngoài cửa sổ tựa như bỏ vào đỉnh đầu mình, làm da đầu cô tê dại, giãy tiếp theo gương mặt dữ tợn liền muốn xé rách ký ức nhảy đến trước mặt cô.

Cô bỗng nhiên nhớ tới anh theo bản năng trở tay đi bắt lấy tay Tiết Tích.

Nhưng không đợi cô nói cái gì, bỗng nhiên rơi vào một cái ôm ấm áp có chút nóng bỏng.

Cả người Chu Úc Chi cứng đờ.

Thiếu niên ôm lấy cô có chút xa lạ —— đời trước giữa anh cùng cô ngay cả một cái ôm cũng chưa từng có —— là dễ ngủ, nóng rực, hơi thở từng hương sạch sẽ, đủ để đem cô từ trong bóng đêm mang ra ngoài, mang đến cảm giác an toàn làm cô muốn rơi lệ.

Đầu cô bị ấn vào ngực anh, tóc được anh có một chút ôn nhu mà khẽ vuốt.

"Ngao, không có việc gì."

Thanh âm của anh nhất quán có chút khàn.

Chu Úc Chi kinh sợ, trai tim kinh hoàng tựa như được trấn an, hít sâu một hơi, lúc này mới chậm rãi hoãn lại.

Tâm lý cô gần như tham lam mà quyến luyến cái ôm này, nhưng thân thể lại vẫn cứ có chút cứng đờ, không thể thả lỏng.....

Rất cuộc đời trước chưa từng có người ôm lấy cô như vậy. Cô không quen thân thể bị đụng vào, dần dà, cũng liền đem "không có" trở thành "chán ghét", bắt đầu đi chán ghét người khác đụng vào.

Chờ cô thoảng hoãn lại đây, Tiết Tích cũng đồng dạng ý thức được vấn đề này, trong lòng ngực cô thập phần cứng đờ.

Mới vừa rồi vội vàng hết sức, anh thế nhưng quên mất điểm này.

Chu Úc Chi đang muốn điều chỉnh một chút tư thế của mình, lúc thật cẩn thận mà thử nâng tay lên ôm lại, anh liền bỗng nhiên buông cô ra.

"Thực xin lỗi." Thanh âm Tiết Tích nặng nề.

Khoảng cách xa hơn.

Chu Úc Chi hoãn lại đây, sắc mặt không tái nhợt như vậy, nhưng anh lại bởi vì còn phát sốt, thoạt nhìn sắc mặt rất khó xem.

Chu Úc Chi sùng sốt: "Vì cái gì nói xin lỗi?"

Yết hầu Tiết Tích lăn lộn một chút.

Trầm mặc thật lâu thật lâu.

Anh mới nói: "Anh cho rằng em sẽ chán ghét anh."

Trong lòng anh có chút chua xót.

Đối mặt với Chu Úc Chi một đời này, anh nên nói như thế nào, đời trước quan hệ giữa anh cùng em cũng không có hòa hoãn như vậy, mặc kệ là xuất phát từ đó kìa, vẫn là xuất phát từ cảnh khốn quẫn người đối diện mà coi khinh, em rất chán ghét anh, rất bài xích anh.

Em chưa bao giờ cho anh tới gần, thậm chí còn tìm mọi cách mà đem anh từ trong cuộc đời em loại bỏ ra ngoài.

Em theo lý thường hẵn là bài xích ôm ấp của anh.

Em đã quên tất cả mọi chuyện phát sinh khi còn nhỏ, dấu vết của anh ở trong linh hồn em, đối với em mà nói bé nhỏ không đáng kể. Bởi vậy em cùng anh đường ai nấy đi, lúc hai mươi tuổi liền bởi vì không bao giờ muốn nhìn đến gương mặt này của anh, thậm chí từ bỏ cha mẹ em, quyết ý xuất ngoại.

Nhưng không nghĩ tới, sau một lát lặng im

Nghe được thanh âm Chu Úc Chi có chút khổ sở: "Anh, em không chán ghét anh."

Cô nói: "Hiện tại không, tương lai cũng không, vĩnh viễn đều không."

.....

Tiết Tích đột nhiên không kịp phòng ngừa, bỗng nhiên sững sờ, nhấc mi mắt lên nhìn cô.

Trái tim anh tựa như nổi trống, chỉ cảm thấy không thể tin tưởng.

~~~~~

Ui chao, tui cũng muốn được sờ mặt, được niết eo của mấy anh giai đẹp aaaa (// ▽//)(// ▽//)(// ▽//). Điền hình là worldwide handsome aaaaaa (((o(◦ ▽◦*)o)))*

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10-1: Ở chung

Edit by Thanh Thanh | Wattpad: Cucaitrangkhaai

~~~~~

Ngày đó, Chu Úc Chi cho người đặt vé máy bay, định đi nước ngoài, đi đến nơi anh bị tai nạn đưa một bó cúc non cho anh, áy náy trong lòng cùng cảm giác tội lỗi cơ hồ ép cô không thở nổi. Cô có rất nhiều lời muốn nói, đời trước anh vì cô trả giá nhiều như vậy, muốn nói xin lỗi anh, vì cô những năm đó tùy hứng, không hiểu chuyện mà xin lỗi, lời muốn nói với anh nhất đó là, em về sau sẽ đối xử với anh thật tốt, làm lại từ đầu được không, đừng rời khỏi em được không.

Nhưng là, đều không có cơ hội.

Tìm cô như bị đao cắt, thẳng đến lúc ấy mới biết được có một số thứ vẫn luôn bị cô bỏ qua, đối với cô mà nói có bao nhiêu quan trọng.

Hiện tại trước mặt cô chính là anh thời kì thiếu niên mới mười sáu tuổi, còn không biết đời trước đã xảy ra cái gì, càng không biết đời trước anh vì cô trả giá đại giới gì - nếu anh biết được, anh có thể hối hận vì đã đối xử tốt với cô như vậy hay không, có thể không bao giờ muốn cùng cô có liên quan gì hay không?

Chu Úc Chi không dám nghĩ tới.

Cũng không dám để anh lúc này biết được hết thảy.

May mắn hiện tại anh vẫn là anh lúc mười sáu tuổi, giữa cô và anh, hết thảy đều có cơ hội bắt đầu một lần nữa.

Nếu muốn thay đổi quan hệ giữa hai người, không thể gặm lên vết xe đổ, Chu Úc Chi cảm thấy mình không thể lại rụt rè.

Cần phải cho anh một liều thuốc mạnh.

Trong lòng cô khổ sở, ngược mắt nhìn anh bởi vì phát sốt mà sắc mặt có vài phần tái nhợt, nói: "Em không chán ghét anh."

"Hôm trước khi anh đến, em ngay từ đầu biểu hiện có chút lãnh đạm là bởi vì --"

"Là bởi vì cha nói ông nội Tiết gia thế giao có vấn đề muốn đến nhà của chúng ta ở, sự tình có chút hấp tấp, em không kịp chuẩn bị..... Cho nên khi gặp anh có chút biệt nữ, không dám biểu hiện đến quá nhiệt tình."

Thấy anh yên lặng nhìn mình, đối diện một đôi đen nhánh của anh, Chu Úc Chi tựa hồ nghe được tim anh đập có chút nhanh hơn, cô chỉ cảm thấy mình cần phải nói chút gì đó, nói thêm gì đó.

Cô một bên nói, một bên ở trong lòng phân tích hiện tại anh vì cái gì sẽ cảm thấy mình chán ghét anh.

Quả nhiên là ngày gặp mặt đó cô biểu hiện quá cao cao tại thượng sao?

Ngày đó khi nhìn thấy anh, cô tràn đầy cảm xúc, nhưng là bởi vì tính cách, biểu hiện ra ngoài vẫn là lãnh lãnh đạm đạm, anh trong ba năm này nếm qua thói đời nóng lạnh, có thể cho rằng cô cùng những thân thích đó nghe nói gia đình Tiết gia gặp biến cố sau đó liền lập tức đóng cửa không thấy hay không, bởi vì chuyện ba năm trước đây mà bài xích anh?

Chu Úc Chi lập tức lại khần trương mà nói với anh: "Còn có..... Chuyện ba năm trước em tuy rằng nghe cha em nói, nhưng là chuyện kia không phải trách nhiệm của anh, anh không cần hiểu lắm em bởi vì cái này chán ghét anh."

Sợ anh không tin, Chu Úc Chi nhin không được túm chặt tay áo anh, nhẹ nhàng mà quơ quơ.

"Một chút cũng không chán ghét anh."

"Căn bản không chán ghét, vì cái gì phải chán ghét anh?" Cô hít hít cái mũi, nhẹ nhàng mà nói với anh: "Anh, về sau chúng ta ở chung thật tốt, có thể chứ?"

"..... Hôn nữa, em cũng không có bạn chơi cùng." Cô nói: "Kỳ thật em rất vui về khi anh có thể tới nhà của em."

Không chán ghét.

Một chút cũng không chán ghét.

Căn bản không chán ghét.

Rất vui vẻ.

.....

Một câu một câu dừng ở trong lòng Tiết Tích, giống như ánh sáng bỏ ra mây đen, làm trái tim anh kinh hoàng, hô hấp trở nên càng ngày càng dồn dập.

Anh cho rằng, mặc dù là trọng sinh một đời, cùng tình huống đời trước cũng sẽ không phát sinh quá nhiều thay đổi.

Cô vẫn sẽ bài xích mình, vẫn sẽ giống đời trước, trước nay đều chưa từng quay đầu lại liếc mình một cái.

Mà anh sợ dĩ giẫm lên vết xe đổ mà đi vào Chu gia, cũng không phải vì cưỡng cầu cái gì, chỉ là muốn ngăn cản vận mệnh lúc sau của cô, nếu không có anh ở bên người cô, Tùng Du kia một lần, mười tám tuổi trong ngõ nhỏ bị người theo đuôi kia một lần, hai mươi tuổi khi tai nạn xe cộ kia một lần, ai tới bảo hộ cô.

Bởi vậy khi một đời này có một số việc trở nên cùng đời trước không quá giống nhau, anh đương nhiên mà không dám tin tưởng cô cư nhiên sẽ đối xử tốt với mình, là ảo giác sao?

Rõ ràng là cô trước kia trước nay đều sẽ không, hiện tại lại như thế.....

.....

Nhưng hiện tại, anh minh xác mà từ chỗ cô có được đáp án.

Không phải ảo giác, là thật sự.

Một đời này, cô cũng không chán ghét mình.

Giữa hai người không chỉ có là hòa hoãn, càng là buông ra rồi, cơ hội một lần nữa bắt đầu.

Trở lại một đời, vô luận là bởi vì nơi nào xuất hiện biến số, vẫn là, có lẽ hết thấy đều chỉ là vận mệnh chủ định một thế giới khác, vì bởi thường anh mà anh ảo tưởng ra tới một thế giới khác, anh đều không muốn đi nghiên cứu kỹ. Anh giống như là trên bảo từ nhỏ cầu mà không được bỗng nhiên được đặt ở trên tay, vui sướng trong lòng nhất thời không có gì có thể so sánh.

Anh nhìn thấy một ít hy vọng mới, một đời này thật sự có thể bắt đầu làm lại.

"Được." Tiết Tích nói giọng khàn khàn, anh yên lặng nhìn Chu Úc Chi.

Con người hắc diệu thạch có tro tàn nhỏ vụn lại cháy.

Trọng sinh lâu như vậy tới nay, phảng phất giờ khắc này bắt đầu mới là nhân sinh mới.

.....

***

Tiếng sấm đã dừng, mưa to bùm bùm như cũ.

Đêm nay, Chu Úc Chi tuy rằng về phòng mình, nhưng lại không buồn ngủ. Cô nằm ở trên giường lăn qua lộn lại mà nghĩ lại lúc được anh ôm vào trong lòng ngực trong nháy mắt kia, khỏe miệng không tự chủ được mà gọi lên, xem ra quả nhiên như cô sở liệu, anh nhớ rõ tất cả chuyện phát sinh khi còn nhỏ, cho nên mới biết cô sợ sét đánh.

Mà cách hai bức tường Tiết Tích đồng dạng tròn tròn mắt, con người đen nhánh có một chút lộng lẫy, anh nâng tay lên, chạm chạm miếng dán hạ sốt trên trán, lại nhìn nửa ly nước cô để trên tủ đầu giường, tuy rằng vẫn cảm thấy không chân thật, nhưng là mây đen trong lòng anh rốt cuộc là thoáng được tan ra.

Một đời này, anh thấy được một bắt đầu tốt.

.....

Buổi sáng hôm sau, Chu Úc Chi đặt năm cái đồng hồ báo thức, lúc này mới không giống mọi ngày ngủ nướng mà ngủ quên.

Cô sớm bò dậy mặc xong quần áo, phỏng chừng anh bởi vì sinh bệnh hẳn là sẽ ngủ lâu một chút, cô liền không quấy rầy, trước đi ra ngoài chạy bộ vòng quanh trên núi.

Mưa to qua đi, trong viện không khí thập phần tươi mát, nhưng là nhiệt độ không khí lại giảm.

Di Hà đeo tạp dề, đang ở trong phòng bếp bận rộn, nhìn thấy Chu Úc Chi từ ngoài biệt thự vận động trở về, kinh ngạc đến như là đỉnh đầu có tiếng sấm nổ tung, nói với Chu Úc Chi: "Tiểu thư, cô hôm nay sao dậy sớm như vậy, không ngủ thêm một lát?"

Chu Úc Chi ra mồ hôi, tóc buộc đuôi ngựa, thần thái sáng láng, cười cười với Di Hà, nhìn Di Hà chuẩn bị tốt bữa sáng, dặn dò bà: "Nấu thêm hai chén cháo gạo kê."

Di Hà khó hiểu: "Tiểu thư chưa bao giờ ăn cháo gạo kê."

Chu Úc Chi chỉ chỉ lầu hai, nói: "Anh Tiết Tích có chút phát sốt, ăn thanh đạm chút mới chóng khỏi."

"Ồ." Di Hà thật vất vả tiêu hóa sự thật Chu Úc Chi dậy sớm, tiếp theo lại ngênh đón một tiếng sấm càn làm bà thêm kinh ngạc, tiểu thư cứ nhiên sẽ quan tâm người khác.

Bà sùng sốt hơn nửa ngày, mới theo Chu Úc Chi phân phó đi nấu cháo gạo kê, đồng thời nói với Chu Úc Chi: "Tiểu thư cô đi học đi, chờ lát nữa tôi sẽ đưa lên."

"Không cần, cháu hôm nay cùng xin nghỉ với anh ấy, dì nấu là được, chờ lát nữa cháu bung lên." Chu Úc Chi cười tủm tỉm.

Gặp qua bộ dáng yếu ớt khi anh phát sốt tối hôm qua, mặt anh tuấn, làn da tái nhợt, môi nóng đến đỏ thắm, lông mi run nhè nhẹ, lại còn có sề gấu gạo tẩm tay không cho người khác đi, Chu Úc Chi sinh ra một ít dục vọng chiếm hữu với đồ của mình, nửa điểm đều không nghĩ để những người khác nhìn bộ dáng mê người của anh thời kỳ thiếu niên này.

Vận nhất anh lại đang nằm mơ, gấu gạo nắm chặt cổ tay Di Hà không cho Di Hà đi làm sao bây giờ, ngấm lại hình ảnh kia liền quá mỹ không thể xem.

Phân phó Di Hà xong, Chu Úc Chi lại để quản gia xin nghỉ bên trường học.

Quản gia bên kia giống Di Hà, biểu tình như là nhìn đến mặt trời mọc từ hướng tây.

Chu Úc Chi ăn xong bữa sáng của mình, cháo cũng nấu xong, cô dùng khay màu bạc bung lên lầu.

Người thiếu niên tố chất thân thể luôn là ngoan cường đến làm người giật mình, cho dù đêm qua phát sốt cả một đêm, nhưng là tới buổi sáng hôm nay, cũng đã hoàn toàn hạ sốt.

Tiết Tích đã mặc xong đồng phục, đang muốn kéo cửa ra, kết quả vừa mở cửa, liền nhìn đến Chu Úc Chi vừa lúc muốn gõ cửa.

Anh nhìn Chu Úc Chi đang bung cháo trên tay, nao nao.

Chu Úc Chi ngẩng đầu nhìn anh, khóa đồng phục theo thường lệ kéo đến xương quai xanh, không chút cầu thả, tối hôm qua đã phát sốt một đêm, khiến cho hiện tại sắc môi anh thoát nhìn còn hơi có chút tái nhợt, nhưng là đôi mắt đen nhánh thâm thúy lại vẫn rất có tinh thần.

Anh thời kỳ thiếu niên cao hơn cô một cái đầu, mặc dù xử sự trầm ổn, nhưng soái khí thiếu niên xanh miết vẫn bất cứ lúc nào cũng từ thân hình cao lớn cùng đôi chân dài thẳng tắp kia lộc cộc lộc cộc toát ra tới.

"Anh, buổi sáng tốt lành."

Trước lạ sau quen, tối hôm qua đã nói một đồng lớn như vậy, nên mặt mũi đã sớm không còn, Chu Úc Chi cũng sẽ không bao giờ rụt rè nữa, hơi hơi nín cười với anh: "Anh còn bệnh, sớm như vậy liền dậy làm gì? Em để quần áo xin nghỉ cho anh rồi."

Tiết Tích nhìn cô tươi cười.

"Sớm."

Cho dù tối hôm qua đã xác định, một đời này Úc Chi cũng không chán ghét mình, hết thấy đều có cơ hội bắt đầu lại, nhưng là sáng sớm tinh mơ liền được cô đến quan tâm, yểu hậu Tiết Tích vẫn cứ phát ghen.

.....

Anh đem khay đồ ăn trong tay cô để lại đây, xoay người đặt ở trên bàn, theo bản năng mà nhìn tay cô, không biết cô có bị nóng đến không.

Bàn bên cửa sổ có hai cái ghế dựa, Chu Úc Chi ở một trong số đó ngồi xuống, Tiết Tích ngồi xuống một cái ghế khác, anh cầm lấy cái muỗng, nhìn chăm chăm cháo gạo kê nóng hôi cùng đồ ăn sáng trước mắt.

Tựa hồ có chút kinh ngạc, anh tựa như đặt mình trong mộng, ngược mắt nhìn cô một cái.

"Khụ, tự tay em làm, anh, anh nếm thử đi." Chu Úc Chi nói.

Anh tựa hồ có chút ngoài ý muốn, bởi vì cảm mạo còn chưa khôi phục, còn mang theo một chút từ tính, thấp thấp hỏi: "Em tự làm?"

Chu Úc Chi khụ một tiếng, sao có thể là cô tự tay làm, cô căn bản sẽ không làm, vô luận là đời trước vẫn là một đời này cũng chưa đi vào bếp.

Nhưng là chén cháo đầu tiên khi bệnh nặng mới khỏi, cơ hội thoát độ hảo cảm rất tốt này cô sao có thể buông tha, mặt cô không hồng tâm không nhảy nói: "Không sai."

Dù sao anh mười sáu tuổi vừa tới nhà cô, lại không biết cô hoàn toàn sẽ không nấu cơm.

Tiết Tích cúi đầu nhìn thoáng qua cháo, lại nhìn thoáng qua cô: "....."

Không biết có phải Chu Úc Chi ảo giác hay không, chỉ cảm thấy trong mắt anh tựa hồ nhiều ra một ít ý cười.

Chu Úc Chi:.....

Sao lại thế này, anh cười cái gì, chẳng lẽ cô vận động xong sau đó trên trán có mồ hôi phá lệ xinh đẹp?!:))

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10-2: Ở chung (2)

Edit: Thanh Thanh | Wattpad: Cucaitrangkhaai

~~~~~

Trên lầu hai đang ăn bữa sáng thì bên kia sườn núi có một chiếc xe thương vụ đi lên, hàng rào Chu gia tức khắc tự động mở ra, cửa cuốn gara thứ hai không có xe nâng lên, xe tiến vào.

Từ trên xe một người đàn ông thân hình cao lớn bước xuống, tây trang cắt may tinh xảo, tuy rằng đã đến trung niên, nhưng năm tháng tựa hồ cũng không có ở trên người ông ta lưu lại quá nhiều dấu vết, ông ta không nói cười, lập tức đi đến cửa lớn biệt thự.

Quần gia đang ở phòng khách gọi điện thoại nhìn thấy người đàn ông đi vào, hoảng sợ: "Tiên sinh, ngài như thế nào đã trở lại?!"

Một năm có 365 ngày, biệt thự này vẫn luôn là trống rỗng không có nhân khí, ít nhất có 364 ngày đều chỉ có Chu Úc Chi cùng bọn họ ở.

Chu Độ cùng Khương Ý Dung mỗi người có công việc riêng, bận rộn đến gọi điện thoại về cực ít.

Thậm chí có chút việc cần làm, bọn họ đều trực tiếp gọi điện thoại cho quản gia, đại khái là cảm thấy gọi điện thoại cho Chu Úc Chi, đứa con gái này sẽ nói một ít chuyện sinh hoạt, điều này chậm trễ thời gian của bọn họ.

Quản gia đều không đành lòng nói cho Chu Úc Chi từ nhỏ đến lớn mỗi ngày đều đang đợi điện thoại, ngay cả ông đều có chút đau lòng cho tiểu thư.

"Tạm thời có chút việc nên trở về." Chu Độ hơi gật đầu, đem áo khoác đưa cho quản gia, cũng không định giải thích là địa điểm họp thượng đỉnh tình cờ là thành phố này, ông ta chỉ là lại đây mở họp thuận tiện lấy một phần văn kiện, ông ta để trợ lý tới cùng mình đi thư phòng lấy văn kiện, quay đầu hỏi quản gia: "Đứa nhỏ Tiết gia kia thế nào?"

Quản gia vội vàng nói: "Tôi đã đi đón về và đã dàn xếp xong."

Lúc trước Chu Độ cùng Khương Ý Dung cũng chưa nói qua năm có trở về hay không, Chu Úc Chi mắt trông mong hỏi, hai vợ chồng này cũng chỉ nói tận lực. Cúp điện thoại, trong mắt Chu Úc Chi mất mát, quản gia đều xem ở trong mắt.

Hiện tại thật vất vả nhìn thấy tiên sinh đã trở lại, ông cùng dì Hà đều có chút kích động, hấp tấp nói: "Tiên sinh, ngài ngồi một chút, tôi đi gọi tiểu thư xuống."

Chu Độ nhíu nhíu mày, nói: "Không cần, tôi không có thời gian."

Quản gia nhìn không được khẩn cầu nói: "Tiểu thư vẫn luôn chờ mong ngài cùng phu nhân trở về, cô ấy rất nhớ hai người, ngài ở đây, liền chờ ba phút lại đi không được sao?"

"Đứng đứng đứng." Dì Hà nhanh chóng nói: "Một thời gian trước tiểu thư có giải thưởng thi đua toàn tỉnh, hôm trước còn tưởng rằng ngài về, kinh hi đến không biết làm sao, trộm đem cúp đặt ở trên bàn trà, hy vọng ngài có thể nhìn đến, nhưng là sau đó ngài lại không trở về, cô ấy rất khổ sở....."

Trợ lý đã đem văn kiện tới, Chu Độ nhìn hai người này, ở trên sofa ngồi xuống, nhàn nhạt nói: "Đích xác hồi lâu không gặp, bảo Úc Chi xuống đi, nó chẳng lẽ còn đang ngủ nướng sao?"

"Không không không, tiểu thư đã sớm dậy!" Quản gia nói, xoay người thúc giục dì Hà: "Bà nhanh đi lên gọi tiểu thư đi."

Dì Hà chạy nhanh lên lầu đi gọi Chu Úc Chi.

Tiết Tích nghe thấy thanh âm bên ngoài, từ trên lầu đi xuống, gọi một tiếng: "Chú Chu."

Chu Độ ngẩng đầu liếc nhìn thiếu niên vóc dáng so với mình sắp cao hơn một cái, biểu tình nhưng thật ra hoãn hoãn không ít, nói với anh: "Ngồi đi."

Tiết gia tuy rằng đã cửa nát nhà tan, nhưng năm đó đích xác từng trợ giúp Chu gia.

Chu Úc Chi đang ở trong phòng mình, cô tính toán tắm rửa một cái, quần áo cởi đến một nửa, nghe được tiếng gõ cửa, cô lại đem quần áo trùm lên, mở cửa ra.

Trên mặt dì Hà thoát nhìn thật cao hứng, thúc giục nói: "Tiểu thư cô nhanh thu thập một chút rồi xuống lầu, tiên sinh vừa mới trở lại, nhưng ông ấy tựa hồ có việc gấp, không ở lại được lâu lắm, ngài mau xuống lầu!"

Chu Úc Chi sững sờ, cha cô đột nhiên đã trở lại? Đồi trước Chu Độ là hai tháng sau mới trở về một lần. Nhưng Chu Úc Chi cũng không để ý nhiều, dù sao cũng trở lại một đời, đại bộ phận sự tình hẳn là sẽ không thay đổi, nhưng là khả năng liền bởi vì cô không gọi điện thoại linh tinh, làm cho sinh ý của Chu Độ đã xảy ra một ít biến hóa cũng nói không chừng.

"A." Cô đi đến phòng tắm.

Dì Hà thấy cô nửa ngày không có động tác, có chút ngốc, đi theo vào: "Tiểu thư cô không nhanh lên đi xuống đi, tiên sinh không có thời gian đợi."

"Cháu muốn trước tắm rửa một cái, sáng sớm đi ra ngoài chạy bộ nên trên người có chút mồ hôi, không quá thoải mái." Chu Úc Chi nói.

Dì Hà có thể lý giải Chu Úc Chi không muốn ở trước mặt tiên sinh khác nghiệt dáng vẻ không tốt, nhưng là —— "Còn tắm cái gì nữa, tiểu thư, ngài nhanh đi xuống đi, chờ lát nữa tiên sinh liền không đợi cô!"

Chu Úc Chi bỗng nhiên nhớ tới, năm tuổi năm ấy, toàn bộ trẻ con trong cốp xe đều phần nộ mà oán trách cô, bởi vì, rõ ràng bọn bắt cóc là fan tư sinh của mẹ cô, người muốn trả thù là mẹ của cô, nhưng cuối cùng lại bắt cóc nhiều trẻ con như vậy. Cuối cùng vì bảo toàn tên họ cùng thanh danh của mình, cha mẹ cô còn không ra mặt, làm cho bọn bắt cóc hoàn toàn bị chọc giận, tất cả trẻ con đều lâm vào kinh sợ hãi.

Có mấy đứa bé cảm xúc kích động mà dùng chân đá cô, oán hận cô là đầu sỏ gây tội.

Cô rất sợ hãi, lại không dám khóc, chỉ có thể co người lại, sau đó liền cảm giác được một cậu bé trên cangk chân bị thương đang chảy máu xuống dưới.

Cậu bé kia dùng con ngươi đen nhánh nhìn cô, không có né tránh, mà là thoáng tránh ra, để cô dựa qua, hai người cùng cuộn tròn ở góc, có chỗ dung thân.

Cậu bé che ở phía trước cô, những đứa trẻ khác lại không có cách đá đến cô.

Lúc ấy, Chu Ưc Chi năm tuổi trước sau cố chấp mà cho rằng, cha mẹ không tới cứu mình, nhất định là có nguyên nhân.

Những gì cô biết đều từ trên sách giáo khoa, con gái là áo bông nhỏ tri kỉ, tình thương của cha như núi, tình thương của mẹ vĩ đại.

Bọn họ khẳng định có chỗ khó xử.

Nhưng sau đó mới biết được, có thể có nguyên nhân gì, đơn giản sau khi cân nhắc tính mạng, thanh danh, danh dự, cha mẹ cô cảm thấy báo nguy là biện pháp tồn thất nhỏ nhất.

Cô gặp phải con ác mộng này, sau đó chuyện năm tuổi với cô mà nói liền mơ hồ không rõ, cũng là thăng đến đời trước sau khi biết anh tai nạn trên không, đi tra, mới nhớ lại chuyện năm đó.

Một đời cha mẹ này đối với cô, cô cũng chưa nói tới oán hận, chỉ là..... Đời trước cô vẫn luôn nóng vội doanh doanh với đến tình yêu của cha mẹ, đem chính mình vấy trối lên, mất đi những thứ khác quá nhiều.

Một đời này, cô không bao giờ muốn như vậy.

Cô hiện tại vội vàng đi xuống, chỉ sợ Chu Độ sẽ còn dùng ánh mắt bắt bẻ nhìn mình.

Cô cầm lấy khăn tắm, thấp giọng nói: "Trên người dính đến không thoải mái, cháu còn phải tắm rửa trước, dì Hà, dì bảo cha cháu có việc gấp thì đi trước đi, không cần cố mà chờ cháu."

Dì Hà chỉ cảm thấy tiểu thư như là thay đổi thành người khác, bà ngăn người, đành phải xuống lầu.

Bà đem lời Chu Ưc Chi nói thuật lại một lần.

Mà phòng khách, Chu Độ đang cùng Tiết Tích nói chuyện với nhau hai câu, xa cách ân cần thăm hỏi tình huống Tiết gia, nghe thấy được lời này, cư nhiên lập tức sừng sốt.

Khi ông ta trở về con gái không phải là kích động mà chạy xuống, hận không thể quán lấy chân ông ta, để ông ta ở lâu trong chốc lát, nhưng hôm nay làm sao vậy?

Từ dì Hà nói, cư nhiên nghe được vài phần cô đạm mạc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vãn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ở chung

Edit by Nha Đam: HiNhaDam

Beta: Thanh Thanh

~~~~~

Trong lòng Chu Độ nhất thời sinh ra một chút cảm giác không thích ứng được, nhưng mà ông ta cho rằng, Chu Ưc Chi lại nháo tính tình của con gái, dùng phương thức này hấp dẫn lực chú ý của mình, công việc của ông ta bề bộn, nơi nào có thời gian đi dỗ dành cô?

Cũng thật là không hiểu chuyện.

Chu Độ nhú nhú mày, không có kiên nhẫn lại chờ đợi, đứng dậy, hướng về quán gia nói: "Quên đi, không cần."

Nói xong liền trực tiếp rời đi, trợ lý vội vàng mà đi theo phía sau ông ta.

Trong chốc lát bên ngoài biệt thự liền truyền đến tiếng khởi động xe, tiếp theo, chiếc xe màu đen nghênh ngang mà đi.

Quán gia cùng dì Hà nhìn thấy cảnh tượng này, nhin không được thở dài, nghĩ thầm tiểu thư cũng thật là, tiên sinh thật vất vả mới trở lại, còn giận dỗi cái

gì, rõ ràng trong lòng đã sớm muốn lao xuống gặp tiên sinh, mà tiên sinh càng là làm người ta đau đầu, đối xử với con gái mình không thể kiên nhẫn nhiều một chút được sao, hàng năm không về nhà, đừng nói tiểu thư sẽ quên diện mạo của họ, ngay cả bọn họ đã là lão nhân cũng đều sắp quên rồi.

Bọn họ vốn định nói thêm cái gì, nhưng là ngại Tiết Tích là một người ngoài ở đây, cũng không tiện nói.

Thiếu niên ngồi trên sô pha nhìn chằm chằm vào xe đi xa, mới thu hồi tầm mắt, hơi nhíu mày.

Phút chốc, anh đứng dậy đi lên trên lầu.

Chu Úc Chi đứng trước gương ở phòng tắm lau tóc, tiếng còi của xe rời đi ở dưới lầu có chút lớn, cô trong phòng cách xa cũng có thể nghe thấy.

Đổi lại đổi trước, cô chỉ sợ đã sớm đuối xuống, hy vọng cha có thể nhìn cúp của mình, có thể trở về nhiều hơn, hy vọng mẹ có thể nhìn màn thi đấu đương cầm của mình, khi nhìn thấy mình có thể cười một cái, không cần luôn là lạnh như băng sương..... Có lẽ là bởi vì thật sự hoàn toàn buông xuống, lúc này trong lòng cô cũng không có cảm giác đổ vỡ nhiều, chỉ là cảm thấy nhẹ nhàng rất nhiều. Thoải mái một chút, nhìn ra người nào bên cạnh đối xử tốt với mình.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị gõ ba tiếng: "Cốc, cốc, cốc."

Chu Úc Chi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thiếu chút nữa không nghe được.

Nhưng là người ngoài cửa lại thập phần có kiên nhẫn, vẫn luôn chờ ở đó.

Giống như là, lại chờ lâu nữa cũng không sao cả.

Chờ đến lúc Chu Úc Chi phục hồi tinh thần lại, vội vàng đi mở cửa, thiếu niên cao lớn với mái tóc đen vẫn cứ đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm một chiếc khăn lông có hiệu quả thấm nước tốt.

"Anh?"

Tiết Tích hơi hơi rũ mắt, tầm mắt dừng trên vành mắt Chu Úc Chi, nhìn thấy vành mắt cô cũng không có đỏ lên, mới thả lỏng sự hỗn loạn trong lòng.

Anh nâng cao tầm mắt, dừng ở tóc Chu Úc Chi mới vừa gội xong còn chưa kịp lau khô, đầu tóc ướt dầm dề mà thả trên vai, đem khăn lông đưa qua, thấp giọng nói: "Di Hà nói em đang tắm rửa, bảo anh đưa khăn lên."

"Nhanh chóng lau khô tóc, cẩn thận không cảm lạnh."

Nói xong tầm mắt anh liền từ trên cổ trắng nõn thon dài của Chu Úc Chi dời đi, giống như là không dám nhìn nhiều, có chút hấp tấp, một bàn tay ở trong túi quần nắm chặt, bước chân dừng lại ở ngoài cửa.

Chu Úc Chi tiếp nhận khăn lông, cúi đầu nhìn, đáy mắt nhìn không được dạt dào ý cười.

Cái gì mà di Hà bảo, cô xem căn bản là không phải di Hà bảo, mà là anh lo lắng cô khổ sở, tìm cái cớ đi gõ cửa đi.

Tiết Tích tuy rằng nghe được chính miệng Chu Úc Chi nói một đời này không chán ghét mình, nhưng có lẽ là đời trước nhìn bóng dáng cô đã lâu, làm cho anh kỳ thật không biết nên ở chung với cô như thế nào. Quan tâm nhiều hay ít, quan tâm vài phần mới là tốt, mới có thể làm cô không bài xích. Tiết Tích đoán không biết làm sao, cũng không dám tùy tiện biểu lộ, sau khi anh đem khăn lông đưa cho Chu Úc Chi, lông mi đen nhánh rũ xuống, liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ anh bị Chu Úc Chi ở đằng sau kéo lấy cánh tay: "Anh ơi đừng đi, giúp em sấy tóc."

Thanh âm thiếu nữ thanh lãnh trước sau như một, nhưng lúc này lại có thêm vài phần làm nũng.

Bước chân Tiết Tích dừng lại, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, trong lòng cuộn cuộn không thể tưởng tượng nổi.

"..... Sấy tóc sao?"

Mặc dù một đời này Chu Úc Chi không hề bài xích anh, nhưng mà hành động thân mật như vậy, anh vẫn không thể nào tưởng tượng nổi.

Chu Úc Chi cũng có chút ngượng ngùng, cô lại không phải không có tay không có chân, sấy tóc sao lại còn muốn anh giúp chứ, nhưng mà lời nói làm nũng đều đã nói ra, lại thu hồi chẳng phải là quá mất mặt sao? Cô kiệt lực làm bộ dường như không có việc gì, thản nhiên hào phóng mà cầm khăn lông xoa tóc, đi tới trong phòng tắm, nói: "Mấy sấy này quá nặng, gờ lên tay bị mỏi, anh ơi anh giúp em đi."

Thiếu niên đứng ở cửa giống như có chút thụ sủng nhược kinh, con ngươi đen nhánh bình tĩnh nhìn cô.

Sau một lúc lâu, mới đi theo cô đi vào.

.....

Trong phòng tắm rất nhanh liền vang lên tiếng máy sấy.

Chu Úc Chi từ trong gương nhìn anh, thiếu niên đứng ở phía sau cô cời áo khoác ra, bên trong mặc một chiếc áo dài tay màu trắng, vóc dáng rất cao, hơi hơi khuy chân, mới giúp cô sấy tóc được.

Anh xắn tay áo lên, lộ ra đường cong duyên dáng của cánh tay, một bàn tay nghiêm túc mà giờ máy sấy thử thử độ ẩm của gió, mới chậm rãi hướng tới tóc đang thả trên vai cô mà bắt đầu sấy, một cái tay khác cùng ngón tay thon dài mềm nhẹ mà khảy tóc cô.

Anh hơi hơi nhấp môi, hơi thở thiếu niên sạch nghiêm túc mê người đến kỳ cục.

Chu Úc Chi hơi hơi nghiêng đầu nhìn anh, chỉ chỉ bên sau tai, nói với anh: "Nơi này cũng phải sấy."

Nhưng dường như anh không dám đụng vào tai cô, tay tức khắc dừng ở đỉnh đầu cô có vài phần cứng đờ.

Anh ngược mắt từ trong gương nhìn về phía cô: "Sau tai sao?"

"Đúng vậy." Chu Úc Chi nói: "Uớt dầm dề rất khó chịu."

Tiết Tích nghĩ nghĩ, yết hầu khô khốc, nói: "Em tự mình đem tóc phía sau tai đẩy ra."

Chu Úc Chi không chịu, nhìn anh cố ý nói: "Nếu không phải bởi vì tay môi, để anh giúp em làm khô làm gì chứ?"

Không biết có phải ảo giác của Tiết Tích hay không, anh cảm giác đây lại là một câu làm nũng —— anh chỉ cảm thấy trong lòng kinh ngạc cùng thụ sủng nhược kinh đến cực điểm, sau khi cô đối xử với anh không bài xích, thế nhưng sẽ lộ ra một mặt như vậy sao?

Thấy anh nửa ngày sấy tới sấy lui, còn đang cứng đờ mà khảy một khối tóc ở cái ót kia của mình, Chu Úc Chi nhịn không được lại lần nữa nhắc nhở nói: "Anh, em là nữ sinh, tóc rất dài, không phải chỉ sấy đỉnh đầu là được, anh nhanh lên, trên cổ em có bọt nước, thật sự rất khó chịu."

Thiếu niên phía sau cả người hoàn toàn căng chặt.

Anh trầm mặc một lát, ngón tay thon dài rốt cuộc rơi xuống sau tai Chu Úc Chi, đem tóc dài đen nhánh của cô hơi hơi đẩy ra, da thịt, tai, cùng cổ Chu Úc Chi liền lộ ra. Như là một khối mỹ ngọc sạch sẽ xinh đẹp, trắng đến lóa mắt.

Chu Úc Chi cảm giác mỗi lần ngón tay dừng ở sau tai mình đều cứng đờ, giống như là khắc gỗ vậy.

Trong gương anh cũng hấp tấp dời tầm mắt, lấy máy sấy ra xa, rũ mắt xuống nhìn chăm chăm mặt đất mới tiếp tục giúp cô.

Chu Úc Chi chớp chớp mắt, bồn chồn mà có chút buồn cười.

Tuy rằng không biết năm mười sáu tuổi này anh có bắt đầu thích cô hay không, tỷ lệ rất lớn là còn không có —— nhưng là Chu Úc Chi nghĩ thầm, bộ dạng cô lớn lên coi như xinh đẹp, tính cách một đời này lại xoay chuyển tốt, anh hẳn là rất nhanh là có thể thích cô.

Mặc kệ như thế nào, cô phải dùng mọi biện pháp để gia tăng độ thân mật với anh.

.....

Mà Tiết Tích giờ này khắc này, tuy rằng kiệt lực duy trì được ngoài mặt bình tĩnh, nhưng là trong lòng cũng đã gió nổi mây phun đến tột đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vần Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-1: Ở chung

Edit: Thanh Thanh | Wattpad: Cucaitrangkhaai

~~~~~

Dù sao anh cũng đã hạ sốt, Chu Úc Chi buổi chiều vẫn đi đến trường. Trở lại một đời, rất nhiều tri thức cao trung đã không nhớ rõ, tháng sau là thi rồi, cô cũng không muốn bị chủ nhiệm lớp gọi vào văn phòng nói chuyện, vẫn là nắm chặt thời gian để bổ sung những tri thức đó.

Nhưng tình cờ là không xem thời khoá biểu, tiết thứ hai buổi chiều là tiết thể dục, phải tiến hành kiểm tra thể lực.

Đi ở giữa nữ sinh cả lớp Chu Úc Chi hối hận không ngừng, sớm biết như vậy còn không bằng tiếp tục ở nhà đùa giỡn anh bệnh nặng mới khỏi.

Phòng thay quần áo, Viên Mai lại đây cùng cô chào hỏi: "Chi Chi, nghe nói anh của cậu cảm mạo nên xin nghỉ?"

Đời trước Chu Úc Chi bởi vì tính cách cao ngạo, không có bạn bè gì, điều này kỳ thật rất không tốt, đem người khác đều ngăn cách ở bên ngoài mình một mét, ai cũng nhìn không thấy nội tâm của cô.

Một đời này Chu Úc Chi cảm thấy, nếu hết thấy đều đã một lần nữa bắt đầu rồi, không bằng thử mở nội tâm của mình, đi kết bạn với mấy người.

Cô lấy áo khoác đồng phục vận động từ trong ngăn tủ ra, mỉm cười gật gật đầu với Viên Mai: "Có chút phát sốt, bất quá không phải vấn đề lớn gì, anh ấy ngày mai hẳn là sẽ tới trường học. Cảm ơn quan tâm."

Lời đồn đãi trong trường học luôn luôn truyền thật sự nhanh.

Ngày hôm qua có người thấy Chu Úc Chi cùng Tiết Tích cùng đi xuống từ trên xe, khi Tiết Tích xử lý thủ tục chuyển trường cũng là quản gia Chu gia xử lý, buổi sáng hôm nay liền truyền trong trường.

Nói học sinh chuyển trường vừa cao vừa đẹp trai là bà con xa thân thích của Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi cũng không cho là đúng, trực tiếp ở trường học gọi Tiết Tích "anh trai", đem anh bảo hộ ở dưới cánh chim Chu gia. Trường học này đại đa số người không phủ thi quý, cô không muốn để những người khác biết thân thế của anh.

"Vây là tốt rồi, cậu biết không, anh cậu ngày hôm qua vừa tới trường học, liền có rất nhiều nữ sinh ngo ngoe rục rịch, sau khi biết Tiết Tích là anh của cậu, phỏng chừng kế tiếp sẽ có rất nhiều người tới cùng cậu lôi kéo làm quen." Viên Mai cười nói: "Sáng nay không thấy Tiết Tích tới, người của lớp số 18 còn chạy tới hỏi tới."

"Lớp mười tám?" Chu Úc Chi nhũn mày nói: "Cùng lớp chúng ta cách mấy tầng, cách xa như vậy, cũng tới xem nào nhiệt?"

"Bởi vì cái này." Viên Mai từ trong túi lấy ra di động, mở bbs vườn trường ra, đưa cho Chu Úc Chi xem.

Trong đó chính là một tấm ảnh, thiếu niên vóc dáng cao lớn đứng ở trong văn phòng, cặp sách đeo chéo, cúi người ký tên, ánh mặt trời từ cửa sổ tiến vào, sườn mặt anh đỉnh kinh người, ngón tay cầm bút dưới ánh mặt trời thon dài xinh đẹp.

Học tập không thiếu trai đẹp, Tùng Du công nhận là rất đẹp, nhưng là cùng anh ở trên ảnh chụp vẫn là kém một đoạn, ước chừng là kém ở khí chất, tóm lại ảnh chụp hai người để ở một chỗ, giống như một chính phẩm một cái đồ dỏm.

Chính phẩm chỗ nào cũng đều kinh điển.

Đồ dỏm ngũ quan để ở bên nhau, là rất đẹp, nhưng đó là dưới tình huống không so sánh, so sánh liền thua.

Dưới tấm ảnh đó tất cả đều là học sinh trong trường đang hỏi lớp của học sinh chuyển trường cùng phương thức liên hệ.

Thậm chí bắt đầu nổi lên đi tìm gia thế của học sinh chuyển trường, chỉ là không tìm ra được gì.

Viên Mai hứng thú bưng bưng, muốn cùng Chu Úc Chi bát quái hai câu, nhưng ai biết thiếu nữ trước mặt mới vừa rồi mặt mày còn nhu hòa tình xảo lập tức lãnh đạm, cô nhìn chằm chằm thiếp, tựa như lãnh thổ của mình đã bị xâm phạm.

Phút chốc, cô xoay người tránh ra, từ trong túi quần vận động màu xám móc di động ra, mở giao diện gửi tin nhắn ra.

Tâm tình Chu Úc Chi có chút phiền, đời trước biết anh ở trường học rất được hoan nghênh, chỉ là lúc ấy căn bản không thèm để ý, mà một đời này, cô liền không cao hứng như vậy nữa, có loại cảm giác mọi người đều mơ ước đồ của mình.

Cơ hồ không chút suy nghĩ, cô đã gửi tin nhắn cho quản gia, bảo quản gia nghĩ cách đem những cái thiếp chương mất đó gỡ xuống.

.....

Chu Úc Chi thường xuyên rèn luyện, thể lực thực không tồi, kiểm tra thể lực đối với cô mà nói chỉ là chuyện vài phút.

Cuối thu mát mẻ, thiếu nữ mặc một thân quần áo vận động màu xám nhạt, thông dong mà chạy ở trên đường băng màu xanh lục, làn da trắng nõn phá lệ lóa mắt, là phong cảnh hạc trong bầy gà trên toàn bộ sân thể dục.

Trên khán đài, nam sinh đánh xong bóng rổ sôi nổi nhìn lại.

Tùng Du ngồi ở trên khán đài cúi đầu chơi di động, bên huyết thái dương còn có dấu vết một khối máu đọng nhỏ, cậu ta đội mũ lưỡi trai, áp đến bên mái che lại.

Bạn bè bên người bỗng nhiên vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, nói với cậu ta: "Cậu nhìn bên kia, lớp học của em gái Chu đang học thể dục."

Tùng Du ngẩng đầu lên, neho neho mắt, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thiếu nữ ở trên đường băng dần dần chạy tới.

Người bên người cười nói: "Cậu xác định không đuổi theo sao? Một tháng sắp tới rồi, cậu không đuổi tới tay, chính là cậu thua cuộc."

Sắc mặt Tùng Du không được tốt: "Ít nói nhảm."

Sắc mặt cậu ta sao có thể đẹp được chứ.

Ba ngày trước, thái độ của Chu Úc Chi với cậu ta còn tính không tồi, khi cậu ta theo tới phòng thí nghiệm tìm Chu Úc Chi muốn quà sinh nhật, Chu Úc Chi tuy rằng là bộ dáng nhất quán không phản ứng, nhưng cũng đáp ứng hôm sinh nhật sẽ cùng đi ăn lẩu, mắt thấy người đều phải đuổi tới tay —— ít nhất tiến độ điều đã kéo đến 80%, lại bỗng nhiên thay đổi, thái độ của cô chuyển biến bất ngờ, thấy anh của cô đánh cậu ta một trận, còn ngữ khí lạnh băng mà bảo cậu ta lăn.

Tùng Du không khỏi hoài nghi, cô có phải đã biết sự kiện đánh đổ trên diễn đàn kia hay không.

Nếu không phải đã biết, vì sao thái độ sẽ thay đổi 180 độ như thế.

Nghĩ như vậy, ngược lại Tùng Du bị anh của cô đánh một trận tức giận có chút phát không ra, biến thành một tí xú áy náy.

Cậu ta cảm thấy, ngày đó Chu Úc Chi khẳng định đã lên lút khóc, nếu không sáng sớm mắt sao lại có chút sưng đỏ chứ, khẳng định là vì việc này của cậu ta mà khó chịu.

Ngay từ đầu thật là bởi vì đánh đổ mới chạy tới hỏi han ân cần với cô, bằng không mặc dù là thêm gương mặt kia của cô, nhưng ai có thể chịu đựng được tính cách của cô?! Hơn nữa cô ở trong trường học có tiếng lạnh băng khó gần, khơi dậy ham muốn chinh phục của người khác. Nhưng hiện tại, l Tùng Du lại có chút chột dạ.

Cậu ta đem con gái nhà người ta ra trêu đùa ỡm rồi người ta khóc như thế.

Chu Úc Chi đã chạy xong một nửa vòng, vị trí thứ hai của lớp. Trước kia 800 mét Chu Úc Chi đều là xa xa dẫn đầu, hôm nay lại chạy thứ hai, giáo viên thể dục nơi xa có chút kinh ngạc.

Chu Úc Chi thời niên thiếu đích xác tranh cường hạo thắng, đừng nói thành tích, dương cầm tái thi đấu, cho dù 800 mét cũng không cho phép mình ở sau, cho nên vẫn luôn có thói quen buổi sáng dậy chạy.

Nhưng cô rốt cuộc còn chưa luyện thành ký ức cơ bắp, đòi trước hơn hai mươi tuổi cô đã rất ít rèn luyện, chợt một hồi tới, cảm giác tứ chi phảng phất đã chịu đại não khống chế, cũng chưa linh hoạt như vậy, trước mắt chỉ có thể chạy ở thứ hai.

Cũng may trở lại một đời, Chu Úc Chi đã không có tâm cường tranh đấu như vậy, cô không vội không chậm mà chạy.

Gió ở bên tai thổi qua.

Trên khán đài đột nhiên có một người đi xuống, chạy đến bên người cô, ở trên mặt cô bởi cô chạy vài bước.

Trên khán đài một mảnh thanh âm ồn ào.

Tùng Du nói: "Chuyện diễn đàn trường học, có phải cậu đã biết hay không?"

Chu Úc Chi nhú nhú mày, bước chân nhanh hơn.

Tùng Du cũng đuổi kịp, nghẹn nghẹn, thấp phần miễn cưỡng mà nói với cô: "Chu Úc Chi, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi cậu, nhưng cũng không thể trách tôi! Tình huống lúc ấy cậu lại không biết, mọi người đều ồn ào, tôi là không trâu bắt chó đi cày! Hơn nữa không phải cũng vì nguyên nhân là chuyện này đòi ta mới nhận thức sao? Nếu không như vậy, tôi lên diễn đàn nói cho toàn trường, đánh đổ hủy bỏ, tôi muốn chính thức mà theo....."

Lời còn chưa nói xong, nghe được Chu Úc Chi lạnh lùng thốt ra: "Lăn, cậu còn muốn bị anh tôi đánh cậu một lần sao?"

Tùng Du không tin mà nhìn Chu Úc Chi.

Chính như buổi sáng ngày đó cậu ta ở trong điện thoại nói đó, cậu ta cảm thấy Chu Úc Chi có hảo cảm với mình, nhưng là hiện tại cư nhiên ánh mắt nhìn cậu ta có chán ghét?

Chu Úc Chi trên dưới đánh giá Tùng Du liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy đòi trước chính mình bị mù, một cậu ấm như vậy, mặt không bằng anh, thân cao không bằng anh, cô thế nhưng bởi vì cậu ta mà nháo với anh hơn hai tháng.

Đòi trước cô không biết chuyện đánh đổ, Tiết Tích ước chừng cũng vì cô thích Tùng Du, sợ nói ra làm cô khổ sở, vì thế trước sau không mở miệng.

Mà một đời này, nếu cô đã biết, liền cảm thấy trong lòng phẫn nộ.

Nếu không phải có anh, đòi trước khả năng cô thật đúng là đi dự tiệc sinh nhật của Tùng Du.

Sau đó, mở cánh cửa đó ra, khả năng liền sẽ phát hiện toàn bộ ghế lô đều là người chờ đợi cười nhạo mình.

Tất cả mọi người chờ cô từ vị trí cao cao tại thượng ngã xuống, chỉ có anh ở đó thật cẩn thận mà giữ gìn một thân kiều ngạo của cô.

Cô không hề để ý tới sắc mặt Tùng Du khó coi, nhanh hơn bước chân chạy tới cuối đường băng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12-2: Ở chung

Edit: Thanh Thanh | Wattpad: Cucaitrangkhaai

Buổi chiều đến học làm Chu Úc Chi có chút hối hận, sau khi tan học, cô không trì hoãn, mau chóng trở về nhà, nhưng là buổi chiều anh không ở nhà.

Quản gia báo cho cô, Tiết Tích buổi chiều đi bệnh viện một chuyến, bởi vì bà ngoại anh mới vừa chuyển đến bệnh viện này, trừ bỏ một ít thủ tục ở ngoài, còn có một ít kiểm tra phải làm một lần nữa, cho nên mấy ngày nay anh đi bệnh viện sẽ tương đối nhiều.

Chu Úc Chi trở lại phòng, phát hiện trên bàn sách đặt một hộp bật mắt màu xanh biển cùng mấy đôi nút bật tai, bên cạnh dán một tờ giấy ghi chú nhỏ, vẽ một cái ký hiệu tia chớp sét đánh.

Ngực Chu Úc Chi tức khắc có chút ngọt, anh quả nhiên vẫn là anh đời trước.

Đời trước có một buổi tối có sét đánh làm cô gặp ác mộng, cả người lạnh lẽo, mồ hôi đầy đầu mà bưng tỉnh, đè lại kinh hoàng không ngừng ở ngực đứng dậy xuống dưới lầu đổ nước, sau khi uống một ngụm nước mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Hôm sau trên bàn học của cô ở trường học liền nhiều thêm hai thứ này ——

Chỉ là lúc ấy Chu Úc Chi căn bản không có đem cái này liên hệ với anh.

Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ còn có càng nhiều chuyện mà cô không biết.

Chu Úc Chi xử lý xong bài tập ở trường, đợi cũng nhàm chán, thấy Tiết Tích còn chưa trở về, nhin không được bảo tài xế Lý lái xe chở cô đến bệnh viện, vừa vận một đời này cô cũng còn chưa gặp qua bà ngoại của anh.

Bệnh viện kín người hết chỗ, Chu Úc Chi đi đến chỗ bà ngoại của anh nằm, nhưng là nghe hộ sĩ trước quầy nói có thiếu niên cao gầy mang theo người bệnh đi đến phòng CT kiểm tra, Chu Úc Chi liền nhin không được đi đến tầng 5 phòng CT tìm người.

Khu nằm viện thật ra còn đỡ, nhưng phòng khám bệnh ngư long hỗn tạp, nơi nơi đều là người nhà cùng người bệnh, nước sát trùng nồng đậm cùng mồ hôi hỗn loạn ở bên nhau, thấp phẩn chen chúc.

Chu Úc Chi tới tầng 5, vừa muốn hỏi hộ sĩ, bỗng nhiên liền nhìn đến thân ảnh một thiếu niên ngồi ở hành lang, anh đeo khẩu trang, rũ đầu xem bệnh án, chân dài có chút không có chỗ đặt.

Đôi mắt Chu Úc Chi hơi sáng, nhanh chóng đi qua, không đợi cô mở miệng gọi anh, phảng phất như là cảm giác được cái gì, anh quay đầu, đối diện tầm mắt của cô.

Đuôi lông mày Tiết Tích nhẹ nhàng nhảy dựng, nhanh chóng đứng lên, bước nhanh đi đến trước người Chu Úc Chi, anh đem khẩu trang mình đang đeo tháo xuống, mang lên cho cô, treo ở trên hai lỗ tai oánh bạch của cô.

Sau đó nắm cánh tay cô, đi ra khỏi dòng người, mang cô đi đến thang lầu.

Tiết Tích rũ mắt nhìn cô, nắm chặt đơn khám và chữa bệnh trong tay, ngón tay không dễ phát hiện mà nắm thật chặt: "Em như thế nào ——"

"Cái gì?" Chu Úc Chi mang khẩu trang, mũi nước sát trùng ngập mũi cuối cùng cũng giảm bớt.

Sau một lúc nhìn cô chăm chú, Tiết Tích gian nan mà dời tầm mắt đi, nói: "Mùa thu dễ bị cảm, không cần tùy ý tới loại địa phương như bệnh viện này."

Chu Úc Chi nói với anh: "Em đến thăm bà ngoại anh, bà chuyển viện lại đây lâu như vậy, em còn chưa tới thăm bà."

"Không cần thăm cũng không có việc gì." Tiết Tích có chút cứng đờ.

Nhưng ngay sau đó giật mình nhìn đến ánh mắt Chu Úc Chi, anh trầm mặc, mím môi, nói: "Quên đi, anh dẫn em đi thăm bà."

Từ cửa thang lầu đi ra ngoài, anh đem áo khoác của mình cởi xuống, theo bản năng muốn trùm lên trên đầu Chu Úc Chi, nhưng trước khi áo khoác rơi xuống, bỗng nhiên lại nghĩ tới khả năng cô sẽ bài xích, vì thế tay hơi hơi dừng lại.

Chu Úc Chi nâng mắt lên, có chút nghi hoặc mà nhìn anh: "Làm sao vậy?"

"Bệnh viện có rất nhiều virus, tránh cho tóc nhiều tiếp xúc." Tiết Tích thấp giọng nói.

Chu Úc Chi giờ tay, đem tay anh đề đề xuống, áo khoác mang theo hơi thở của anh liền dừng ở đỉnh đầu Chu Úc Chi, là một loại hơi thở thiếu niên thực sạch sẽ.

Chu Úc Chi dùng áo khoác của anh bao bọc lấy đầu, chỉ lộ ra một gương mặt trắng nõn, cong cong mắt cười: "Cảm ơn anh."

Tiết Tích không khỏi nao nao.

Anh nói giọng khàn khàn: "Ừm."

.....

Trong chốc lát, hộ công đi vào đẩy lão nhân từ phòng CT ra, Tiết Tích nắm cánh tay Chu Úc Chi theo sau.

Lúc này bà ngoại anh lại không thanh tỉnh lắm, làm xong kiểm tra, ngồi ở trên xe lăn mơ màng sắp ngủ, Tiết Tích dẫn một cô gái nhỏ đứng ở trước mặt bà, bà cũng không phát hiện, mí mắt cũng chưa xóc lên một chút.

Chu Úc Chi nhìn anh từ trong tay hộ công tiếp nhận xe lăn, anh một tay đẩy xe lăn đi đến hướng thang máy, một tay khác nắm cánh tay cô.

Thang máy có chút chen chúc, chờ đến lượt tiếp theo, Tiết Tích đem xe lăn đẩy mạnh vào, để Chu Úc Chi theo sau cùng xe lăn ở trong góc, anh đưa lưng về phía những người khác đứng, vừa vặn đem Chu Úc Chi cùng bà ngoại bảo hộ ở bên trong.

Kể tiếp tục có người đi lên, nhưng thân hình thiếu niên thon gầy đơn bạc như là một bức tường kiên cường mà vững chắc, vẫn không nhúc nhích mà đứng ở nơi đó.

Tầm mắt Chu Úc Chi không khỏi dừng ở trên tay vịn của xe lăn, xe lăn này vô cùng nặng, bệnh viện có vài nơi không có thang máy, chỉ có bậc thang, khẳng định đều là thiếu niên tự mình đem xe lăn tính cả lão nhân cùng khuôn vác đi lên.

Nhưng khuôn mặt anh bình tĩnh, phảng phất cũng không để ý tất cả mọi nanh vuốt đề ở trên sinh hoạt của mình, từ ba năm trước đến hiện tại, chỉ là ở nơi Chu Úc Chi không biết mà cứng rắn chống đỡ.

Bảo hộ bà ngoại, cũng dốc hết sức lực mà bảo hộ cô.

Trong lòng Chu Úc Chi bỗng nhiên thập phần khổ sở, thậm chí ngực nhột nhột đau.

Hốc mắt cô hơi nóng lên, cũng không dám ngẩng đầu, sợ bị anh nhìn thấy.

Bà ngoại ngồi trên xe lăn nghiêng đầu, lúc không thanh tỉnh liền dễ dàng chảy nước miếng.

Tiết Tích rũ mắt nhìn thấy, vừa muốn cúi người đi lau, Chu Úc Chi liền nhanh chóng từ trong túi móc ra một bao giấy ăn, thấp giọng nói, "Em tới", cô từ giữa rút ra một tờ, cúi đầu lau khô miệng cho bà.

Trước kia cô rất để ý người khác bản, thực để ý người già già đi, nhưng hiện tại, bà ngoại anh chính là bà ngoại của cô, mặc dù là vì bồi thường ạn, cô cũng nên tận tâm một ít.

Đôi mắt Tiết Tích ngạc nhiên, tay cũng hơi hơi cứng lại, một lát sau rũ trở về bên cạnh người.

Tầm mắt anh dừng ở trên mặt cô, trên mặt kia tựa hồ nhìn không ra bất luận ghét bỏ gì ——

Tay anh nhéo giấy báo cáo không khỏi nắm chặt trang giấy, anh chỉ ần ần cảm thấy, một đời này Úc Chi tựa hồ trừ bỏ không hề đối chọi gay gắt với ạn, hận không thể đem anh đuổi ra khỏi nhà, những chỗ khác cũng thay đổi rất nhiều.

.....

Lúc Chu Úc Chi tới, bà ngoại Tiết Tích đã làm xong tất cả các loại kiểm tra, cô cùng Tiết Tích một đường đem bà ngoại đưa về phòng bệnh, lúc này mới từ khu nằm viện đi ra ngoài.

Từ khu nằm viện đến cửa bãi đỗ xe bệnh viện còn cách một khoảng xa.

Hoàng hôn đã lạc đến đường chân trời, đại địa phỉm một ít dư vị cam vàng.

Chu Úc Chi đem áo khoác để về bên người thiếu niên, anh nhận lấy mặc vào, Chu Úc Chi còn mang khẩu trang, ngón tay nâng lên tới chạm vào một chút, nhưng là lại thả xuống, cô không tháo ra, chờ chờ lát nữa để anh tháo ra cho cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiết Tích, nói: "Về sau anh tới bệnh viện, nếu em có rảnh, cũng gọi em cùng đi đi. Bệnh này của bà ngoại không phải thường xuyên trông thấy người mới sẽ có chỗ lợi với bà sao? Hơn nữa anh lại không thích nói chuyện, bà ngoại khẳng định cảm thấy rất buồn, em có thể tới bồi bà trò chuyện."

"..... Em thật sự nguyện ý tới sao?" Tiết Tích rừ lông mi đen nhánh xuống, nhìn về phía cô.

Chu Úc Chi vừa muốn nói chuyện, đột nhiên từ phòng bảo vệ bên kia vọt ra một con chó vàng to, không biết bị cái gì kích thích, thẳng tắp mà xông tới, không ngừng sủa.

Thân hình con chó kia thật lớn, Chu Úc Chi luôn luôn sợ chó, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán.

Tiết Tích biết cô sợ chó, cao tam cô cùng trong nhà giặt đồ dọn ra ngoài ở, trong ngõ nhỏ mà cô thường đi vào lúc tối có một nhà nuôi chó nhỏ, hình thể nhỏ như vậy cô đều sợ tới mức đi đường vòng, anh đi theo ở phía xa thấy không yên tâm, hôm sau tới cửa cùng nhà kia nói lời hay thật lâu, lại cho một ít tiền, để nhà kia đoạn thời gian buổi tối mà cô đi không thả chó ra.

Anh phản xạ có điều kiện mà đem cô kéo đến phía sau.

Nhưng là không đợi anh nắm lấy cánh tay của cô, thiếu nữ bên cạnh bỗng nhiên kinh hoàng thất thố mà nhảy vào trong lòng ngực anh, hai chân kẹp lấy eo anh, hoảng sợ nói: "Anh ơi."

Tiết Tích:.....

Anh theo bản năng dùng hai tay ôm lấy cô, nhưng cả người đều cứng đờ giống như phiến đá, so với cô còn cứng đờ hơn.

"Cút ngay." Anh thấp giọng nói với con chó kia.

Con chó kia vẫn kêu sủa không ngừng, như hồ rình mồi.

Tiết Tích nâng hai chân cứng đờ lên, ôm cô nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Thẳng đến đi tới cửa bệnh viện, đầu thiếu nữ vẫn còn chôn ở chỗ cổ anh, đôi tay gắt gao ôm cổ anh, hô hấp mềm như bông cũng dừng ở cổ áo anh.

Tiết Tích biết rõ cô đây là bởi vì sợ con chó to tới mức hết hồn mới làm ra loại hành động này, nhưng anh vẫn là ——

Đại não anh trống rỗng, kêu ong ong, trong lòng kinh hoàng không ngừng.

~~~~~

Hì hí, ôm rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Âm lên

Edit: Thanh Thanh | Wattpad: Cucaitrangkhaai

~~~~~

Tiết Tích cứ như vậy ôm Chu Úc Chi ra bệnh viện.

Anh nằm mơ cũng không nghĩ tới, đời trước giữa bọn họ ngay cả một cái lễ tiết là ôm cũng chưa từng có, mà một đời này, ở trong thời gian ngắn ngủn mấy ngày, anh cư nhiên đã ôm thiếu nữ mềm mại vào trong lòng ngực hai lần.

Bãi đậu xe nằm cạnh lối vào tàu điện ngầm, bên trái bệnh viện, cách cổng vào bệnh viện một đoạn, có mấy người bán một ít hàng rong trong vành đai xanh, thanh âm ồn ào, nhưng tất cả lực chú ý của Tiết Tích đều dừng trên người trong lòng ngực mình.

Anh tiếp tục đi về phía trước, cả người cứng đờ, rừ mắt nhìn về phía cô, có chút bất an, không biết có nên ở chỗ này đem cô buông xuống hay không

—— con chó khổng lồ đã sớm đã biến mất ở sau người, tiếng sủa đều truyền không đến tai nữa.

Nhưng là thiếu nữ ở trong lòng ngực lại không có ý muốn đi xuống.

Vẫn nằm ở trong lòng ngực anh, hai chân gắt gao cuốn lấy eo anh, đầu cũng chôn ở cổ anh.

Điều này khiến cho vòng eo anh một mảnh tê dại, cơ hồ có thể cảm giác đến hình dáng hai cái đùi tinh tế thon dài của cô.

Cô có lẽ còn nhỏ, cô không biết mức độ nghiêm trọng, hơi thở của cô đều đập xuống làn da dưới xương quai xanh của anh.

Xương quai xanh của anh như có điện chạy qua, nhanh chóng đỏ ửng lên.

Cả người Tiết Tích đều ở trong dây vò, không dám ôm chặt sợ mạo phạm cô, nhưng cũng không dám ôm quá lỏng lẻo, sợ không cẩn thận thì người từ trên người mình ngã xuống, vì thế đành phải nâng đùi cô, ngón tay thon dài nắm chặt thành quyền, ần ần đến có chút trắng bệch.

Chu Úc Chi cũng cảm giác được anh ôm mình mà cả người căng cứng đến không được, đường cong cơ bắp cánh tay thiếu niên đều sắp nổi lên từ dưới ống tay áo dài màu trắng. Cô cong cong khoe môi, mặt tiếp tục chôn trong lòng ngực anh.

"....." Bên tai Tiết Tích nháy mắt hoàn toàn đỏ.

Anh phải cố nén, chỉ nói giọng khàn khàn: "Ngoan, không có việc gì, chó đã đi rồi, em muốn hay không....."

Nói còn chưa dứt lời, anh lại không nói.

Anh không biết lần sau anh có thể ôm cô là khi nào.

Thiếu nữ ở trong lòng ngực anh rầu rĩ hỏi: "Cái gì hả anh?" Thanh âm còn có vô thức bị kinh hách qua.

"Không có gì." Tiết Tích tiếp tục đi tới bãi đỗ xe, bước chân không dễ phát hiện mà thả chậm.

Anh bỗng nhiên cảm thấy thiếu nữ trong lòng ngực giật giật, tựa hồ là muốn xuống dưới.

Anh tức khắc khẩn trương mà rũ mắt nhìn lại cô, trong lòng trống trải thất vọng một giây, có chút hối hận mới vừa nói chó đã đi rồi.

Nhưng sau khi cô giật giật, lại một lần nữa đem đầu chôn vào bên trong cổ anh, vừa rồi chỉ là đang điều chỉnh một tư thái thoải mái ——

Gương mặt mềm mại lại dán vào chỗ xương quai xanh, thân thể anh càng thêm căng cứng vài phần.

Chính là, trong lòng lại lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Anh tiếp tục ôm cô.

Độ ẩm trong lòng ngực nóng rực, anh đi đường rất chậm

.....

Chu Úc Chi cứ như vậy giải phóng hai chân, được thiếu niên một đường ôm tới bãi đỗ xe.

Trên mặt cô tái nhợt hoảng sợ, trong lòng lại mỹ tư tư, tuy rằng kịch bản như vậy chỉ có thể dùng một lần, nhưng là ôm suốt ba phút, anh hẳn là đã cảm giác được thân thể nhuyển của cô đi, ôm qua cô, anh không có khả năng lại đi ôm đồ dỏm khác.

..... Cũng không biết anh rốt cuộc phải đến lúc nào mới thông suốt.

Ngồi xuống bên trong xe, thấy thiếu niên ngồi ở bên kia đệm da thật, đặt cô xuống trước xe, kéo cửa xe ra, liền không có tiếp xúc gì mới cô, Chu Úc Chi nhịn không được khụy tay chống ở cửa sổ xe, sâu kín mà thở dài.

Cô nghiêng đầu đi ngắm phong cảnh, trái tim Tiết Tích kinh hoàng vẫn không có thể bình tĩnh trở lại.

Tất cả những gì anh mong đợi chỉ là: Một đời này cùng đời trước hoàn toàn bất đồng, có thể có một bắt đầu tốt, quan hệ giữa anh và cô có thể hòa hoãn chút. Nhưng trăm triệu không nghĩ tới —— cô lại đem càng nhiều đường nhét vào trên tay anh. Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tới bệnh viện thăm bà, cô không hề bài xích anh, thậm chí còn chủ động nhảy tới trong lòng ngực anh, dùng đôi tay gắt gao ôm cổ anh.....

Hành động thân mật như thế, đời trước mặc dù là trong mộng cũng chưa từng có.

Điều này cơ hồ làm anh thụ sủng nhược kinh có chút không biết làm sao.

.....

Xe rất nhanh trở về nhà, ăn xong cơm chiều, Chu Úc Chi luôn luôn có thói quen luyện tập dương cầm.

Phòng khách biệt thự Chu gia ở lầu ba có một cây đàn dương cầm, cây dương cầm to trong phòng khách dùng để biểu diễn trong yến tiệc, có chút lờ lợ, phòng dương cầm ở lầu ba cách âm chuẩn hơn, Chu Úc Chi luôn luôn ở lầu ba luyện tập.

Nhưng là bởi vì có anh ở nhà, cô liền muốn lãng mạn.

Còn phải lãng mạn đến không dấu vết mới được.

Cô ăn mấy miếng xoài, làm bộ dường như không có việc gì mà đi đến ghế dài dương cầm ngồi xuống, nói với quản gia: "Chú Hà, chú có bài hát nào muốn nghe không? Cháu đàn cho chú nghe."

Quản gia tức khắc sững sờ: "Tiểu thư, cô đây không phải làm khó tôi sao? Chú Hà không văn hóa, tên một bài hát cũng không nói được." Ông ở trong lòng quýnh lên, đưa ánh mắt nhìn qua Tiết Tích, thấp giọng nói: "Tiết thiếu gia, tiểu thư đàn dương cầm thích có người nghe, cậu mau qua đi."

Tiết Tích đi qua, tầm mắt dừng ở trên cầm phổ dương cầm bị lật đến có chút cuốn lên, trong lòng không biết vì sao lần thứ hai hiện lên cái suy đoán lần trước kia.

Cho dù lúc ấy nhìn đến chữ viết Úc Chi cùng chữ viết thời kỳ thiếu niên của cô không có khác nhau nhiều, anh đã bỏ qua suy đoán ấy, nhưng.....

Nếu anh hiện tại đoạt được đến hết thầy, không phải bởi vì cô sau khi trọng sinh trở về ấy nấy, như vậy, chẳng lẽ thật là bởi vì một đời này ông trời cho anh vận may sao?

Anh rũ con ngươi đen nhánh xuống, tầm mắt dừng ở trên người thiếu nữ trước dương cầm.

Chu Úc Chi cũng không biết trong lòng anh gió nổi mây phun. Tay cô đặt ở trên dương cầm, ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, làm bộ thập phần tự nhiên mà thúc giục nói: "Khụ, nếu chú Hà không biết thì anh liền giúp chú Hà chọn một bài đi."

"Chỗ này có một chồng phổ dương cầm khúc, anh chọn một bài."

Cầm cô điềm về phía chồng sách trên dương cầm.

"Được." Tiết Tích đem chồng sách kia cầm lên, nhìn như tùy ý mà lật qua, nhưng trên thực tế chuẩn xác không có lầm mà chọn trúng một bài diễn tấu rất khó 《bỉ biến hình》.

Cô sớm đã đạt tới dương cầm cấp 10, nhưng anh nhớ rằng cô không chơi thành thạo bài hát này khi còn học cao trung, là sau khi vào đại học khổ luyện phi thường lâu, mới có thể đàn đến trình độ hoàn mỹ.

Anh đưa bài hát cho Chu Úc Chi, ánh mắt dừng ở trên mặt thiếu nữ.

"Anh, anh xác định bài này sao?!"

Chu Úc Chi nhìn lướt qua, trực tiếp nói: "Em không đàn đâu."

Tiết Tích nao nao, quan sát đến biểu tình rất nhỏ của cô: "Em không đàn?"

Chu Úc Chi trả lời đến đúng lý hợp tình: "Quá khó, không đàn."

Cô đương nhiên không đàn, nhưng là có thể chọn một bài hát lãng mạn một chút hay không, bằng không sao có hiệu quả được?!

Cô thật sự phục anh.

Trên đầu danh sách rõ ràng là 《Thư gửi Elise》, 《thiếu nữ cầu nguyện》, 《trong mộng hôn lễ》 mấy bài hát như vậy, nhưng là anh lại hoàn mỹ tránh đi hết thầy bài lãng mạn, chọn trúng một bài chiến đấu đánh giặc!

Có cô gái nào muốn ở trước mặt người mình thích đàn một bài đầu thép?!

Chu Úc Chi nhìn giai điệu leng keng, không khỏi hồi tưởng lại ly nước mật ong hiện từ không lâu trước đây kia, nước mật đều phải chảy xuống.

"Nếu không bài này đi?" Cô bĩu môi, ý bảo anh lấy cầm phổ trên cùng kia.

Tiết Tích đem cầm phổ trên cùng đưa cho cô, nổi lòng trong khoảng thời gian ngắn có chút loạn.

Úc Chi nếu không đàn hai khúc đầu này, cho tới bây giờ, hoàn toàn không có chứng cứ cho thấy cô giống anh là trọng sinh trở về.

Như vậy, có phải một đời này cô đối xử tốt với anh, tới gần anh, không phải bởi vì ấy nấy, mà chỉ là bởi vì hết thầy bắt đầu từ đầu hay không?

Tiết Tích nhìn ngón tay đã bắt đầu ở trên dương cầm nhảy lên, thiếu nữ đắm chìm vào trong đó, nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí trong lòng.

.....

Tiết Tích đòi trước đi học ở đại học y đứng đầu, trước khi tai nạn trên không, anh đã viết mấy bài luận văn SCI, trở lại một đời, anh từ bỏ học ở trường học, lại tiếp tục làm một ít nghiên cứu đời trước, một đời này so với đời trước có càng nhiều thời giờ.

Sau khi tan học không có việc gì, anh bắt đầu xuống tay viết luận văn đời trước không thể viết xong.

Bất quá đối với Tiết Tích mà nói, quan trọng nhất vẫn là thời điểm bà vẫn còn thì ở bên cạnh bà, cùng với ba chữ "Chu Úc Chi".

Thời tiết đảo mắt chuyển lạnh, ngoài biệt thự Chu gia lá cây đã là rụng hết, quần gia mỗi ngày đều phải dành rất nhiều thời gian để quét dọn lá rụng trong sân, Tiết Tích thường giúp ông sau khi tan học.

Thiếu niên đem tay áo xắn lên, đường cong cánh tay tuyệt đẹp, tựa như trắng một tầng men gốm trắng, ngón tay xinh đẹp sạch sẽ, thoạt nhìn rõ ràng là quý công tử thanh thanh lãnh lãnh, nhưng là lúc trợ giúp quần gia làm những việc này, động tác lại dứt khoát lưu loát.

Anh tựa như cây bạch dương trầm mặc, không nói nhiều, nhưng lại làm người cảm thấy an tâm.

Quần gia dần dần mà cũng sinh ra rất nhiều hảo cảm với anh.

Không chỉ là quần gia, di Hà cùng tài xế cũng dần dần tiếp nhận Tiết Tích, nhận định anh là một phần tử cái nhà này.

Di Hà cũng bắt đầu quen lúc nấu cơm làm nhiều đồ ăn thanh đạm, chuyên môn để lại cho Tiết Tích, thậm chí còn sẽ biến đổi đa dạng làm chút đồ Tiết Tích thích ăn.

Đối với việc này Chu Úc Chi tự nhiên là thấy vui mừng, đời trước cô thua thiệt anh, một đời này cô đều muốn đền bù lại. Cô hy vọng một đời này thiếu niên có thể sống tốt một chút, vui sướng một chút, những cực khổ lúc trước, đều đừng tới quấy rầy anh, tất cả còn chưa phát sinh vận rủi, cũng hết thấy cú ngay. Cô muốn ở trong khả năng cho phép mà làm anh so với đời trước hạnh phúc một chút.

Mà Tiết Tích cảm nhận được Chu Úc Chi cùng đời trước hoàn toàn bất đồng.

Sáng sớm anh có thể đi gọi cô rời giường. Cô không phải như một đời trước không kiên nhẫn, mà là dùng tiếng nói còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh ni non nãn ni anh có thể để cô ngủ thêm trong chốc lát hay không, thậm chí sẽ duỗi dài tay ôm lấy cô anh, để anh đem cô từ trên giường kéo lên.

Ngẫu nhiên cô không ngủ nướng, hai người còn cùng nhau chạy ở trong núi.

Trên đường đi đến trường, bầu không khí giữa hai người cũng không hề ác liệt như một đời trước ác. Cô không hề lạnh như băng mà ôm cánh tay nhìn ngoài cửa sổ, mà là sẽ cười ngậm ngậm mà nói chuyện cùng anh, cùng tài xế.

Ở trường học hai người cũng sẽ có giao lưu, cô không hề giống đời trước gặp thoáng qua anh tựa như người xa lạ như vậy nữa.

Đây hết thấy đều là cảnh tượng Tiết Tích trước kia vô pháp tưởng tượng.

Anh một bên như cũ cảm thấy có chút không thể tin tưởng, phảng phất giống như đặt mình trong mộng, một bên rồi lại nhìn không được tham lam mà bắt lấy Chu Úc Chi hiện tại, hy vọng cảnh trong mơ giờ này khắc này không bị phá vỡ.

.....

Mà Tùng Du bên kia, từ sau khi Chu Úc Chi ở trên đường băng bảo cậu ta cú ngay, cậu ta cũng không có động tĩnh gì trong một thời gian, cũng không xuất hiện ở trường học.

Trên diễn đàn đều đang truyền Tùng Du theo đuổi không được Chu Úc Chi, đơn giản không đuổi theo.

Chu Úc Chi căn bản không chú ý tin tức Tùng Du, cũng liên lười để ý tới tai tiếng.

Cô lật lật lịch, phát hiện sinh nhật anh sắp tới rồi, tính toán cho anh một kinh hi, hôm nay sau khi tan học, cô thừa dịp anh một tuần đi thăm bà ngoại một lần, bảo tài xế chở mình đến trung tâm thương mại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Âm lên

Edit: Thanh Thanh

Chu Úc Chi đi lang thang trong trung tâm thương mại, nhìn mọi thứ rực rỡ muôn màu, lại không tìm được lễ vật thích hợp.

Anh không giống những nam sinh bình thường khác. Nam sinh bình thường Chu Úc Chi có thể đưa đồng hồ đắt đỏ, giày nổi tiếng thậm chí máy chơi game để đuổi đi, nhưng là đối với anh mà nói, ba năm trước đây anh cái gì cần có đều có, thậm chí so với Chu gia còn giàu hơn một ít, những đồ vật đó với anh mà nói cũng không phải đồ vật hiếm lạ gì. Mà hiện tại cho dù anh gặp biến cố khiến gia cảnh sa sút, cũng hoàn toàn không để ý vật ngoài thân đó.

Chu Úc Chi nhớ rõ đời trước lúc đi học, anh không tiêu tiền của Chu gia. Lúc sau đi học đại học, cũng nhanh chóng đem tiền thuốc men năm đó cha cô trả đều trả lại hết. Cha cho anh tiền tiêu vặt, một xu anh cũng chưa động.

Quần áo anh mặc nhất quán rất đơn giản, trừ bỏ đồng phục, tư phục ở ngoài cũng không nhiều, mùa hè chính là áo sơ mi trắng sạch sẽ hoặc là áo tay dài, mùa đông chính là hai kiện áo lông vũ màu đen.

Nhưng ước chừng là anh thân cao xuất sắc, khí chất hạc trong bầy gà, thế cho nên trước khi sự kiện tham ô ở hải thành truyền tới bên này, tất cả học sinh trong trường thế nhưng không ai hoài nghi quần áo anh mặc đều thực tiện nghi —— đây đại khái chính là cái gọi là "nữ nam đeo cái túi vải bố cũng có thể sinh ra cảm giác đang đeo một thứ thời trang".

Tóm lại, đưa những thứ này đều quá tục khí.

Hơn nữa Chu Úc Chi đời trước cùng anh giao lưu cực nhỏ, thế nhưng ngay cả thời kỳ thiếu niên anh thích gì cũng không biết, thế cho nên hiện tại có điểm luống cuống, một chốc thật đúng là không biết ở ngày sinh nhật anh có thể cho anh kinh hi gì.

Cô đi đến cầu thang xoắn ốc, tầm mắt bỗng nhiên bị tủ kính pha lê tinh xảo đặt bánh kem hấp dẫn, trước cửa có bày một khay cho khách hàng ăn thử. Nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp búi tóc vừa thấy liền biết rất có tiền nhìn không rời mắt, nhân viên tức khắc tiến đến, cười tủm tỉm nói: "Muốn thử một chút không?"

Chu Úc Chi gật gật đầu, ném một miếng bánh mới trên khay.

Ngọt, mềm mềm mại mại, vào miệng là tan.

Cô tuy rằng luôn không thích loại đồ ngọt ngào này, nhưng cũng cảm thấy vị không tồi. Cô bỗng nhiên cảm thấy anh hẳn là sẽ thích. Sinh hoạt đã đủ khổ, cho anh chút ngọt ngào đi!

Bất quá chi là đưa bánh kem không khỏi cũng quá bình thường chút.

Chu Úc Chi nhin không được ngừng đầu hỏi: "Nơi này của mọi người có cung cấp bánh kem chế tác thủ công không?"

"Có có có." Người phục vụ lập tức nói: "Chỉ cần trước tiên hẹn trước là được, nhưng giá cả hơi cao chút, rốt cuộc phải cung cấp tài liệu cùng với chỗ làm việc cho khách hàng."

Chu Úc Chi hơi hơi mỉm cười, cô nghe được giá cả cao một chút nội tâm không hề gợn sóng, thậm chí muốn đặt bao hết.

Chu Úc Chi đem chuyện này làm xong, nội tâm có chút nhảy nhót, thập phần muốn lập tức nói cho anh, nâng cảm lên đặc ý đào dạt chờ đợi anh khích lệ, nhưng lại bởi vì muốn cho anh một kinh hi, vì thế nỗ lực kiềm chế.

Nhưng vẫn là nhin không được muốn gửi tin nhắn cho anh.

Chu Úc Chi từ trong túi lấy di động ra, nhanh chóng soạn một tin.

"Anh, anh đang làm gì?"

Đời trước Chu Úc Chi ngay cả số di động của anh cô cũng không lưu, mới vừa vào đại học có một ngày buổi tối cô đau bụng kinh, ở phòng ngủ mò mò hỏi rờn rờn, bỗng nhiên có một số điện thoại mở đầu 117 xa lạ gọi tới tới, sau khi nhận, mới phát hiện là giọng của anh.

Bạn cùng phòng của cô được gọi xuống và mang thuốc giảm đau lên đây. Lúc ấy anh cùng cô ở chung một thành phố, nhưng không ở cùng một trường đại học, cũng không biết sao anh lại đến dưới ký túc xá của cô.

Lúc ấy kỳ thật Chu Úc Chi đã không còn nhầm vào anh, quan hệ giữa hai người đã có chút hòa hoãn, nghĩ đến anh hơn phân nửa đêm tới đưa thuốc, khi trở về đã không có tàu điện ngầm, Chu Úc Chi nhiều ít có chút băn khoăn, nhưng là bởi vì thật sự vô cùng đau đớn, cũng không đi xuống.

Hôm sau phía dưới lầu đã sớm không thấy được thân ảnh cao lớn kia.

Một đời này bởi vì mỗi ngày ở nhà gặp mặt, Chu Úc Chi cũng đã quên cùng Tiết Tích trao đổi số điện thoại. Nhưng mấy ngày hôm trước cô từ chỗ quản gia lấy số của anh.

Nhưng Chu Úc Chi rất nhanh nhớ tới, một đời này anh khả năng còn không có lưu số của cô.

Vì thế cô lại nhanh chóng bổ sung một câu.

"Em là Úc Chi, anh lưu số em vào."

Thiếu niên trên lưng treo cặp sách, mới từ bệnh viện ra. Sắc trời đã đen, biển báo dừng điện tử phát sáng màu đỏ, nhắc nhở trạm dừng tiếp theo. Cuối thu gió có chút tiêu điều rét lạnh, thổi trứng vịt áo anh hơi hơi cuộn lên.

Anh đi đến trạm xe buýt, di động trong túi quần bỗng nhiên chấn động một chút.

Bên cạnh có vài học sinh chờ xe nhin không được ngẩng đầu nhìn anh, anh không có để ý, không chút để ý mà móc di động ra.

Nhưng ngay sau đó, đầu ngón tay còn chưa kịp giải khóa màn hình, anh liền hơi hơi cứng đờ.

Tin nhắn gửi đến từ số điện thoại không có ghi chú, chỉ là một chuỗi con số, nhưng là dãy số này Tiết Tích lại nhớ rõ hơn so với số điện thoại của mình.

Cô cứ nhiên sẽ chủ động gửi tin nhắn cho anh?

Một đời này cô cứ nhiên lưu số di động của anh.

Nhìn đến tin nhắn thứ hai "Em là Úc Chi" gửi đến ngay sau đó, Tiết Tích vội vàng mở khóa màn hình.

Bởi vì là lần đầu tiên nhận được tin nhắn của cô, anh ngừng thở, nhìn chăm chăm hàng chữ kia, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời lại như thế nào.

Sau khi gõ một hồi lâu, thiếu niên vẫn luôn bình tĩnh xóa từng chữ một, anh đứng lui vào góc tường ở trạm xe buýt, có chút ảo não mà xoa xoa thái dương, anh rũ mắt lặng lẽ nhìn mấy cô gái nhỏ bên người bùm bùm dùng WeChat cùng người khác trò chuyện, lại lần nữa đem tâm mắt trở lại trên màn hình di động của mình.

Cách hơn nửa ngày, Chu Úc Chi mới nhận được một câu của anh phi thường bình đạm: "Ở trên đường về nhà."

Chu Úc Chi đã lên xe:.....

Anh, anh thật sự là người có thể giết chết câu chuyện mà.

Nhưng là rất nhanh, bên kia như là sợ tin nhắn như vậy là kết thúc câu chuyện, lại gửi tới một câu: "Em thì sao?"

Chu Úc Chi cong cong khóe môi, hồi: "Em còn ở bên ngoài, lập tức trở về."

Bên kia lại hiển thị đang nhập hơn nửa ngày, ước chừng năm phút đồng hồ, liên tục không ngừng vẫn đang nhập.

Chu Úc Chi đã lên xe, ngón tay nắm chặt di động, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn chăm chăm màn hình di động, có chút chờ mong mà muốn nhìn tin nhắn anh gõ lâu như vậy, sẽ gửi cho cô cái gì, thoạt nhìn là một đoạn lời nói rất dài nha.

Kết quả, tin nhắn mới hiện lên.

"Ồ, chú ý an toàn."

Chu Úc Chi:.....

Nội tâm Chu Úc Chi quả thực phát điên, năm phút, đánh chữ suốt năm phút, liền gửi lại đây năm chữ?! Hơn nửa dấu chấm câu tính toán đâu ra đây cũng mới bảy chữ! Anh, anh xác định không phải từ hai mươi năm trước xuyên lại đây chứ? Di động của anh cũng không phải cái cũ cơ mà!

Nội tâm Chu Úc Chi điên cuồng phun trào anh thời kỳ thiếu niên, nhưng khóe miệng lại bất tri bất giác cong lên.

Cô nhéo di động, chủ động tìm đề tài, kiệt lực làm ngữ khí có vẻ bình thường, phảng phất làm như có thật, trước tiên nhấn tin không thể lặp lại: "Anh về nhà trước, giúp em nói với dì Hà, hôm nay em muốn ăn khoai tây xào."

Đúng rồi, muốn ăn cái gì thật là một chuyện rất quan trọng.

Ăn đồ ăn không muốn ăn, buổi tối khả năng liền ngủ không tốt.

Khả năng trực tiếp làm cho ngày mai tâm tình không tốt, thành tích trượt xuống.

Cho nên, để anh về nhà sớm hơn cô nói với dì Hà, hết sức bình thường.

Trên mặt Chu Úc Chi hơi nóng, điên cuồng tìm lấy cớ cho mình, hoàn toàn đã quên số điện thoại dì Hà nằm trong danh bạ điện thoại của mình.

Tiết Tích đứng ở trạm xe buýt, đôi mắt đen nhánh rũ xuống, nhìn giao diện nói chuyện phiếm trên màn hình di động, con người vô ý thức mà có một ít ý cười nhỏ vun.

Cứ như vậy gửi tin nhắn, một đi một về, với anh mà nói đều là việc thực sự trân quý.

Xe buýt đã sớm đến, đám người sôi nổi nối đuôi nhau mà lên, có người quay đầu lại nhìn thiếu niên chân dài vẫn luôn cúi đầu xem di động. Ban đêm gió nhẹ thổi qua sân ga, nhẹ nhàng thổi bay tóc ngắn đen nhánh trên trán anh, khóe miệng anh vô ý thức mím lại, có ý cười đầy sức sống.

"Được."

Nhập vào suốt bảy phút, cuối cùng anh cũng nhấn lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15-1: Âm lên

Edit by Thanh Thanh

Biệt thự Chu gia đan xen ở khu người giàu có, nhưng trước bãi đỗ xe ở chân núi đi tầm 200 mét, cũng có trạm xe buýt cùng trạm tàu điện ngầm, kiến trúc bên cạnh đèn đuốc sáng trưng, có siêu thị loại nhỏ, sau này là một mảnh sân golf.

Tiết Tích từ trạm xe buýt đi xuống, nhanh hơn bước chân dọc theo sườn núi đi tới biệt thự chỗ sườn núi, chân dài tùy tiện vừa đi liền rất nhanh lên núi. Cách đó không xa đèn sáng phòng ở một màu trắng đó là Chu gia.

Lại không dự đoán được, bên phải sườn núi dưới đèn đường có một người đang đứng, ôm cánh tay nhìn lại Chu gia, tựa hồ đang do dự muốn đi qua hay không.

Người nọ quay đầu lại nhìn đến anh, sững sốt một chút.

Tiết Tích nhíu nhíu mày, hạ cặp sách trên vai xuống, lạnh lùng xách theo, ở chỗ cách nhau năm sáu mét dừng lại, con người tràn ra ánh sáng lạnh: "Cậu ở chỗ này làm gì?"

Tài xế nhà Tùng Du ngừng ở bãi đỗ xe phía dưới, cậu ta là tới tìm Chu Úc Chi, đột nhiên nhìn thấy Tiết Tích xuất hiện trên con đường này, cậu ta ngốc một chút.

Nhưng là ngay sau đó tưởng tượng, học sinh chuyển trường lần trước đánh mình một trận là thân thích của Chu Úc Chi, hình như là anh trai của cô ——? Không cùng họ, hẳn là anh họ đi. Hiện tại ở tại Chu gia, ở chỗ này nhìn đến anh cũng không có gì là kỳ quái.

Tùng Du lần trước bị đánh một trận, lại bị Chu Úc Chi dùng loại biểu tình chán ghét bảo mình lần, lúc ấy cậu ta phi thường phẫn nộ.

Nhưng xong việc cậu ta lại tới đây.

Cậu ta nếu là đơn thuần chỉ là vì đánh đổ theo đuổi Chu Úc Chi, hiện tại nên chỉ là bởi vì đánh cuộc thua mà cảm thấy thẹn quá thành giận. Nhưng trong lòng cậu ta lại cố tình không, thậm chí còn muốn không ngừng cố gắng mà tiếp tục theo đuổi. Đây là vì cái gì?

Dư vị bắt đầu khi cậu ta giống trống khua chiêng mà theo đuổi Chu Úc Chi kia —— chính cậu ta giống như cũng rất thích thú.....?

Tùng thiếu gia bỗng nhiên cảm giác mình giống như nghĩ sai cái gì rồi, cũng không muốn đem điều muốn làm đã lên đến tiến độ là 80% rồi ném đi.

Hiện tại, độ hảo cảm của Chu Úc Chi đối với cậu ta một sớm về không rồi.

Ở trong trường học cậu ta nhịn không được muốn đi tìm Chu Úc Chi nói chuyện, nói lời xin lỗi, sau đó chính thức bắt đầu theo đuổi người, nhưng là trong lòng cậu ta rõ ràng lấy tính cách của Chu Úc Chi, ở trong trường học phòng chừng sẽ không lưu tình chút nào mà cho cậu ta nan kham.

Cậu ta cũng sĩ diện. Vì thế nghĩ tới nghĩ lui, liền nhịn không được ngằm lại tìm Chu Úc Chi nói xin lỗi.

Lại không nghĩ rằng ở chỗ này gặp anh trai của em gái Chu.

Tùng Du hồi tưởng lại ngày đó, người này đem cậu ta đánh một trận, còn lãnh lệ cảnh cáo cậu ta không cần lại đến tìm Chu Úc Chi, hẳn là nghe được cậu ta cùng bạn tốt cả lo phát phờ gọi điện thoại.

Thế nào cũng là anh của Chu Úc Chi, cho người ta ấn tượng đầu tiên kém như vậy, Tùng Du có chút chột dạ, quyết định giải thích một chút.

Cậu ta đi lên hai bước về phía Tiết Tích: "Lần trước giống như có chút hiểu lầm, chúng ta tâm sự chút?"

Nhìn đến anh của Chu Úc Chi lạnh lùng nhìn chăm chú vào mình, huyết Thái Dương của cậu ta phản xạ có điều kiện dường như bỗng nhiên đau xót, trong mắt lộ ra một chút sợ, theo bản năng giơ tay lên: "Tôi không phải tới đánh nhau, tôi biết cậu là anh của Chu Úc Chi, tôi có lời muốn giải thích."

Đèn đường chiếu vào trên mặt Tiết Tích lúc sáng lúc tối.

Một lát sau, anh xoay người đi đến phía dưới sườn núi, nói: "Đi cùng tôi."

Tùng Du cũng sợ ở chỗ này lại bị đánh một trận, tài xế nhà cậu ta còn ở bãi đỗ xe chân núi, ít nhất an toàn hơn một chút, vì thế vội vàng đi theo phía sau anh của Chu Úc Chi, không xa không gần mà cách một đoạn.

Trong một quán cà phê ở chân núi.

Tiết Tích đem cặp sách ném ở trên sườn ghế bên trong, ngồi xuống ghế bên ngoài, ý bảo Tùng Du ngồi đối diện, Tùng Du nâng tay lên muốn cho người phục vụ lại đây ghi đơn, bị nam sinh đối diện giơ tay ngăn lại. Tiết Tích đem nước sôi để nguội cung cấp miễn phí đẩy đến trước mặt cậu ta, ánh mắt liếc cậu ta trước sau lạnh lùng, nói với cậu ta: "Cậu muốn nói cái gì?"

Tùng Du không thể hiểu được có chút khẩn trương.

Cậu ta không biết loại cảm giác khẩn trương áp bách này là đến từ nam sinh thân cao đối diện so với mình cao hơn rất nhiều, khí tràng cũng so với mình lãnh lệ đến nhiều, vẫn là đến từ thấy gia trưởng của Chu Úc Chi mà hoảng loạn.

"..... Tôi sẽ đối tốt với cậu ấy." Tùng Du dần dần mở miệng nói: "Tuy rằng ngay từ đầu thật là bởi vì đánh đổ mới theo đuổi Chu Úc Chi, nhưng là sau lại thấy mắt cô ấy đều đỏ, tựa hồ là đã khóc, tôi cũng rất băn khoăn, cho nên tôi tính toán nghiêm túc....."

Lời nói còn chưa nói xong, lại bị đánh gãy, ngón tay anh của Chu Úc Chi gác ở trên bàn nắm chặt, nhắc mi mắt lên nhìn cậu ta, sắc mặt rất khó xem: "Em ấy đã khóc? Khi nào?"

"Không phải sao?" Tùng Du nhìn sắc mặt của anh, theo bản năng nhích lại gần hướng lưng ghế, nói: "Buổi sáng hôm đó tôi thấy mắt cậu ấy có chút sưng, buổi chiều tới trường học khi đang chạy điền kinh cũng....."

Tiết Tích cẩn thận hồi ức lại sáng sớm Tùng Du ở cửa nhà bị anh đánh một trận, mắt Úc Chi đích xác có chút sưng, chỉ là, một khi cô ngủ quên liền sẽ hơi có chút như vậy, cho nên lúc ấy anh không có nghĩ nhiều.

Hóa ra, cô là bởi vì đã biết chuyện trên diễn đàn cho nên mới ——?

Đời trước giấu diếm cô thật lâu. Cô chỉ biết Tùng Du theo đuổi cô, lại vô tội mà chết, cho rằng là anh cường chế Tùng Du di dời, tới trách tội anh. Sau lại khi cô biết chuyện này, tuy rằng mặt ngoài không có gì động tĩnh, nhưng tựa hồ đích xác tinh thần sa sút một đoạn thời gian.

Bất luận một cô gái ở tuổi đẹp nhất, bị nam sinh soái khí nhiệt liệt mà điên cuồng mà theo đuổi, đều rất khó không động tâm, mà chờ đến sau khi động tâm, lại bị người báo cho, người theo đuổi cô, người đối xử tốt với cô, bất quá là đang cùng người khác nói giỡn, đánh đố. Cô khổ sở là đúng.

Những cô gái khác có lẽ chôn ở gối đầu khóc một hồi, ngủ một giấc thì tốt rồi, những người đó Tiết Tích không thèm để ý, anh chỉ biết, Chu Úc Chi không phải là người như vậy, cô sẽ chôn ở trong lòng, như là chôn một cây gai. Việc này thương tổn lớn nhất không phải là mối tình đầu của cô, mà là kiêu ngạo cùng lòng tự trọng của cô.

Tiết Tích nhìn chăm chăm Tùng Du, ánh mắt càng thêm dọa người, ả ả có vài phần lệ khí.

Tùng Du có chút hối hận mình lắm miệng nói chuyện trên sân điền kinh.

Cậu ta uống miếng nước, khăn trương mà xoa xoa miệng, kiệt lực thành khăn nói: "Anh, em cũng là không hiểu chuyện, hơn nữa hỗn trướng, cư nhiên cùng người khác đánh đố, thương tổn cậu ấy, nhưng em hiện tại biết sai rồi, mấy ngày nay em vẫn luôn muốn xin lỗi, muốn đền bù, chính là Chu Úc Chi không để ý tới em....."

Trong lời nói của cậu ta hối hận đến cực điểm, không giống giả bộ.

Tiết Tích biết loại tâm lý người thiếu niên này, đuổi theo cô gái cao ngạo nhất trường học, giống như là tự tay đi mở hàng xa xỉ quý nhất, mở ra rồi, là có thể khoe với bạn bè bên người. Nhưng là không nghĩ tới không cẩn thận đánh mất, vì thế liền hối hận, phát hiện mình thật sự thích.

Anh biết. Nhưng anh vẫn muốn đem Tùng Du ấn ở trên mặt đất đánh một trận.

Anh không tha thứ. Anh chỉ muốn đem Tùng Du đánh đến mặt mũi bầm dập.

Nhưng cô thì sao?

Tiết Tích nhớ tới đời trước cô vì tiểu tử này chạy tới cùng anh đại náo một trận, nói rất nhiều lời khó nghe. Cô đối với tiểu tử này tuy nói không đến mức có bao nhiêu thích, nhưng ít ra có một ít thích —— cô đề ý tiểu tử này, so với đề ý anh xa xa thẳng được gấp trăm lần.

Tiết Tích đột nhiên có chút ảo não, không kiên nhẫn mà rũ mắt nhìn chằm chằm Tùng Du đối diện.

"Cho nên làm sao." Tiếng nói của anh lãnh lẽ.

"Cho nên em tới tìm anh giải trừ hiểu lầm, hy vọng trước lấy được sự tha thứ của anh, sau đó lại đi lấy được sự tha thứ của Chu Úc Chi. Theo đuổi con gái, không phải chính là mang cô ấy đi ăn ngon, lấy lòng, gãi đúng chỗ ngứa, làm cô ấy vui vẻ, em thì không hề tiếp tục cùng người khác tiến hành tiền đặt cược kia, lúc này đây nghiêm túc mà theo....."

Tùng Du nói lời này, bản ý là muốn anh của Chu Úc Chi buông thành kiến với cậu ta, mặc dù không thể cung cấp một ít yêu thích của Chu Úc Chi cho cậu ta, ít nhất nhìn thấy cậu ta cũng không cần một bộ lãnh lệ muốn đánh người. Nếu không ngày sau cậu ta theo đuổi Chu Úc Chi, còn ở chung với anh của cô như thế nào được chứ?

Nhưng không biết vì cái gì, nam sinh anh tuấn ngồi trước mặt sắc mặt lại càng ngày càng khó coi.

—— Phảng phất theo lời nói của cậu ta cực kỳ bức bối.

Tùng Du vốn đang tính toán thế, mồm mép cậu ta luôn luôn nhanh nhẹn, nhưng thấy Tiết Tích thần sắc càng ngày càng lạnh băng, cậu ta nhất thời thức thời mà ngậm miệng lại.

Nam sinh trước mặt đứng dậy, xách cặp sách lên, phui phui tro bụi không tồn tại bên trên, nâng bước đi ra ngoài, ném cho cậu ta một câu: "Cậu tốt nhất là như vậy, nếu không đừng xuất hiện ở trường học."

Tiết Tích từ quán cà phê rời đi.

Đèn đường trên đường toàn bộ sùnn núi tất cả đều sáng lên, bầu trời xám xịt, nhìn không thấy một ngôi sao.

Anh ba bước cũng làm hai bước đi đến trên đường sùnn núi.

Nhưng khi sắp đi đến biệt thự Chu gia, anh giương mắt nhìn lâu hai sáng đèn lên, bước chân lại dừng một chút.

Gió ban đêm đem tóc ngắn trên trán của anh nhẹ nhàng phất động, anh rũ con ngươi xuống, trong mắt đen tối.

Rõ ràng ước nguyện ban đầu là hy vọng cô hết thấy đều tốt, có người thích cô, đối tốt với cô, cô có thể vui vẻ, không hề bởi vì gia đình sụp đổ mà dưng thẳng gai cả người lên, có thể hấp thu càng nhiều ấm áp.

Nhưng thật sự như vậy. Nhiều năm không có nam sinh đi đến bên người cô, nhiệt liệt mà nói muốn theo đuổi cô.

Anh rời lại ——

Rồi lại bức bối, bức bối, hơn nữa là đổ kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15-2

Edit by Thanh Thanh

~~~~~

***

Chu Úc Chi không nghĩ tới cô đã về rồi mà anh còn chưa về.

Nhưng anh đã gửi tin nhắn cho di Hà, bởi vậy di Hà cũng chuẩn bị xong khoai tây xào rồi.

Chu Úc Chi có chút kỳ quái sao anh trở về muộn như vậy, đều qua thời gian xe buýt số 1 cuối cùng về thật lâu. Nhưng là Tiết Tích chưa nói cái gì, chỉ là ôn hòa mà đổ một ly nước mật ong cho cô.

Vì thế một chốc Chu Úc Chi cũng liền quên chuyện này.

Cô còn đắm chìm ở trong chờ mong khi sinh nhật anh phải đưa cho anh một phần quà.

Hai ngày sau Chu Úc Chi vào trường học, liền phát hiện học sinh mặc đồng phục bên người ánh mắt nhìn mình mang theo cực kỳ hâm mộ, đặc biệt là một ít nữ sinh cùng tầng lầu với Tùng Du.

Cô bị nhìn đến có chút phiền, tới lớp học, mới từ chỗ Viên Mai biết được.

Hóa ra Tùng Du công khai xin lỗi ở trên diễn đàn đánh đổ lúc trước, nói thực xin lỗi với cô, nhưng là lúc sau sẽ chính thức mà theo đuổi cô.

Chu Úc Chi:.....?

Đây đều là cái gì vậy? Chu Úc Chi cho rằng sau khi ở trong sân điền kinh bảo Tùng Du cút ngay, Tùng Du sẽ lẩn, nhưng không nghĩ tới cậu ta cứ nhiên thật đúng là công khai xin lỗi. Người này chẳng lẽ là run M sao? Càng bị cô mắng càng hăng hái?!

Chu Úc Chi ngồi ở bàn thứ ba khi đi học nhìn không được nhìn lại anh ngồi ở phía sau, cô cảm thấy lúc này anh nếu là có dục vọng chiếm hữu với cô, hẳn là sẽ toát ra một chút cảm xúc bức bối đi..... Nhưng là thiếu niên ngồi ở phía sau chuyển đặt bút viết, trên mặt không có gì biểu tình, nhìn không ra cảm xúc gì.....

Tựa hồ nhận thấy được tầm mắt của cô, anh nâng con ngươi đen nhánh lên, không hề chớp mắt mà nhìn cô.

Tầm mắt chạm nhau, một lát sau, anh há miệng thờ dốc với Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi phân biệt ra anh nói bốn chữ: Tập trung nghe giảng.

Chu Úc Chi:.....

Chu Úc Chi quay đầu, buồn bực mà ở trên sách giáo khoa về tiểu nhân ——anh mười sáu tuổi rồi cuộc khi nào thông suốt! Sao còn không bắt đầu thích cô?! Chẳng lẽ lần trước cô bị chó dọa làm cho kinh sợ mà ôm anh còn chưa đủ thân mật, còn phải tiếp tục hạ mãnh được?

Lại đến ba con chó?!

Chu Úc Chi nghĩ đến những cái răng nanh của chó, run lập cập, nghĩ thầm vẫn là thôi đi.

Cô kỳ thật cũng không có kinh nghiệm yêu đương gì, nhưng là dù sao cô vô luận trên học như thế nào, anh đều sẽ không tức giận với cô, cô cũng liền ôm chiêu này không được, thử một chút chiêu khác, lung tung ra chiêu.

Hôm nay cuối tuần, Chu Úc Chi bảo Tiết Tích bởi mình đi trung tâm thành phố đi dạo.

Nhưng trên thực tế, lại lôi kéo anh đi tới cửa hàng làm bánh sinh nhật lần trước dự định tốt kia.

Chu đại tiểu thư đeo túi, cửa hàng bánh kem màu hồng không có một bóng người, chỉ có hai thầy làm bánh kem, dùng tầm mắt hơi kinh diễm nhìn về phía thiếu niên cùng thiếu nữ đi vào.

Thiếu niên thân cao chân dài, mặc áo khoác vận động bình thường, nhưng bả vai rất rộng, mặt mày tuấn lãng thanh lãnh, có loại khí chất nói không nên lời, tuyệt đối là hạc trong hạc trong bầy gà kia.

Thiếu nữ ở phía trước anh đi vào, so với lần trước trang điểm tinh xảo chút, tóc dài cuốn cuốn như rong biển rũ trên vai, ngũ quan tinh xảo, tuy rằng mang theo ý cười, nhưng có loại ngạo khí nói không nên lời.

Tiết Tích không nghĩ tới Chu Úc Chi nói bởi cô đi dạo, là vào cửa hàng bánh kem thủ công này.

Chu Úc Chi xoay người nói với anh: "Anh, dù sao cuối tuần nhàn chán, cùng nhau làm bánh kem đi, em còn chưa thử qua, vừa vặn muốn học một chút."

Lời nói phía sau là Chu Úc Chi mạnh mẽ thêm vào, không muốn để ý đồ của mình bại lộ đến quá mức rõ ràng.

Tiết Tích hơi dừng, nói: "Được."

Một đời này, sau khi quan hệ với cô hòa hoãn, đã làm rất nhiều chuyện, bao gồm gửi tin nhắn, cùng nhau đi học, trong trường học cũng sẽ có giao lưu.

Mỗi lần thêm một việc, Tiết Tích liền cảm thấy sắc thái thế giới của mình thêm một ít.

Bắt đầu từ ba năm trước đây, trong nhà một sớm biển cổ, thế giới của anh đơn điệu đến gần như là đen trắng, nhưng giờ này khắc này, cô quay đầu nhìn anh, lại giống như đem anh từ vùng bùn tím ra một chút.

Cùng nhau làm bánh kem thủ công.

Thiếu niên đi đến bên người cô, nhìn chằm chằm cái thớt gỗ trước mặt, trứng gà, lò nướng chờ công cụ, lại nhìn lại chỗ cô, bỗng nhiên có chút tham lam mà muốn đem thời gian lưu tại giờ khắc này.

Anh như là nắm chặt một viên kẹo, bởi vì không biết khi nào sẽ không còn, cho nên không dám đi tiếp, chỉ hy vọng chiều cổ này đó có thể vĩnh viễn không biến mất.

Chu Úc Chi đem tạp dề đưa cho anh, đưa lưng về phía anh, đem tóc dài đẩy ra, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn xinh đẹp: "Anh, giúp em."

Tiết Tích cầm tạp dề, hơi có chút căng cứng.

Chu Úc Chi đang muốn thúc giục, anh mới đưa tạp dề từ đỉnh đầu của cô chụp xuống, anh phảng phất không dám đụng vào cô, ngón tay thon dài không cẩn thận đụng vào dưới cổ cô, liền nhanh chóng rút ra, tầm mắt cũng dời đi.

Chu Úc Chi cảm thấy anh lại có quắp, cô không ngừng cố gắng, lại nhẹ giọng nói với anh: "Còn có dây lưng phía sau, thắt một chút nha."

Tim Tiết Tích đập hơi hơi nhanh hơn, nhấp môi, cúi người xuống, thắt dây sau lưng cho cô.

Cô hẳn là vô ý thức, cũng không biết khi nhẹ giọng nói chuyện, sẽ làm yết hầu anh phát ách.

Tiết Tích sau khi buộc xong cho cô, không hề nhìn cô.

Chu Úc Chi lại nói: "Anh, em tới giúp anh buộc!"

Cô vừa dứt lời, Tiết Tích đã tự mình đem tạp dề tròng lên, nghe vậy, hơi mờ mịt mà nhìn về phía cô, bộ dáng kia tựa hồ có chút ngây thơ, có chút kinh ngạc cô cứ nhiên sẽ vì anh làm chuyện này.

Chu Úc Chi một bên ở trong lòng cảm khái anh thật là khó hiểu phong tình, vừa đi qua, mở tay anh đang muốn vòng đến phía sau buộc dây lưng ra.

Trước mặt hai người là một loạt kệ để hàng, phía sau là bánh kem thương phẩm có tủ kính pha lê, Tiết Tích nâng mi mắt lên, có thể từ pha lê nhìn thấy người phía sau mình—— cô hơi hơi nâng khóe miệng, hết sức chuyên chú mà buộc dây lưng cho anh, từ động tác ngón tay mà xem, tựa hồ là buộc lại hai cái nơ con bướm.

Một cái ở bên hông anh, một cái khác ở trên sống lưng của anh, sau chỗ cổ áo.

Ngón tay lạnh lẽo của cô tựa hồ là chỉ do vô tình, dừng ở trên xương cột sống của anh.

Tiết Tích rũ lông mi không khỏi run rẩy.

Hết hơn nửa ngày, hai người mới buộc xong tạp dề.

Thầy dạy hai người bắt đầu dùng máy đánh trứng, cũng từng bước cho đường kính trắng vào.

Mặc dù không phải Tiết Tích đời trước, liền tính là Tiết Tích một đời này, ba năm này cũng chiều cổ qua hai vị lão nhân, có kinh nghiệm sinh hoạt một mình, này đó với anh mà nói phi thường đơn giản, đường cong cánh tay của anh rất đẹp, ngón tay thon dài hữu lực, rất nhanh liền hoàn thành phần kia.

Nhưng mà đối với Chu Úc Chi mà nói, lại có chút gian nan.

Đánh trứng dễ dàng đánh bay, khuấy lòng trắng trứng cũng không dễ dàng khuấy ra bọt biển tinh tế, ngón tay lại trơn, niết bát sắt không được tốt.

Anh ở bên cạnh vẫn luôn nhìn cô, Chu Úc Chi cảm thấy cô ngay cả cái này đều làm không tốt, không khỏi nóng mặt một trận, càng làm càng ừ ừ, cô ngược mắt nhìn anh liếc mắt một cái, lại thấy anh ôm cánh tay đứng ở một bên, nhìn chăm chú vào cô, trong mắt có ý cười rất nhỏ——

"Anh chê cười em?!" Chu Úc Chi thẹn quá thành giận.

Tiết Tích tức khắc thu liễm thần sắc, biểu tình căng thẳng nói: "Không có."

Vừa mới rõ ràng chính là đang cười, Chu Úc Chi mặt đỏ tai hồng, mắt mặt mà đem bát sắt đưa cho anh, vệt chết còn già mồm: "Kỳ thật rất đơn giản, nhưng tay em thật sự quá đau, cho nên em làm không được, anh mau giúp em làm đi."

Tiết Tích hơi hơi nâng nâng khóe miệng, đi qua giúp đỡ cô tiếp tục làm.

Chu Úc Chi rửa tay, chuyển ghế nhỏ tới, ngồi ở một bên, khuỷu tay chống bàn, nhìn không chớp mắt mà nhìn anh. Tuy rằng có chút mất mặt, nhưng trong lòng cô ầm ào dạt.

Anh cười.

Thật tốt.

Thuyết minh cô trọng sinh trở về, cũng không phải cái gì cũng đều không có tác dụng.

Cô hy vọng, thiếu niên trước mặt có thể vĩnh viễn như vậy mà cười.

Tiết Tích nhìn thiếu nữ ở một bên, thấy tầm mắt của cô vẫn luôn dừng ở trên người mình, không khỏi nao nao.

Sau khi trọng sinh trở về, ngay từ đầu cho rằng cô sẽ giống như đời trước chán ghét anh như vậy, thậm chí vì rời xa anh không tiếc cùng cha mẹ đi ngược lại, cho nên anh quyết tâm một đời này không hề tới gần cô, cho cô áp lực. Nhưng trăm triệu không nghĩ tới, một đời này cô lại chủ động đi tới bên anh.

Cô ở bên người anh, không khí hòa hợp, đây là điều Tiết Tích không dám hy vọng xa vời.

Anh nhìn chăm chú vào bánh kem trong tay, có trong nháy mắt thể nhưng cơ hồ sinh ra ảo giác, một đời này anh có lẽ..... Có được tư cách thích cô....

Bánh kem để vào trong lò nướng hạ tầng, nướng nửa giờ, liền làm xong bánh kem tầng dưới chín.

Kế tiếp chính là dùng bơ đồ hoa.

Bởi vì hôm nay không phải sinh nhật của anh, cho nên Chu Úc Chi chỉ là mang anh tới trước thể nghiệm một chút, sau khi hiểu biết các bước làm bánh kem, chờ ngày sinh nhật của anh, chính cô liền có thể ngay trước mặt anh, tự tay làm một cái bánh kem cho anh.

Tuy rằng đến lúc đó khả năng làm ra tới có chút xấu, nhưng Chu Úc Chi muốn anh hẳn là sẽ không ghét bỏ.

Cho nên, sau khi làm xong bánh kem, lúc này đây vẫn chưa đồ hoa, Chu Úc Chi chỉ bảo thầy làm bánh giúp cô bao lên, trước đặt ở cửa hàng bánh kem giữ tươi, ngày mai tới lấy.

Sắc trời bắt đầu tối, hai người ở chỗ này háo một buổi trưa, liền trở về nhà.

Xe ở ngoài biệt thự Chu gia dừng lại.

Tiết Tích cùng Chu Úc Chi cùng nhau chậm rãi đi vào biệt thự.

Dưới đèn đường, anh nhìn thân ảnh đi ở phía trước mình, trên ngón tay tựa hồ còn mang theo một chút thanh hương bánh kem, anh nhìn không được cũng cong khóe môi lên.

Bất quá đợi đến lúc bước lên bậc thang biệt thự, Chu Úc Chi quay đầu lại, anh lại lập tức che dấu mà đem khóe môi hạ xuống.

Chỉ là —— Tiết Tích không rõ ràng vì sao hôm nay Chu Úc Chi sẽ cố ý cùng anh đi cửa hàng bánh kem luyện tập làm bánh kem.

Cô là muốn học, làm cho người nào sao?

.....

Sau khi vào phòng, Chu Úc Chi uống một ly nước mật ong, lên lầu đi tắm rửa, tắm đến một nửa, bỗng nhiên phát hiện trong phòng hết sữa tắm rồi.

Trước kia loại sự tình này, Chu Úc Chi đều là hô to với dưới lầu, để dì Hà đưa lên. Nhưng là hiện tại, phòng anh ở đối diện, hiển nhiên gọi anh tương đối nhanh.

Chu Úc Chi có chút ý xấu mà mở cửa phòng tắm ra, lấy di động, gửi tin nhắn cho Tiết Tích.

"Anh, em không có sữa tắm, phiền anh đem ở phòng của anh đưa lại đây, cửa phòng không khóa."

Tiết Tích mới vừa vào phòng, đang muốn thay quần áo, nhận được tin nhắn ngắn ngủi, trên mặt thanh lãnh nhưng thật ra không có biểu tình gì, chỉ là hơi nhấp môi, vành tai hơi hơi đỏ. Anh dừng một chút, đem quần áo thả xuống lại nhắc lên, cầm di động tính toán đi xuống lầu tìm dì Hà.

Cô hẳn là đang tắm rửa, anh không tiện đi vào.

Chu Úc Chi bên này nghiêng tai nghe, liền nghe được thanh âm anh bước xuống bậc thang, cả người cô đều không tốt, anh thật là hòa thượng sao? Loại thời điểm này còn muốn đi gọi dì Hà? Cô đơn giản liền gọi điện thoại qua.

Tiết Tích còn chưa xuống lầu, lại nhận được điện thoại của cô.

"Anh nhanh đem sữa tắm của anh lại đây." Trong điện thoại thiếu nữ không biết là tức giận vẫn là làm nũng: "Quá lạnh, chờ đi Hà đi kho hàng lấy, ít nhất đến mười phút, em sắp đông chết rồi."

Trong phòng có máy sưởi, nhưng Tiết Tích nghe cô nói lạnh, cũng không rảnh lo nhiều như vậy, tức khắc xoay người sai bước đi đến phòng mình, lấy sữa tắm, đẩy cửa phòng cô ra.

Phòng tắm.

Chu Úc Chi vươn một cánh tay trắng nõn ra, quơ quơ: "Anh, đưa cho em."

Máu Tiết Tích đều chảy loạn, cũng không dám ngược mắt, chỉ vội vàng đem sữa tắm cho cô, liền xoay người đi ra ngoài, trước khi đi thấp giọng dặn dò nói: "Tắm nhanh lên, không lại bị cảm lạnh."

Trong phòng tắm không truyền ra thanh âm của Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi tiếp nhận sữa tắm, thực hiện được mà lộ ra tươi cười tiểu hồ ly.

Sách, khăn định bên tai anh lại đỏ.

Tiết Tích tính toán bước nhanh ra khỏi phòng của cô, nhưng vào lúc này, anh bỗng nhiên chú ý tới trên bàn của cô có một phản lịch —— bởi vì tháng này có một ngày dùng bút đỏ vòng lên, thế cho nên Tiết Tích liếc mắt một cái liền chú ý tới.

Tựa hồ là dự cảm đến cái gì, anh không tự chủ được mà đi qua.

Tiết Tích lấy lại bình tĩnh, rũ mắt nhìn ngày trên lịch liếc mắt một cái.

.....

Khi thấy rõ ràng hàng chữ nhỏ kia là gì, trong cổ họng anh tức khắc có chút phát đánh.

Được khoanh vào chính là ngày 12 tháng 11, cũng chính là ngày mai, bên cạnh cô dùng chữ nhỏ viết xuống: Sinh nhật Tùng Du.

Anh bỗng nhiên biết, vì sao hôm nay cô sẽ lôi kéo anh đi làm bánh kem.

—— cũng không đến mức tựa như bị hất bồn nước lạnh, rốt cuộc, anh chưa bao giờ ôm quá nhiều kỳ vọng.

Anh cũng minh bạch những cái đó đều là hy vọng xa vời.

Chỉ là, giờ khắc này, anh bỗng nhiên có chút đồ kỵ với tiểu tử bị anh đánh đến mặt mũi bầm dập kia.

Phân đồ kỵ này cùng dục vọng hiếm hữu không nên sinh ra, nhưng lại ở hai đời, đều quán quanh trái tim anh, làm tinh thần anh vô cùng mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ấm lên

Edit by Thanh Thanh

~~~~~

Chu Úc Chi nghe thấy tiếng cửa phòng "Rắc" một tiếng nhẹ nhàng đóng lại, rầu rĩ mà cười lên tiếng. Cô cầm sữa tắm nam mà anh đưa tới, nhấn ra một đoàn bọt biển mềm mại hương vị tùng mộc trên lòng bàn tay, đẩy tóc đen ướt dầm dề ra, bôi lên trên vai.

Nước ấm áp theo xương quai xanh chảy xuôi xuống. Cô tâm tình tốt mà neho neho mắt, hiểu được anh vừa rồi hấp tấp, thậm chí nhịn không được hát khê một khúc.

Tắm rửa xong, Chu Úc Chi thả tóc, bọc áo tắm dài ra ngoài, trong phòng mở máy sưởi, ấm áp thật thoải mái. Chu Úc Chi lau khô tóc, ngồi xuống bàn học, tính toán ôn tập bài tập một chút, để tránh kì thi tháng kế tiếp thành tích của mình đi xuống quá nhiều.

Đúng lúc này, cô bỗng nhiên thoáng nhìn góc trái bàn học là lịch ngày phong cách lãnh đạm. Bên trên vẽ vòng tròn, vòng lên ngày mai.

Chu Úc Chi chợt vừa thấy hoàn toàn nhớ không nổi ngày mai là ngày quan trọng gì, đánh giá ngày mà mình ở trên lịch đánh dấu lên, liền đem lịch cầm tới, nhìn kỹ xem, chỉ thấy phía dưới thế nhưng còn có một hàng chữ.

Chu Úc Chi lúc này mới bừng tỉnh mà nghĩ tới, đúng rồi, đây là hơn phân nửa tháng trước chính cô viết, khi đó cô còn chưa trọng sinh.

Hơn phân nửa tháng trước cô chưa biết mình bị Tùng Du cùng đám huynh đệ kia của cậu ta lấy ra đánh đổ, tuy rằng cũng không thích Tùng Du, nhưng là bị theo đuổi cao điệu như vậy một tháng, vẫn là không thể tránh khỏi mà bị đá động vài phần. Vì thế, hơn phân nửa tháng trước cô trước tiên vẽ vòng lên ngày này trên lịch, miễn cho đến lúc đó quên sinh nhật của Tùng Du.

Nếu sau lại không có phát sinh những chuyện đó mà nói, đời trước cô khả năng ngày mai thật sự liền đi tham gia yến hội sinh nhật của Tùng Du —— sau đó, sự tình sẽ hướng theo hướng nào mà phát triển tất cả đều nói không chừng, nhưng bị học sinh toàn trường chê cười khẳng định là chạy không được.

Nghĩ như vậy, Chu Úc Chi có điểm ghét bỏ mà nhìn lịch, từ trong ngăn kéo rút ra một cái bút hồng, đem tất cả chữ viết cùng ngày xóa hết.

.....

Hôm sau là chủ nhật, bầu trời khó được mây trắng tản ra, ánh mặt trời trút xuống dưới, là trời nắng rất tốt.

Chu Úc Chi súc ở trong ổ chăn khô ráo thoải mái, tính toán ngủ nướng, ước chừng là biết cô có thói quen ngủ nướng, cho nên quần gia cùng anh cũng chưa tới gọi cô rời giường.

Nhưng mà, mười lăm phút sau, cô bị điện thoại di động tùy tay ném ở bên cạnh gối đầu chân động không ngừng.

Chu Úc Chi không kiên nhẫn mà mở mắt ra.

Một đời này mới vừa trọng sinh trở về, cô cũng đã đem số di động, WeChat cùng tất cả phương thức liên lạc của Tùng Du đều kéo đen, xóa sạch sẽ.

Nhưng hôm nay là sinh nhật Tùng Du, cậu ta ước chừng là thật sự không cam lòng, liền nghĩ biện pháp nhắc nhở cô, vì thế bảo một ít các bạn học khác trong trường học có phương thức liên hệ của cô gửi tin nhắn tới, mịt mờ mà nhắc nhở cô, buổi tối 8 giờ ở khách sạn "San Hô".

Chu Úc Chi nhìn lướt qua, trực tiếp đem điện thoại di động đóng lại.

Nhưng cái này cô cũng ngủ không được, mu bàn tay đặt ở trên mắt chợp mắt một lát, thật sự không có biện pháp một lần nữa tiến vào mộng đẹp, liền đơn giản từ trên giường bò lên.

Khi Chu Úc Chi xuống lầu ăn cơm sáng, Tiết Tích đã ăn qua, di Hà một lần nữa chuẩn bị một chút cho Chu Úc Chi, Chu Úc Chi liền ngồi vào trước bàn ăn, một bên ăn cơm sáng một bên nhìn về hoa viên ngoài cửa sổ sát đất.

Đá cuội trên đường nhỏ phủ một ít lá rụng, quần gia đang quét tước lá rụng đó.

Mấy ngày hôm trước thợ làm vườn Chu gia đưa tới một ít hoa cỏ cuối mùa thu vào trang viên, bao gồm nguyệt quý, dâm bụt, quần gia eo chân không tốt, anh đang ở bên ngoài giúp ông tu bổ cảnh hoa.

Thiếu niên ngoài cửa sổ sát đất mặc quần áo màu đen, làn da trắng đến lóa mắt, cao cao đại đại mà đứng ở nơi đó, tay áo hơi hơi xắn lên, cúi người thu thập cảnh hoa khô giòn một cách lưu loát.

Chu Úc Chi nhin không được cắn bánh quẩy, một bên nhìn không chớp mắt.

Bất quá cô thực mau chú ý tới, dưới mí mắt hơi hơi rũ của anh có một ít đen không dễ phát hiện, như là tối hôm qua không ngủ tốt?

Ngày hôm qua cùng đi làm bánh kem, rất mệt, chơi đến cũng rất vui vẻ, cô tắm nước nóng xong cũng rất nhanh liền tiến vào mộng tưởng thơm ngọt, sao anh lại giống như là cả một đêm trần trọc không ngủ?

Chu Úc Chi không khỏi hoài nghi có phải đồ dùng trên giường trong phòng anh không quá thoải mái hay không.

Cô một bên tự hỏi chờ lát nữa phải cùng quần gia nói một chút hay không, để ông đổi gối đầu mới cho phòng Tiết Tích, một bên chậm rãi ăn xong cơm sáng.

Chu Úc Chi ăn cơm sáng, Tiết Tích trong hoa viên nổi lòng nặng nề, vô ý thức mà đem nguyệt quý trong tay không cẩn thận trát vào trong tay, cảm giác hơi hơi đau đón truyền đến, anh mới nhú nhú mày, tùy ý đem máu trên ngón tay lau đi.

Anh đi qua, đem thanh ngang tu bổ tốt chi tiết ném vào thùng rác ở một bên, nhin không được ngược mắt, hướng tới cửa sổ sát đất bên kia nhà ăn nhìn Chu Úc Chi.

Cô còn đang vui đầu uống cháo, chỉ lộ một chút sườn mặt trắng nõn.

Tiết Tích nhấp môi, lông mi đen nhánh nửa rũ, thất thần mà tiếp tục trở lại vị trí tu bổ vừa rồi.

Khi xoay người xương bả vai lộ ra vài phần táo ý.

Ngày ký hiệu trên lịch kia chính là hôm nay, yến hội sinh nhật Tùng Du là 8 giờ tối, anh cũng nhận được tin nhắn các bạn học khác gửi đến, không biết khi nào cô sẽ đến đó.

.....

Chu Úc Chi ăn xong cơm sáng, cùng quán gia còn có Tiết Tích bên ngoài nói một câu, liền lên lầu đi luyện dương cầm.

Ngày thường cuối tuần nếu hai người bọn họ không đi ra ngoài, đều sẽ ăn ý mà từng người làm chuyện của mình, Chu Úc Chi sẽ luyện dương cầm một lát hoặc là đi lớp phụ đạo, mà Tiết Tích hoặc là đi bệnh viện hoặc là ở trong phòng làm việc của anh.

Nhưng là Chu Úc Chi luyện hai giờ dương cầm đi xuống, lại phát hiện ——

Thiếu niên còn ở trong hoa viên cúi đầu không lên tiếng mà cắt cành hoa.

Cành hoa đã cắt xong rồi, anh ngồi xổm nơi đó nhỏ cỏ. Đầu ngón tay hơi hơi dính bùn đất, nhưng bàn tay lại sạch sẽ.

Sao lại thế này, trong hoa viên có nhiều chuyện phải làm như vậy?!

Sau khi ăn xong cơm trưa, Chu Úc Chi cho rằng anh dựa theo anh kế hoạch làm việc và nghỉ ngơi, lên lầu về phòng, nhưng không biết vì cái gì, hôm nay anh không phải ở hoa viên, chính là ở phòng khách.

Anh cứ nhiên đi đến chỗ sofa, cầm lấy tạp chí lần trước cô giấu đầu lòi đuôi lật xem.

Tóm lại, anh vẫn luôn ở dưới lầu gần vị trí cửa lớn.

Trong lòng Chu Úc Chi thật sâu mà cảm giác được kỳ quái, trước khi lên lầu nhện không được dừng lại bước chân, nghiêng đầu hỏi: "Anh, em về phòng nghỉ trưa, anh hôm nay —— anh không có chuyện gì sao?"

Thiếu niên trên sofa tay đã rửa sạch sẽ, xương ngón tay thon dài đang cầm tạp chí.

Nghe vậy, hơi hơi dừng lại, nâng con ngươi đen nhánh lên nhìn về phía cô, nói: "A, anh ở chỗ này đọc sách một lát."

Chu Úc Chi cảm thấy anh hôm nay có chút quái quái, nhưng rồi lại không thể nói ra là chỗ nào, vì thế đành phải sờ sờ cổ, tiếp tục lên trên lầu.

Nhưng mới vừa đi hai bước, anh lại gọi cô lại.

Tiết Tích muốn nói lại thôi, cũng hỏi một câu: "Em hôm nay không có chuyện gì sao?"

"Không có." Chu Úc Chi nói.

Sau khi cô nói xong lời này, ngón tay anh gặt gao nắm chặt tạp chí phảng phất thả lỏng hai phần, thần sắc cũng thả lỏng một chút, anh gật gật đầu, rũ mắt xuống, tiếp tục đi đọc sách.

Nhưng Chu Úc Chi nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói: "Đúng rồi, một ít quần áo trước đó định chế được đưa lại đây, anh giúp em chọn một bộ đẹp nhé!"

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, thần sắc của anh vừa mới còn thoáng thả lỏng, tay lập tức hưng hăng nắm chặt tạp chí.

Anh nhấp môi, hồi lâu mới nói: "Được."

Chu Úc Chi mơ hồ cảm giác cảm xúc hôm nay của anh tựa hồ có chút trầm thấp, nhưng cô cũng nhìn không ra cái gì khác thường, chỉ nghĩ đêm qua anh không ngủ tốt.

Vì thế sau khi lên lầu nói lại với di Hà đang quét tước vệ sinh phòng ngủ để bà hỗ trợ đem chăn phòng mình cùng phòng anh phơi một chút, vừa vặn hôm nay có mặt trời.

Sau đó Chu Úc Chi liền mở phòng thử đồ ra, đem một ít đồ định chế cao chưa mặc lấy ra để tí nữa thử.

Cô cảm xúc mênh mông mà nghĩ, chờ anh chọn một bộ anh cảm thấy cô mặc vào đẹp nhất, tới ngày sinh nhật của anh cô liền mặc bộ đó!

Một lát sau, Tiết Tích lên lầu.

Chu Úc Chi đã đổi xong bộ đầu tiên, là một bộ lễ phục váy dài yến hội đá quý màu xanh lục, tơ lụa đem dáng người đẹp của thiếu nữ gặt gao bao vây lại, tuy rằng chưa hoàn toàn thành thực, nhưng lại giống như nụ hoa trong gió, mang theo vài phần thanh lãnh như nụ hoa sắp nở.

Phía sau lưng hở một tầng lớn, lộ ra làn da sữa bò bóng loáng cùng xương cánh bướm xinh đẹp.

Chu Úc Chi đem tóc dài đen nhánh búi lên, đứng ở trước gương, phi thường vừa lòng mà nhìn mình.

Ngay sau đó quay đầu nhìn về phía anh: "Bộ này thế nào?"

Trong mắt thiếu niên đen tối. Trầm mặc một lát, lại lắc lắc đầu.

"Anh, anh cảm thấy khó coi?!" Chu Úc Chi không thể tưởng tượng.

Tiết Tích nghiêng đầu đi, rũ mắt xuống, kiệt lực che dấu cảm xúc của mình, trái lương tâm nói: "Tựa hồ có chút quá mức thành thực."

Chu Úc Chi bị hất nước lạnh, cân nhắc anh có phải không thích loại đồ yêu điểm đề tiện hay không, vì thế lại vào phòng thử đồ.

Một lát sau, cô thay đổi một bộ váy ngắn thuần trắng đi ra.

Màu tuyết trắng rất là thanh thuần, góc váy hơi hơi giờ lên phụ trợ hai cái đùi thon dài no đủ của thiếu nữ, hơn nữa tóc dài đen nhánh của cô xõa xuống, cả người mặc dù không có trang sức gì nhiều, cũng đủ để hút tình.

Chu Úc Chi tự tin mà hướng về thiếu niên ngoài cửa nhìn lại, khụ khụ: "Bộ này thì sao?!"

Mặc cái này vào ngày sinh nhật của anh rồi cùng nhau đi chơi, tuyệt đối hoàn mỹ!

Chu Úc Chi thấy tầm mắt của anh hấp tấp mà từ trên người mình dời đi, đặc ý mà cảm thấy bộ này hẳn là phi thường phù hợp khẩu vị của anh, vì thế giờ khoe miệng lên, vừa muốn nói chuyện ——

Lại nghe hầu kết thiếu niên giật giật, nói: "Giống nhau."

Chu Úc Chi:.....

?

??

Này còn giống nhau?! Em thấy anh đi xuất gia được rồi đó!

Chu Úc Chi tức giận mà trừng mắt nhìn thiếu niên cao lớn ngoài cửa liếc mắt một cái, quay đầu tiến vào phòng thử đồ tiếp tục đổi, cô cảm thấy mình thật là sờ không chuẩn khẩu vị của anh mười sáu tuổi thời kỳ thiếu niên, nhưng là thiếu niên tuổi này có lẽ sẽ thích con gái mặc thoải mái thanh tân một chút?

Nghĩ như vậy, Chu Úc Chi lại thay đổi phong cách khác, mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình thiết kế phi thường cường cùng quần jean nhạt màu đi ra.

Tóc dài cô buộc thành đuôi ngựa, thoải mái thanh tân lưu loát, quần jean bao mông, phác họa ra đường cong xinh đẹp của thiếu nữ.

Anh nhìn cô bị bao vây đến kín mít, tựa như bánh chưng, rốt cuộc nói câu: "Còn tạm."

Chu Úc Chi:.....

Chỉ là còn tạm?

Chu Úc Chi nhin không được, hỏi: "Anh, anh cảm thấy nam sinh các anh rốt cuộc thích bộ đáng gì?"

Anh nhìn cô, sau một lúc lâu suy nghĩ.

Ngay ở lúc Chu Úc Chi cho rằng anh phải cho ra kiến nghị hữu dụng gì, bỗng nhiên nghe được anh nói: "Mặc đồng phục đi."

Mặc đồng phục đi.

Mặc đồng phục đi.

Bốn chữ này ở bên tai Chu Úc Chi giống như mưa âm rót vào tai.

Chu Úc Chi:.....

Anh rũ con ngươi nhìn cô, đuôi lông mày anh đĩnh hơi hơi nhú lại, tựa hồ là thập phần nghiêm túc thành khẩn mà đưa ra kiến nghị: "Học sinh phải có bộ đáng của học sinh."

Chu Úc Chi nghe thấy nội tâm mình "Lách cách" một tiếng vỡ nát, anh cho rằng cô nên mặc đồng phục, chẳng lẽ là còn chưa đem cô trở thành con gái, mà chỉ là trở thành em gái vẫn bồi linh tình gì đó? Có ai sẽ kiến nghị người khác đi ra ngoài hẹn hò mặc đồng phục?!

Chu Úc Chi tức thành cá nóc, trong khoảng thời gian ngắn quả thực không muốn cùng thiếu niên nói chuyện, cô bước nhanh tới cửa đem anh đuổi ra ngoài, sau đó trở lại phòng thử đồ thay quần áo.

Tiết Tích đứng ở cửa phòng cô, nâng tay lên muốn gõ cửa, nhưng im lặng một lát, vẫn là rũ xuống, trong lòng anh không tự chủ được bốc lên một cỗ táo ý——

Cô thật sự muốn mặc đẹp như vậy đi tham gia sinh nhật tụ hội của tiểu tử kia sao?

Đồ kỳ bỗng nhiên bò lên trên mỗi một tế bào của anh.

.....

Đời trước Chu Úc Chi thật đúng là không biết sau khi cùng anh quen thuộc, anh cư nhiên sẽ là người như vậy, cô mặc thử nhiều bộ đồ đẹp như vậy, anh cư nhiên một bộ đều chướng mắt.

Chu Úc Chi buồn bực đến thẳng máng Tiết Tích là hòa thượng, ở phòng thử đồ đổi xong quần áo, cô cũng ra một thân mồ hôi, liền đi phòng tắm rửa một cái.

Bỗng nhiên có chút buồn ngủ, dứt khoát bò lên trên giường ngủ một giấc.

Một giấc này, liền ngủ tới hơn 7 giờ tối.

Cô mặc áo ngủ xuống lầu.

Vốn tưởng rằng lúc này chỉ có di Hà ở phòng khách, nhưng không nghĩ tới TV phòng khách mở, anh đang ngồi ở trên sofa xem TV.

Chu Úc Chi nhìn không được đi qua, vô luận là đời trước vẫn là một đời này, anh cơ hồ trước nay đều không xem TV, cũng rất ít ở phòng khách, hôm nay là làm sao vậy?

Chu Úc Chi bỗng nhiên nhớ tới trên người mình còn mang theo một chút hương khí sữa tắm của anh, tức khắc sinh tâm trên đùa, cô đi qua, không rên một tiếng mà cầm lấy một túi đồ ăn vặt trên bàn trà, ngồi xuống gặm gao dựa vào thiếu niên trên sofa.

Sofa hơi hơi hăm xuống kia một cái chớp mắt, cô thực rõ ràng mà cảm giác được thân thể thiếu niên bên người căng chặt.

"Anh, anh đang xem cái gì?" Chu Úc Chi quay đầu hỏi.

Trên TV không phải đang quảng cáo sao?

"Đẹp như vậy sao?"

Nhưng thiếu niên vẫn cứ không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm TV, chỉ là thần sắc con người so với buổi sáng càng thêm ủ dột vài phần.

Anh im lặng một lát, rũ con ngươi đen nhánh xuống, cổ họng phát khô, có chút gian nan mà mở miệng, hỏi: "Em không ra khỏi cửa sao?"

Chu Úc Chi có chút khó hiểu, thập phần tán mạn lời biếng mà dựa vào trên vai anh, cầm lấy đồ ăn vặt mở ra, nhàn nhàn hỏi: "Em vì cái gì phải ra cửa?"

"Em——" Anh tựa hồ có chút kinh ngạc, bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn cô.

Chu Úc Chi bởi vì giống như không có xương cốt dựa vào trên người anh, cho nên anh quay đầu, gương mặt liền đột nhiên không kịp phòng ngừa cọ qua đầu tóc của Chu Úc Chi.

Tóc thiếu nữ mềm mại mang theo thanh hương sau tắm gội, là một loại hơi thở từng một lần để ngủ.

"Em làm sao vậy?" Chu Úc Chi không hiểu ra sao hỏi: "Em còn mặc áo ngủ, đều sắp 8 giờ còn có thể đi nơi nào?"

Hồ hấp của anh tựa hồ ngưng lại.

Hóa ra không đi yến hội sinh nhật Tùng Du sao? Như vậy, ngày đánh dấu trên lịch, cũng chỉ là một cái đánh dấu mà thôi. Như vậy xem ra, bánh sinh nhật cũng không phải làm vì Tùng Du.

Có lẽ, chỉ là cô đột nhiên muốn học làm bánh kem thôi?

Tóm lại, không phải vì tiểu tử kia, tảng đá lớn đè ở trong lòng một ngày một đêm bỗng nhiên liền dịch đi.

Tiết Tích máu lên đến đỉnh đầu, yên lặng nhìn Chu Úc Chi một lúc lâu.

Tiếp theo, con ngươi anh cả ngày ủ dột bỗng nhiên trở thành hư không.

Anh trầm mặc một lát, quay đầu đi, mím môi, khoe mắt đuôi lông mày tựa hồ có biểu tình tươi sống.

Chu Úc Chi nhìn anh: "Anh, anh cười cái gì?"

Tiết Tích bình tĩnh nói: "Anh không cười, em nhìn lầm rồi, xem TV."

Chu Úc Chi:.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17-1: Âm lên

Edit by Thanh Thanh

~~~~~

Đồng chí, nhiệt độ không khí trong một đêm giảm đến mấy độ, hôm sau lúc Chu Úc Chi rời giường, đi Hà từ tủ quần áo của cô xách ra áo khoác nhưng dây cùng khăn quàng cổ, treo ở chỗ huyền quan, để cô trước khi đi học mặc vào.

Chu Úc Chi phát giác mà cuộn tròn ở trong ổ chăn ấm áp lưu luyến một lát mới dậy, cọ tóc cọ lui làm xong, khi đi xuống lầu ăn cơm sáng, nhìn thấy anh cũng thay quần áo dày.

Anh hôm nay mặc áo khoác màu đen, càng thêm sần đến làn da trắng nõn lãnh đạm.

Trời xám xịt, ngoài cửa sổ sát đất ngưng kết một tầng sương trắng, anh ngửa đầu nhìn cô từ thang lầu đi xuống, mặt mày thanh tuyền, rõ ràng là diện mạo anh tuấn có chút quạnh quẽ, nhưng không biết có phải ánh sáng sáng sớm nhu hòa hay không, thiếu niên đứng ở nơi đó thoạt nhìn như là băng cứng sơ cứng.

Chu Úc Chi đêm qua lại mơ đến ác mộng đời trước, trong lòng tràn ngập mãnh liệt đau đớn cùng với cảm tình không thể vãn hồi. Nhưng là sáng sớm tỉnh mơ nhìn thấy anh ở nơi đó, tâm tình tốt lên rồi. Cô nhìn không được bước nhanh đi đến trước mặt thiếu niên, ngẩng đầu tươi cười nói: "Sớm!"

Cho dù mấy ngày này hai người đã giống như người thân bình thường, bạn bè ở chung, nhưng là đột nhiên không kịp phòng ngừa được cô nguyên khí tràn đầy nói "Sớm", Tiết Tích vẫn là trong lòng âm áp.

Anh rũ mắt nhìn cô, thấy cô tươi cười dào dạt, đôi mắt nhấp nháy, theo bản năng muốn giơ tay xoa đầu cô một chút, nhưng là tay nâng đến một nửa, bỗng nhiên lại rũ xuống, nói với cô: "Mau đi ăn cơm."

Chu Úc Chi phát hiện động tác của anh, tức khắc vui vô cùng, dưới sự nỗ lực bám riết không tha của cô, anh đã bắt đầu muốn sờ đầu cô? Có phải nghĩa là anh thời kỳ thiếu niên đã bắt đầu cảm thấy cô đáng yêu hay không?!

Đây chẳng lẽ không phải tiến triển rất lớn sao?!

Cô nhất thời kích động mà nắm lấy tay Tiết Tích rũ đến một nửa, chơi xấu đem đầu thò lại gần: "Kia cái gì..... anh, anh muốn xoa liền xoa, không cần chịu đựng."

Tiết Tích sùng sốt, nhẹ nhàng vỗ vỗ ót cô, lại nói: "Mau đi ăn cơm đi."

"Vâng." Chu Úc Chi vô pháp khống chế giọng khoe miệng lên, xoay người đi đến bên cạnh bàn ăn ăn cơm sáng, húp hai miếng cháo, tầm mắt cô còn nhìn chằm chằm Tiết Tích: "Anh đừng có gấp, từ từ đợi em."

Tiết Tích nói: "Không vội, em ăn từ từ."

Anh cúi xuống đôi giày, tính che dấu mà lui về phía sau một bước, làm huyền quan ngăn trở biểu tình của mình. Người thiếu niên không được tự nhiên mà đem dây giày buộc chặt, bên tai bị gió lạnh chỗ cửa lớn huyền quan chưa đóng thổi vào, đông lạnh đến có chút đỏ.

***

Chu Úc Chi không đi sinh nhật của Tùng Du, tắt máy cả ngày, chờ lần thứ hai khởi động máy, di động liền có rất nhiều tin nhắn cùng cuộc gọi nhỡ.

Một đời này Tùng Du so với đời trước chấp nhất rất nhiều.

Chu Úc Chi phân tích nguyên nhân, đại khái là bởi vì đời trước, anh trước đó đánh cậu ta mà cô không có nói những lời tàn nhẫn với cậu ta, làm cho cậu

ta cảm thấy —— không phải cậu ta đuổi không kịp, mà là cậu ta không muốn đuổi theo, cao lãnh chỉ hoa sắp tới tay trở nên đàn độn vô vị. Nhưng một đời này, cô dùng ánh mắt chán ghét nhìn cậu ta, ngược lại làm cậu ta chịu không nổi.

Nói là thích, kỳ thật nam sinh tuổi này căn bản không hiểu thích, chỉ là tranh cường hão thắng trong xương cốt quấy phá thôi.

Tùng Du kỳ thật cũng chưa làm qua chuyện xấu gì, tuy rằng không biết nặng nhẹ, đời trước cô bị tổn thương hại đến, nhưng là sau khi Chu Úc Chi lấy thị giác trọng sinh trở về để xem, loại thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi này chính là chất phác kiên cường, cũng không phải người không thể tha thứ.

Chu Úc Chi nếu tiếp tục đối xử với cậu ta lạnh như băng sương, nói không chừng cậu ta sẽ theo đuổi đến càng thêm hăng say, thậm chí gắt gao dây dưa, nếu là như thế, chỉ bằng tìm một cơ hội nói ra.

Trở lại một đời, Chu Úc Chi thật sự không muốn đem tinh lực dư thừa đặt ở trên những người râu ria. Cô nhìn đi động nhận một đồng lớn tin tức, chỉ nghĩ mau chóng giải quyết việc này.

Bởi vậy hôm nay sau khi tan học, nhìn Tùng Du bị cô kéo đến dùng đi động người khác gửi tin nhắn tới, cô trả lời lại là được.

Cô cũng không gạt Tiết Tích, sau khi tan học tiết cuối, cô đi đến trước mặt Tiết Tích cùng anh nói chuyện này: "Tan học em có chút việc, anh về nhà trước, em nói với chú Lý, xe ở ngoài trường học."

Chuông tan học đã vang lên, thiếu niên đứng trước ở trên chỗ ngồi, đem sách giáo khoa cùng bài tập cho vào cặp sách, trong đó hỗn loạn còn có một ít tư liệu, Chu Úc Chi nhìn không được hướng tới gần anh đang xem những tư liệu thật dày đó nhìn xem, trên tư liệu một mảnh danh từ xem không hiểu, cô đời trước không có để ý, nhưng là chẳng lẽ anh ở cao trung cũng đã bắt đầu nghiên cứu nội dung y học sao?

Nghe vậy, tay Tiết Tích thu thập cặp sách hơi hơi dừng một chút, vừa muốn hỏi chuyện gì, nhưng Chu Úc Chi đã thập phần ngoan ngoãn mà tự mình giải thích.

Chung quanh còn có rất nhiều bạn học trong lớp chưa đi, ngón tay cô bám ở trên bàn anh, hơi hơi cúi người về phía trước, nhỏ giọng nói: "Mấy ngày nay Tùng Du vẫn luôn không chết tâm, quần lấy em muốn ăn cơm, em liền đáp ứng rồi....."

Vốn dĩ muốn nói nửa câu sau, nhưng Chu Úc Chi lại ngừng lại, quan sát biểu tình của anh.

Tiết Tích hơi hơi rũ mắt, tầm mắt đen nhánh dừng ở trên mặt Chu Úc Chi sau một lúc lâu, như là muốn nói cái gì, môi mông giật giật.

Chu Úc Chi chờ mong mà nhìn anh.

Lại thấy anh sau một lúc lâu trầm mặc, lại tiếp tục thu thập cặp sách, ngón tay anh khi đem khóa cặp sách kéo lên, xương ngón tay vô ý thức mà có chút dùng sức.

Sau đó anh đem cặp sách ném tới một bên trên vai, gật gật đầu với Chu Úc Chi, nhẹ nhàng mà nói: "Không nên trở về quá muộn, để chú Lý chờ em, anh đi xe buýt về là được."

Chu Úc Chi:.....

Chỉ như này?! Anh, anh muốn nói chỉ có như này?

Trong lòng Chu Úc Chi buồn bực không thôi, anh thời kỳ thiếu niên là thật sự không thông suốt, nghe thấy cô cùng Tùng Du đi ra ngoài ăn cơm, chẳng lẽ một chút dầm dề sẽ không ăn sao? Anh rốt cuộc khi nào mới có thể thích cô? Chu Úc Chi cắn răng đứng ở tại chỗ, không khỏi có ý đi hồi tưởng một ít dấu vết đời trước để lại.....

Là lúc đại học đưa thuốc đau bụng kinh lần đó? Vẫn là mùa đông năm ấy cô tâm bất cam tình bất nguyện mà cùng anh ở trong sân chôn người tuyết lần đó? Nghĩ tới nghĩ lui, Chu Úc Chi đều hoàn toàn không nghĩ lại được đời trước anh rốt cuộc khi nào bắt đầu thích cô, nếu có thể nhớ lại lời nói trực tiếp làm anh động tâm trong nháy mắt kia tái diễn thì tốt rồi, nhưng vấn đề ở chỗ, đời trước cô đối với anh thật sự quá không chú ý.....

Chu Úc Chi ban đầu muốn nói ra "Em là đi cùng Tùng Du nói rõ ràng em không thích cậu ta" bỗng nhiên trong khoảng thời gian ngắn cũng không có biện pháp nói ra với anh —— anh còn không thích cô, đối với cô còn chỉ là giống như đối đãi với em gái, nói hay không cũng không có gì, ngược lại nếu nói còn có vẻ rất cổ tình.

Đây ngược lại không phải cô có thể chủ động thông báo vấn đề với anh hay không, mà là trong mắt anh một đời này, cô chỉ là một em gái cổ nhân nhà thế giao, tuy rằng thân thiết, nhưng là trước mắt không hề có cảm giác tâm động.

Cô biết tính cách của anh, tuy rằng thoạt nhìn ôn hòa, nhưng kỳ thật có chút xa cách. Đời trước lúc học đại học anh thường xuyên tới tìm cô, mà cô cụ thể không thấy. Anh lớn lên đẹp trai như vậy, lại là sinh viên học viện y tài cao, rất khó có nữ sinh không tâm động, vì thế nữ sinh cùng phòng ngủ với Chu Úc Chi thổ lộ với anh.

Chu Úc Chi ngày đó chính mắt nhìn thấy anh luôn luôn ôn hòa có bao nhiêu lãnh đạm.

Hiện tại cũng giống như thế, nếu một khi đem tâm tư của cô đâm thủng cho anh, anh lại không thích cô, về sau ở Chu gia có bao nhiêu xấu hổ.

Chu Úc Chi nỗ lực che dấu buồn bực, nói với anh: "Được, em com nước xong liền về nhà."

Tiết Tích nhìn cô, gật gật đầu, đáy lòng lại vô ý thức mà quay cuồng vài phần táo ý.

***

Lúc chạng vạng, sắc trời tối thật sự mau, sau khi tan học trường học tràn ngập sức sống thanh xuân, ẩm ỉ một mảnh. Tiết Tích xách theo cặp sách đi ra cổng lớn trường học, chân dài luôn luôn sai bước, lúc này lại đi được có vài phần chậm, anh nhăn mi, nhìn tới tiệm com ngoài trường học.

Lớp trưởng thấy anh đi đến trạm xe buýt, ba bước cũng làm hai bước đuổi theo anh, hỏi: "Tiết Tích, hôm nay không cùng Chu Úc Chi về nhà sao? Hai ta tiện đường, nếu không đi cùng, vừa vặn có thể tâm sự chuyện đại hội thể thao mùa đông, đội bóng rổ lớp học ——"

Lời còn chưa nói xong, di động trong túi quần Tiết Tích chấn động một chút, Tiết Tích nói "Xin lỗi" với lớp trưởng, từ túi quần lấy di động ra.

Người gửi tin nhắn tuy anh không lưu số, nhưng xem nội dung cũng biết là ai.

"Anh! Cầu cứu! Chi Chi chịu cùng em ăn com, anh biết cậu ấy thích ăn cái gì không, em phải chọn chút đồ cậu ấy thích ăn a! Bằng không ấn tượng của cậu ấy với em càng không xong! —— Tùng Du."

Tùng Du tiểu tử này tự quen thuộc, bao gồm cậu ta và người ở bên trong trường học đều đem Tiết Tích trở thành bà con xa của Chu Úc Chi, cậu ta thế nhưng thật đúng là ôm ý tưởng mượn sức lấy lòng Tiết Tích, một câu "Anh", tìm Tiết Tích hỏi thăm thứ Chu Úc Chi yêu thích.

Tiết Tích nhú mày nhìn chằm chằm màn hình di động.

Lớp trưởng mặc danh cảm thấy bên người có chút áp suất thấp. Tiết Tích luôn luôn ôn hòa, nhưng lúc này một khuôn mặt tuấn tú không biểu tình mà lại có vẻ tâm phiền ý loạn, anh bỗng nhiên không rên một tiếng ném điện thoại di động về túi quần, xách theo cặp sách đến phố tiệm com kia.

Lớp trưởng còn muốn nói chút gì đó, nhưng Tiết Tích đi rất nhanh, bóng dáng lộ ra một cổ bực bội, rất nhanh liền biến mất.

Tiết Tích không đi trạm xe buýt, không về nhà, mà là nhịn không được đi tới con phố mà Chu Úc Chi cùng Tùng Du ăn com kia.

Đi tới trên đường, anh ở cửa một hiệu sách dừng lại.

Thiếu niên thân cao chân dài, mặc đồng phục khí chất xuất chúng, ông chủ hiệu sách nhịn không được tiếp đón anh: "Tiến vào nhìn một cái nha."

"Xin lỗi, cháu chờ người, có thể cho cháu ở chỗ này chờ một lát không?" Tiết Tích quay đầu lại nói.

Ông chủ hiệu sách vội nói: "Cháu tùy ý!" Mắt thấy nam sinh này ở cửa tiệm của mình đứng trong chốc lát, bên kia liền có vài cô gái nhỏ từ trong trường học ra nhìn qua, ông chủ hiệu sách vui vô cùng.

Tiết Tích không nói chuyện, đem cặp sách ném ở trên ghế một bên, cúi đầu nhanh chóng gửi tin nhắn.

"Ồ đâu?"

Tùng Du hồi phục: "Quán món cay Tứ Xuyên, Chi Chi thích ăn cay chút này em còn biết đến, cũng không biết cậu ấy có ăn kiêng cái gì hay không, anh oi anh nhanh lên, chúng em còn lên đồ ăn nữa."

Quán món cay Tứ Xuyên, Tiết Tích nhăn mi nhìn lại, phát hiện trên phố này cũng chỉ có một quán món cay Tứ Xuyên, hẳn là nơi đó không sai. Bước chân của anh không khỏi đi tới bên kia, nhưng đi hai bước, rồi lại dừng lại. Anh nắm chặt di động, có chút tâm phiền ý loạn mà một lần nữa trở lại cửa hiệu sách, nhìn trời bên ngoài hôn trầm trầm, anh rũ đầu xem di động, người thấy không rõ biểu tình, chỉ là đen tối không rõ.

Thiếu niên vóc dáng cao gầy đứng ở nơi này, thân ảnh lộ ra một cổ nóng đậm không chỗ phát tiết, liền chính anh cũng nói không rõ cảm xúc hỗn loạn.

Anh có thể lấy lập trường gì quấy nhiễu mối tình đầu của cô? Lập trường một anh trai nhà thế giao, lập trường một người nghèo ăn nhờ ở đậu? Vẫn là lập trường một thiếu niên tham lam biết rõ pha lê xinh đẹp không thể chạm lại vẫn cứ muốn nắm chặt ở trong tay?

Một đời này thật vất vả cô không bài xích anh, nếu anh biểu lộ ra những dục vọng chiếm hữu dơ bẩn đó ra, cô có thể lập tức lại né xa ba thước hay không?

Biểu tình Tiết Tích trầm trầm.

Phải sau một lúc lâu, anh gửi tin nhắn qua cho Tùng Du: "Em ấy thích cay, nhưng là không cần quá cay, nếu không dạ dày em ấy sẽ không thoải mái. Không cần rau thơm, không cần cá, quá tanh, trừ cái này ra không cần đồ có quan hệ với hạnh nhân, cô ấy dị ứng."

Tiết Tích đem ẩm thực Chu Úc Chi cảm ký nhớ kỹ trong lòng, đòi trước Chu Úc Chi bởi vì bài xích anh, thường xuyên ở bên ngoài ăn com, nhưng cô lại không chú ý yêu quý thân thể của cô, thế cho nên lúc đại học thường xuyên đau dạ dày. Tiết Tích không thể không gửi tin nhắn cho những bạn học bên người cô, đề họ chú ý đừng để cô chạm vào đồ cô không thể ăn.

Gửi xong tin nhắn này, Tiết Tích thả di động xuống, chờ ở hiệu sách, ở trước cửa kính sát đất tìm vị trí có thể nhìn đến quán món cay Tứ Xuyên đối diện ngồi xuống. Anh cầm quyển sách, nhưng ngón tay có chút trắng bệch, một tờ cũng chưa lật.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17-2

Edit by Thanh Thanh

~~~~~

Tùng Du không chờ được Chu Úc Chi đến yến hội sinh nhật của mình, thất vọng đến cực điểm, cậu ta cũng không biết nên làm gì bây giờ, xin lỗi cũng nói, lì lợm la liếm cũng lì lợm la liếm qua, Chu Úc Chi chính là không dao động.

Cho nên khi Chu Úc Chi rep tin nhắn, nói sau khi tan học gặp mặt, cậu ta quả thực có chút thụ sủng nhược kinh, còn chưa tan học, liền trước tiên trốn học trở về biệt thự nhà mình một chuyến, thay đổi một thân trang phục, xịt keo xịt tóc, phong lưu phóng khoáng xuân phong đắc ý lần thứ hai trở lại trường học.

Lúc này đây cậu ta học ngoan, cũng không cùng các bạn bè khoác lác nơi bàn thân đi ước định, trước tiên chuẩn bị đồ thổ lộ.

Chính là Chu Úc Chi đáp ứng gấp mặt hơn nửa địa điểm định ra thật sự là quá giản lược, bên trong quán món cay Tứ Xuyên khí cay huân khắp nơi, không hề có tình thú, Tùng Du vốn là tính toán mang cô đi tiệm com Tây, còn đặt đàn violon rồi, nhưng thấy cô đưa ra nơi này, gần trường học, cậu ta cũng chỉ đáp ứng được thôi.

Chu Úc Chi còn chưa tới, Tùng Du khó được cảm nhận được vài tia khăn trương, một bên điên cuồng gửi tin nhắn cho anh của Chu Úc Chi cùng với chờ Viên Mai bạn tốt cùng lớp của Chu Úc Chi gửi tin nhắn, hỏi thăm thứ Chu Úc Chi yêu thích, một bên ôm lo sợ chờ đợi.

Trong chốc lát, thiếu nữ mặc áo khoác màu trắng gạo đeo khăn quàng cổ thuần màu đen đẩy cửa đi vào.

Tùng Du lập tức đứng lên: "Chi Chi, ngồi đi!"

Chu Úc Chi ngồi xuống, chờ cậu ta chọn xong đồ ăn, sau đó trầm mặc không nói mà ăn một lát.

Nhìn thấy Tùng Du chọn đồ ăn, cư nhiên tám chín không rời thập toàn là đồ cô yêu thích, Chu Úc Chi nhướn mày, có chút kinh ngạc. Cô nhìn ra được nhị thế tổ này cư nhiên thật đúng là có vài phần dụng tâm. Nhưng là ai nói cho cậu ta biết đồ cô yêu thích? Không có khả năng là quán gia nói cho đi?

Chu Úc Chi ngẩng đầu nhìn Tùng Du liếc mắt một cái, Tùng Du dừng lại lải nhải, cười nói với cô: "Nhìn ra tới tở là nghiêm túc đi? Chuyện đánh đổ như vậy bỏ qua được không?"

"Được." Chu Úc Chi nói, nhưng không chờ Tùng Du kinh hi, cô lại nói: "Nhưng bỏ qua, tôi cũng không thích cậu."

"Vì sao?" Tùng Du tròn tròn mắt, nhẩn nhện, có chút nóng nảy hỏi: "Trước khi cậu không biết chuyện đánh đổ, thái độ của cậu đối với tớ ——"

"Tôi có người thích rồi." Chu Úc Chi bình tĩnh mà uống canh, không thể không nói, cửa hàng này hương vị thực không tồi.

Tùng Du thư khẩu khí, cậu ta căn bản không tin, chỉ cảm thấy Chu Úc Chi suy nghĩ biện pháp lừa cậu ta. Chu Úc Chi đối với nam sinh bên người đều thực lãnh đạm, sao có thể lại đột nhiên có người yêu thích, loại tính tình này của cô, cũng không có khả năng cuồng nhiệt theo đuổi ngôi sao gì đó, đây không phải đang lừa gạt cậu ta sao?

Cậu còn muốn nói gì nữa, Chu Úc Chi lại cho cậu ta một kích: "Cho nên đừng gửi tin nhắn, đừng để người bên cạnh cậu tới tìm tôi, bằng không tôi phải đi cục cảnh sát báo quấy rầy."

Tùng Du: "....."

Những lời này so với những cái khác đều đều đã thương người, Tùng Du trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

Cậu ta ngay cả đùa cũng không có tâm tư động, trơ mắt nhìn Chu Úc Chi ăn một lát —— cô tựa hồ cũng không có ăn uống gì, đơn giản ăn một chút, đứng dậy liền muốn đi. Tùng Du không khỏi nói: "Tớ cũng là dụng tâm, biết cậu thích ăn cái gì, liền cố ý chọn đồ ăn đó, cậu ăn không nhiều lắm?"

Chu Úc Chi vốn dĩ liền có chút kỳ quái người Tùng Du hỏi là ai, hỏi ra được thói quen ẩm thực của cô. Cô ở lớp học cũng cùng Viên Mai thân cận một

chút, nhưng là cô ấy lại không ở nhà cô ăn cơm, Viên Mai cũng không biết cô ngày thường có cảm kỳ gì. Quần gia thì thật ra gặp qua Tùng Du vài lần, xuất phát từ bản khoản thân thể của cô, quần gia là có khả năng nói cho Tùng Du.

Nhưng là trong lòng Chu Úc Chi lại ần ần có một suy đoán làm người tức giận, cô nhin không được quay đầu lại hỏi: "Sao cậu lại biết tôi thích ăn cái gì không thể ăn cái gì?"

Tùng Du không thể phản ứng lại những lời này của cô vì sao mang theo tức giận, sừng sốt, trả lời nói: "Tớ hỏi anh của của cậu, lần trước anh ấy đánh tớ, nhưng là tớ đã ngầm xin lỗi ——"

Lời nói còn chưa nói xong, Chu Úc Chi đóng cửa đi luôn.

Chu Úc Chi từ trên lầu quán món cay Tứ Xuyên đi xuống, nghênh diện tới một trận gió lạnh, tóc cô thổi đến bay múa, cô một bên buồn bực mà đi đến xe một bên đem tóc buộc lại, bước chân đều có vài phần táo bạo, anh thật đúng là làm tốt lắm, không thích cô liền thôi đi, cư nhiên còn giúp người khác theo đuổi cô?!

Tuy rằng biết rõ anh xuất phát khả năng cùng quần gia giống nhau, là sợ Tùng Du mang theo đồ ăn không nên ăn, quay đầu lại cô lại đau dạ dày. Chuyện này là quần gia dặn dò Tùng Du, Chu Úc Chi sẽ cảm thấy quần gia thực tri kỷ, nhưng đổi lại là anh —— Chu Úc Chi sắp tức chết rồi.

Aaa anh không ăn giấm không đồ kị còn chưa tính, cư nhiên còn giúp người khác?!

Chu Úc Chi từ quán món cay Tứ Xuyên nổi giận đùng đùng mà đi ra, Tiết Tích liền trước tiên đứng lên.

Anh đi ra ngoài hiệu sách, nhìn thấy cô an toàn không có chuyện gì mà đi đến góc đường chỗ xe dừng, lão Lý xuống dưới kéo cửa ghế sau cho cô, cô lên xe, xe rất nhanh nghênh ngang mà đi, Tiết Tích mới nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra.

Anh ở cửa hiệu sách đứng một lát, bầu trời bỗng nhiên rơi xuống một ít mưa nhỏ, thiếu niên lặng im mà đứng một lát, thân ảnh có chút ảo não nói không nên lời. Sau một lát, anh mua một cái dù trong suốt, lúc này mới xoay người đi đến trạm xe buýt.

Nửa giờ sau khi Chu Úc Chi trở về nhà, chỗ huyền quan mới truyền đến tiếng vang mở cửa, hẳn là anh đã trở lại.

Cô bởi vì trong lòng sinh hờn dỗi, cầm điều khiển từ xa không ngừng mà đổi kênh, thanh âm TV ồn ào ồn ào, cô căn bản nhìn không vào, lỗ tai đều nghe động tĩnh chỗ huyền quan.

Nghe được thanh âm cán dù nhẹ nhàng dựa vào ngoài huyền quan, Chu Úc Chi nhin không được nhanh chóng quay đầu lại trộm ngắm.

Trên người thiếu niên cao lớn là khô mát, nhưng là chỗ ống quần màu kaki lại khó tránh khỏi bắn chút nước mưa, xem ra bên ngoài mưa bỗng nhiên rơi có chút to. Ngọn tóc anh cũng ần ần có vài tia ướt át, tóc đen nhánh, đôi mắt đen nhánh cũng nâng lên nhìn về bên này.

Chu Úc Chi nhanh chóng quay đầu lại, không ngừng đổi kênh, nhìn đuôi ngựa cô buộc lung tung rối loạn đều có thể nhìn ra cô không cao hứng.

Cô hung hăng ấn điều khiển từ xa, cũng không chào hỏi.

"Úc Chi, em gặp mưa không?" Tiết Tích hỏi.

Chu Úc Chi trong lòng giận dỗi, không để ý đến, tiếp tục ấn điều khiển từ xa.

Tiết Tích đứng ở chỗ huyền quan ngẩn người, không biết vì sao cô bỗng nhiên tức giận, là thấy Tùng Du không quá thuận lợi, đã xảy ra cái gì? Cô từ quán món cay Tứ Xuyên đi ra, thoạt nhìn cảm xúc liền không lớn, chẳng lẽ là Tùng Du lại làm cái gì?

Tiết Tích lệ từ tâm khảm, thanh âm đều lạnh xuống, nặng nề nói: "Tùng Du làm cái gì? Em có thể cùng anh nói ——"

Chu Úc Chi đánh gãy anh: "Anh thật đem anh coi như là anh ruột của em?"

Tiết Tích nghe vậy cứng đờ.

Trong khoảng thời gian này quan hệ hai người đích xác có chút hòa hoãn, cô sẽ cười với anh, sẽ làm nũng với anh, cùng nhau ăn cơm cùng nhau đi học, thậm chí ngồi ở trên sofa cùng nhau xem TV. Anh tuy rằng trong lòng ần ần có điều lo được lo mất, không biết thời gian như vậy khi nào liền sẽ biến mất, nhưng lại cho rằng, một đời này cô thật sự đem anh trở thành người thân của cô, anh cũng có thể chủ động đi tới gần cô ——

Nhưng là.

Thân ảnh thiếu niên ở huyền quan trầm mặc mà đứng, thân ảnh cao lớn ở dưới ánh đèn chiếu rọi, bóng dáng in trên mặt đất. Ngọn tóc của anh hơi mang nước mưa, trên mặt không có biểu tình gì, chỉ là lặng im mà nhìn Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi vừa thốt ra câu kia, cô liền phát hiện mình có chút nói không lựa lời.

Cô có chút phần nộ ủy khuất, đòi trước anh rõ ràng thích cô như vậy, nhưng một đòi này cứ nhiên giúp đỡ người khác theo đuổi cô, thật giống như căn bản không để bụng cô có phải thích người khác hay không. Anh thật sự đem cô trở thành em gái ruột mà yêu, ngóng trông cô tốt, nhưng mà lại không thích cô.

Kỳ thật, anh có thể không thích cô, nhưng là cũng không thể đem cô đẩy cho người khác như vậy.

Xoang mũi cô chưa xót, đều sắp khóc, chính là cô nói xong lời này, thiếu niên phía sau thật lâu chưa lên tiếng, cô lại đứng ngồi không yên.

Không khí trong khoảng thời gian ngắn cứng đờ lên.

Chu Úc Chi khổ sở lại phần nộ, còn có chút như đứng đông lử, như ngồi đông than, cô cường chống mặt mũi, không rên một tiếng mà ném xuống điều khiển từ xa, đi lên trên lầu.

Đi vài bước bậc thang, trong đầu cô lộn xộn.

Huyền quan không có động tĩnh gì.

Chu Úc Chi nhìn không được quay đầu lại, thấy anh đứng ở nơi đó, áo khoác trên người còn lay dính vài phần ẩm ướt, anh ngược mắt nhìn cô, con ngươi đen nhánh cũng không có cảm xúc tức giận, anh mở miệng, tựa hồ là muốn nói xin lỗi cô.

Anh đứng ở nơi đó, thân ảnh lẻ loi.

Trong lòng Chu Úc Chi giống như kim đâm, lập tức liền khác chế không được cảm xúc đau lòng cùng hối hận, cô xoay người lại, bước nhanh xuống lầu, hít hít cái mũi, trước nói ra "Thực xin lỗi", cô nói: "Anh, em vừa rồi quá xúc động, không phải cố ý."

Đòi trước Chu Úc Chi rất ít khi xin lỗi, cơ hồ cũng không xin lỗi, tính cách cô tùy hứng, làm người sinh ghét. Ngay cả chính cô đều chán ghét chính mình, nhưng chỉ có anh không chán ghét cô.

Bởi vậy Tiết Tích nghe thấy được cô xin lỗi trước, có chút kinh ngạc.

Chu Úc Chi ngẩng đầu nhìn anh, lại nửa là oán trách nửa là nhụt chí nói: "Em tức giận là bởi vì em không thích Tùng Du, anh cứ nhiên giúp cậu ta theo đuổi em."

Tiết Tích rũ mắt nhìn Chu Úc Chi, hơi hơi mở to hai mắt, hô hấp hơi hơi dừng lại, tựa hồ có chút giật mình —— anh vẫn luôn cho rằng Chu Úc Chi có chút thích Tùng Du, nếu không vì sao đòi trước cùng anh nháo đến túi bụi.

Chu Úc Chi nhìn lông mi đen nhánh trầm mặc của anh, tâm lộn xộn, lại nói: "Em thích ——"

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ấm lên

Edit by Thanh Thanh

~~~~~

"Em thích ai, anh không cần lo."

Chu Úc Chi thiếu chút nữa buột miệng thốt ra, nhưng may mắn là lý trí trong đầu kịp thời đem cô kéo lại. Trái tim cô đập thật sự mau.

Cô càng có tật giật mình, càng ngẩng đầu, nhìn thẳng mắt Tiết Tích, "Tóm lại em không thích Tùng Du, anh nếu là muốn giúp cậu ta theo đuổi em, em liền thật sự tức giận!"

Tiết Tích nhấc tay, thanh âm hơi khàn nói: "Được, anh nhớ kỹ."

Chu Úc Chi vì giám sát khăn trang của mình, quay đầu đi, hướng tóc mái thổi khẩu khí, liền tiếp mà bá bá mà buồn bực phun tào: "Tùng Du? Đánh bóng rổ cố ý nhắc vạt áo lên lau mồ hôi, cậu ta căn bản là không có cơ bụng, thành tích lại không tốt, trừ bỏ trong nhà có tiền, cơ hồ không có chỗ nào mà em nhìn trúng. Đây cũng liền thôi, thế nhưng còn làm ra loại chuyện đánh đổ này, ấu trĩ hay không cơ chứ? Em mới không thích người có bộ dáng ấu trĩ này, hôm nay em đi là trực tiếp quăng cậu ta."

Hóa ra hôm nay cô đi, thế nhưng là đi cự tuyệt tiểu tử kia.

Tiết Tích nhìn chăm chú vào Chu Úc Chi, không nói chuyện, nhưng mây đen áp lực trên đỉnh đầu làm anh bức bối không thôi bỗng nhiên liền tản ra.

Cô không thích Tùng Du, cô không thích người khác.

Trong lòng anh nửa là vui thích nửa là chua xót mà nghĩ, nhưng tương lai của cô còn rất dài, còn không biết cô sẽ không thích thêm nhưng đứa con trai càng thêm ưu tú khác hay không. Đồi trước lúc học đại học, Tiết Tích đi đến trường của Chu Úc Chi, nghe được ít tin tức có một số nam sinh theo đuổi cô.

Nhưng ít nhất hiện tại cô còn không thích người khác. Cái này làm cho Tiết Tích phảng phất từ trong từ hình trong nháy mắt được đến hoan thích, lặng yên nhẹ nhàng thở ra.

Anh trầm ngâm một lát, gật gật đầu với Chu Úc Chi: "Cũng đúng, tiểu tử Tùng Du kia không xứng với em, em không cần khổ sở."

Dừng một chút, Tiết Tích châm chước một chút, lại nói: "Tùng Du tuổi này nam sinh bởi vì đánh đổ mà theo đuổi em, lại bởi vì đuổi không kịp mà từ bỏ, bất luận như thế nào đều là cậu ta sai, đều là cậu ta không đủ thành thực, không hiểu quý trọng. Úc Chi, em không cần bởi vì sai lầm của người khác mà cảm thấy tổn thương tự tôn, không tự tin."

Chu Úc Chi đồi trước đích xác chui rúc vào sừng trâu, Tùng Du oanh oanh liệt liệt mà đuổi theo cô, chờ đến khi cô thật sự cho rằng có người đối xử với mình tốt như vậy, lại bị báo cho kỳ thật chỉ là đánh đổ, có thể nghĩ lúc ấy lòng tự trọng của cô nát đầy đất.

Mặt ngoài làm như không có việc gì, ai đều không thể xúc phạm tới tôi, ai cũng cách tôi xa xa một chút, nhưng kỳ thật đêm khuya tĩnh lặng sẽ một lần một lần mà suy nghĩ, có phải mình quá kém hay không, nếu không, vì sao căn bản không có người hào hào mà thích cô.

Đồi trước anh muốn nói lại thôi, cũng nói qua một câu "Em không cần thiết vì sai lầm của người khác mà cô đơn", chỉ là lúc ấy cô nghe không vào, ngược lại còn trả lời lại anh một cách mỉa mai.

Mà một đời này, anh vẫn là anh.

Chu Úc Chi ngẩng đầu nhìn Tiết Tích, con người tất cả đều là nghiêm túc, trong lòng có chút bất đắc dĩ, đây đều từ ái của người cha già gì đây.

Chút tức giận này của cô tất cả đều tiêu tan, anh không thích cô liền không thích cô đi, côi cô là em gái thì là em gái đi, ít nhất hiện tại anh còn hào hào mà đứng ở trước mặt cô làm bạn của cô.

Trái tim cô mềm mại, giờ tay lau nước mưa trên ngọn tóc Tiết Tích, thúc giục nói: "Thôi, không nói nữa, anh mau đi tắm rửa đi, tắm rửa xong xuống dưới ăn cơm."

Tiết Tích không yên tâm mà nhìn cô: "Em thật không có việc gì?"

Chu Úc Chi kéo cặp sách trên vai anh xuống, đẩy anh lên trên lầu: "Mau đi!"

Nhìn theo anh vào cửa phòng, Chu Úc Chi trở lại trong phòng, ảo não mà bò lên trên giường.

Cô còn đang hối hận vừa mới nói chuyện như vậy, tuy rằng kịp thời xin lỗi, nhưng trong nháy mắt kia vẫn là quá đã thương người.

Anh không có bất luận ý tứ trách cứ cô gì cả, thậm chí đều không có phát hỏa, cái này làm cho cô càng thêm áy náy.

Trong đầu không ngừng hồi tưởng ánh mắt thiếu niên đứng ở cửa, trầm mặc nhìn về phía cô, Chu Úc Chi nhịn không được dùng chăn che lại đầu, hận không thể lấy đầu đâm lên trên tường vài cái.

Nếu không, lại nói xin lỗi?

Xin lỗi có ích lợi gì, vừa mới trong nháy mắt kia trong lòng anh khẳng định lạnh thấu.

Ô ô ô về sau nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi mới nói, khắc chế tính tình của mình.

Bởi vì vừa mới vô cớ phát hỏa, lại không thể giải thích em phát hỏa là bởi vì anh không thích em, Chu Úc Chi đều có chút không biết đối mặt với anh như thế nào, vì thế, châu com chiều kế tiếp này ăn đến khô cạn.

Chu Úc Chi kiệt lực tự nhiên mà ăn com chiều, còn chủ động nhắc tới một số chuyện ở trường học.

Tiết Tích mới vừa tắm rửa xong, tóc đen hơi ẩm ướt, anh nhìn Chu Úc Chi liếc mắt một cái, cũng cảm giác được Chu Úc Chi bởi vì chuyện vừa mới nói không lựa lời mà có chút không được tự nhiên.

Chu Úc Chi đơn phương mà cảm thấy không khí có chút căng thẳng, ăn xong com rất nhanh, về phòng tắm rửa.

Tiết Tích còn chưa ăn xong, chiếc đĩa hơi hơi tạm dừng, nhìn về phía cô.

Tĩnh trẻ con.

Trong lòng Tiết Tích buồn cười mà nghĩ. Lúc cô làm sai chuyện thì cô so với ai khác đều dày vò, nhưng đời trước lại thập phần mạnh mẽ hiểu thẳng, bất luận như thế nào đều sẽ không mở miệng xin lỗi, rốt cuộc thế nào cũng phải lộ ra mạnh mẽ. Mà một đời này, tựa hồ tính cách thoáng mềm hoá một chút, tốt xấu biết lập tức xin lỗi.

Nhưng là có lẽ rất ít xin lỗi, thế cho nên nói xin lỗi xong, cứng đờ đến không biết như thế nào cho phải.

Tiết Tích tiếp tục ăn cơm.

Trong khoảng thời gian này tới nay, mỗi ngày cơm nước tắm rửa xong, hai người đều sẽ ngồi ở trên sô pha cùng nhau xem một bộ phim.

Anh cho rằng chờ một lát Chu Úc Chi xuống lầu, hai người cùng xem bộ phim hôm nay, không khí cũng liền giảm bớt, chuyện này cũng liền qua.

Nhưng không nghĩ tới, đã qua thời gian xem phim, Chu Úc Chi còn chưa xuống lầu.

Là có chút không bỏ xuống được mặt mũi sao?

Tiết Tích nắm điều khiển từ xa, đi đến thang lầu bên cạnh, nhìn về phía lầu hai.

Nghe thấy lầu hai truyền đến thanh âm máy sấy tóc, anh vội vàng bước nhanh trở về sô pha, mặt vô biểu tình mà ngồi trở lại trên sô pha, dừng một chút, nhìn bàn trà một mảnh trống vắng, tựa hồ là cảm thấy quá có tình, vì thế lại đứng dậy đổ một ly trà, lại ngồi xuống.

Nhưng là, sau khi thanh âm sấy tóc kết thúc Chu Úc Chi cũng chưa xuống dưới.

Tiết Tích nghiêng tai nghe.

Ngay sau đó, cửa phòng cô vang lên một chút.

Tiết Tích cho rằng cô muốn xuống lầu, thân thể không dễ phát hiện mà ngồi thẳng vai phần, nhưng không nghĩ tới, bỗng nhiên truyền đến tiếng cô đeo dép lê lên lầu, cô tựa hồ là tính toán đi lầu ba đàn dương cầm?

Tiết Tích:.....

Đêm nay không xem phim sao?

Thiếu niên ngồi ở trên sô pha con người đen nhánh không tự chủ được mà xẹt qua vài phần mất mát.

Nhưng lên lầu đến một nửa bước chân Chu Úc Chi bỗng nhiên lại dừng lại, như là phát giác tóc còn có chút chưa khô, lại xoay người xuống lầu về phòng tiếp tục sấy tóc.

Thanh âm máy sấy vang lên.

Thiếu niên ngồi ở trên sô pha tự hỏi, đột nhiên đứng lên, đem nước trà trên bàn trà một ngụm uống cạn, sau đó tay chân nhẹ nhàng chạy nhanh lên lầu ba.

Một phút sau, anh lại xuống dưới.

Anh tiếp tục ngồi trở lại trên sô pha.

Sóng lưng đĩnh bật.

***

Chu Úc Chi tính toán lên lầu đi đàn dương cầm, nhưng đi đến một nửa cảm giác tóc còn chưa khô, quét đến cổ hơi ướt có chút không thoải mái, vì thế cô trở về phòng lại sấy một chút.

Đóng cửa lại, trước khi cô đi lầu ba, nghe thấy lầu một không có bất luận thanh âm gì, không biết anh về phòng chưa, cô nhịn không được khom lưng, rón ra rón rén mà đi đến cửa thang lầu, vén tóc lên, lặng lẽ nhìn về lầu một.

Chỉ thấy thiếu niên ngồi ở trên sô pha, cầm một quyển sách, đang cúi đầu nhìn.

Suốt mặt anh tuấn, không chút cầu thả.

Thoạt nhìn thực bình tĩnh, cũng không có chịu quá nhiều cô mới vừa rồi vô cớ phát hỏa, Chu Úc Chi nhẹ nhàng thở ra, rón ra rón rén lui về sau lầu hai, lúc này mới xoay người đi đến lầu ba.

Cô thất thần lấy vài trên dương cầm đen nhánh ra, đồ rê mi pha son thử ngón tay một chút, tùy tiện đánh hai phổ khúc tiết tấu cấp thấp, ngay sau đó theo bản năng ngừng đầu đi lấy cầm phổ trước đó mình đang luyện tập.

Ngón tay hơi dừng lại.

Phở cầm đặt ở trên dương cầm đâu?

Trên dương cầm không có, phảng phất bị người thu thập đi rồi.

Chu Úc Chi đứng lên tìm một vòng, ngẩng đầu lên tìm ở trên kệ sách, lúc này mới phát hiện một đồng sách dương cầm cầm phở của mình không biết khi nào bị ai thu thập để ở trên tầng cao nhất của kệ sách.

Chu Úc Chi:.....

Phòng dương cầm có một mặt tường là kệ sách, một tầng cao nhất Chu Úc Chi nhón chân duỗi dài tay cũng với không tới. Cũng không biết có phải lúc đi Hà quét tước vệ sinh để lên hay không, cô có chút vô ngữ cứng họng, không biết đi Hà sao đột nhiên tâm huyết dâng trào sửa sang lại sách ở thư phòng cho cô.

Ghế dương cầm có chút nặng, Chu Úc Chi cố sức mà đem từ trước dương cầm dọn lại đây.

Kéo đến trước kệ sách, tính toán dẫm lên để lấy sách.

Nhưng run run rẩy rẩy mà dẫm lên, Chu Úc Chi phát hiện khoảng cách tay mình đến mấy quyển sách kia còn kém một chút.

Cánh tay của cô môi đến muốn mệnh, từ bỏ, bạch bạch chạy xuống lầu.

Chu Úc Chi do dự, hô lên với anh còn ở trên sô pha: "Anh, giúp em!"

Thiếu niên buông sách, ngẩng đầu nhìn cô, đứng dậy, thân cao đi tới chỗ cô.

***

Tiết Tích cùng Chu Úc Chi cùng đi lên lầu, anh đứng ở trên ghế, không cần tốn nhiều sức, giơ tay liền đem mấy quyển khúc phở thật dày đều cầm xuống dưới.

Ngay sau đó anh hạ ghế, đem cầm phở thả lại trên dương cầm cho Chức Chi, đem ghế xách lên thả trở về.

Thiếu niên vóc dáng thon dài, đứng ở trước mặt Chu Úc Chi, cơ hồ so với Chu Úc Chi cao hơn một cái đầu.

Chu Úc Chi gãi gãi đầu, cảm giác trên mặt hơi nóng, rõ ràng anh cũng là cô, gặp được chuyện giải quyết không được gọi anh hỗ trợ cũng là cô.

Tiết Tích rũ mắt hỏi cô: "Muốn uống chút gì không, anh đưa lên cho em."

Thấy anh chủ động giảm bớt không khí, Chu Úc Chi cũng vội vàng nắm chặt cơ hội, chủ động nói: "Không uống, em không khát, anh, anh muốn ngồi một lát hay không, giúp em nghe một chút em gần đây luyện tập dương cầm có tiến bộ hay không."

Tiết Tích mỉm môi, không biết có phải ảo giác của Chu Úc Chi hay không, đáy mắt anh như có ý cười, anh đi ra ngoài xách ghế dựa vào, ở một bên ngồi xuống.

Chu Úc Chi định tâm, đánh một khúc đầu tiết tấu có chút thông thả.

Âm nhạc dài lâu mềm nhẹ hạ xuống toàn bộ phòng, cùng với thanh âm dạ vũ bùm bùm gõ ở trên cửa sổ sắt đất, làm nhân tâm bất tri bất giác đắm chìm vào.

Biệt thự sáng lên, ánh đèn màu vàng nhu hòa ấm áp, tiếng mưa rơi cùng với tiếng tim Tiết Tích đập nhìn chăm chú vào Chu Úc Chi, một chút, lại một chút.

Đánh một đầu khúc cho anh nghe, rốt cuộc Chu Úc Chi cũng thả lỏng rất nhiều.

Lúc cô đánh đến âm cuối, nhẹn không được nghiêng đầu nhìn Tiết Tích.

Tóc đen trên trán thiếu niên hơi ướt, an tĩnh mà rũ mắt nghe, anh ngồi ở trên ghế, chân dài có vẻ có chút không chỗ đặt.

Ánh đèn khoác ở trên người anh, bóng dáng rơi xuống dừng ở trong tầm tay Chu Úc Chi, một chút cũng không xa xôi, mà là phi thường chân thật đáng tin cậy, có cảm giác an toàn.

Mặc danh cho Chu Úc Chi một loại cảm giác anh vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi mình.

Anh tốt như vậy.

Nhưng đòi trước chính cô lại..

Chu Úc Chi vĩnh viễn không biết được đời trước trong lòng thiếu niên suy nghĩ cái gì.

Mỗi một lần cô dùng lời nói khó nghe châm chọc hoặc là đâm anh bị thương, anh cũng là trăm mặc mà nhìn cô.

Anh lại không phải làm từ tượng đất, sao lại không bị cô hăm hại?

Chu Úc Chi phóng nhẹ thanh âm đánh phím đàn, hít hít cái mũi, bỗng nhiên nhin không được hỏi: "Anh, em vừa mới nói chuyện như vậy với anh, có phải anh rất thương tâm hay không?"

Tiết Tích ngược mắt nhìn về phía Chu Úc Chi, Chu Úc Chi không dám nhìn anh, nhanh chóng cúi đầu nhìn chăm chăm phím đàn.

Tiết Tích nghĩ nghĩ, nói: "Anh biết em không phải cố ý."

Chỗ mũi Chu Úc Chi lập tức liền chua xót.

Cô tỉnh lại, nói: "Em về sau sẽ sửa."

Tiết Tích nhìn chớp mũi thiếu nữ đỏ lên, rừ mắt ướt đầm dề, không khỏi đứng lên, đi đến bên người cô, gờ tay ở đỉnh đầu cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Đời trước Chu Úc Chi kháng cự với anh như vậy, nhưng một đời này cô cùng anh tựa hồ có một chút bộ dáng người thân chân chính.

Tiết Tích nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói với cô: "Nếu có thể sửa, không thể tốt hơn. Em có như thế nào anh vĩnh viễn sẽ không đi, nhưng người khác sẽ rời đi, Úc Chi, em hiểu không?"

"Có lẽ em về sau sẽ gặp được người đối với em mà nói rất quan trọng, nhưng nếu em không biết như thế nào đối đãi tốt với họ, người nọ khả năng bởi vậy liền rời xa. Đến lúc đó em sẽ rất khổ sở. Anh không hy vọng em khổ sở."

Bạn bè mà Chu Úc Chi nhận thức, thường thường tan rã trong không vui, bởi vì cả người cô như gai nhọn.

Chu Úc Chi cũng không làm cha mẹ thích.

Cha mẹ, bạn bè, những người này, không có người nào sẽ bao dung cô, kỳ thật cũng không có nghĩa vụ bao dung cô. Sau này cô mới hiểu được đạo lý này.

Chính là thiếu niên phía sau sẽ không, anh là người duy nhất, đời trước chưa bao giờ rời khỏi cô.

Cho dù cô thật sự ác liệt đến cực điểm.

Kỳ thật không có người dạy cô những thứ này, bao gồm đối đãi tốt với người khác như thế nào, không có người dạy cô muốn người khác thích cùng ôn nhu, liền đồng dạng lấy phương thức ôn nhu đi đối đãi người khác, mà không phải khàn cả giọng mà nháo.

Một mặt tùy hứng đòi lấy, không có người sẽ vô điều kiện chịu đựng bạn.

Những thứ cha mẹ không dạy cô, thiếu niên phía sau một chút dạy cô tất cả.

Nước mắt Chu Úc Chi bỗng nhiên liền chảy ra, vành mắt cô hồng hồng tiếp tục đàn dương cầm, gật gật đầu, không hé răng.

Nhưng qua một lát, cô lại dường như có chút chịu không nổi, xoay thân mình qua, đột nhiên ôm lấy eo Tiết Tích.

Tiết Tích đột nhiên không kịp phòng ngừa, eo đã bị hai cánh tay Chu Úc Chi ôm chặt lấy, áp áp trên cánh tay thiếu nữ truyền đến, má cô chôn ở bụng anh, ỷ lại mà cọ cọ.

Tiết Tích tức khắc cả người cứng đờ, không thể động đậy, một lát sau, tay hơi hơi nâng nâng, vòng lấy Chu Úc Chi.

Anh không đi là được, anh không rời khỏi em là được.

Chu Úc Chi gất gao ôm anh, tâm nói

~~~~~

Thanh niên cơ hội nhất năm là đây rồi!!! $\Sigma > \text{---} (\text{''} \circ \omega \circ \text{''}) \Rightarrow \rightarrow$

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vãn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thích

Edit by Thanh Thanh

~~~~~

Chuyện Tùng Du bị bỏ quên.

Khả năng ngày đó Chu Úc Chi dùng miệng lưỡi vô cùng nghiêm túc mà nói với cậu ta, cô đã có người mình thích, làm cậu ta cảm thấy tiếp tục theo đuổi cũng không có hy vọng gì.

Hơn nữa Chu đại tiểu thư không thiếu tiền, Tùng Du cho dù là bao bánh xe quay cao chọc trời Phong Hòa Luân chế tạo lãng mạn cho cô xem, đối với cô mà nói cũng không phải đồ vật mới lạ gì.

Nói cách khác, nếu cô căn bản không thích Tùng Du, Tùng Du hoàn toàn không có cách.

Vì chuyện này, Tùng Du thất bại một thời gian, cậu ta ở trong trường học bắt đầu thức thoi mà vòng qua Chu Úc Chi mà đi, biến thành tình hình cùng đời trước không sai biệt lắm. Cậu ta ước chừng là nói qua với đám hồ bằng cầu hữu bên người của cậu ta, những bạn bè đầy của cậu ta cũng không có xuất hiện lại ở trước mắt Chu Úc Chi.

Trừ cái này ra, Tùng Du còn cảm thấy Chu Úc Chi thay đổi rất nhiều, cậu ta vẫn luôn cho rằng sau khi Chu Úc Chi biết mình ở trên diễn đàn đánh đố, mặc dù không thương tâm như vậy, nhưng ít ra có phần nộ khi lòng tự trọng bị giẫm đạp, nói không chừng sẽ vọt tới trước mặt cậu ta cho cậu ta một bạt tai.

Nhưng không nghĩ tới Chu Úc Chi không như vậy.

Ngày đó khi ăn cơm, cậu ta chứng kiến đến Chu Úc Chi tựa hồ so với thiếu nữ cậu ta đuổi theo hơn một tháng kia thành thực thông dong hơn nhiều, mỹ lệ không gì sánh được, trong ánh mắt cũng nhiều thứ mà cậu ta xem không hiểu.

Tùng Du vẫn là mao đầu tiểu tử mười sáu mười bảy tuổi, tạm thời không biết nên hình dung biến hóa trên người Chu Úc Chi như thế nào.

Cậu ta chỉ là hồi hận không ngừng, nếu ngay từ đầu không có lấy Chu Úc Chi đánh đố thì tốt rồi, nếu ngay từ đầu là chính thức mà theo đuổi cô thì tốt rồi, nói không chừng sẽ có một kết cục khác.

Lúc cậu ta mới vừa đánh đố muốn theo đuổi Chu Úc Chi, đối với Chu Úc Chi căn bản không biết gì, chỉ biết cô ngày thường luôn là một bộ mặt như băng sương, bộ dáng cao không thể với, các nam sinh sôi nổi trên ghế cô là thiên nga trắng, hàng xa xỉ, cậu ta cùng nhau kính nể, liền phóng đại lời nói muốn cho thiên nga trắng khom lưng.

Chính là sau lại dần dần tiếp cận Chu Úc Chi, thậm chí sau vài lần đến nhà cô mới phát hiện, biệt thự Chu gia to và xa hoa xinh đẹp như vậy, cư nhiên chỉ có Chu Úc Chi, quần gia cùng với di Hà ở, trống rỗng, làm cậu ta nhớ tới lâu đài lạnh băng có hoa không quả.

Không biết vì cái gì, những việc này Tùng Du theo bản năng không nói với những hồ bằng cầu hữu đó của mình. Cậu ta trên ghế cũng là nói "Trong nhà em gái Chu xinh đẹp thật sự", có người hỏi cậu ta đuổi theo Chu Úc Chi lâu như vậy, có gặp qua cha mẹ cô hay không, Tùng Du cũng nói sang chuyện khác "Em gái Chu còn không có nhà ra đâu, bất quá bằng mị lực của tiểu gia tôi, tám chín không rồi mười."

Có lẽ cậu ta lúc ấy trong tiềm thức liền biết, nói ra những lời này, ngược lại thương tổn nhất là lòng tự trọng của Chu Úc Chi.

Chỉ là việc đã đến nước này, đã không có một kết cục khác.

Tùng Du nhiệt liệt theo đuổi giống như mùa thu ngắn ngủi thực mau trở trời.

***

Hôm nay sau khi tan học, Chu Úc Chi lôi kéo Tiết Tích lại đi cửa hàng bánh kem kia, cô cùng Tiết Tích trên người đều mặc phục, ở trong trường học thoát nhìn chính là đồng phục xanh trắng thực bình thường, nhưng một khi hai người đơn độc đi ra ngoài, thoát nhìn liền rất giống quần áo tình lữ.

Chu Úc Chi lén lút mà có chút cao hứng, học anh đem khóa kéo kéo lên cao nhất.

Cửa hàng bánh kem, lần này Chu Úc Chi thuần thực hơn nhiều, hoàn toàn không có để anh giúp cô.

Gần như là chỉ một mình làm từ đầu tới cuối từ đánh trứng đến quét sữa.

Cô luống cuống tay chân, trên mặt dính vào một ít bột phấn, tay áo xấn cao, trên mười ngón tinh tế tất cả đều là bột mì, nhưng là làm lại phi thường hăng say. Khả năng lực đạo không nắm chắc, bột mì lập tức bay lên trên, chui vào chóp mũi cô, Chu Úc Chi tức khắc bị sặc đến, vội vàng xoay người sang chỗ khác chạy đến trong một góc, khụ đến nước mắt đều ra tới: "Khụ khụ khụ..... Khụ khụ."

Tiết Tích nhanh chóng rửa tay sạch sẽ, đi qua vổ vổ lưng cô, sau đó rút khăn giấy đưa cho cô, bắt đầu nói: "Em không am hiểu làm những thứ đó, anh giúp em, lúc em tặng chỉ nói là em làm là được."

Anh đã biết Chu Úc Chi không phải đưa cho Tùng Du, nhưng là biết Chu Úc Chi gần đây mở rộng cửa lòng giao lưu bạn bè mới, đã cùng mấy nữ sinh lớp học hoà mình, anh cho rằng Chu Úc Chi làm bánh kem nhỏ là muốn mang đi trường học chia cho những nữ sinh đó.

Chu Úc Chi dùng khăn giấy lau nước mắt khụ ra tới, nói với Tiết Tích: "Đừng nhìn em! Khụ khụ..... Khụ..... Anh quay người đi."

Tiết Tích cười khẽ một chút, quay người đi, trở tay tiếp tục nhẹ nhàng vổ lưng cô.

Chu Úc Chi lúc này mới phát hiện không có hình tượng mà nỗ lực dùng mũi phun ra bột mì mà mình vừa hít vào với vách tường.

Quá mất mặt, cô mặt đỏ tai hồng mà nghĩ. Chờ đến hô hấp trở lại thông thuận, Chu Úc Chi lúc này mới xoay người lại, khước mặt cô treo nước mắt sặc ra tới, trên mặt tất cả đều là bột mì ướt đầm dề mà ngón tay dính lên, cô nói với Tiết Tích: "Anh, anh làm của anh đi, đừng động vào của em, anh nên làm gì thì làm cái đó, không cần giúp em."

Cô tiếp tục đi tới bàn làm, Tiết Tích đi đến bên người cô, nhìn sắc trời, nói: "Nhưng là tự em làm mà nói chỉ sợ làm xong trời đã tối rồi."

"Tôi liền tối đi, hôm nay lại không có chuyện gì." Chu Úc Chi dùng bả vai đẩy Tiết Tích ra, lại nói một lần với anh: "Em tự mình tối, anh đừng giúp em."

Tiết Tích không khỏi nhìn cô một cái, tựa hồ là có chút kỳ quái cô vì cái gì thế nào cũng phải chấp nhất với chuyện tự tay làm ra một cái bánh kem hoàn chỉnh. Nhưng thấy cô chuyên chú với chuyện này như vậy, anh cũng liền dịch một bước sang bên cạnh, đem bột mì để dành sặc đến cô đi chuyển vị trí.

Tiết Tích nói không sai, chờ Chu Úc Chi hoàn chỉnh mà làm xong một cái bánh kem, chân trời đã đen.

Đã hơn 8 giờ tối.

Hơn nữa làm Chu Úc Chi hồ thẹn chính là cái bánh kem này làm còn chẳng ra gì, lúc từ lò nướng lấy ra cũng đã là xiêu xiêu vẹo vẹo, phẳng phất như tháp nghiêng Pisa bị người đập một chân, chờ đến khi cô run run rẩy rẩy mà bóp bơ lên, mấy đóa hoa nhìn không ra hình dạng trên tháp nghiêng lại buồn bã ỉu xiu mà mềm oặt, lớn lớn bé bé căn bản phân bố đều đều, thoạt nhìn giống như là cái bánh nướng lớn.

Chu Úc Chi đều không nhìn thẳng, nhìn chằm chằm bánh kem mình làm được, có loại xúc động làm lại xuất hiện.

Cô nhìn không được nhìn sang anh, anh so với cô làm muộn hơn nhưng là cơ hồ cũng sắp hoàn thành.

Anh rũ mắt đen nhánh.

Xương ngón tay thon dài nắm chặt tam giác ngược bóp sữa, dọc theo bên cạnh bánh kem, một đóa lại một đóa hoa đẹp xuất hiện. Nhất là một vòng bên ngoài là sắc cam vàng hoàng hôn, tới bên trong, điểm xuyết một ít chocolate tạo hình tốt, thoạt nhìn cùng bánh kem cửa hàng để trên kệ trưng bày không có gì khác nhau.

Sau khi làm xong, Tiết Tích vịn vòi nước ra, rửa rửa tay, sau đó nghiêng đầu đi nhìn Chu Úc Chi.

Tầm mắt rơi xuống bánh kem trước mặt cô.

Tiết Tích:.....

Chu Úc Chi:.....

Chu Úc Chi sắc mặt nhất thời liền đỏ lên, đôi tay che trên bánh kem của mình, hung ba ba nói: "Không cho xem!"

Tiết Tích quay đầu đi, nhưng một ít ý cười trong mắt vẫn là che lấp không được, anh thấp thấp nói: "Không xem."

Chu Úc Chi một mặt hận không thể tìm cái hầm ngầm chui vào, nhưng một mặt lại nhìn không được lặng lẽ đánh giá bánh kem anh làm, tính tốt nhất một lần, anh cũng mới lần thứ hai, nhưng lại có thể làm ra bánh kem như trên giá kia? Cô hỏi: "Anh trước kia đã làm bánh kem sao?"

Tiết Tích sau khi đi vào Chu gia, vô luận là quản gia vẫn là Chu Úc Chi, đều cực nhỏ hỏi đến chuyện xưa của anh. Đây vẫn là Chu Úc Chi lần đầu tiên hỏi.

Tiết Tích đi đến bên vòi nước, mở vòi nước ra đem bơ dính trên tay súc rửa một chút, lại bóp một chút nước rửa tay, tiếp tục rửa tay.

Lực chú ý của Chu Úc Chi liền cảm lòng không đậu rơi xuống ngón tay thon dài của anh.

Tựa hồ là trầm mặc hồi lâu, Tiết Tích mới nhìn Chu Úc Chi liếc mắt một cái, thần sắc thản nhiên nói: "Ừ, nghỉ đông năm trước ở cửa hàng bánh kem làm công, nghỉ đông thời tiết lạnh, loại bánh kem này có thể để ba bốn ngày, tương đối bán chạy, cho nên lúc làm công, đơn hàng một ngày rất nhiều."

Cho nên anh mới có thể thuần thục như vậy, trong khoảng thời gian ngắn bóp đóa hoa bánh kem hoàn mỹ.

Chu Úc Chi ngẩng đầu nhìn anh, thiếu niên cao lớn thần sắc bình tĩnh, nhưng trong lòng Chu Úc Chi lại không ngọn nguồn mà đau xót. Đồi trước cô căn bản không hỏi, là bởi vì không để bụng, một đời này vừa mới cùng anh gặp lại, cho tới bây giờ mới hỏi, là bởi vì cô không quá dám đề cập, sợ xúc phạm tới lòng tự trọng của thiếu niên.

Hiện tại nghĩ đến, tuy rằng ngữ khí anh nhẹ nhàng băng quơ, nhưng ba năm này, sau khi cửa nát nhà tan, anh nhất định ăn không ít khổ, chỉ là anh chưa bao giờ nói, thoát nhìn giống như là những cái đó bé nhỏ căn bản không đáng kể, một bàn tay anh là có thể thay đổi, vì thế người biết trong nhà anh có biến cố, biết anh gian nan, lại cũng sẽ không sinh ra thương hại hoặc là đồng tình với anh.

Anh khả năng cũng căn bản không muốn từ trên mặt người khác nhìn đến những cái đó.

Đồi trước khả năng cô chính là một cọng rom đề nặng nhất ở trên vận mệnh của anh.

May mắn hiện tại cô đã trở lại.

Chu Úc Chi kiểm chế xoang mũi hơi khó chịu, không tiếp tục cái đề tài này, mà là hỏi Tiết Tích: "Anh cảm thấy cái bánh kem này của em có thể nhìn không, người nhận được lễ vật có thể không cao hứng hay không?"

Tiết Tích nhìn về phía cái kia bánh kem trước mặt cô kia, đích xác ngã trái ngã phải, không quá đẹp, thậm chí sau khi lấy ra từ lò nướng, đã hồng một khối nhỏ, nhưng là trên ngón tay cô còn dính bột mì, mười ngón tinh tế còn bị nước máy đông lạnh đến đỏ bưng.

Anh đi qua đem vôi nước chuyển sang bên phải, sau khi chờ nước nóng, mới nắm tay Chu Úc Chi đến dưới vôi nước súc rửa một phen, anh lấy nước rửa tay để ở trên mu bàn tay cô, ý bảo cô đem tay rửa rửa.

"Sẽ không." Tiết Tích nhìn Chu Úc Chi, mở miệng nói: "Bạn bè nhận được bánh kem của em khẳng định sẽ rất vui vẻ."

Anh đồ kị còn không kịp, người nọ làm sao lại dám ghét bỏ bánh kem cô làm?

Chu Úc Chi nghe anh nói như vậy, tức khắc có chút ngưng ngừng, hơi hơi cong cong môi, nghiêm túc rửa tay. Hôm nay là sinh nhật của anh, cô lôi kéo anh tới làm bánh kem, chẳng lẽ anh còn không rõ là làm cho anh sao?

"Bạn học nhận được bánh kem", anh cư nhiên gọi anh như vậy, thật là vi diệu mà làm người mặt đỏ.

Anh còn làm bộ không biết, muốn giúp cô làm bánh kem.

May mắn cô kiên trì, toàn bộ bánh kem từ đầu tới cuối đều là tự tay cô làm.

Chu Úc Chi vui rạo rức mà nghĩ như vậy, rửa tay xong, để chị gái nhỏ cửa hàng bánh kem giúp mình đem bánh kem đóng gói lại.

Cái bánh kia Tiết Tích làm được thật xinh đẹp, cô cũng đóng gói lại, cùng nhau mang về nhà.

***

Hai người xách theo bánh kem mới ra lò trở lại trên xe, Chu Úc Chi ngồi trên xe liền bắt đầu không nói lời nào, thần bí hề hề mà gửi tin nhắn, cô hỏi di Hà có chuẩn bị tốt chuyện mình dặn bà chuẩn bị hay không, di Hà đánh chữ chậm, qua một lát mới gửi tới một cái tin nhắn: Đã xong, tiểu thư.

Chu Úc Chi có chút kích động, nỗ lực không cho mình biểu hiện ra ngoài, làm bộ bình tĩnh mà nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Nhưng qua một lát, cô lại nhịn không được dùng dư quang nhìn anh.

Cô cảm thấy mình gửi tin nhắn rõ ràng như vậy, anh hẳn là đoán được cô đang giúp anh chuẩn bị sinh nhật cho anh kính hi, lúc này anh hẳn là đang nỗ lực làm biểu tình bình tĩnh, làm bộ không biết mới đúng.

Nhưng trăm triệu không nghĩ tới, thiếu niên bên người ôm cặp sách, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại, hình như là bởi vì có chút mệt mỏi mà ngủ rồi.

Chu Úc Chi.....

?

Sao lại thế này? Anh không kích động sao? Sao anh còn ngủ được?!

Nhưng Chu Úc Chi cũng không nhẫn tâm quấy rầy anh, mà là cười tủm tỉm mà nhìn anh một lát, ánh đèn neon lóng lánh ngoài cửa sổ xe cực nhanh mà lướt qua trên mặt anh tuấn của anh, ở trên mũi đỉnh bật cùng môi mỏng màu nhạt rơi xuống từng đạo sắc thái, ngẫu nhiên còn sẽ bay qua vài đạo bóng ma, làm khuôn mặt tuấn tú của anh tranh tối tranh sáng.

Chu Úc Chi nhịn không được nâng tay lên, chán đến chết mà nhìn bóng tay mình rơi xuống ở trên mặt anh.

Nhưng rất nhanh, xe liền cách biệt thự không xa ngừng lại.

Tiết Tích mở mắt, nhìn Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi vội vàng có tật giật mình mà thu hồi tay.

Hai người cùng xuống xe, Tiết Tích xách theo cặp sách cùng bánh kem của hai người, đi ở phía sau Chu Úc Chi, sau khi vào hàng rào màu trắng, hai người đi ở trên đường nhỏ đá cuội.

Tiết Tích vốn là hơi rữ đầu, nhưng bỗng nhiên cảm giác ánh đèn trên mặt đất tựa hồ cùng bình thường có chút không giống, đèn đường màu vàng ấm trong viện vẫn sáng lên, nhưng là trên đá cuội lại nhiều từng đạo hình tròn, hình tròn ngũ quang thập sắc giống như vệt sáng.

Anh theo bản năng ngẩng đầu lên, bước chân liền nhất thời dừng lại.

Cửa biệt thự treo rất nhiều khí cầu, từ cửa sổ sát đất nhìn lại, trong biệt thự tựa hồ cũng có rất nhiều khí cầu, thoạt nhìn giống như là ——

Một loại chúc mừng sinh nhật nhỏ.

Tiết Tích có chút ngạc nhiên, ngay sau đó lại cúi đầu nhìn bánh kem trong tay mình, tựa hồ là ý thức được cái gì, hô hấp anh hơi hơi ngừng lại, ngược mắt nhìn Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi đi ở trước người anh còn chưa bước lên bậc thang, tựa hồ là nghe được bước chân anh dừng lại, vì thế cô bước lên một bậc thang, đứng ở bậc thang xoay người lại nhìn anh.

Con người cô mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thích

Edit by Thanh Thanh

Theo thời gian chuyển dời, ký ức sẽ dần dần mờ đi một số chuyện. Nhưng có một số việc, có chút cảnh tượng, lại ngoan cố giống như một khối màu, rực rỡ lấp lánh, lâu dài như mới. Đối với Tiết Tích mà nói, một màn này trước mắt đúng là như thế.

Tựa như một màn trong phim. Đá cuội trên mặt đất, khí cầu, ánh đèn chậm rãi di động, hàn khí vào đông từ trong cổ chui vào, thế nhưng lại không thấy lạnh, ngược lại thực ấm, rõ ràng mọi nơi an tĩnh, nhưng phảng phất nghe được náo nhiệt.

Anh đã ba năm không thể ăn sinh nhật.

Chu Úc Chi thấy thiếu niên sững sờ ở nơi đó, thúc giục anh: "Mau vào đi!"

Tiết Tích liếm liếm môi khô ráo, chân dài ba bước cũng làm hai bước đi đến chỗ cô.

Hai người vừa vào cửa, đã nghe tới hương khí từ trong phòng bếp truyền đến, dì Hà đang nướng xương sườn, quần gia còn ngồi xổm ở góc tường dấm khí cầu, bên người ông ném một đồng khí cầu, xây dựng bầu không khí sinh nhật đến phi thường tốt.

Tiết Tích theo bản năng nhìn bánh kem trong tay, lúc này anh mới ý thức được —— Chu Úc Chi hai lần tự tay làm bánh kem, là làm cho anh.....?

Anh thụ sủng nhược kinh, cơ hồ cảm giác mình hăm sâu trong mộng, nhưng trước mắt hết thảy lại đều chân thật như vậy.

Trong lòng chảy qua một loại cảm thụ nói không nên lời.

Tiết Tích nhin không được nhẹ nhàng bình bình hô hấp, khóe miệng không chịu không chế mà dương lên.

Anh vốn dĩ chuẩn bị đem bánh kem đặt ở trên bàn trà, nhưng tức khắc bỗng nhiên cảm thấy bánh kem này phóng trên bàn trà, tiện nghi cho bàn trà, anh tiếp tục xách theo bánh kem, nhìn lại Chu Úc Chi.

Loại chuyện sau lưng bố trí sinh nhật cho người ta kinh hi này, Chu Úc Chi vẫn là lần đầu tiên làm, thập phần không thuần thực, bị anh nhìn, cô đột nhiên có chút ngượng ngùng, cô làm bộ trấn định mà nhìn trần nhà, sau đó quay đầu chạy như bay đến ngồi xổm bên cạnh quần gia, không tìm được lời nào để nói liền nói: "Khụ, chú Hà cháu giúp chú buộc khí cầu!"

Quản gia nhanh chóng nói: "Đừng đừng đừng, loại chuyện này chú làm là được, hôm nay không phải là sinh nhật Tiết Tích sao? Trẻ con các cháu nhanh đi chơi đi!"

Nghe thấy thanh âm, di Hà từ trong phòng bếp nhô đầu ra, lắc lắc nước trên tay, nói với hai người: "Cũng không biết các cháu khi nào trở về, cho nên di Hà làm com chiều muộn, đói bụng đi? Ăn chút trái cây lót bụng trước. Trước đừng ăn bánh kem, quá dễ ngấy, com nước xong lại làm điểm tâm ngọt ăn."

Chu Úc Chi gật đầu nói: "Vâng vâng."

Tiết Tích đi đến bên bàn trà, rút khăn giấy xoa xoa lau lau bàn trà, sau đó đem bánh kem đặt ở bên trên, cái anh làm đề ở phía dưới, cái Chu Úc Chi làm kia được anh trình trọng như chuyện lạ mà đặt ở bên trên.

Chu Úc Chi một bên thổi khí cầu, một bên nhìn anh, thấy thế thì thẹn thùng.

Cô làm cái bánh kem xấu hoắc kia, cũng may là anh không chê.

Tiết Tích từ phòng bếp cầm một cái dao gọt hoa quả, đem mâm lót ở dưới, thả một quả cam, vén tay áo lên, lộ ra đường cong đẹp cánh tay, đem quả cam cắt thành tám khối, anh bung mâm, đi đến bên người Chu Úc Chi, nói với cô: "Ăn trước quả cam lót bụng."

Chu Úc Chi nhìn đôi tay xinh đẹp kia của anh, lại giương mắt nhìn anh. Tuy rằng anh cái gì cũng chưa nói, nhưng là tươi sáng ấm áp từ khoe mắt đuôi lông mày anh hiện ra, anh nhìn cô, ánh mắt thực ôn nhu, khoe miệng cũng không tự chủ được mà hơi hơi cong lên..... Chu Úc Chi biết, anh thật cao hứng.

Không biết như thế nào, nhìn thấy anh cao hứng, Chu Úc Chi cũng cảm lòng không đậu mở miệng, cười rộ lên.

Tươi cười sạch sẽ đến có chút ngốc: "Anh, anh cắt quả cam này như thế nào vậy?! Cả tám miếng đều như nhau?!"

Quản gia có chút kinh ngạc với Chu Úc Chi cử động, nhìn mâm cam của Tiết Tích, thật là cắt đến không tòi, nhưng tiểu thư sao bỗng nhiên không keo kiệt thôi phồng như vậy?! Cao lãnh cùng gai nhọn trước kia đâu?!

"Rất đơn giản." Tiết Tích bình tĩnh, nhưng phảng phất là bị ý cười của cô cảm nhiễm, bên tai Tiết Tích bỗng nhiên ửng đỏ, anh đi đến bên bàn trà, đem quả cam cắt xong rồi để chỗ đó: "Phóng nơi này."

"Ừm." Chu Úc Chi cầm một quả cam, đi đến bên cạnh thùng rác bóc vỏ, cảm thấy mỹ mãn mà nhét vào trong miệng.

Tiết Tích ở trên sofa ngồi xuống, rút một tờ khăn giấy, lau khoe miệng dưới cho cô.

Quản gia cùng di Hà nhìn hai người tương tác qua lại với nhau, đều hơi hơi có chút kinh ngạc, kỳ thật trước khi thiếu niên này chưa vào Chu gia, hai người rất lo lắng Chu Úc Chi sẽ có cảm xúc mâu thuẫn gì đó, có thể bởi vậy mà bài xích thiếu niên này hay không, nghĩ biện pháp chinh anh —— trước kia chị họ tới Chu gia lại không phải chưa bị Chu Úc Chi chinh qua.

Nhưng trăm triệu không nghĩ tới sự tình căn bản không có đoán trước phát triển đến một phương hướng khác. Trừ bỏ khi Tiết Tích vừa tới, giữa hai người có chút biệt nữ, hiện tại hai người làm bạn, cùng nhau đi học, quan hệ thập phần hòa hợp.

Thiếu niên đối xử với tiểu thư rất sùng, tiểu thư tựa hồ cũng rất thích thiếu niên này.

Quản gia cùng di Hà đối với việc này thấy vậy vui mừng.

Di Hà làm một bàn đồ ăn, có xương sườn cùng tôm, bởi vì Chu Úc Chi trước tiên dặn dò qua, đêm nay một bàn lớn đồ ăn cơ hồ tất cả đều là Tiết Tích thích ăn, hơn nữa di Hà làm được phá lệ dụng tâm, sắc hương vị đều đầy đủ, có thể nói trực tiếp chụp một tấm không thêm bất luận filter gì là có thể tải lên trang web mỹ thực.

Tiết Tích ngồi xuống, nhìn đầy bàn đồ ăn căn cứ theo khẩu vị của mình, nhịn không được nhìn Chu Úc Chi liếc mắt một cái.

Chu Úc Chi không phát hiện, cười khan khách mà cắn chiếc đũa, nói với di Hà cùng quản gia, "Cùng nhau ăn đi."

Di Hà cùng quản gia cũng không cự tuyệt, ngồi xuống cùng ăn, sau khi ăn uống no đủ, quản gia cùng di Hà đều nâng ly lên nói với Tiết Tích "Sinh nhật vui vẻ, hy vọng về sau cháu cùng tiểu thư đều có thể khỏe mạnh", trong lòng Tiết Tích Tiết Tích khẽ nhúc nhích, khoe miệng mang theo chút tươi cười chân thành, nói với hai người "Cảm ơn di Hà chú Hà".

Ly của quản gia chính là rượu, ly những người khác chính là Sprite, sau khi cảm thấy có chút say, quản gia liền nhịn không được thổi phồng con trai học lớp 6 nhà mình thi toán học đứng thứ nhất, thông minh như vậy về sau khẳng định có thể học đại học tốt nhất, sau khi học xong đại học kiếm tiền cho ông tiêu, ông sẽ không bao giờ làm quản gia nữa.

Di Hà về mặt xấu hổ, ý định làm ông thanh tỉnh.

Chu Úc Chi nhịn không được cười cười, cô quay đầu nhìn về phía Tiết Tích, sườn mặt thiếu niên anh tuấn, cũng cười cười, nhìn về phía cô, nghĩ nghĩ,

đuôi dài tay đem đồ ăn Chu Úc Chi thích chuyển qua trước mặt cô.

Chu Úc Chi nhìn không được lắm lắm: "Em no rồi, sắp ăn không vào....."

Sau khi ăn uống no đủ, quán gia hơi chút thanh tỉnh, hỏi Chu Úc Chi: "Tiểu thư, bánh kem hai người mua về đâu, có thể chú một chút để chú mang về không?"

Chu Úc Chi nâng nâng cằm: "Ồ bên kia."

Quán gia đi qua đi lấy.

Nhưng Chu Úc Chi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng —— bánh kem cô làm xấu như vậy! Sao lại có thể để quán gia cùng đi Hà thấy?!

Tro mắt mà nhìn quán gia muốn mở cái bánh kem bên trên kia ra, Chu Úc Chi kinh hoàng thất thố mà đứng lên muốn ngăn lại, nhưng trước đó Tiết Tích bên người đã sai bước mà đi qua, đem tay quán gia sắp đụng tới bánh kem kia ấn xuống, cười nói với quán gia: "Chú Hà, chú mang cái bên dưới về đi, cái bên trên này để lại cho cháu cùng Úc Chi."

Quán gia ngược lại cũng không để ý, lấy cái phía dưới đi, cùng chia với dì Hà.

Chu Úc Chi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, rút tờ khăn giấy xoa xoa miệng.

Tiết Tích đem bánh kem của cô ôm vào trong ngực, quay đầu lại nhìn qua cô, không biết có phải khước miệng mang theo ý cười hay không, dưới ánh đèn, biểu tình của anh thoát nhìn ôn nhu đến kỳ cục. Thiếu niên cao cao đại đại, lưng rộng eo thon, tay áo xắn lên, tuổi trẻ sạch sẽ.

Chu Úc Chi nhìn anh như vậy, trong lòng bỗng nhiên liền có chút xao động, trọng sinh trở về lâu như vậy, anh đối với cô ôn nhu là ôn nhu, trước sau như một mà tốt, nhưng lại chưa thích cô —— anh rốt cuộc muốn tới khi nào mới có thể thích cô đây?!

Nội tâm Chu Úc Chi kêu rên.

Nhưng anh còn không có cảm giác với cô, cho nên rất nhiều chuyện không thể làm, không thể hôn, cũng không thể ôm, trêu chọc anh cũng tựa như trêu chọc hòa thượng.

Là cô trêu chọc còn thiếu chút lửa sao?

Chu Úc Chi nghĩ thầm.

Có phải còn phải thêm một phen hăng hái hay không?

Quán gia buổi tối còn phải về nhà, dì Hà rửa sạch chén, cũng chào Chu Úc Chi phải đi. Chu Úc Chi trả lời, nhìn chăm chăm nửa bình rượu vang đỏ còn dư lại, bỗng nhiên đột nhiên nhanh trí.

Cô đem rượu vang đỏ xôn xao đổ vào ly của mình, trước khi Tiết Tích phản ứng lại, đã một ngụm uống cạn.

Tiết Tích đem cái ly của cô đoạt lại, cái ly của cô đã trống không, Tiết Tích nhíu mày nói: "Sao bỗng nhiên uống cái này? Bên cạnh có Sprite."

Chu Úc Chi lau lau khước miệng, nói: "Quá khát."

Lại nói tiếp Chu Úc Chi có chút tự hào, tư lượng của cô giống Chu Độ, có thể nói ngàn ly không say, bất kể là bia vẫn là rượu vang đỏ, đều rất khó say, rượu trắng nồng độ cao như vậy, uống nửa bình trừ bỏ đầu choáng váng cũng không có cảm giác quá lớn.

Chu Độ dựa vào tư lượng như vậy ở trong sinh ý lẫn lộn một phen, mà Chu Úc Chi cũng chưa bao giờ sẽ bởi vì uống một chút rượu liền nháo ra chuyện xấu hổ gì.

Bởi vậy, lúc này cô uống xong một ly rượu vang đỏ, tựa như uống đồ uống, trừ bỏ giải khát, nửa điểm cảm giác cũng không có.

—— nhưng vấn đề ở chỗ, anh mười sáu tuổi không biết nha.

Anh lần đầu tiên thấy cô uống rượu, lại không biết tư lượng của cô như thế nào, nếu cô nương theo chơi rượu làm điên mà làm ra chuyện gì đó, ngày hôm sau đối mặt vô tội trừng lớn, nai con làm nũng nói mình quên hết, anh có thể nói cái gì đây.

Chu Úc Chi một tay chống cằm, mặt mày mang ý cười nhìn chăm chăm Tiết Tích, nhưng trong lòng nhanh chóng nổi lên tính toán chủ ý nhỏ.

Đồ trên bàn cơm đã được dì Hà thu thập tốt, Tiết Tích nói với Chu Úc Chi: "Đi lên tắm rửa một cái, sau đó xuống dưới cắt bánh kem không?"

Chu Úc Chi gật gật đầu, đứng lên, đi phía trước, lại là lão đảo lác lư, đi đến chỗ thang lầu, thiếu chút nữa lão đảo một cái, Tiết Tích trong lòng căng thẳng, bước nhanh đến đỡ lấy cô.

"Cẩn thận một chút, là chân đau sao ——"

Lời còn chưa hỏi ra tới, Chu Úc Chi được anh đỡ bỗng nhiên xoay người, ngược mắt nhìn anh, trong mắt liễm điếm thủy quang, đôi tay cũng bỗng nhiên đập trên cổ anh, tiếng nói mềm nhẹ mềm như bông làm nũng, có một chút không khỏi trêu chọc người trong lòng: "Anh, anh công em lên lầu."

Tiết Tích rũ mắt nhìn cô, ngẩn người.

"Em say?" Tiết Tích hỏi.

Chu Úc Chi am hiểu sâu đạo lý người say đều nhất định sẽ nói mình không có say, vì diễn đến càng chân thật một chút, cô lung tung hất tay xuống: "Em không có say!"

Anh tựa hồ có chút không biết làm sao, dừng một chút, đỡ cô đứng vững, đi đến trước mặt cô, nói giọng khàn khàn: "Ừ, anh công em lên lầu."

Chu Úc Chi ghé vào trên lưng anh, nhìn vành tai thiếu niên đỏ lên, nhẹ nhàng thò lại gần mỗ một chút.

Anh đang muốn công cô lên lầu, bỗng nhiên cả người cứng đờ, cả người ngây ra như phỗng, nâng chân lên cứ như vậy tạm dừng ở nơi đó.

Tìm Chu Úc Chi đập cũng rất nhanh, tính che dấu mà mềm oặt ở trên lưng anh, lại la lớn: "Em không có say! Không có say!"

Là không có say.

Tâm Tiết Tích như nổi trống, trên đầu tựa như đánh xuống ba đạo lôi, anh không thể tưởng tượng mà nghĩ, một ly rượu vang đỏ như vậy, cô sao có thể say? Anh biết từ lượng của cô luôn luôn rất tốt.

Nhưng là nếu không say, như, như thế nào sẽ làm ra loại chuyện này với anh?!

Cô hôn tai anh?

Cô vừa rồi hôn tai anh?!

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vần Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thích

Edit by Thanh Thanh

~~~~~

Kỳ thật đây không phải là lần đầu tiên Tiết Tích công Chu Úc Chi.

Đời trước cô học đại học tham gia huấn luyện quân sự, đứng ở dưới mặt trời chói chang, làn da trắng nõn đều bị bỏng rát, thân thể cô mảnh mai, không trụ được cực nóng mà té xỉu. Lúc ấy cô cùng trong nhà nháo đến túi bụi, tư liệu khai giảng vốn dĩ là quản gia đưa lại đây cho cô, nhưng Tiết Tích chủ động từ chỗ quản gia cầm tư liệu, lấy có đưa qua cho cô. Anh đi đến dưới bóng cây, vừa vận thấy được.

Bạn học của Chu Úc Chi cũng không thấy rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì, chỉ là nhìn thấy một nam sinh cao lớn anh tuấn không mặc trang phục quân huấn bước nhanh lại đây, đem Chu Úc Chi đưa đi phòng y tế.

Mà chờ đến khi Chu Úc Chi được bác sĩ uống nước đường, hôn hôn trầm trầm mà nằm một lát tỉnh lại, nam sinh kia đã đem một phần tư liệu chuyển giao cho chủ nhiệm lớp cô, đi rồi.

Khi đó cảm giác cùng lúc này hoàn toàn bất đồng.

Khi đó, mùa hè nóng bức cùng tiếng ve tê thanh kiệt lực chui vào trong đầu, cái gì cũng không rảnh lo, công cô, hai chân chạy nhanh, đồ mồ hôi đầm đìa, chỉ lo ngăn lại hai học sinh ở trên đường, hỏi phòng y tế ở đâu.

Sau khi đem cô buông xuống, cũng không dừng lại lâu, nhìn sắc mặt cô chuyển biến tốt đẹp, đành phải đi rồi.

Mà lúc này.

Cả người cô đều là hương khí bánh kem bơ thơm ngọt, hương vị rượu vang đỏ giống như gió nhẹ thấm vào ruột gan, một sợi một sợi, nhẹ nhàng thổi ra ở trên tai anh.

Xương sụn vành tai Tiết Tích giống như bị điện giật.

Tay ôm lấy đùi cô đều nắm thật chặt.

Yết hầu anh phát ách, kiệt lực lấy lại bình tĩnh, đem người nhấc lên, kiên định lại mới tiếp tục đi lên trên lầu.

Người trên lưng lại vẫn không quá thành thật, mỗ xong vành tai anh, hai tay còn muốn khoanh lại cổ anh, mềm như bông mà bật hơi về phía anh.

Tiết Tích hạ giọng: "Đừng nháo."

Chu Úc Chi cười hi hi, càng nhìn đến bên tai anh đỏ lên, tâm tư đùa dai của cô càng là nùng liệt. Thật giống như vôi vàng mà muốn chứng minh, trọng sinh một đời cô vẫn như cũ có lực hấp dẫn trí mạng với anh. Đầu cô gác ở trên vai anh, một chút lại hôn xuống vành tai anh.

Tê tê mật mật, giống như con bướm dừng ở một chỗ, nhẹ nhàng rơi xuống, hơi nhẹ nhàng lướt qua.

Cảm giác mang đến như điện giật lại giống như mực nước tích nhập trong giấy tuyên thành, một vòng một vòng mở rộng.

Sau đó, cô có thể cảm giác được thân thể anh càng thêm căng chặt.

Yết hầu anh lặn lộn trên dưới một chút, như là có chút khó nhịn, bước chân nhanh hơn, sai bước mà cổng cô đi đến phòng cô.

Tiết Tích có thể xác nhận, Chu Úc Chi thật là uống say.

Hôn anh lần thứ nhất, có thể là không cần thận dụng tới.

Cô cư nhiên còn đứt quãng mà lại hôn rất nhiều lần.

Đây không phải say là cái gì?

Còn say đến không nhẹ.

Tiết Tích đòi trước biết Chu Úc Chi tư lượng tốt, cũng là từ chỗ Chu Độ nghe tới, nhưng hiện tại xem ra, tư lượng của cô chỉ sợ là một ly liền say. Về sau trăm triệu không thể để cô uống rượu trước mặt người khác. Tiết Tích nhấn chặt mày nghĩ thầm, không biết đòi trước người cùng cô uống rượu qua là ai.

Chu Úc Chi không biết tâm tư Tiết Tích, chỉ là cảm giác mình được đặt ở trên giường.

Cô lại không phải say thật, cả người không có biện pháp mềm thành bùn lầy, theo bản năng nhéo cổ áo anh: "Anh, anh làm gì?"

Tiết Tích thiếu chút nữa bị ghì chết, miễn cưỡng xoay người nâng eo cô, để cô dùng ở trên giường, mới từ tay cô nắm cổ áo mình lại.

Anh đứng dậy, sửa sang lại cổ áo bị cô túm đến nghiêng lệch, tầm mắt không dám dừng ở trên người cô, nhìn chằm chằm bức họa trên tường, có chút co quắp nói: "Sau khi uống rượu 30 phút không thể tắm rửa, anh đắp chăn đang hoàng cho em, em ngủ một lát?"

"Ngài đâu rồi?" Chu Úc Chi giả say giả đến thập phần chuyên nghiệp: "Ngài giống như có hai cái đầu."

Tiết Tích:.....

Tiết Tích lúc này mới không nhìn xuống rũ mắt nhìn cô một cái.

Người trên giường trong mắt liễm điễm thủy quang, có vài phần mộng lung mà nhìn anh, trên môi cũng có vài phần thủy sắc. Trên má còn có không tự giác ửng đỏ. Xem ra là thật sự say, không biết là đem anh trở thành cha vẫn là quân gia hay là dì Hà.

"Anh đi nấu canh giải rượu, chờ lát nữa đưa lên để em uống một chút, được không?" Tiết Tích hỏi, đi đến bên mép giường, hơi cúi người, đem dép lê còn lại trên chân Chu Úc Chi lấy xuống, chỉnh tề đặt ở mép giường, sau đó chặn ngang đem cô bế lên, xê dịch lên trên, để đầu cô dùng ở trên gối đầu.

Chu Úc Chi cảm thấy thực thoải mái, híp híp mắt, nghiêng đầu nhìn anh.

Khi Tiết Tích cúi người, tầm mắt dừng ở trên mặt cô một giây, khoảng cách này quá thân cận, làm anh hơi hơi ngừng lại hít hấp.

Anh thực mau liền thẳng đứng lên, có chút hấp tấp mà nói.

"Lạnh không?" Tiết Tích hỏi.

Chu Úc Chi lẩm bẩm nói: "Không lạnh."

Nhưng Tiết Tích vẫn là bật máy sưởi cao lên, sau đó lại đem chăn một bên túm lại đây, để ở trên người cô, tứ giác dịch dịch.

"Anh xuống lầu trước, em nghỉ ngơi trong chốc lát." Tiết Tích nói với Chu Úc Chi, xoay người muốn ra khỏi phòng.

Còn chưa đi tới cửa, trên giường bỗng nhiên truyền đến thanh âm đá chắn, anh quay đầu lại, liền thấy Chu Úc Chi đem chăn trở thành bao cát mà đá loạn, chắn bị cô đè ở dưới thân mà nhăn dúm dỏ, thấy anh quay đầu lại nhìn, cô hiển nhiên là uống say, cư nhiên liếm liếm thủy quang trên môi, lại không cam lòng yếu thế mà tiếp tục bỏ một chân lên chắn.

Chăn chỉnh tề đều bị cô đá tới trên mép giường rồi.

Cô thẳng lẳng lẳng mà nhìn anh, lại lẩm bầm nói: "Lạnh."

"....." Tiết Tích có chút bất đắc dĩ mà đi trở về, đem chăn nhấc thành một đoàn một lần nữa đắp lên cho cô, vẫn như cũ là dịch bốn góc, ngồi xổm mép giường nói với cô: "Lạnh liền không cần đá chắn."

Đem cảm giấu ở trong chắn, chỉ lộ ra non nửa cái đầu, đôi mắt Chu Úc Chi chớp cũng không chớp mà nhìn chăm chăm anh, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Tiết Tích không nhịn được, duỗi tay xoa xoa tóc dài hơi loạn của cô.

Dù sao cô say ——

Tiết Tích nghĩ thầm

Vì thế lại xoa nhẹ một chút.

Chu Úc Chi nhìn anh, muốn cười, nhưng lại nghẹn lại, cho nên anh đây là thừa dịp cô uống say đang làm gì? Chiếm tiện nghi đầu cô sao?

Chu Úc Chi nhìn chăm chăm anh, bỗng nhiên có chút nhảy nhót, anh có thể thừa dịp cô uống say làm ra chút kích thích khác hay không?!

Tỷ như hôn cô linh tinh một chút.

Như vậy có thể biết được là anh thích cô.

Nhưng là không có.

Tiết Tích đem tóc của cô nhu loạn, liền đứng lên, đứng dậy đi ra ngoài.

Tâm Chu Úc Chi tức khắc rát, đây vẫn chỉ là cảm tình anh trai với em gái thôi sao.

Vì thế cô —— lại một chân đá văng chắn.

Cái chắn trực này tiếp bị đá tới trên mặt đất.

Tiết Tích đi tới cửa không thể không lần thứ hai xoay người lại: "....."

"Nửa giờ qua rồi! Em muốn tắm rửa! Khó chịu!" Chu Úc Chi uống rượu giả điên ở trên giường lăn qua lăn lại, đem giường chà đạp đến giống như lá cây nát, mắt thấy cô thiếu chút nữa lập tức ngã xuống giường, Tiết Tích bước nhanh trở về, kịp thời đỡ ở mép giường. Sau đó liền cảm giác trên eo bỗng nhiên căng thẳng, thiếu nữ ở trên giường say không còn biết gì bỗng nhiên gát gao vầy quanh eo anh.

Cô ngẩng đầu lên, say đến độ có chút không thanh tỉnh, khóc rống nói: "Anh, em muốn tắm rửa."

Mặt cô dán ở chỗ bụng nhỏ rắn chắc của Tiết Tích, mềm mại mà nóng bỏng, còn khịt khịt mũi Tiết Tích không cho cô đi tắm rửa.

Cả người Tiết Tích đều không tốt, chân tay luống cuống mà từ túi quần lấy di động, nhưng là di động còn ở dưới lầu, anh ôn hòa hỏi: "Anh để di Hà trở về tắm cho em được không? Anh đi lấy di động, Úc Chi, em buông lỏng tay ra đi."

Anh định đem tay Chu Úc Chi bẻ ra, sợ dùng sức lớn, mà hai tay Chu Úc Chi ôm eo anh, gát gao không cho anh đi.

"Di Hà?! Không được." Chu Úc Chi chơi xấu, ngẩng đầu nheo nheo mắt nhìn anh: "Đến bao lâu oa, em xem anh chính là thành tâm không cho em tắm rửa."

Tiết Tích trăm triệu không nghĩ tới Chu Úc Chi uống say cư nhiên là đáng vẻ này, sắc mặt anh ửng đỏ, xoa xoa tóc cô: "Nhưng anh không thể giúp em tắm."

Chu Úc Chi nhìn bên tai thiếu niên đỏ lên, biểu tình khó xử, muốn cười, liếc mắt nghẹn lại, cô tiếp tục quần lấy anh, vẻ mặt sầu khổ mà ngẩng đầu nhìn anh: "Vì sao?"

Tiết Tích nửa ngày nói không nên lời nguyên do.

"Giới tính bất đồng." Giọng anh khàn khàn, tầm mắt không dám dừng ở trên mặt Chu Úc Chi.

Rất tốt, Chu Úc Chi nghĩ thầm, ít nhất anh biết hai người bọn họ giới tính bất đồng, như vậy ít nhất anh không phải đem cô thành anh em, mà là đem cô thành thiếu nữ đang phát dục.

Chu Úc Chi bỗng nhiên ở trên giường ngồi quỳ lên, bởi vì bỗng nhiên đứng lên, trước mắt tối sầm, có chút không xong, Tiết Tích đỡ cô một chút, cô duỗi dài tay, vòng lấy cổ thiếu niên, khiến cho thiếu niên không thể không hơi hơi cúi người, áo sơ mi trắng trên người đã hơi rối loạn.

Cả người Tiết Tích khô nóng cứng đờ, nghiêng đầu đi nhìn chỗ khác.

Chu Úc Chi đem cổ anh túm xuống, Tiết Tích cúi đầu, thấy đầu gối cô bị mình kéo rời khỏi giường, vì thế không thể không cúi người xuống một chút. Nhưng cứ như vậy, khoảng cách chớp mắt hai người liền rất gần, hơi thở phun ra nuốt vào giao triền.

"Vậy anh cảm thấy em xinh đẹp không?" Thiếu nữ say khướt nhìn chăm chú vào anh, hai tay đem mặt anh ôm lại đây, cư nhiên hỏi anh vấn đề này.

Hầu kết Tiết Tích lẩn lộn một chút.

Anh rũ mắt nhìn cô.

Khuôn mặt trắng nõn trơn bóng, tinh xảo đến không thể bắt bẻ, một đôi mắt đen nhánh mặc dù uống say cũng lộ ra vài phần giáo hoạt, môi theo thói quen giờ lên, nhưng lại có ngạo mạn cự người ngàn dặm ở ngoài. Đầu chỉ là đẹp. Đối với Tiết Tích mà nói, cô giống như một cành hoa hồng xinh đẹp, nhưng là bị bao phủ ở trong lồng pha lê tinh xảo, đem anh xa xa ngăn cách, không cho phép anh tới gần.

Đôi trước, anh đứng ở phía sau cô, trong lòng không có bất luận tạp niệm gì, nhưng cô vẫn cứ giương nanh múa vuốt mà khuếch trương lồng pha lê, chiếm cứ lãnh thổ của cô.

Tiết Tích không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

Nhưng anh đã nghe thấy được thanh âm hơi khàn khàn của mình: "Xinh đẹp."

Chu Úc Chi vây quanh eo anh, phảng phất thực vừa lòng, cười cười với anh.

Đối với Tiết Tích mà nói, đây là một loại vượt rào.

Hoa hồng dù đẹp, cũng không phải là nở rộ cho anh xem.

Cả người anh căng chặt, lấy lại bình tĩnh, muốn đem tay cô nhẹ nhàng buông ra.

Nhưng cô ngay sau đó nhìn chăm chăm anh, lại khinh phiêu phiêu hỏi: "Vậy anh, chỉ đem em coi như em gái sao?"

Lông mi đen nhánh của Tiết Tích vừa nâng, phảng phất như bị chọc thủng tâm sự, máu của anh trong nháy mắt chạy toán loạn. Trái tim anh như nổi trống, dần dần che lấp tất cả thanh âm, bởi vì sợ hãi Chu Úc Chi nghe thấy, anh nhịn không được hơi hơi lui về sau một bước, chỉ là Chu Úc Chi vẫn ôm eo anh, ngẩng đầu nhìn anh, cho nên anh cũng lui không được nhiều.

Anh ngừng thờ cúi đầu nhìn về phía Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi phi thường khản trương.

Không khí vì điệu lưu động.

Cô tiếp tục làm bộ mắt say lờ mờ mông lung, vô tội mà chớp chớp mắt: "Khó chịu, muốn tắm rửa..... Nếu chỉ là đem em thành em gái..... Nhắm mắt lại đỡ em đi tắm rửa một cái không có gì đi?"

Tiết Tích:.....

Chu Úc Chi mềm mại mà nấn nỉ anh: "Anh, giúp em tắm rửa."

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày hôm sau: Chu Úc Chi: Nếu chỉ là đem em xem như là em gái, cùng nhau ngủ một giấc không có gì quan hệ đi?

Ngày thứ ba: Chu Úc Chi: Nếu chỉ là đem em xem như là em gái, ngã vào trên đùi anh nghỉ ngơi trong chốc lát không có gì đi?

Ngày thứ tư: Chu Úc Chi: Nếu chỉ là đem em xem như là em gái, em đi cùng người khác hẹn hò không có quan hệ gì đi?

.....

Ngày thứ n: Chu Úc Chi: Nếu chi là đem em xem như là em gái.....

Anh trai..... Em trở về.

Chu Úc Chi chớp chớp mắt: Làm gì?

Thanh âm của anh khàn khàn: Tắm rửa, ngủ, hẹn hò.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thích

Edit by Thanh Thanh

~~~~~

Cô say khướt, nhưng anh lại là thanh tỉnh, một tia lý trí cuối cùng vẫn còn sót lại, làm Tiết Tích vô luận như thế nào đều không thể thỏa mãn yêu cầu này của cô. Cho dù tia lý trí kia sắp đứt gãy.

“Ừm.” Anh ần nhần mà nhìn người trong lòng ngực, thấp thấp đáp ứng một tiếng, nói với cô: “Em buông tay ra trước, anh ôm em vào phòng tắm.”

Chu Úc Chi ngửa đầu nhìn anh, trong lòng tức khắc vui vẻ, anh chẳng lẽ thật sự nhìn không được dụ hoặc, đáp ứng cô sao? Trên mặt cô nhất thời có chút bông cháy lên. Chơi lưu manh chính là cô, nhưng là thật sự muốn thực hiện, khản trương đến trái tim đập bang bang cũng là cô. Cô lại nhìn Tiết Tích vài lần, mới chậm rãi thuận theo không tha mà buông tay vây quanh eo anh ra.

Chu Úc Chi rũ cánh tay xuống, dịu ngoan mà ngồi quỳ ở trên giường, ngẩng đầu nhỏ giọng nói: “Em không thích tóc ướt, chờ lát nữa giúp em trước dùng mũ tắm búi tóc em lên đã.....”

Nhưng lời còn chưa nói xong, Tiết Tích bỗng nhiên xách chăn màu trắng lông bên cạnh lên, bọc người cô lại, Chu Úc Chi còn chưa phản ứng lại, liền bị mềm nhẹ mà đẩy ngã ở trên giường, tiếp theo, bị chăn lông bọc thành con nhộng, tay chân không thể động đậy. Anh đem cô tính cả chăn lông chặn ngang bề lên, đặt ở giữa giường, còn thập phần đối xứng, diện tích giường còn lại trái phải giống nhau.

Không khí kiêu diễm đột nhiên tiêu tán sạch sẽ.

Chu Úc Chi:

Màu đỏ bên tai Tiết Tích lúc này mới rút đi một chút, nhẹ nhàng thờ ra, ngồi dậy, nói với cô: “Anh đi gọi di Hà tới giúp em tắm rửa.”

Chu Úc Chi như bị sét đánh!

Là tư thái vừa rồi của cô còn chưa đủ mê người? Vẫn là ngữ khí nói chuyện không đủ ái muội? Chính cô cũng đâu vòng vo quấn quýt lớn như vậy, cuối cùng anh cư nhiên vẫn là muốn đi mời di Hà?! Anh không phải thiếu niên huyết khí phương cương sao, cho dù đối với cô có một chút tâm tư, đều không đến mức có thể nhẫn như vậy đi?!

Chu Úc Chi thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm anh, còn muốn nói cái gì.

Nhưng anh tựa hồ là sợ từ trong miệng cô lại nghe được thứ gì đó không tốt, không dám nhìn cô, bước chân vội vàng mà đóng cửa lại đi ra ngoài.

Cứ như vậy đi ra ngoài.

Rất nhanh liền truyền đến tiếng xuống lầu, cùng với thanh âm gọi điện thoại.

“.....”

Chu Úc Chi nằm ở trên giường nhìn chăm chăm trần nhà, nội tâm là hồng mắt, cô cũng lười giãy giụa, liền như vậy bị khóa lại trong chăn lông, nản lòng thoái chí mà chờ di Hà tới. Nếu không phải điều kiện hữu hạn, Chu Úc Chi thậm chí muốn gõ mõ.

Di Hà vốn dĩ đã đi về, nhưng nhận được điện thoại của Tiết Tích, lại vội vàng mà lại đây.

Bà đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Chu Úc Chi câu đầu tiên chính là khiếp sợ: “Tiểu thư, cô rốt cuộc uống nhiều ỉt?! Đây vẫn là lần đầu tiên di nhìn thấy ngài

uống say!”

Chu Úc Chi đã chết lặng với hành vi như hòa thượng của anh thời kỳ thiếu niên, cô nâng mí mắt, không muốn nói chuyện, tiếp tục giả bộ ngủ. Vì thế di Hà cũng không rảnh lo chuyện Chu Úc Chi vì cái gì uống một chén rượu vang đỏ liền say, vội vàng pha nước nóng, đỡ cô đi vào tắm rửa. Sương mù mờ mịt dâng lên, đem một chút mùi rượu vang đỏ trên người Chu Úc Chi tản ra, thay thế chính là hương khí sữa tắm trẻ con.

Tắm rửa xong, thay áo ngủ sạch sẽ cho Chu Úc Chi, di Hà dịch bốn góc chăn cho cô, ngoài phòng truyền tới tiếng đập cửa, di Hà đứng dậy đi mở cửa.

Chu Úc Chi sống không còn gì luyến tiếc mà nằm, tựa như một con cá chết thối tinh, nhưng vẫn là nhin không được lặng lẽ mở một mắt.

Di Hà cùng anh đối thoại hai câu, là anh xuống lầu nấu xong canh giải rượu đem lên.

Canh giải rượu luôn luôn khó uống.

Chu Úc Chi nhanh chóng đem đầu chôn ở trong chăn, gắt gao khép chặt miệng.

Di Hà nhìn trong chăn co thành một đoàn, nói khẽ với Tiết Tích: “Tiểu thư mới vừa tắm rửa xong, lúc này hẳn là buồn ngủ, canh giải rượu này không cần uống, để tiểu thư ngủ một giấc thì tốt rồi.”

Tầm mắt Tiết Tích lướt qua đỉnh đầu di Hà, nhìn thoáng qua trong phòng, quả nhiên thấy người co trong chăn vẫn không nhúc nhích, cô tựa hồ mơ màng sắp ngủ.

Anh lúc này mới gật gật đầu, dặn dò di Hà: “Cháu đi đem dụng cụ mở chai cất đi, về sau vẫn là không cho cô ấy uống rượu.”

Di Hà lòng còn sợ hãi, không nghĩ tới tiểu thư trước kia chưa bao giờ say, hiện tại theo tuổi lớn lên, cư nhiên thể chất cũng đã xảy ra thay đổi.

Bà gật gật đầu, nói với Tiết Tích: “Làm phiền cháu.”

“Đây là ly nước mật ong.” Tiết Tích lại đem một ly khác đưa cho di Hà, nói: “Đặt trên đầu giường của cô ấy là được, khả năng chờ lát nữa lại khát nước?”

Di Hà nhận nước mật ong, xoay người trở lại mép giường, đem nước mật ong để ở đầu giường, lại dịch dịch chăn cho Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi nghe thấy anh đưa xong canh giải rượu cùng nước mật ong liền nhẹ nhàng đóng cửa lại, cô tức giận đến muốn đuổi chân, nhưng là ngại với di Hà ở chỗ này, cô vẫn là an an tĩnh tĩnh giả bộ ngủ.

Cũng không biết di Hà ngồi bao lâu, chờ xác nhận cô không việc gì, mới tắt đèn đi cho cô, chỉ chừa một cái đèn đầu giường, tay chân nhẹ nhàng ra khỏi phòng. Lúc này đã muộn, đêm nay di Hà khẳng định không về được nhà mình, chỉ có thể ở phòng của bà ở lầu một biệt thự.

Chu Úc Chi ngủ không được, có thể là bởi vì uống xong rượu, trên má nóng rát, cũng có thể là chuyện muốn làm không thể thực hiện được, bị Tiết Tích tức ra bệnh tim. Cô ôm chăn lăn qua lộn lại, nhìn ánh trăng nhạt nhẽo từ khe hở bức màn tiến vào, trong lòng buồn bực đến giống như ăn một khối hoàng liên.

Cô không có khả năng thổ lộ trước, tính không xác định quá lớn.

Lấy tính cách của anh, anh không thích cô mà sau khi cô thổ lộ khẳng định sẽ cảm thấy không được tự nhiên, rồi khỏi cái nhà này.

Cô từ từ mưu tính ——

Chu Úc Chi một chân đem chăn đá ra, không phải, căn bản từ từ không được! Không nói đến trong trường học bao nhiêu người chờ thổ lộ với anh thời kỳ thiếu niên, anh cả ngày ở trước người cô loạn hoảng, ôn nhu mà cười với cô, cô cũng không có biện pháp chịu đựng, lâu như vậy mà anh không thích cô. Lấy tính nôn nóng của cô, vẫn là từ bỏ cái từ “Từ từ” này đi.

Như vậy liền tiếp tục hòa mãnh công?

Nhưng mới vừa rồi trêu chọc anh như vậy, anh cũng không dao động, chính cô còn có thể làm sao bây giờ?

Chuyện say rượu này, chỉ có thể làm một lần, về sau tám phần anh không bao giờ để cô uống rượu nữa, đêm nay kết thúc như vậy, không khỏi cũng quá đáng tiếc.

Chu Úc Chi cảm lòng không đậu mà nắm tóc.

Tiết Tích cũng cũng không ngủ, anh xoa tóc ngồi ở mép giường, cầm lấy một quyển sách, nhưng ngón tay dừng lại ở trên trang giấy lại nửa ngày không lật một tờ. Một lát sau, anh thấp thấp phun ra một ngụm trọc khí, xoa xoa giữa mày, tắt đèn đi, nằm ngửa ở trên giường, an an tĩnh tĩnh mà nhìn trần nhà.

Không thể lại để cô ở bất luận trước mặt một người nào uống rượu, Tiết Tích nghĩ thầm.

Một mặt như vậy bị anh thấy cũng liền thôi, không thể bị người khác thấy.

Anh nhắm mắt lại, muốn thử ngủ, nhưng máu toàn thân lại phảng phất bị lửa đốt, trong đầu lặp đi lặp lại thanh âm của cô “Xinh đẹp không”.

Tiết Tích hít vào một hơi, ngồi dậy, nhưng vào lúc này, cửa cũng bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Anh sừng sốt, bật đèn đầu giường, ánh đèn mỏng manh mờ nhạt đầu giường chiếu sáng thiếu nữ ôm gối đầu lung lay tiến vào.

“Làm sao vậy, ngủ không được sao?” Tiết Tích hỏi.

Chu Úc Chi nhắm mắt lại, chợt vừa thấy như là mộng du, nhưng là nhìn kỹ, lại phát hiện cô giống như còn chưa tỉnh rượu, trên má còn phỉm đỏ ửng sau say rượu, cô lay động đi đến mép giường của anh, mới mở đôi mắt liễm sương mù thủy quang, ô ô nuốt nuốt mà bò lên trên giường.

Tiết Tích cho rằng cô đang khóc, càng thêm khăn trương lên.

Thừa dịp này, Chu Úc Chi bò lên trên giường anh, liền ném một cái gối đầu của anh đi.

Tiết Tích:

Chu Úc Chi tuy rằng say, nhưng là hành động lại tinh chuẩn không có lầm, đem cái gối của cô ôm tới dựa gần gối của anh mà đặt xuống, ngay sau đó không khỏi phân trần mà nằm xuống, mông lung mà nhìn anh liếc mắt một cái, dùng cái loại biểu tình “Tôi là ai tôi ở nơi nào vì cái gì còn mở đèn chẳng lẽ không ngủ được sao”.

Tiết Tích còn không có cân nhắc ra tới cô muốn làm gì, cô đã nhanh chóng bá đạo mà đem chân giữ ra, đắp lên cho mình.

Tiết Tích:

Anh trăm triệu không nghĩ tới cô đã tắm rửa xong, ngủ một giấc rồi, cư nhiên còn chưa tỉnh rượu.

Rượu này rốt cuộc là rượu giả nơi nào, tác dụng chậm không khỏi cũng quá lớn.

Tiết Tích bất đắc dĩ mà nhìn cô, cúi người qua muốn đem cô bế lên đưa về phòng cô.

Nhưng vào lúc này, cô lăn về phía anh, đôi tay câu lấy cổ áo anh, đem anh túm xuống.

Chu Úc Chi sức lực kỳ thật cũng không lớn, Tiết Tích là thiếu niên 1 mét 8 mẩy, bị cô túm như vậy, cũng không đến nỗi thân hình đong đưa.

Chỉ là, cô nằm ở trên giường, mượn dùng trọng lực, hơn nữa, trên giường vốn là không xong, thiếu niên vóc dáng càng cao, càng không xong, anh lại bởi vì sợ áp đến cô, theo bản năng lui một bước, vì thế nhất thời lão đảo một cái, té ngã trên giường bên kia.

Khụy tay Tiết Tích chống giường, muốn đứng dậy, nhưng Chu Úc Chi lại lập tức lăn lại đây.

Cô gắt gao ôm lấy eo anh, hơn nữa ở trên cơ sở lão chiêu thức, còn dùng cả hai chân.

Tay chân của cô cùng sử dụng đề ở trên người anh.

Hai người giao triền ôm vào một bên giường.

Máu cả người Tiết Tích chạy loạn, cứng đờ đến không biết như thế nào cho phải, đôi tay giờ ra lại không biết đặt chỗ nào.

“Úc Chi, về phòng ngủ của em đi.” Hơn nửa ngày, anh nói giọng khàn khàn.

Chu Úc Chi gối đầu lên trên ngực anh, cũng không biết nghe thấy được hay không, cô uống say, ước chừng là nghe không vào, nhưng là cô rậm rì một chút.

Tiết Tích căng chặt thân thể, vì thế ngẩng đầu nghe xong, mới nghe rõ cô nói chính là lạnh.

Tiết Tích đành phải đem một bên chân kéo lại đây, che lại hai người.

Anh chỉ kéo chân đến bên hông, vừa vịn lộ ra đầu Chu Úc Chi chôn ở ngực anh.

Chu Úc Chi lặng lẽ mở mắt ra, cũng phát hiện bả vai cùng cánh tay anh đều lộ ở bên ngoài, tuy rằng có máy sưởi, nhưng tháng chạp trời đông giá rét vẫn là phi thường lạnh, vì thế cô bất động thanh sắc mà rậm rì mà bò hướng lên trên một chút, làm bả vai mình cùng anh ngang nhau, sau đó không đợi Tiết Tích đứng dậy, lại nhanh chóng giống như bạch tuộc, tay chân cùng sử dụng ôm lại.

Đầu tiếp tục gác ở chỗ cổ thiếu niên.

Thuận tiện cũng đem chân kéo lên, đắp lên bả vai hai người.

Ban đêm im ắng, thanh âm gì cũng không có, chỉ có ánh trăng xuyên thấu qua bức màn tiến vào một chút.

Chu Úc Chi rõ ràng nghe thấy được tiếng trái tim nhảy lên.

“Phanh”

“Phanh, phanh, phanh”

Cô nâng nâng khoe miệng, mặt cọ cọ chỗ cổ anh. Hô hấp Tiết Tích càng thêm thô nặng.

Sau một lúc lâu, anh cảm giác thiếu nữ trong lòng ngực mình có dấu hiệu ngủ, rốt cuộc nhịn không được hơi hơi đứng dậy, muốn đem cô đưa về phòng.

Chính là vừa mới nhích người, Chu Úc Chi bỗng nhiên liền một bàn tay bịt mặt khóc nức nở lên.

Tiết Tích sùng sốt, nắm lấy cổ tay của cô: “Khóc cái gì?”

Thiếu nữ phảng phất đang mơ ác mộng, đôi mắt gắt gao nhắm lại, lông mi nhẹ nhàng rung động.

Anh lại nằm trở về.

Chu Úc Chi trực tiếp đỉnh chỉ khóc nức nở, tiếp tục ôm chặt lấy eo anh.

Tiết Tích thử thăm dò lần thứ hai đứng dậy ——

“Ô ô ô.....” Chu Úc Chi lại bắt đầu khịt khịt.

Tiết Tích lập tức một cử động cũng không dám, anh cứng rắn mà nằm trở về, mặc cho mình bị coi như gối ôm, bị tay chân cùng sử dụng mà đè nặng. Máu anh lưu động đến nhanh chóng, lên đến đỉnh đầu, bộ vị bên hông anh bị đôi tay Chu Úc Chi ôm lấy một mảnh tê dại, giống như bị điện giật.

Người trong lòng ngực nhưng thật ra thấp phần thành thật, chỉ là dùng hai tay mềm mại ôm anh, quấn lấy anh, đầu chôn ở chỗ cổ anh, lại không lộn xộn.

Tiết Tích tròn tròn mắt nhìn trần nhà, biết rõ như vậy không đúng.

Biết rõ là cô uống rượu say mới như vậy.

Khả năng ngày hôm sau tỉnh lại liền nổi giận dưng dưng.

Nhưng anh rốt cuộc là không có quyết tâm đẩy cô ra ba lần.

Anh lún sâu vào vũng bùn, sắp không chế không được tâm chiếm hữu của mình.

Chu Úc Chi cảm giác anh rốt cuộc không còn ý định đóng gói đưa cô trở về, lúc này mới thả lỏng lại, cô lải nhải nói: “Đau đầu.....”

Thiếu niên nằm bên cạnh lập tức hơi hơi xoay người lại, dò một bàn tay ra, dừng ở trên huyệt Thái Dương của cô, nhẹ nhàng xoa xoa, thấp thấp hỏi: “Tốt hơn chưa?”

Chu Úc Chi thoải mái mà híp híp mắt, lại đến gần anh một ít: “Ừm.....”

Cô mặc áo ngủ tay dài, nhưng anh mặc áo ngắn tay, da thịt mang theo hơi thở người thiếu niên độc đáo khô ráo thanh sương, lòng bàn tay ấm áp xoa ắn ở trên trán cùng bên mái của cô, hữu lực mà ôn nhu, thấp phần thoải mái.

Chu Úc Chi cảm giác không có chỗ nào so với chỗ này càng ấm áp.

Vào đông, gió chụp phui cửa sổ, chăn ấm mà khô ráo, hơi thở thiếu niên sạch sẽ dễ ngủ.

Cô như là động vật nhỏ sưởi ấm, cuộn tròn ở bên người anh.

Cô bò lên trên giường anh, vốn là còn muốn “Cấp hòa mãnh công”, nhưng là không biết như thế nào, được lòng bàn tay anh xoa ắn ở trên trán, lại nhịn không được buồn ngủ.

Cuối cùng cứ nhiên ôm eo thiếu niên rắn chắc, an nhàn mà ngủ.

Chu Úc Chi không có ban đêm nào so với một đêm này ngủ đến càng tốt, thậm chí mơ một ít mộng điềm mỹ.

Bất quá, hôm sau cô ở trên giường của mình tỉnh lại.

Khi mới vừa mở mắt ra, Chu Úc Chi nhìn phòng mình, thậm chí hoài nghi tối hôm qua mình nương uống say bò lên trên giường Tiết Tích, li lợm la liếm mà ôm anh ngủ, chỉ là tối hôm qua cô nằm mơ.

Nhưng chờ cô xoa xoa đầu, vệ sinh xong ra cửa phòng, nhìn thấy cửa phòng đối diện kéo ra, thiếu niên đi ra, tầm mắt vội vàng ở trên người cô rơi xuống một giây liền lập tức dời đi, đáy mắt có vết đen không dễ phát hiện, cô lập tức có thể kết luận —— không phải nằm mơ, chính cô đích xác cả gan mà làm loạn.

Hắn là rạng sáng thừa dịp cô ngủ rồi, anh mới đưa cô về phòng.

Chu Úc Chi tuy rằng có chút đau lòng anh không có ngủ tốt, nhưng là thấy tầm mắt anh không dừng lại trên người mình, tâm tình lại lập tức mỹ diệu lên.

Cô cười tủm tỉm nói: “Sớm nha.”

Tiết Tích gật gật đầu, cùng cô xuống lầu.

Lại là thời tiết sương mù mênh mang, bất quá có chút ánh nắng trời, tia nắng ban mai từ cửa sổ sát đất nhà ăn chiếu vào, dừng ở trên thang lầu, Chu Úc Chi nhìn Tiết Tích đi ở phía trước mình, hỏi: “Anh, em tối hôm qua giống như uống say, không làm ra chuyện gì mất mặt đi?”

Bước chân Tiết Tích hơi dừng, trấn định nói: “Không có, di Hà giúp em tắm rửa, xong em liền ngủ rồi.”

Chu Úc Chi mặc danh nói: “A? Ở nơi nào ngủ? Em ở trên giường của em ngủ sao?”

Tiết Tích mặt không đổi sắc tâm không nhảy: “Đúng vậy, bằng không còn có thể ở nơi nào?”

Chu Úc Chi nhìn anh, bỗng nhiên nói: “Anh, lỗi tai anh sao lại hồng như vậy?!”

Bóng dáng thiếu niên cao lớn lập tức có chút cương.

Tiết Tích theo bản năng sờ soạng lỗ tai mình, thật là có chút nóng lên.

Nhưng anh bình tĩnh cả một đêm, hẳn là không đến mức còn đang hồng.

Hầu kết anh giật gật, đang muốn nói cái gì, Chu Úc Chi bỗng nhiên lại chớp chớp mắt, giao hoạt nói: “Nha, không đúng, em nhìn lầm rồi, vừa mới là pha lê chiết xạ dừng ở trên vành tai anh.”

Tiết Tích:.....

Một cái thờ dóc to này của cô làm tim Tiết Tích đập thiếu chút nữa không ổn định.

Tiết Tích lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói với cô: “Về sau không cho uống rượu.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thăm dò

Edit by Thanh Thanh

~~~~~  
Qua sinh nhật Tiết Tích, thành phố này rơi tuyết đầu mùa, màn thành ngân trang tổ khóa, thời tiết càng thêm rét lạnh.

Chu Úc Chi lại bởi anh đi thăm bà ngoại một lần, thuận tiện mang một ít đồ giữ ấm đi, lần này lão nhân không ngủ, nhưng thần trí vẫn không quá thanh tỉnh, cũng không thể nhận ra Tiết Tích tới, càng đừng nói Chu Úc Chi, nhưng ở lúc Tiết Tích đứng dậy dịch chân giúp bà, bà vẫn là cảm lòng không đau mà lộ ra tươi cười hiền từ.

Chu Úc Chi trọng sinh trở về, tri thức cao trung cơ bản đã quên hết. Ba tháng thời gian căn bản không đủ để cô ôn tập hoàn toàn chương trình học cao trung. Thẳng đến trước hai ngày thi, cô tự mình ngẫm làm một chút đề bất chúc, vẫn là chỉ có 90% xác suất làm đúng. Cái thành tích này ở cả niên cấp ước chừng có thể đứng thứ 80, đối với người bình thường mà nói, đã xem như thành tích không tồi.

Nhưng là đối với Chu Úc Chi mỗi lần không phải đứng thứ nhất chính là đứng thứ hai mà nói, cái thành tích này thật sự là trượt xuống đến quá mức thái quá.

Đến lúc đó, chỉ sợ Chu Độ căn bản không quan tâm cô đều phải hoài nghi cô có phải bị người khác hèn xuyên hay không.

Trong trường học chỉ sợ cũng sẽ có người nghị luận.

Cho nên, trước khi thi, Chu Úc Chi có chút lo âu.

Nếu lại cho cô mấy tháng thời gian, trên cơ bản là cô có thể ôn tập lại trình độ năm đó, nhưng hiện tại thời gian khẳng định không đủ.

Chu Úc Chi chỉ nghĩ tới một cái biện pháp: Giả bệnh.

Vốn tưởng rằng giả bệnh sẽ rất khó khăn, dễ dàng bị lộ, rốt cuộc cô không tàn nhẫn xuống tay với mình được, không có biện pháp ngày mùa đông tắm nước lạnh. Nhưng không nghĩ tới, trước hai ngày thi đột nhiên hạ nhiệt độ, Chu Úc Chi sáng sớm đi ra ngoài chạy bất hạnh trúng chiều, cư nhiên thật đúng là mắc phải cảm.

Chu Úc Chi rốt cuộc được như ý nguyện, đi ba bước một cái hắt xì, đầu choáng váng não trạng, vui rạo rực ốm yếu mà cuộn tròn vào ổ chăn, để anh xin nghỉ giúp cô.

Tiết Tích cảm nhiệt kế đứng ở mép giường, nhìn đến phát sốt hơn 38 độ, bảo quản gia gọi bác sĩ tư nhân tới.

Anh thực hối hận hai ngày trước Chu Úc Chi đi chạy, chính anh không màng cô không đồng ý cứng rắn đem khăn quàng cổ đeo lên cho cô.

Chờ nhìn Chu Úc Chi uống thuốc xong, nằm xuống tiếp tục ngủ, Tiết Tích sờ sờ trán cô, cảm giác được đã bắt đầu hạ sốt, mới kéo ghế dựa tới, ở bên cạnh ngồi xuống đọc sách.

Chu Úc Chi ghé vào trong ổ chăn, cảm giác trên khuỷu tay, trên mặt có vài phần sinh bệnh đỏ lên, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh không đi trường học sao?”

Tiết Tích đổ chén nước cho cô: “Trước khi thi thì đi.”

“Đi thôi, chú Hà cùng dì Hà đều ở đây, em không có việc gì.” Chu Úc Chi đuổi anh đi.

Tiết Tích do dự, nhưng anh ngồi ở chỗ này Chu Úc Chi thật sự là ngủ không được.

Đèn tắt còn đỡ, một mảnh đèn nhánh, cô chảy nước miếng anh cũng nhìn không thấy, nhưng hiện tại là ban ngày ban mặt, mặc dù bức màn kéo đến kín mít, trong phòng vẫn sáng sủa. Cô ngáp một cái, tiếp tục thức giấc, đem Tiết Tích đuổi ra bên ngoài: “Đi nhanh đi, em muốn ngủ.”

Tiết Tích lúc này mới buông sách, dịch dịch chân cho cô, lấy tay xoa xoa đầu cô: “Ngoan, hảo hảo ngủ một giấc.”

“Vâng.” Chu Úc Chi ôm tay anh, thuận tiện đem tóc từ trên mặt đẩy ra, mới buông lỏng tay anh ra.

Tiết Tích xin nghỉ cho Chu Úc Chi, Chu Úc Chi không thể tham gia kỳ thi.

Chu Độ mới vừa xuống phi cơ, cũng nghe nói Chu Úc Chi bởi vì cảm không thể đi thi, nhưng cũng không để ý, ông ta cho rằng, chỉ cần Chu Úc Chi tham gia, không phải thứ nhất chính là thứ hai, một hai lần không vượt qua kì thi, ngược lại cũng không sao.

Kỳ thi qua đi, Chu Úc Chi lại ở nhà nằm hơn một tuần.

Thể chất của nam sinh và nữ sinh rốt cuộc là có khác biệt. Tiết Tích cũng bị cảm, nhưng thân thể anh khỏe mạnh, sinh mệnh lực ngoan cường, gần một đêm liền đỡ đến không sai biệt lắm, ngày thứ hai đã nhìn không ra dấu hiệu sinh bệnh.

Mà Chu Úc Chi lại là bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, nằm ở trên giường chỉ huy Tiết Tích đem cô tính cả thảm lông cùng ôm đi xuống lầu xem TV, sống như một mỹ nhân ốm yếu.

Cô cựa sùng mà kiêu mà quán lấy Tiết Tích suốt một tuần, quản gia đều có chút nhìn không được.

Tiết Tích chỉ là cười, ở trong sân giúp quản gia làm việc, nói với quản gia: “Úc Chi như vậy khá tốt.”

Chờ Chu Úc Chi lại đi trường học, cô phát hiện mấy giáo viên trong lớp học đối với anh càng thêm hòa ái chút, khi gọi anh mang mấy nam sinh đi ra ngoài hỗ trợ dọn đồ vật, tươi cười trên mặt quả thực có thể nở hoa luôn rồi.

Chu Úc Chi lúc này mới từ trong miệng Viên Mai biết được, kỳ thi lần trước, thành tích của Tiết Tích đứng thứ nhất, giáo viên các môn vui vẻ ra mặt.

Viên Mai cùng những người khác đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng Chu Úc Chi cho rằng còn quang vinh hơn nữa, lại không ngoài ý muốn, rốt cuộc, đời trước cũng là cái dạng này.

Chu Úc Chi hiện tại sâu nhất chính là mình.

Kỳ thi này tránh được, nhưng kỳ thi cuối kỳ không trốn được.

Vô luận như thế nào ở trước kì thi cuối kỳ, thành tích phải kéo về đến vị trí thứ ba.

Chu Úc Chi chọn lựa một phen sau, báo lớp học bỏ túc.

Lúc ăn cơm quán gia cùng dì Hà nghe cô nói báo lớp học bỏ túc, đều rất là kinh ngạc, trước kia trừ bỏ khóa dương cầm tốt nhất, khóa vũ đạo, việc học Chu Úc Chi chưa bao giờ yêu cầu đi lớp học bỏ túc.

Chu Úc Chi thực nhẹ nhàng mà liền có lệ cho qua, nói với bọn họ, việc học cao trung áp lực dần dần lớn, hơn nữa cô bởi vì bị cảm, thiếu rất nhiều bài, phải nhanh chóng đuổi kịp mới được.

Quán gia cùng dì Hà thực dễ dàng đã bị đuổi rồi, Tiết Tích ngồi ở đối diện cô, đưa qua một tờ khăn giấy cho cô, hơi dừng, hỏi: “Sau khi tan học đi lớp học bỏ túc hai giờ, thời gian nghỉ ngơi đủ không?”

“Chính là về sau thời gian luyện cầm bị giảm đi.” Chu Úc Chi nói: “Nhưng không phải vấn đề gì lớn, em sẽ quen thôi mà.”

“Có yêu cầu gì.” Tiết Tích nhìn không được nói: “Có thể tìm anh.”

Chu Úc Chi nâng má nhìn anh, thần sắc giật giật.

Đối diện tầm mắt Chu Úc Chi, Tiết Tích nắm chặt dao nĩa, lại bất động thanh sắc mà bổ sung câu: “Đương nhiên, giáo viên lớp học bỏ túc đích xác sẽ càng có kinh nghiệm.”

Chu Úc Chi ở trong lòng tính toán, mỗi ngày 6 giờ tan học, trên đường qua lại nửa giờ, nếu cô muốn đi học bỏ túc mà nói, như vậy về sau ở trong nhà liền không thể cùng anh ăn cơm chiều, cuối tuần cũng như thế. Hai ngày mỗi tuần thời gian chỉ có hai người ở nhà cũng bị kịch liệt giảm bớt.

Nhưng là, cô nếu như đi thỉnh giáo anh, có chỗ không hiểu hỏi anh, chẳng phải là rất mất mặt sao?

Chu Úc Chi sĩ diện nhất, quyết định vẫn là đem một mặt mặt này giao cho giáo viên lớp học bỏ túc.

Cô vẫn là hạ quyết định, khí phách hăng hái nói: “Em đi lớp học bỏ túc!”

Tiết Tích đem trứng chiên bỏ vào đĩa của cô, nhìn cô một cái, cười nói: “Ừ, cố lên.”

\*\*\*

Chu Úc Chi đã liên tục đi lớp học bỏ túc một tuần.

Cô báo danh lớp học bỏ túc là lớp học bỏ túc tốt nhất toàn thành phố, dựa theo thành tích phân chia ba lớp A/B/C, Chu Úc Chi đương nhiên ở lớp A, lớp A những người khác cũng phần lớn là học sinh xuất sắc đến từ trường học khác.

Đời trước cô thái độ ngạo mạn, trong trường học mặc dù có rất nhiều người thích cô, lại cũng chùn bước. Không phải tất cả mọi người đều có tâm thái tốt cùng mặt dày mày dạn như Tùng Du.

Mà một đời này tính cách cô rõ ràng hiền hoà rất nhiều. Tuy rằng vẫn không quen cùng người không quen thuộc nói nhiều, có vẻ có vài phần lãnh đạm, nhưng lại không phải loại mặt như băng sương cự người ngàn dặm ở ngoài.

Cho nên, cô ở lớp học bỏ túc cư nhiên rất có nhân khí.

Khi tan học người đến gần đếm không hết.

Chu Úc Chi không để ý tới, cũng không có tham gia liên hoan lớp trưởng lớp học bỏ túc khuyến khích, nhưng ôm tâm thái một đời này nghiêm túc kết giao mấy người bạn học, cô cũng nhớ kỹ tên vài người trong lớp học bỏ túc.

Trước khi lớp học bỏ túc tan học, giáo viên dạy bỏ túc liệt một đồng sách tư liệu, đề học sinh trước cuối tuần chuẩn bị tốt.

Chu Úc Chi cự tuyệt một nam sinh thanh tú đề nghị cùng đi mua sách, đi ra ngoài lớp học bỏ túc, gọi điện thoại cho Viên Mai ở một lớp học bỏ túc khác bên lớp B, để cô ấy cùng mình cùng nhau đi mua.

Tài xế Chu gia vẫn luôn chờ ở dưới lầu.

Chờ Chu Úc Chi cùng Viên Mai đi ăn cơm, sau đó đưa bọn họ đến hiệu sách phụ cận trường học.

Chu Úc Chi cùng Viên Mai mua chút đồ ăn vặt, xách theo mấy túi giấy xinh đẹp, một đường tùy ý mà tản bộ đến hiệu sách.

Viên Mai nói với cô: “Tớ cảm thấy không thể tưởng tượng.”

Chu Úc Chi đem đồ ăn vặt ăn xong ném vào thùng rác ven đường, rút khăn giấy ra xoa xoa tay, hỏi cô ấy: “Sao vậy?”

Viên Mai nhìn cô từ trên xuống dưới.

Thiếu nữ mặc áo lông vũ dài màu trắng, búi tóc, dây cột tóc cùng màu với khăn quàng cổ ô vuông, mặc dù mặc đơn giản hào phóng, nhưng vẫn cứ lộ ra một cổ rụt rè ưu nhã, trước kia là tuyệt đối khinh thường cùng bọn họ đi quán ven đường.

Nghe xong nghi vấn của cô ấy, Chu Úc Chi cười nói: “Người sẽ luôn thay đổi.”

Viên Mai cũng nghĩ không ra nguyên do, chỉ cho là mình trước kia cũng không hiểu biết Chu Úc Chi.

Hai người đi đến cửa hiệu sách, ông chủ nhìn thấy hai người, trước mắt sáng ngời, nói với Chu Úc Chi: “Hai vị em gái này muốn mua sách gì?”

Viên Mai ngẩng đầu nhìn hiệu sách, nhưng thật ra bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nói với Chu Úc Chi: “Tớ ngày đó nhìn thấy anh cậu sau khi tan học ở hiệu sách này ngồi suốt mấy giờ, giống như đang đợi người nào đó, thường thường nhìn về đối diện —— cậu ấy có phải kết giao bạn gái hay không?”

Anh trai bà con xa của Chu Úc Chi chuyển trường lại đây rất tuần tú, mặc dù anh không làm chuyện gì làm người chú ý, nhưng là trong trường học vẫn có rất nhiều nữ sinh không tự giác mà chú ý đến anh. Viên Mai tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhìn thấy anh sau khi tan học xuất hiện ở hiệu sách, tự nhiên nhin không được nhìn nhiều vài lần.

Tay Chu Úc Chi đang chọn lựa tư liệu nhất thời dừng lại, cô không nghe rõ, chỉ nghe được mấy chữ “Anh trai”, “Bạn gái”, liền táo bạo mà nổi lên một phen tức giận, tình huống là như thế nào, anh ở chỗ này chờ người khác?! Anh không nói qua với cô! Cô chịu đựng xúc động hỏi: “Cậu nói cái gì? Ngày nào cơ?”

Chu Úc Chi phản ứng rất lớn, nhưng Viên Mai cho rằng cô là ôm tâm lý bất quái giống mình, không nghĩ nhiều.

Vì thế Viên Mai buồn rầu mà suy nghĩ một lát, nói: “Đại khái là hơn một tháng trước.”

Chu Úc Chi cắn chặt răng: “Cậu cẩn thận hồi ức một chút.”

“Ai ai đừng nóng vội.” Viên Mai suy nghĩ hơn nửa ngày, mới nói: “Tớ nhớ ra rồi, là sau sinh nhật Tùng Du ngày thứ năm, ngày đó còn có mưa nhỏ!”

“Tớ còn tưởng rằng anh ấy đi thăm bà ngoại, anh ấy sao không nói cùng tớ rồi, cậu xác định là anh ấy đang đợi người ——” Chu Úc Chi tức muốn học mấu, nhưng nói đến một nửa, đầu óc tựa như rỉ sắt của cô chậm rãi chuyển động.

Từ từ.

Mắt Chu Úc Chi hơi hơi tròn to, bỗng nhiên nhớ tới, là ngày đó.

Ngày đó không phải cô ở quán món cay Tứ Xuyên ném Tùng Du sao?

Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, bước nhanh đi đến cửa hiệu sách, ngẩng đầu nhìn về phố đối diện.

Vừa nhắc đầu, thỉnh linh thấy chiều bài quán món cay Tứ Xuyên.

Chu Úc Chi: .....

Trong lòng Chu Úc Chi bỗng nhiên toát ra suy đoán không xác định mà ần ần làm cô hân hoan nhảy nhót, trái tim kinh hoàng, mặt đỏ tai hồng ——

Cô hoài nghi, anh ngày đó chờ chính là cô.

Anh chờ cô làm gì?

Cô nói với anh, đi gặp Tùng Du, anh rõ ràng thờ ơ?

Đúng rồi, ngày đó anh về nhà tóc còn hơi ướt.

Anh không ghen anh ở chỗ này nhìn chăm chăm quán món cay Tứ Xuyên đối diện làm gì?

Sẽ không phải là lúc này anh đã bắt đầu thích cô chứ?

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Em gái: Đề toán học kinh điển tới, có một phỏng đoán, sau đó nghĩ cách chứng minh. Anh à, em tới đây (‘·D·’)

Anh trai: Thi đúng thứ nhất còn không đủ để làm em ấy chủ động tới tìm tôi học bỏ tức sao, cái danh thứ nhất này có ích lợi gì.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thăm dò

Edit by Thanh Thanh

~~~~~

Chu Úc Chi đi lớp học bỏ tức là sau khi tan học ở trường học, trực tiếp để tài xế đưa cô đi, bởi vậy cô đã có một thời gian không cùng Tiết Tích cùng nhau về nhà.

Lúc cô về nhà ước chừng hơn 9 giờ tối, thông thường sẽ cùng Viên Mai ở bên ngoài ăn xong cơm chiều mới về, cho nên đều bảo đi Hà không cần chuẩn bị cơm chiều của cô.

Lớp học bỏ tức thực chính quy, học sinh mỗi nhón là nhân tài toàn thành phố cùng thi đua mới có thể tiến vào lớp học bỏ tức, hơn nữa quay lại đều có tài xế Lý đón đưa, cho nên vấn đề an toàn không làm người khác lo lắng.

Nhưng mấy ngày nay, Chu Úc Chi sau khi từ lớp học bỏ tức trở về, thoát nhìn tâm tình đều rất không tồi.

Lúc quản gia giúp cô tháo cặp sách xuống, cô còn ngâm nga hát vài câu.

Quản gia có chút kinh ngạc, hỏi: “Tiểu thư ở lớp học bỏ tức quen bạn học mới sao?”

Chu Úc Chi đỡ túi giày, đem ủng đi tuyết nhẹ nhàng đá đến một bên, thay dép lê, ngẩng đầu nhìn anh ở bên kia. Tiết Tích ngồi ở trên sofa đọc sách, ngón tay thon dài cầm một cái bút, thường thường vẽ một đường, sùnn mặt anh tuấn, hết sức chăm chú.

Chu Úc Chi cười nói: “Vâng, người ở lớp học bỏ tức đều rất thú vị.”

Anh còn đang đọc sách.

Chu Úc Chi nhìn cái ót của anh, thanh âm giờ giờ lên, lại nói: “Đúng rồi, chú Hà, buổi tối ngày mai khả năng như tối nay mới về, cháu cùng bạn học cùng đi ăn lẩu.”

“A.” Quản gia gật gù đầu, có chút vui mừng: “Được, chú nhớ kỹ, chú sẽ nói một chút với tài xế Lý.”

“Nhưng mà tiểu thư, bạn mới của cô là nam vẫn là nữ? Chú ý an toàn.”

Chu Úc Chi thấp phần tùy ý nói: “Đương nhiên đều có.”

Quyển sách trên tay anh rốt cuộc lật một tờ.

Hôm sau, trước lúc lớp học bỏ tức sắp tan học, Chu Úc Chi tay nâng má, một cái tay khác cầm bút vô ý thức ở trên mặt bàn nhẹ điểm, suy tư có thể tìm ai đi ăn lẩu.

Tìm một nam sinh đơn độc đi ăn lẩu, không khỏi quá cố tình, tốt nhất là mấy bạn học, có nam có nữ.

Tầm mắt của cô xẹt qua mấy nam sinh vóc dáng thấp mang mắt kính ở phía trước, đang muốn gửi tin nhắn hỏi Viên Mai một chút đêm nay có hẹn hay không, bỗng nhiên, một tờ giấy từ phía sau ném lại đây.

Chu Úc Chi đem giấy ném ở trên bàn nhẹ nhàng niết ở trong tay, mở ra, là hỏi cô sau khi kết thúc học bỏ tức có chuyện gì hay không, vài người lớp A tính toán đi liên hoan.

Chu Úc Chi nghiêng về phía sau xem xét.

Là nam sinh mấy ngày hôm trước mời cô đi mua sách kia.

Cậu hướng về phía cô cười cười.

Chu Úc Chi lúc này mới thấy rõ diện mạo của cậu.

Áo khoác lông vũ treo ở trên lưng ghế, mặc một kiện áo lông màu trắng gạo, ngũ quan tương đối xuất chúng. Bất quá khác với Tiết Tích anh tuấn thanh lãnh, cũng khác Tùng Du hệ vận động, khỏe mỗi cậu treo lên tươi cười, là diện mạo thực ngoạn ngoạn thanh tú, thực dễ dàng làm người sinh ra cảm giác thân thiết.

Chu Úc Chi tức khắc tỉnh lại.

Lầu tới.

Chu Úc Chi làm cái OK về phía cậu.

Lớp A sau khi học bỏ tức xong, trong phòng học tức khắc náo nhiệt lên, một đám người một bên thu thập cặp sách, một bên mặc áo khoác vào.

Chu Úc Chi mặc áo lông vũ vào, liền thấy trên hành lang đã đợi vài người, đang nói nói cười cười, trong đó có mập mập am hiểu sinh động không khí, làm hai nữ sinh khác vui vẻ đến cười ha ha, trừ bỏ ba người này ở ngoài, còn có hai nam sinh vóc dáng cao lớn, một người đeo mắt kính tương đối văn nhã, một người khác lười nhác mà dựa vào tường.

“Đi thôi, mọi người tham gia học bỏ tức sắp nửa tháng, nói như thế nào cũng phải quen biết một chút, chúng tớ lần trước đều đã làm quen rồi, chỉ thiếu cậu.”

“Chỉ thiếu tớ?” Chu Úc Chi nghi hoặc mà chỉ chỉ những người khác trong phòng học: “Không phải còn có rất nhiều người sao?”

Cô sao bỗng nhiên bị kéo vào bên trong cái đoàn thể nhỏ này vậy.

Nam sinh thanh tú ôm cặp sách, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng, sờ sờ đầu.

Mập mập bên ngoài trêu chọc nói: “Bởi vì cậu xinh đẹp, Lâm Gia Vũ nghĩ cách làm quen cậu thật lâu.”

Lâm Gia Vũ chính là nam sinh phía sau ném tờ giấy cho cô.

Lâm Gia Vũ có chút thẹn quá thành giận, bước nhanh đi tới, dùng khuỷu tay thọc mập mập một chút. Sau đó nâng mắt lên nhìn Chu Úc Chi.

Trên hành lang vài người sôi nổi cười rộ lên, trong đó một nữ sinh trong mắt ý cười ý vị không rõ, nhìn chằm chằm vào cô.

Chu Úc Chi liếc mắt một cái hiểu rõ.

Nhưng ăn một bữa cơm cũng không có gì.

Cô cúi đầu gửi tin nhắn cho Viên Mai, sau đó xách theo cặp sách đi qua, thất thần hỏi: “Chúng ta đi ăn chỗ nào?”

Trọng điểm không phải đi chỗ nào ăn, mà là chụp ảnh phát lên vòng bạn bè, nhìn xem phản ứng của anh nha. Tất cả tâm tư của Chu Úc Chi đặt ở trên này, trái tim bất ổn, cũng không để ý kế tiếp mấy người này lại trêu chọc vài câu.

Hành lang không có máy sưởi, gió lùa thổi tới, Chu Úc Chi rụt rụt cổ, bỗng nhiên cảm thấy thập phần lạnh.

Cô sờ sờ cổ, lúc này mới nhớ tới khăn quàng cổ của cô giống như để ở trường học, lúc tới lớp học bỏ tức không mang theo.

Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Hôm nay ban ngày còn tốt, lúc này cư nhiên trời mưa, thời tiết âm u, lúc mùa đông ghét nhất trời mưa, thời tiết vốn là rét lạnh sẽ trở nên càng thêm ẩm ướt ướt lạnh.

Ăn lẩu cái gì a..... Còn không bằng sớm một chút trở về cùng anh ở một chỗ xem phim nữa.

Chu Úc Chi bỗng nhiên có chút hứng thú rồi.

“Chu Úc Chi, khăn quàng cổ của cậu đâu?” Lâm Gia Vũ đi ở bên người cô hỏi: “Có phải không mang hay không?”

“Ừ, hôm nay quên.” Chu Úc Chi đem khóa kéo áo lông vũ kéo lên trên một ít, mang mũ lên, bên trên có một vòng lông, cô nghĩ nghĩ, lại đem tóc búi xoắn xuống, rụt rụt cổ, tốt xấu chắn chút gió.

“Uống trước ly trà sữa đi, nóng.” Lâm Gia Vũ đã quét nhà, ở một tiệm trà sữa bên ngoài lớp học bỏ tức mua ly nước đường đồ nóng.

Cậu đưa cho Chu Úc Chi.

Mập mập đi đầu ồn ào: “Lâm Gia Vũ cậu có thể nha.”

Vài người cười thành một đoàn.

Chu Úc Chi nhìn trà sữa nóng, do dự, không duỗi tay nhận. Ý vị Lâm Gia Vũ theo đuổi người quá rõ ràng. Trước kia cô ứng đối loại chuyện này thông thường sẽ lạnh như băng nói một câu “Lần”, hiệu quả rất rõ ràng, trong trường học cơ hồ không ai dám theo đuổi cô. Nhưng hiện tại nghĩ đến, cô đối đãi với những người đó giống như đối đãi với anh đời trước, rất đa thương người, vô cùng giảm đập lòng tự trọng của người khác. Không có lòng tự trọng của người khác sinh ra chính là để cô giảm đập.

Huống chi có chút người không giống Tùng Du, không phải lấy cô đánh đổ, mà là mang theo nhiệt tình đơn thuần tới gần cô.

Lâm Gia Vũ cầm trà sữa, tiếp tục đưa cho cô, thấy cô không nhận, trên mặt cậu có chút không nhìn được, không tự chủ được sờ sờ đầu, nhỏ giọng nói: “Là không thích hương vị này sao? Chu Úc Chi, cậu thích uống vị gì?”

Chu Úc Chi nghĩ nghĩ, nói: “Cậu quét mã Alipay cho tớ.”

Lâm Gia Vũ không phản ứng lại.

Nhưng cậu vẫn móc ra di động.

Rất nhanh liền vang lên thanh âm chuyển khoản, leng keng gửi mười lăm nguyên đến.

Lâm Gia Vũ có chút dờ khóc dờ cười, nói: “Mười lăm khối mà thôi, tớ mời cậu.”

“Cảm ơn.” Chu Úc Chi lúc này mới tiếp nhận trà sữa, ôm ở lòng bàn tay, quả nhiên thập phần ấm áp.

Nhưng rốt cuộc là cho Lâm Gia Vũ một cái bậc thang, trên mặt Lâm Gia Vũ đẹp không ít, cũng cười cười, vài người đi đến cửa tàu điện ngầm, cậu đi ở bên người Chu Úc Chi, thấy Chu Úc Chi sợ lạnh mà súc cổ, cậu lại tháo khăn quàng cổ trên cổ xuống, thấp thỏm mà đưa cho Chu Úc Chi, nói: “Nếu không cậu mang của tớ đi.”

Mập mập đều sắp cười điên rồi, vài người khác cũng vỗ bả vai Lâm Gia Vũ: “Huynh đệ cậu quá không có ánh mắt, vừa mới Chi Chi rõ ràng là đang cự tuyệt.”

Chu Úc Chi nhìn khăn quàng cổ trong tay cậu, có chút bất đắc dĩ.

Cô đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên thấy cửa hàng tiện lợi bên kia có một người đi tới, vóc dáng rất cao, chống dù, trong tay còn cầm dù. Anh đến gần phía trước, nhìn bên này, bước chân tựa hồ dừng một chút. Mưa to đánh vào trên mặt dù, nện ở trên mặt đất, giã anh mang theo một chút nước bùn.

Rất nhanh, anh cũng đã đi tới bên này.

Hai nữ sinh vừa rồi còn nhìn chằm chằm Lâm Gia Vũ nhanh chóng chuyển tầm mắt đến trên người anh.

Trong tay anh cầm khăn quàng cổ Chu Úc Chi để ở trường học.

“Em để ở trường học.” Tiết Tích nói.

Chu Úc Chi sững sốt, tim đập nhanh, bỗng nhiên có loại cảm giác thất thố bị đương trường bắt được —— cô chỉ là tính toán ăn lẩu phát vòng bạn bè nhìn phản ứng của anh, không ai nói cho cô biết anh sẽ tới đưa dù cùng đưa khăn quàng cổ cho cô.

Đại não Chu Úc Chi xoay chuyển nhanh chóng: “Khụ, anh, anh còn không có ăn cơm chiều đi, cùng đi ăn lẩu đi.”

Mập mập cùng hai nữ sinh kia cũng nhanh chóng nói: “Đúng vậy, cùng nhau ăn đi, nhận thức liền đều là bạn bè!”

Cô vốn dĩ cho rằng anh sẽ không đáp ứng.

Nhưng Tiết Tích trầm ngâm, bỗng nhiên nói: “Được thôi.”

Không biết anh là cố ý vẫn là vô tình, nhìn Lâm Gia Vũ bên người Chu Úc Chi liếc mắt một cái.

Chu Úc Chi!

Từ từ, cái ánh mắt này của anh!

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thăm dò

Edit by Thanh Thanh

Tiết Tích rốt cuộc biết vì sao mấy ngày nay Chu Úc Chi khi về nhà đều hát khê, rất vui vẻ.

Hóa ra là ở bên ngoài quen bạn bè mới.

Nan sinh này cùng Tùng Du không giống nhau, thoát nhìn chân thành thuần túy, ý nghĩ đơn giản, cũng chỉ là đơn thuần bị Úc Chi hấp dẫn mà thôi, cậu có tính cách tốt, từ chỗ khi cậu đưa trà sữa không đựng tới tay Úc Chi, cậu cũng hẳn là có gia thế cùng gia giáo tốt.

Nếu đem mối tình đầu của Chu Úc Chi giao cho cậu, nhất định sẽ là một đoạn hồi ức tốt đẹp ngây ngô.

Chính anh không có gì phải lo lắng cả.

Cùng đi ăn lẩu, cũng thật sự là làm điều thừa, như là lão cha không yên tâm.

Lý trí Tiết Tích nói rằng sớm hay muộn cũng phải buông tay, sớm hay muộn cũng phải nhìn sinh mệnh của cô nhiều thêm một người khác tồn tại.

Đời trước bởi vì quan hệ hai người như nước với lửa, anh không có thể làm bạn cùng cô trải qua này đó. Nhưng một đời này hai người ở chung rất khá, cô làm nũng với anh, như là đem anh trở thành anh trai chân chính cùng người thân, ngày sau lúc cô bước vào cung điện hôn nhân, có lẽ anh còn là người sẽ nắm tay cô, đem cô giao cho một người khác.

Chính anh hiện tại cô thanh xuân nảy mầm đều không thể chịu đựng, chờ thật sự tới lúc ấy rồi, làm sao bây giờ, chẳng lẽ đi đoạt hôn sao?

Nhưng lý trí khắc chế không được dục vọng chiếm hữu.

Anh muốn chiếm hữu cô, không có lúc nào là tế bào không sôi trào. Nhưng đây là sai lầm.

Trên thế giới sao có thể chỉ có hai người bọn họ chứ?

Tiết Tích luôn mãi khắc chế, thu hai cây dù đưa cho Chu Úc Chi, ngay sau đó đem khăn quàng cổ mang đến từ trong túi lấy ra, ở trên cổ Chu Úc Chi vòng hai vòng, bịt kín cô, cuối cùng dịch đến áo lông vũ.

Chu Úc Chi cầm dù cùng trà sữa, đứng ở tại chỗ, tùy ý anh ở trước người cô lẫn lộn, rũ đầu như là một con chim cánh cụt thực ngoạn.

Chu Úc Chi phát hiện ở trong túi của anh thả túi chườm nóng, là túi chườm nóng trên xe, như vậy khăn quàng cổ chính là ấm, mới vừa mang lên cổ cũng không lạnh.

Cô tức khắc cười cười: “Anh, anh thật tri kỷ.”

Tiết Tích nhìn cô một cái.

Chu Úc Chi nhìn không được ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện biểu tình của thiếu niên rất đậm, cũng nhìn không ra có cái gì khác thường.

Ghen tị, vẫn là không ghen đây?

Ánh mắt vừa mới dừng ở trên người Lâm Gia Vũ kia tựa hồ có chút ý tứ.

Nhưng hiện tại mặt không biểu tình, thoát nhìn lại không giống như là ghen nha.

Chu Úc Chi sờ không được, quyết định lại quan sát.

Mập mạp bên người cùng hai nữ sinh nhìn chằm chằm Tiết Tích, trong đó một người hẳn là thích Lâm Gia Vũ, tầm mắt hơi thu liễm một chút, một người khác đã hận không thể lập tức cùng Chu Úc Chi lôi kéo làm quen, cậu ta hăm mộ nói với Chu Úc Chi: “Chu Úc Chi, anh của cậu đối với cậu thật tốt.”

Chu Úc Chi cười hiện ra má lúm đồng tiền: “Đúng không?”

Tiết Tích lại nhìn cô một cái, đem cặp sách của cô tháo xuống.

Bởi vì tới đưa khăn quàng cổ chính là anh của Chu Úc Chi, cho nên Lâm Gia Vũ ngược lại cũng không không tự nhiên, thần nhiên mà đem khăn quàng cổ một lần nữa mang trở về trên cổ, tươi cười xán lạn mà giới thiệu mình với Tiết Tích: “Chào anh, em là

Lâm Gia Vũ.”

Tiết Tích gật gật đầu: “Đi thôi, mọi người muốn đi chỗ nào ăn?”

“Đổi điện quang trường Hải Lao, bọn tớ đặt bàn trước đó rồi.”

Bởi vì ở đối diện, cho nên tài xế không có theo kịp, đoàn người xuống thông đạo tàu điện ngầm, từ thông đạo tàu điện ngầm vòng đến đường phố đối diện.

Tiết Tích liếc mắt nhìn khoảng cách giữa Chu Úc Chi cùng Lâm Gia Vũ, chỉ có khoảng cách một nắm tay lớn nhỏ, Lâm Gia Vũ không ngừng cùng Chu Úc Chi nói chuyện, cho nên khoảng cách hai người là phi thường gần.

Những người khác tốp năm tốp ba đi ở phía trước.

Nghênh điện đi tới người tan tằm.

Trong đó có người xách theo bao công văn, bao công văn ném trên vai lắc lư.

Tiết Tích nắm lấy bả vai Chu Úc Chi, đem cô kéo về phía mình, cách xa người xách theo bao công văn kia.

Nhưng là khi người kia đi rồi, ngón tay thon dài nắm bả vai thon của Chu Úc Chi dùng ba giây, mới nhẹ nhàng buông ra, không dễ phát hiện mà nắm chặt.

Lâm Gia Vũ lập tức phát hiện khoảng cách của mình cùng Chu Úc Chi bị kéo ra, tức khắc đuổi theo.

Tiết Tích: .....

Cũng may rất nhanh tới chỗ thang cuốn điện tự động, Tiết Tích để Chu Úc Chi đi lên trước, anh đứng ở phía sau cô.

Lâm Gia Vũ đi chậm một bước, đành phải đi theo đứng ở phía sau Tiết Tích.

Cậu có chút ảo não mà nhìn anh của Chu Úc Chi liếc mắt một cái.

Không biết có phải ảo giác của cậu hay không, anh của Chu Úc Chi ần ần có cổ địch ý với cậu.

Nhưng là nghĩ đến tất cả anh trai cùng với cha như vậy, đối với em gái cùng con gái đều là không hy vọng họ bị heo đụng, cho nên Lâm Gia Vũ ngược lại cũng không nghĩ nhiều, ngược lại thực thông cảm, âm thầm hạ quyết định, chờ lát nữa nhất định phải hảo hảo biểu hiện ở trước mặt anh của Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi cũng cảm lòng không đậu quay đầu nhìn anh ở phía sau.

Thiếu niên thân hình cao lớn, tuy rằng đứng ở phía sau cô một bậc, nhưng vẫn là cao hơn cô rất nhiều.

Anh hơi hơi rũ mắt, bởi vì ánh sáng tàu điện ngầm nên nhìn không rõ lắm biểu tình đen tối của anh.

Trên mặt anh cũng không có gì biểu tình, nhưng tựa hồ rất không cao hứng?

Nhưng anh trước sau như một đều là bộ dáng quanh quệ như vậy, trừ bỏ ít khi lỗ tai sẽ đỏ lên, đại đa số thời điểm cũng chưa có biểu tình gì, cho nên Chu Úc Chi cũng đoán không ra anh suy nghĩ cái gì.

Nhưng là anh vừa mới ôm bả vai cô.

Nếu là lúc trước, Chu Úc Chi khẳng định sẽ không nghĩ nhiều, nhưng là từ khi nghe Viên Mai nói anh ngày đó ở hiệu sách đợi cô mấy giờ, cô liền khó tránh khỏi chú ý tới những chi tiết này.

Vừa mới anh rõ ràng đem khoảng cách của cô cùng Lâm Gia Vũ kéo xa.

Chu Úc Chi bỗng nhiên nhảy nhót lên.

Đây có phải ý nghĩa anh có một tí xú ghen hay không?

Chu Úc Chi miên man suy nghĩ, bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh âm của anh: “Úc Chi, em suy nghĩ cái gì đấy, để ý dưới chân.”

Chu Úc Chi hoảng sợ, thang cuốn điện sắp hết, cô thiếu chút nữa vương ngã, Tiết Tích đỡ cô một phen, đem cô đưa tới bên ngoài.

Từ cửa tàu điện ngầm đi ra, đến nhà hàng còn hơn một trăm mét, trời mưa thật sự to.

Mập mạp chờ vài người căng dù ra, nhưng bọn họ năm người chỉ có hai cái dù, dù không đủ dùng, Chu Úc Chi liền thuận tay đặt một cái qua.

Hiện tại cô cùng Tiết Tích còn có một cái dù, Lâm Gia Vũ còn có một cái.

Lâm Gia Vũ đi đến bên người cô, mời nói: “Dù tớ đem rất lớn, nếu không cậu cùng tớ đi cùng nhau?”

Nghe vậy, Tiết Tích đang muốn căng dù ra nhìn về phía cậu.

Nếu là ngày thường, Chu Úc Chi khẳng định lập tức cự tuyệt, cùng Tiết Tích đi chung, nhưng lúc này, tim cô cứ nhiên đập nhanh hơn, mang theo ánh mắt của Holmes, quay đầu nhìn về phía anh.

Thiếu niên đeo cặp sách của cô trên vai, trên tay đang muốn căng dù màu đen kia ra, không có gì biểu tình mà nhìn Lâm Gia Vũ, không nói một lời.

Nhìn không ra cái gì a —— tâm tư con trai thật khó đoán.

Chu Úc Chi đang muốn thất vọng, bỗng nhiên tầm mắt rơi xuống trên tay ạn.

Anh gất gao nắm chặt cán dù, xương ngón tay có chút dùng sức.

Nắm chặt đến chỗ khớp xương ần ần trắng bệch.

Có phải có chút quá mức dùng sức hay không?!

Mắt Chu Úc Chi sáng lên!

Tiết Tích mím môi, đem dù căng ra, nghiêng đầu nhìn về phía Chu Úc Chi, hỏi: “Úc Chi, em muốn đi cùng cậu ta sao?”

Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng Chu Úc Chi cảm thấy cái mũi nhỏ của cô ngửi được vài phần hỏa được vị, đương nhiên cũng có khả năng là ảo giác của cô, cô thật sự là quá muốn chứng minh anh còn thích cô không.

Cô vội không ngừng gật đầu, như gà con mổ thóc.

Sắc mặt anh giống như không được tốt.

Từ từ, gật đầu làm gì. Chu Úc Chi phản ứng lại đây, lại nhanh chóng lắc đầu, nháy mắt chui vào dưới dù của anh, nói: “Anh, em và anh cùng nhau đi.”

Lại không biết có phải ảo giác của cô hay không, thiếu niên cao lớn bên người thờ ra một ngụm trọc khí nhọt nhọt, ở màn mưa hóa thành sương trắng, anh gật gật đầu, ngón tay nắm dù cũng thả lỏng chút.

Nội tâm Chu Úc Chi là “Aaaa”, anh có phải thích cô hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thăm dò

Edit by Thanh Thanh

~~~~~

Bởi vì có người sinh động không khí, ăn lẩu cũng không xấu hổ.

Lúc ăn đến một nửa, Chu Úc Chi đứng dậy đi lấy thêm gia vị, Lâm Gia Vũ cũng đứng lên, đi đến bên người cô đổi đĩa chấm.

Hai người nói chút gì đó.

Khoảng cách quá xa, Tiết Tích không biết hai người nói cái gì, chỉ biết hai người đứng ở trước kệ đồ hàng pha lê, nam sinh kia đưa lưng về phía anh, mà Chu Úc Chi nói cười yên yên.

Tiệm lẩu rất nóng, Chu Úc Chi cởi áo khoác ra, bên trong chỉ mặc một áo lông cao cổ màu đen, lộ ra một đoạn da trắng nõn.

Cô ngẩng đầu nhìn nam sinh kia, lại cười cười.

Tiết Tích nhìn đến nhăn mi lại.

Chu Úc Chi nghiêng đầu nhìn về phía anh, nhưng trong nháy mắt khi tầm mắt cô lướt qua, anh lại chuyển tâm ăn đồ ăn. Sương ẩm của lẩu bay lên bao lại sườn mặt anh đỉnh của anh, làm người thấy không rõ biểu tình.

Chu Úc Chi cùng Lâm Gia Vũ nhanh chóng cùng nhau trở về.

Tiết Tích rũ con người, bóng ma dưới mí mắt thoát nhìn có vài phần buồn rầu.

Sau khi ăn lẩu xong, mưa đã tạnh, cho nên Chu Úc Chi bảo tài xế dừng xe lại ở bãi đỗ xe, đi xuống đi bộ trở về nhà để tiêu thực.

Bên trái sườn núi, lá cây ngô đồng rơi xuống đầy đất bên đường, còn sót lại một ít hieu quạnh mà tàn lưu ở mùa đông, nhưng có chút chỗ đã đâm chồi non, phảng phất mùa xuân sắp đến.

Chu Úc Chi vui cổ vào khăn quàng cổ, Tiết Tích đi ở bên cạnh cô.

Đèn đường chiếu thân ảnh hai người, bóng dáng thiếu nữ tinh tế thon thả, bóng thiếu niên thật dài, đi ngang qua một cái đèn đường, chột dài chột ngắn.

“Lẩu ăn ngon không?” Tiết Tích bỗng nhiên nói.

Anh hơi hơi thở ra một đoàn sương trắng.

Chu Úc Chi nhìn chăm chăm bóng dáng anh trên mặt đất, nghĩ thầm, tới, anh có phải muốn hỏi cô cùng Lâm Gia Vũ ở trước kệ để hàng nói gì đó hay không.

Cô không biết vì sao có chút kích động, kiệt lực kiềm chế, thuận miệng nói: “Rất không tồi, em đặc biệt thích chấm đồ ăn.”

Tiết Tích trầm mặc.

Ngón tay Chu Úc Chi súc ở trong túi áo lông vũ hơi hơi cuộn lên, tâm như nổi trống.

Ở lúc cô cho rằng anh muốn nói chút gì đó, Tiết Tích dừng một chút, nhìn cô, nói: “Thích thì nói, về sau còn có thể đi ăn, chỉ là số lần không cần nhiều, vẫn là trong nhà sẽ vệ sinh sạch sẽ hơn một ít.”

Chỉ như này? Chu Úc Chi thiếu chút nữa đem tiếng lòng nhỏ ra.

Cô chưa từ bỏ ý định nói: “Anh này, anh cảm thấy Lâm Gia Vũ thế nào?”

Cô quay đầu đi, lộ ra tươi cười doanh doanh, nhìn chăm chăm Tiết Tích.

“Cái gì thế nào?”

“Cậu ấy không phải học sinh trường chúng ta, nhưng là thành tích phi thường tốt, giống như là người có tên đứng đầu ở trường học cậu ấy, em cảm thấy cùng cao trung câu thông một chút phạm vi khảo thí [1], khả năng đối với thi đại học có chút trợ giúp, cho nên cuối tuần em mời cậu ấy tới trong nhà ôn tập. Trời ơi, hơn nữa cậu ấy so với Tùng Du đẹp trai hơn nhiều, quả thực đập lên thẩm mỹ của em đối với con trai.”

[1] khảo thí: giống như thi THPTQG bên mình

Chu Úc Chi nói xong, chờ xem anh có phản ứng gì.

Nhưng anh đã chạy tới ngoài hàng rào, vрон ngón tay bị gió lạnh thổi trúng có chút trắng bệch, kéo hàng rào ra, ý bảo cô đi vào.

Chu Úc Chi nhin không được lại lặp lại một lần: “Cuối tuần cậu ấy tới trong nhà, có thể chứ?”

Anh nhìn cô một cái, rũ lông mi xuống, hơi dừng: “A.”

“Bên ngoài lạnh lẽo, mau vào đi.” Anh lại bảo cô.

Chu Úc Chi:.....

Em nói một đồng lớn, còn khen người khác, anh liền “A”?! “A” là có ý tứ gì? Rốt cuộc là cao hứng vẫn là không cao hứng?! Trong lòng Chu Úc Chi phát điên, nhin không được nhìn chăm chăm thiếu niên tinh tế bên người.

Lúc này đã chạy tới trước bậc thang biệt thự.

Anh xách theo cặp sách của hai người, trên mặt cũng không có biểu tình gì, thấy cô nhìn qua, bảo cô mau vào nhà.

Chu Úc Chi thật sự là không có cách, nhanh chóng mà vào cửa, bởi vì không phải đáp án kịch bản bản thân muốn, trong lòng cô lạnh căm căm, đem giày đá xuống, đá đến đông một cái tây một cái, tiến phòng bếp đi đổ nước trái cây.

Tiết Tích đi phía sau cô vào cửa, cúi người đem giày cô phi đến thật xa nhất về, đặt ở bên cạnh huyền quan.

Anh thay giày đi vào, đem hai cái cặp sách ném ở trên sô pha, nghe cô ở phòng bếp cùng Di Hà nói chuyện, nói cuối tuần có bạn muốn tới, dùng chính là ngữ khí vui sướng chờ mong. Trên mặt anh không có thần sắc gì, đi lên trên lầu, bóng dáng thoạt nhìn phiền muộn bất kham.

Cuối tuần, Lâm Gia Vũ đúng hẹn tới, quân gia cùng Di Hà rất ít thấy Chu Úc Chi mang bạn về biệt thự, tự nhiên là phi thường cao hứng, rửa sạch rất nhiều trái cây tới chiêu đãi.

Chu Úc Chi đơn giản giới thiệu hai câu, bảo cho Lâm Gia Vũ ôm cặp sách cùng cô vào phòng, Lâm Gia Vũ còn cười cùng Tiết Tích chào hỏi, Tiết Tích thoạt nhìn thần sắc như thường.

Sau khi vào phòng, Chu Úc Chi đóng lại cửa phòng, lấy hai cái ghế dựa để bên bàn sách, ở trên bàn sách mở ra rất nhiều sách tư liệu, cùng Lâm Gia Vũ ngồi xuống bên bàn sách.

Sau khi ngồi xuống, Chu Úc Chi nhét một cái bút cho Lâm Gia Vũ, mở trước mặt cậu một tờ giấy nháp, nhỏ giọng nói với cậu: “Làm bộ đang giảng đề.”

Lâm Gia Vũ cũng hạ giọng nói: “Nhưng tớ nhìn anh của cậu vừa mới không hề có phản ứng.”

“Này cậu đừng động, cậu phối hợp là được.” Đầu Chu Úc Chi sắp chôn đến trên bàn, nhanh chóng ở chỗ trống trên trang giấy viết vài đề, vì dễ diễn đến càng chân thật một chút.

Trên thực tế lần trước ở tiệm lẩu Chu Úc Chi liền rất thẳng thắn thành khẩn mà nói rõ ràng với Lâm Gia Vũ rằng cô có người thích rồi, hai người ở saubkê để hàng pha lê một lúc lâu, Lâm Gia Vũ ngay từ đầu biểu tình có chút thất vọng, nhưng cũng may, những lời này của Chu Úc Chi rất kịp thời, thời kỳ thiếu niên hào cảm đối với nữ sinh xinh đẹp rất dễ dàng thu hồi, không vượt rào liền tốt.

Nhưng ngay sau đó cậu thất vọng liền biến thành kinh ngạc, Chu Úc Chi thích chính là anh cùng một chỗ với cô, nhưng lại không phải anh thân sinh, cũng không có quan hệ gì.

Ngược lại là Lâm Gia Vũ chủ động đưa ra chủ ý giúp Chu Úc Chi thử một chút. Tục ngữ nói có ba sự kiện khó che giấu nhất, hắt xì, ho khan, cùng thích. Nếu thiếu niên cao cao đại đại trầm mặc kia cũng thích Chu Úc Chi mà nói, là hoàn toàn che giấu không được.

Chu Úc Chi chờ đến có chút khó nhịn, thường thường ngẩng đầu nhìn cửa phòng.

Lâm Gia Vũ kiến nghị cô: “Xóa tan sự cứng nhắc này đi.”

Chu Úc Chi: “?”

Lâm Gia Vũ nói: “Tìm hài kịch xem một chút.”

Mà Tiết Tích đứng ở trong phòng bếp đổ nước trái cây có chút nồm nóng khó nhịn, thất thần làm cho nước trái cây thiếu chút nữa tràn ra ngoài, anh ngẩng đầu nhìn lại lâu hai, lâu hai truyền đến tiếng cười vui thích của Chu Úc Chi cùng nam sinh kia, không biết bọn họ đang xem cái gì.

Di Hà vui mừng nói: “Cậu nhóc vừa mới tới kia thoạt nhìn bộ dáng rất đoan chính, nhưng tiểu thư hiện tại yêu sớm có thể ảnh hưởng đến học tập hay không?”

Tiết Tích rũ mắt, thu thu thần.

Chu Úc Chi vốn dĩ cùng Lâm Gia Vũ cách thật xa, một bên làm bài tập một bên xem video, bỗng nhiên nghe thấy có người lên lầu, hai người vội vàng đem ghế dựa kéo gần.

Cửa bị đẩy ra.

Tiết Tích nhìn thấy hai người cách thật sự gần, hoàn toàn là vui sướng thiếu nam thiếu nữ, tựa hồ đắm chìm ở chuyện chia sẻ cao hứng gì đó, hoàn toàn không chú ý tới cửa bị đẩy ra.

Anh nhìn chằm chằm đầu Lâm Gia Vũ, có loại cảm giác mãnh liệt bị cướp đi gì đó.

Cố nén dục vọng độc chiếm trong lòng, anh đi qua, đem hai ly nước trái cây nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Anh hỏi: “Hai người đang xem cái gì?”

Lâm Gia Vũ vội vàng ngượng ngừng hỏi: “Anh, có phải phiền đến mọi người ở dưới lầu hay không?”

“Không có.” Tiết Tích nói: “Không sao cả.”

Chu Úc Chi nhìn anh, cười nói: “Anh, em không khát.”

“Lúc khát lại uống.” Tiết Tích gật gật đầu, nhìn lướt qua bản nháp cùng bài thi của hai người trên bàn, xoay người đi ra ngoài.

Cửa bị nhẹ nhàng mà đóng lại.

Chu Úc Chi nhìn nước trái cây, đang muốn nói cái gì, không cách vài phút, cửa bỗng nhiên lại bị nhẹ nhàng gõ vang, Chu Úc Chi cười nói tiến vào, anh lại đi đến, anh xách theo một túi đồ ăn vặt, đi tới đưa cho Chu Úc Chi, nói: “Xem video em sẽ muốn ăn chút đồ, hai người từ từ ăn.”

Chu Úc Chi đem đồ ăn vặt nhận tới, vui vẻ nói: “Cảm ơn anh!”

Tiết Tích gật gật đầu xoay người đi ra ngoài.

Lâm Gia Vũ bỗng nhiên thấp giọng nói: “Sao tớ cảm giác như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.”

Chu Úc Chi nhỏ giọng hỏi: “Cậu cảm thấy anh ấy là bởi vì thích tớ, vẫn là thuần túy xuất phát từ loại ý muốn bảo hộ em gái đây.”

Lâm Gia Vũ nói: “Đôi đũa với em gái mà nói, vào phòng hẳn là không vượt qua ba lần, hiện tại đã tiến vào hai lần, cậu lại nhìn ——”

Lời còn chưa nói xong, cửa lại bị nhẹ nhàng gõ vang.

Chu Úc Chi sắp ức chế không được vui mừng trên mặt mình, khoe miệng sắp kéo đến tai, cô thấp giọng khụ khụ, làm bộ dường như không có việc gì mà lười nhác làm bài, nói: “Lại là anh sao, vào đi.”

Trong tay Tiết Tích cầm hai bao khoai lát, đi tới đặt lên bàn, nói: “Gói em thích nhất vừa mới roi xuống.”

Chu Úc Chi vuốt cằm, cười khanh khách mà nhìn anh.

Tiết Tích dừng một chút, lại quét mắt nhìn ghế dựa của Chu Úc Chi cùng Lâm Gia Vũ một cái, hai cái ghế dựa thật sự gần, đầu gối Lâm Gia Vũ sắp đụng tới đầu gối Chu Úc Chi, mí mắt anh nhẹ nhàng nháy nháy.

Năm phút sau, Tiết Tích lại mang nước ép trái cây khác đi Hà tự tay ép đi lên.

Lúc anh đặt ở trên bàn hai người, bất động thanh sắc mà nhẹ nhàng dùng đầu gối đem ghế dựa Lâm Gia Vũ quét sang bên cạnh một chút.

Hai người tới khoảng cách an toàn rồi.

Tiết Tích xoay người đi ra ngoài.

Chu Úc Chi nhìn bóng dáng anh, ghen cười ghen đến mức rất khó chịu.

Cô hiện tại không thể nói xác định trăm phần trăm, nhưng là ít nhất có 80% xác định, lúc này anh thời kỳ thiếu niên đã có chút thích cô. Cái gọi là dục vọng chiếm hữu, chắc chắn chắc.

Trên má Chu Úc Chi bỗng nhiên có chút nóng lên, không tự chủ được dùng tay lạnh lẽo che che mặt. Giấy tiếp theo ——

Anh lại tới nữa.

Anh kịp thời mà đưa tới túi ẩm tay.

Tiết Tích đưa đồ xong, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Anh cảm thấy biểu hiện của mình cũng không có đột ngột.

Trong phòng, Chu Úc Chi đã kìm nén không được kích động, nói với Lâm Gia Vũ: “Bao nhiêu lần, anh ấy tới bao nhiêu? Bảy lần có phải hay không?”

“Không có, trong nửa giờ đã đi lên năm lần.” Lâm Gia Vũ nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, nói: “Tớ nếu là lại tiếp tục, anh ấy hẳn là thực mau liền phải đi lên lần thứ sáu.”

Không nghĩ tới mới vừa tính toán theo đuôi con gái, không đuôi tới không nói, còn bị bắt ăn một chén cầu lương.

Lâm Gia Vũ quyết định một chân đá bay chén cầu lương này, cậu thu thập cặp sách, tính toán đi, nói với Chu Úc Chi: “Học bỏ tức sau.”

“Đi luôn?” Chu Úc Chi tươi cười rạng rỡ, đưa cậu ra khỏi phòng.

Hai người mới vừa đi đến cửa thang lầu, liền thấy Tiết Tích đang lên lầu.

Lâm Gia Vũ quay đầu lại, dùng khẩu hình nói với Chu Úc Chi: Xem, lần thứ sáu.

Chu Úc Chi cười nói với Tiết Tích: “Anh, Lâm Gia Vũ tạm thời có chút việc, đi trước, em đưa cậu ấy đi ra ngoài.”

Tiết Tích gật gật đầu, xoay người sang chỗ khác nhìn hai người từ thang lầu nhảy nhót đi xuống, sau khi ra biệt thự, không biết Lâm Gia Vũ nói gì đó, sắc mặt Chu Úc Chi đỏ bừng, tựa hồ có chút kích động, bước chân nhẹ nhàng chới lọi mà lộ ra sung sướng, cô vẫn luôn đem Lâm Gia Vũ đưa đến bên kia hàng rào, cao hứng đến nhảy lên, còn làm cái “Ừ”.

Tiết Tích:.....

Cô thích tiểu tử này như vậy sao?

Rất ít khi nhìn thấy cô cao hứng như vậy.

Tiết Tích rũ mắt nhìn trà nóng mình bung, nhẹ nhàng mà nhấp môi, trầm mặc không nói.

Anh đi xuống lầu, xoay người đi tới phòng bếp.

Chu Úc Chi cơ hồ có thể xác nhận anh thích cô, cảm xúc mênh mông, trái tim đập bang bang, nhưng cô xoay người sang chỗ khác biệt thự, lại thấy anh đứng ở phòng bếp rửa ly. Trên mặt anh không có biểu tình gì, bởi vì phòng bếp không có đèn, cho nên có vẻ có chút đen tối không rõ, nhưng biểu tình của anh tựa hồ lộ ra một cổ hơi thở nồng đậm buồn bã.

Anh lê loi rửa ly, thoạt nhìn như là có chút khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thăm dò

Edit by Thanh Thanh

Tiết Tích đem mấy cái ly nước trái cây đổ vào thùng rác, vặn vòi nước ra. Cặn nước trái cây theo nước thuần tịnh ở đáy ly chuyển động. Ngón tay thon dài của anh捏 cái ly đem cái ly đảo qua lại, từng cái được súc rửa sạch sẽ.

Động tác trong tay Tiết Tích không ngừng, đem từng cái ly rửa xong xếp ở bên cạnh, ly khẽ chạm ở trên đài đá cẩm thạch, phát ra âm thanh thanh thúy.

Rất nhanh anh nghe được tiếng bước chân Chu Úc Chi đi tới cửa phòng bếp.

Tiết Tích thu thu thần, ngẩng đầu nhìn cô nói, hỏi: “Người tiền đi rồi?”

“Đúng vậy, nhà cậu ấy có chút xa, em để chú Hà hỗ trợ đưa cậu ấy trở về.”

Chu Úc Chi ôm cánh tay đứng ở cửa phòng bếp nhìn anh, khóe miệng giờ lên, không biết vừa mới rốt cuộc cùng Lâm Gia Vũ nói gì đó, cư nhiên cao hứng như vậy, gương mặt thậm chí có chút hồng, phảng phất có chút thẹn thùng.

Ngón tay Tiết Tích cảm lòng không đậu nắm chặt cái ly, nước máy xông vào mu bàn tay, nhưng anh không có tri giác.

Anh cảm thấy khó có thể miêu tả nôn nóng, phảng phất ở đáy lòng có một con con kiến đang lung tung gặm cắn, nhưng là lại tìm không ra nơi phát ra bực bội.

Anh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại biểu tình cô gái nhỏ thẹn thùng này của cô.

Trước đó cô đối với Tùng Du cũng không có đến nước này.

Hiện tại Lâm Gia Vũ này, có tốt như vậy sao?

Tiết Tích cảm giác được cái ly trong tay súc rửa thời gian quá dài, mới khó khăn lắm phục hồi tinh thần lại, tầm mắt từ trên mặt Chu Úc Chi dời đi, vội vàng đem cái ly lau khô nước, đặt ở một bên.

Anh ấn ra một đoàn bọt biển nước rửa tay, rửa tay, biểu tình tự nhiên hỏi: “Cậu ta cuối tuần sau còn tới trong nhà học bỏ túc không?”

Chu Úc Chi muốn cười, kiệt lực nhen lại, cao hứng nói: “Đương nhiên tới, hôm nay cậu ấy có việc nên đi rồi, nhưng là bài tập tiểu tổ mà giáo viên lớp học bỏ túc giao cho chúng em làm còn chưa hoàn thành đâu, phỏng chừng vài tuần kế tiếp cậu ấy đều sẽ tới.”

Ngón tay anh dừng một chút, lại cố gắng giả vờ không sao cả mà tiếp tục rửa tay, hỏi: “Vậy không phải đến trước khi nghỉ đông đều phải thường xuyên nhìn thấy cậu ta sao?”

“Đúng rồi.” Chu Úc Chi vui vẻ nói: “À, em đã biết, anh, anh có phải chê em cùng cậu ấy ở trong phòng xem phim quá phiền hay không?”

Tiết Tích lau khô tay, thản nhiên nói: “Sẽ không.”

Tâm Chu Úc Chi nói, biểu tình trên mặt anh rõ ràng không phải như vậy, biểu tình trên mặt anh giống như là hận không thể đem Lâm Gia Vũ từ trong phòng bắt tới ném xuống tầng ấy.

Tiết Tích thấy thần thái Chu Úc Chi hào hứng, anh lại nửa điểm cũng không cao hứng. Anh kiệt lực khắc chế mình không cần suy nghĩ mỗi cuối tuần kế tiếp Chu Úc Chi sẽ cùng tiểu tử kia ở cùng nhau làm gì, nhưng là càng khắc chế, càng bị dục vọng chiếm hữu lấy hình dung chưa xốt dây dưa.

Trong nháy mắt này Tiết Tích thấy tươi cười trên mặt Chu Úc Chi, thậm chí trong lòng ti tiện mà nghĩ, đại đa số mối tình đầu cũng không thể đi đến cuối cùng, mặc dù cô hiện tại rất thích tiểu tử kia, nhưng là có lẽ chỉ là cô gái nhỏ tâm huyết dâng trào, xúc động qua đi có lẽ không có nữa.

Sau một lúc lâu, Tiết Tích ức chế táo ý trong lòng, nói: “Được, đừng dựa vào cửa, em đi đến sofa ngồi đi.”

Anh đi đến tủ lạnh, giúp dì Hà đem đồ quá thời hạn trong tủ lạnh thu thập ra, lấy ra mấy bình sữa chua sắp hư, rút ra một cái túi đựng rác, đem tất cả sữa chua đều bỏ vào.

Chu Úc Chi lại ăn vạ không đi, nhìn anh, con ngươi sáng lấp lánh, bỗng nhiên không đầu không đuôi mà nói một câu: “Anh, em còn không có nụ hôn đầu tiên đâu, không biết hôn hôn là cảm giác gì nhỉ.”

Tiết Tích thật vất vả mới phun ra một ngụm trọc khí, nghe thấy lời này của cô, thiếu chút nữa cấp hòa công tâm, động tác trong tay bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô.

“Làm sao vậy? Anh, anh trừng em làm gì?!” Chu Úc Chi nhăn cười nhăn đến sắp điên rồi.

Sắp điên rồi chính là Tiết Tích.

Cô bỗng nhiên nhắc tới hôn môi làm gì?

Mới cùng Lâm Gia Vũ nhận thức bao lâu, cũng đã nghĩ tới một bước vậy sao?

Má cô hồng như vậy, rốt cuộc trong óc đều suy nghĩ cái gì?

Ngữ khí Tiết Tích hiếm thấy mang lên vài phần nghiêm khắc: “Trước thành niên không cần tùy tiện cùng nam sinh có tiếp xúc tứ chi, thích thì thích, nhưng là càng quan trọng là phải tự bảo vệ tốt mình.”

Chu Úc Chi lay khung cửa, nỗ lực không cho mình cười đến cong eo, cô mừng rỡ không được, nghiêm trang mà bác bỏ nói: “Vì sao chứ, hôn hôn một chút mà thôi, lại không tiến thêm làm một bước khác, sao lại là không bảo vệ tốt mình chứ, cũng sẽ không mất khối thịt.”

Cô còn muốn tiến thêm làm một bước khác?

Sắc mặt Tiết Tích đều đen, hít vào một hơi bình tĩnh lại mới nỗ lực trấn định vài phần.

Anh sẽ không lấy miệng lưỡi khuyên nhủ làm cô bái xích nói: “Cao trung không được, chờ lên đại học rồi nói sau.”

“Ài, kia làm sao bây giờ, kỳ thật em rất muốn yêu sớm.” Chu Úc Chi sâu kín thờ dài.

Máu Tiết Tích sắp lên đến đỉnh đầu, nghe được những lời này của cô, lý trí đã sắp giữ không được.

Anh hoàn toàn không thể tưởng tượng bộ dáng cô cùng người khác hôn môi.

Sớm biết rằng ngay từ đầu liền khuyên cô đừng để cô đi học bỏ tức.

Tiết Tích mặc dù muốn nỗ lực thả lỏng lại, lấy thân phận anh trai hướng dẫn cô từng bước, nhưng trong đầu anh ong ong vang, tất cả đều là một ít hình ảnh làm người đồ kỵ đến nổi điên, vì thế anh chỉ có thể banh mặt không nói lời nào.

Anh kéo hộp quả tủ lạnh ra, tiếp tục thu thập trái cây hỏng ra bên ngoài.

“Ài, sao anh không để ý tới em, anh ời?” Chu Úc Chi đi qua chọc chọc phía sau lưng anh, sắp cười ra tới, dùng thanh âm ủy khuất nói: “Em chính là muốn thử xem tư vị hôn môi, anh không cần thiết tức giận như vậy đi, cha em phỏng chừng đều sẽ không quản em yêu sớm.”

Tiết Tích đông cứng nói: “Anh không tức giận, anh chỉ là hy vọng em bảo vệ tốt chính mình.”

Dừng một chút, anh hòa hoãn ngữ khí nói: “Có một số việc không cần sốt ruột, chờ trưởng thành lại đi ném thư cũng giống nhau.”

“Anh rõ ràng là tức giận.” Chu Úc Chi buồn cười hỏi: “Em chỉ tò mò, anh, em cũng chỉ là hỏi một chút tư vị hôn môi là cái gì, anh tức giận như vậy làm gì?”

Tiết Tích: “.....”

Thiếu niên cao lớn ngồi xổm nơi đó, thu thập quây đồ đông lạnh tầng thứ hai của tủ lạnh, không rên một tiếng, đường đẹp của cằm căng chặt, thoát nhìn như là buồn bực đến sắp tức chết rồi.

Anh nín chặt môi, không hé răng.

Chu Úc Chi ở bên người anh ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhìn anh, hàn ý tủ lạnh lập tức ập vào trước mặt.

“Em chỉ mặc áo ngủ, đừng ở chỗ này, lạnh.” Tiết Tích thay cô chần một chút hàn ý, đem cô túm đến phía sau một chút, tiếp tục thu thập tủ lạnh.

Chu Úc Chi nhìn ngón tay anh nắm chặt lấy khung cửa tủ lạnh, bỗng nhiên cười một chút.

Tiết Tích ngược mắt liếc nhìn cô một cái, muện thanh hỏi: “Cười cái gì?”

Chu Úc Chi cúi người, ôm lấy cánh tay anh, cầm đề ở trên chỗ khuỷu tay cong lên, chớp chớp mắt nhìn anh, bỗng nhiên nhẹ nhàng mà hỏi: “Anh, có phải anh ghen tị hay không?”

Cả người Tiết Tích cứng đờ.

Chu Úc Chi có thể thực rõ ràng mà cảm giác được thiếu niên bên người mình ngừng lại hô hấp, bả vai anh rất rộng, vừa mới còn tay chân nhanh nhẹn mà thu thập kem quá thời hạn ra bên ngoài, trong nháy mắt tay bỗng nhiên dừng lại một cái chớp mắt, sau đó, hầu kết anh giật giật, hơi hơi nghiêng đầu tới, tựa hồ là muốn nói cái gì.

Anh trả lời Chu Úc Chi dùng ngón chân đầu nghĩ cũng nghĩ được đến.

Không gì hơn ——

Không có.

Như thế nào sẽ.

Không phải.

Chính là Chu Úc Chi mới không tin. Chính cô đã đoán trúng tâm sự của anh. Mặc dù là trở lại một đời, anh thời kỳ thiếu niên cũng thích cô.

Chu Úc Chi kỳ thật thật cao hứng, thậm chí ở một cái chớp mắt xác nhận kia, hốc mắt còn hơi hơi nóng lên, giống như là, vốn tưởng rằng bởi vì cô tùy hứng, sẽ mất đi một đồ vật đối với mình mà nói thập phần trân quý, nhưng là kết quả là lại phát hiện chưa bao giờ mất đi, vô luận khi nào anh đều ở phía sau cô.

Sau khi cô trở về cũng có nghĩ tới, vạn nhất đời này cô đem người yêu nhất đánh mất làm sao bây giờ, trả lời là, cô không biết làm sao bây giờ, chỉ là ngầm lại cô liền khó có thể thừa nhận lại mất đi này.

Nhưng là may mắn, thiếu niên của cô đôi mắt vẫn chỉ dừng ở trên người cô.

Tâm Chu Úc Chi nhảy bang bang lên, cô bỗng nhiên thò lại gần, không biết dừng khí từ đâu tới đây, ôm mặt Tiết Tích.

Cái động tác này thập phần đột ngột, Tiết Tích sững sốt, nhìn cô hỏi: “Sao ——”

Lời còn chưa nói xong, Chu Úc Chi bỗng nhiên thò lại gần, chuồn chuồn lướt nước ở trên môi anh hôn một cái. Lại hôn một cái, sau đó lại nhẹ nhàng cắn một chút.

Trong chớp nhoáng, cái loại xúc giác này thực rõ ràng, giống như là linh hồn chạm vào nhau, trong nháy mắt làm người cả người tê dại.

Tiết Tích bỗng nhiên mở to hai mắt, không thể tưởng tượng mà nhìn cô.

Trong mắt anh khiếp sợ vạn phần, thậm chí lông mi đen nhánh đều hơi hơi phát run lên.

Môi Tiết Tích rất lạnh, còn có chút phát khô, nhưng môi Chu Úc Chi lại có chút thủy nhuận, mang theo một chút thủy quang.

Tim Chu Úc Chi đập nhanh hơn, gương mặt càng ngày càng nóng, mà Tiết Tích cả người căng chặt, hô hấp dần dần nặng lên.

“Vậy nếu là cùng anh, có phải liền không thành vấn đề hay không?” Chu Úc Chi nghiêng đầu, chớp chớp mắt, không hề chớp mắt mà đối diện tầm mắt

Tiết Tích.

Cô cười khẽ hỏi: “Anh, anh vừa rồi còn lời lẽ chính đáng bảo em cao trung không cho có tiếp xúc tứ chi, nhưng còn bây giờ thì sao.....”

“Anh, anh sao lại song tiêu như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Mâu thuẫn

Edit by Thanh Thanh

Beta: Nha Đam

~~~~~

Mọi nơi an tĩnh, hô hấp có thể nghe một cách rõ ràng.

Linh hồn Tiết Tích hơn nửa ngày mới quay về.

Lưng anh dựa vào cửa tủ lạnh, Chu Úc Chi nghiêng người về trước.

Khoảng cách hai người cực gần, gần đến hô hấp đều rơi xuống một chỗ, gần đến nỗi Tiết Tích nhìn thấy ảnh ngược của mình cứng đờ từ trong mắt Chu Úc Chi, cũng nhìn đến khóe miệng cô giảo hoạt tươi cười.

Hầu kết Tiết Tích gian nan động động, nháy mắt mới phản ứng lại cô đang trêu đùa mình.

Cô đôi khi kỳ thật rất không đúng mực, sẽ không kiêng nể gì mà đột nhiên tới gần anh một bước, đột nhiên nhảy vào trong lòng ngực anh, hoặc là đột nhiên chui vào ô chần của anh. Nhưng anh rất rõ ràng, cô vĩnh viễn sẽ không thích anh.

Cô cười sấp lại gần, môi nhẹ nhàng cọ qua môi anh, thử một chút hôn môi là cảm giác gì, đối với cô mà nói có lẽ chỉ là làm thực nghiệm không quan trọng gì, nhưng đối với anh mà nói, lại làm linh hồn anh đều đang run rẩy.

Tiết Tích bỗng nhiên cảm thấy có chút không thể chịu đựng nổi.

Anh đối với cô mà nói là cái gì đây?

Là người có thể tóm lấy tùy tiện trêu chọc, tùy tiện trêu đùa sao?

Chân trước biểu đạt thích những người khác, sau lưng nhẹ nhàng băng quơ mà ở khóe miệng anh nhẹ nhàng cọ qua.

Anh nhìn trên mặt Chu Úc Chi treo tươi cười trêu đùa, trong lòng anh lại rất buồn, hỗn loạn, có một ít bức bối nói không rõ, khó chịu, chua xót, bất đắc dĩ, cùng với khắc chế dục vọng.

Chu Úc Chi nhìn anh, cảm thấy mình trước nay không to gan như vậy, nhưng nếu đã xác định người trước mắt cũng thích mình, như vậy liền không có ái muội không rõ nào, cô nhìn anh, trong lòng cao hứng, nửa người trên lại dịch về phía trước.

Lại hôn một cái.

Cô dịch về phía trước một chút, thiếu niên nhìn chăm chăm cô lại hơi hơi lui ra sau một tấc.

“Phanh” mà nhẹ nhàng một tiếng, lưng Tiết Tích dựa trên cửa tủ lạnh.

Cửa tủ lạnh bị khép lại.

Tiết Tích dựa lưng vào cửa tủ lạnh, cả người cứng đờ mà rũ mắt nhìn cô, tay đang rũ bên người nắm chặt. Trong mắt tựa hồ có vài phản cầu mà không được, ần ần cùng khắc chế.

Chu Úc Chi?

Không phải muốn tiếp tục hôn anh sao, vì sao lại tức giận?

“Đừng nóng giận, tới đây.” Tay Chu Úc Chi chống ở đầu gối Tiết Tích, thân mình nghiêng về phía trước, đang muốn áp qua đi hôn anh.

Nhưng anh bỗng nhiên đứng lên.

Chu Úc Chi lập tức hôn vào hư không.

“Anh.” Cô cũng nhanh chóng đứng lên, đầu óc đầy nghi hoặc.

Thiếu niên đứng ở trước mặt cô, thân hình cao lớn, thập phần có cảm giác bị ép bức.

Cô nhón chân, đang muốn không ngừng cố gắng, nhưng môi chu lên còn chưa hôn lên môi thiếu niên, anh liền nâng một bàn tay lên, ngón tay lạnh lẽo ấn ở trên trán cô, đem đầu cô ấn trở về.

Chu Úc Chi có chút buồn bực mà ngẩng đầu nhìn Tiết Tích: “Anh làm gì, không thể lại hôn một chút sao? Nhỏ mọn như vậy?”

Tiết Tích nhìn cô, con ngươi đen tối.

Suy nghĩ lung tung của anh toàn bộ tan biến, biến thành khắc chế.

Yết hầu anh khô khốc, nói với Chu Úc Chi: “Hôn môi không phải việc nhỏ, sao lại có thể vì ném thử một chút là cảm giác hôn là gì liền tùy tiện hôn người khác?”

“Nói nào tùy tiện, em——” Chu Úc Chi muốn nói cô rất nghiêm túc, nhưng lời nói còn chưa nói xong, di Hà từ bên ngoài đã trở lại, xách theo mấy túi đồ ăn xuất hiện ở cửa phòng bếp, nhìn thấy hai người đều ở trong phòng bếp, còn đứng ở trước tủ lạnh, kỳ quái nói: “Tiểu thư, cô tiến vào phòng bếp làm gì?”

Trên môi còn sót lại độ ẩm lạnh lẽo chưa tán, Chu Úc Chi tức khắc có chút có tật giật mình đỏ mặt.

Cô khụ thanh, hỏi: “Di Hà, di có mua cái gì ngon không, buổi tối làm gì ăn?”

Di Hà đi vào đem túi đặt ở trên bàn đá cẩm thạch, lải nhải với Chu Úc Chi: “Buổi tối hầm gà được không? Di còn mua.....”

Chu Úc Chi lặng lẽ liếc Tiết Tích, thấy thiếu niên xách túi đựng rác trên mặt đất lên đi ra cửa ném rác.

Vừa rồi sao anh lại có chút tức giận.

Chẳng lẽ là thẹn thùng?

Khẳng định là thẹn thùng.

Chu Úc Chi nâng ngón tay lên nhẹ nhàng chạm chạm môi, tâm tình thập phần vui sướng, khóa miệng không tự giác cong đến tai, mặc kệ như thế nào, xem như cướp nụ hôn đầu tiên của anh đi. Dư lại sau khi thành niên lại nói.

***

Chu Úc Chi không có thực sự trải qua yêu đương, cho nên cũng không biết yêu đương nên nói như thế nào, ở chỗ cô, hôn coi như là xác nhận quan hệ. Hôn nữa anh cũng thích cô, cô hiện tại cũng đáp lại, anh hẳn là hiểu đó là có ý tứ gì đi?

Hiện tại hai người bọn họ xem như trong lòng hiểu rõ mà không nói ra đi.

Nhưng rất nhanh, Chu Úc Chi phát hiện, anh không hiểu sao sau khi từ tủ lạnh hôn xong lại tựa hồ đang cố ý vô tình tránh cô.

***

Lúc trước cô tắm rửa xong đi xuống lầu, mặc áo ngủ ôm đầu gối ngồi ở bên người anh, hai người xem xong phim lại từng người trở lại phòng, cô thường xuyên giống như cả người không có xương cốt, mềm như bông mà dựa vào trên vai anh, thậm chí là nghiêng người ngã vào trong lòng ngực anh, thoải mái dễ chịu mà đem đầu gối lên trên đùi anh xem phim.

Trong lòng ngực thiếu niên có hương vị sạch sẽ dễ ngủ, bột giặt, da thịt, hơi thở từng bách quán quanh ở bên nhau, làm người ta cảm thấy ấm áp mà kiên định.

Anh tuy rằng cả người cứng đờ, nhưng mà trước nay đều sẽ không cự tuyệt.

Nhưng lần này, Chu Úc Chi lại muốn ôm eo Tiết Tích, anh lại bỗng nhiên từ bên người lấy tới cái gối đầu, dịch một chút sang bên cạnh, dùng gối đầu thay thế đùi anh để cho Chu Úc Chi gối.

Chu Úc Chi:.....?

Chu Úc Chi lập tức thẳng nửa người trên, nhìn Tiết Tích, tức muốn học máu: “Làm sao vậy, đui anh đột nhiên biến quý giá? Để em gối một chút để không được?!”

Anh cứng đờ nói: “Không cần tùy tiện nằm trong lòng ngực người khác, lớp học bỏ tức của em lúc đi lên núi đông du cũng như vậy. Em cùng nữ sinh ở chung một lều trại.”

“Sao anh lại nhắc đến lớp học bỏ tức làm gì?” Chu Úc Chi: “Trừ bỏ anh, em khi nào tùy tiện nằm trong lòng ngực người khác?”

Anh nhìn cô một cái, vội vàng dời tầm mắt đi, lại nói: “Cũng không cần tùy tiện ôm hôn người khác.”

Chu Úc Chi nói: “Em khi nào tùy tiện ôm hôn người khác?”

Anh lại bỗng nhiên nói: “Anh cùng em cùng đi lớp học bỏ tức, bắt đầu từ ngày mai anh đều ở ngoài cửa lớp học bỏ tức chờ em tan học.”

Ánh mắt Chu Úc Chi sáng lên: “Anh có phải còn đang ghen hay không?”

Anh nuốt nước miếng, trầm ổn nói: “Nhớ kỹ trước tốt nghiệp không cần yêu sớm.”

Chu Úc Chi:.....

Bọn họ có phải đang nói cùng một chuyện không?

Nói xong Tiết Tích liền đứng dậy lên lầu.

“Này, từ từ đợi em!” Chu Úc Chi đi theo muốn chui vào phòng anh, muốn thử chui vào ổ chăn của anh nhưng không thành công, ngược lại bị nhốt ở ngoài cửa.

Chu Úc Chi không khỏi sinh ra hoài nghi, chẳng lẽ cô truyền đạt tín hiệu sai? Không phải đâu, cô đều biểu đạt rõ ràng như vậy, anh vẫn là không thông suốt. Không phải bởi vì cũng thích anh cô hôn anh làm gì? Anh chẳng lẽ cho rằng cô là người tùy tiện hôn người khác?

Chu Úc Chi cân nhắc muốn hay không lại tìm một cơ hội cưỡng hôn một lần.

Một lần không được, liền cưỡng hôn hai lần, hôn cho đến khi anh chịu phục thì mới thôi.

***

Cách khảo thí cuối kỳ còn hơn nửa tháng, sau khi tan học, Tiết Tích nhận được điện thoại hộ công bệnh viện gọi tới, nói là bà ngoại anh thanh tỉnh.

Bệnh tình của bà ngày càng chuyển biến xấu, ký ức của bà ngoại càng ngày càng hỗn loạn, thời gian thanh tỉnh càng ngày càng ít.

Cho nên nghe được hộ công nói bà thanh tỉnh, Tiết Tích quyết định đi đến chỗ bà, hôm nay không đưa Chu Úc Chi đi lớp học bỏ tức nữa.

Anh lo lắng mình không ở đây Lâm Gia Vũ lại tới tìm Úc Chi lôi kéo làm quen, nhưng là không biết vì sao mấy ngày này Lâm Gia Vũ lại an phận thật sự, cuối tuần tuy rằng quả thực cũng tới học bỏ tức, nhưng cũng chỉ là lại gần Chu Úc Chi cùng nhau thảo luận bài học mà thôi.

Tiết Tích mấy lần đưa đồ uống lên lầu, cũng không thấy hai người nói nói cười cười nói chuyện ngoài bài học.

Mặc dù như thế, Tiết Tích vẫn là nhịn không được lấy thân phận anh lớn uyển chuyển nhắc nhở Chu Úc Chi hai lần, bảo cô hảo hảo học tập, trước khi thi đại học không cần yêu đương.

Chỉ là mỗi lần anh nói như vậy, Chu Úc Chi đều mặt mày hớn hờ, mừng rỡ như hoa.

Tiết Tích không rõ nguyên do, lại sợ nói nhiều khiến cho cô sinh tâm tư phản nghịch, vì thế chỉ có thể giống như dưới đáy lòng chôn một cây gai, nhìn Lâm Gia Vũ mỗi tuần tới biệt thự học bù.

***

Tiết Tích ở dưới lầu bệnh viện mua ít trái cây.

Bởi vì răng lão nhân mềm, không thể ăn táo giòn, vì thế anh mua một ít chuối cùng dâu tây.

Anh xách theo trái cây đi vào phòng bệnh, bà ngoại dựa vào trên giường, mang kính viễn thị, cố hết sức mà đọc sách.

“Bà ngoại.” Tiết Tích đi qua, đem trái cây đặt ở đầu giường, cười hỏi: “Bà đang xem cái gì?”

Lão nhân buông sách, kinh hỉ mà nhìn anh: “Cháu tới rồi, cháu đã lâu không tới thăm bà.”

Tiết Tích cười một cái, mấy ngày hôm trước sau khi tan học anh liền tới, chỉ là lão nhân không nhớ rõ, anh có chút bất đắc dĩ, chỉ là cười nói: “Bà ngoại,

xin lỗi bà, gần đây bài tập quá nhiều, về sau cháu thường xuyên tới, cháu đi rửa chút đầu tây cho bà, bà chờ cháu một lát.”

Anh đi vào toilet rửa sạch đầu tây.

Bà ngoại ở bên ngoài cùng anh nói chuyện.

Bởi vì nhớ rõ chuyện Tiết Tích dọn đến Chu gia ở, cho nên lão nhân nhin không được hỏi nhiều hai câu, hỏi đơn giản là Tiết Tích ăn được không, ngủ ngon không, Tiết Tích nói hết thấy đều tốt, lão nhân lúc này mới yên lòng, lại dặn dò Tiết Tích vài câu. Bà lại hỏi Tiết Tích tương lai tính sao, có thể là ý thức được mình không thể thường xuyên giữ được thanh tỉnh, cho nên thừa dịp còn thanh tỉnh liền muốn nhiều lời một chút.

Tiết Tích cầm đầu tây đã rửa sạch, anh rũ mắt, nhìn nước từ vòi nước chảy xuống.

Đời trước Tiết Tích đối với tương lai của mình đã lập kế hoạch rất rõ ràng, sớm một chút tích góp đủ tiền, còn trả lại tiền Chu gia đã chữa bệnh cho bà ngoại, sau đó chăm sóc cho bà ngoại, anh muốn học y, có lẽ là thấy nhiều người thân rời khỏi mình, Tiết Tích đối với chuyện tử vong này theo bản năng có loại kháng cự, mà trừ cái này ra, kế hoạch có thay đổi, là có liên quan đến Chu Úc Chi.

Anh quả thật cũng đã từng bước đi đến mục tiêu của mình, học đại học y khoa đứng đầu trong nước, cầm toàn bộ học bổng, chờ đợi xuất ngoại đào tạo sâu, chỉ là thế sự vô thường, có một số việc là anh không có biện pháp đoán trước được, tỷ như nói bà ngoại qua đời sớm, cùng với vụ tai nạn xe cộ kia của Úc Chi.

Mà một đời này, trọng sinh một ngày kia, anh cũng nghĩ kỹ đường đời này rồi. Trừ bỏ kế hoạch đời trước, anh còn phải ở bên người cô hảo hảo mà che chở cô, để cô tránh được những tai vạ đó. Một đời này, ngoài việc quan hệ với cô giảm bớt ra, là Tiết Tích hoàn toàn không có đoán trước được.

Tình cảm dịu dàng nổi lên trong mắt anh.

Xem ra, có đôi khi vận mệnh đối với anh cũng không phải mông như vậy.

“Đúng rồi, Chi Chi đâu?” Bà ngoại hỏi: “Hai đứa ở chung có tốt không?”

Tiết Tích quay đầu lại nói: “Khá tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Bà ngoại hướng tới toilet nhìn lại, do dự, lại nói: “Tiết Tích, cháu có nghĩ tới hay không ..... cháu có nghĩ tới khi nào rời Chu gia hay không, sau khi thi đại học thì sao? Chu gia tuy rằng là bởi vì giao tình năm đó với ông nội cháu, trợ giúp chúng ta, nhưng là thời gian dài nhận ân tình của người ta cũng không tốt, bà ngoại rất sợ sẽ liên lụy cháu. ....”

Tiết Tích tự nhiên rõ ràng hiểu hết thấy băn khoăn của bà ngoại.

Năm đó thời niên thiếu sau khi anh thi đại học xong, chuyện đầu tiên anh làm đó là nghĩ cách kiếm tiền, còn giúp đỡ Chu gia. Áo cơm vô ưu lâu rồi, thực dễ dàng từ bỏ năng lực sinh tồn. Hướng chi, nếu không còn trả lại những số tiền đó, anh cùng Chu Úc Chi căn bản không thể nói bình đẳng.

“Bà yên tâm đi.” Tiết Tích nói: “Bà không phải lo cháu bị liên lụy, bà không cần nghĩ như vậy, chăm sóc tốt cho bà vốn dĩ chính là trách nhiệm mà cháu nên làm, Chu gia giúp đỡ cháu cũng sẽ trả lại, cháu sẽ có năng lực hảo hảo chiếu cố mọi người.”

Lời này không biết vì sao từ trong miệng thiếu niên nói ra, thập phần đáng tin cậy, ước chừng là bóng dáng anh thon dài cao lớn, cho người ta cảm giác trầm ổn.

Hốc mắt bà ngoại có chút ướt át, gật gật đầu.

Tiết Tích rửa đầu tây xong, lấy đĩa ra đặt lên, gác trên đầu giường, bà ngoại bảo anh ấn, anh rút khăn giấy, đem ngón tay ướt dầm dề lau khô, nói: “Tuần này cháu chưa gặp qua bác sĩ, không rõ bệnh tình của bà, cháu đến văn phòng bác sĩ trước đã.”

“Được, đi nhanh lên rồi về.” Bà ngoại dặn dò nói: “Bằng không chờ lát nữa bà lại ngủ.”

Tiết Tích gật gật đầu: “Vâng.”

***

Tiết Tích không đi lớp học bỏ túc chờ Chu Úc Chi, Chu Úc Chi sau khi tan học, liền từ chỗ taxi xé nghe được tin tức bà ngoại Tiết Tích tỉnh táo lại, vì thế đề tài xé Lý đưa cô đến bệnh viện, vừa vặn cô thật lâu cũng chưa tới bệnh viện thăm bà.

Lúc Chu Úc Chi vào phòng bệnh, Tiết Tích không ở đây, từ trong miệng hộ sĩ biết được anh đi văn phòng bác sĩ, Chu Úc Chi liền ở phòng bệnh bởi bà ngoại trước, thuận tiện chờ anh.

Một học kỳ này cô tuy rằng không có cùng anh thường xuyên tới, nhưng là cũng lần lượt tới thăm bà ngoại vài lần.

Cho nên bà ngoại cũng đã quen với cô, vừa thấy cô tiến vào, liền nhanh chóng tiếp đón cô ăn đầu tây.

Tiết Tích từ văn phòng bác sĩ ra.

Bệnh tình của bà ngoại vẫn như cũ, ký ức suy yếu thật sự nghiêm trọng, bộ phận khác cũng xuất hiện sự suy nhược, Tiết Tích nhìn kỹ tất cả báo cáo, anh học y nhưng anh lại không hiểu hết, biện pháp trị liệu duy nhất trước mắt chỉ có thể là bổ sung dinh dưỡng, duy trì khỏe mạnh, y học không có cách trị liệu tốt.

Anh đem báo cáo lật qua một chút, đi đến phòng bệnh.

Đi tới cửa liền nghe thấy thanh âm của Chu Úc Chi cùng bà ngoại.

Lão nhân nói: “Tiết Tích là con trai làm nhiều chuyện chứ vốn dĩ chính là vậy, Chi Chi cháu đừng khách khí với nó, có chuyện gì đều tìm nó, vốn dĩ được cha cháu trợ giúp, chúng ta đã thực cảm kích, cháu cũng có thể bảo nó giúp cháu làm bài tập, tiết thể dục không muốn chạy bộ cũng để Tiết Tích giúp cháu chạy.....”

Lại nói gì đó Tiết Tích nghe không rõ.

Tiết Tích nghe thấy bà ngoại nói có chút dở khóc dở cười, đang muốn đẩy cửa đi vào.

Bỗng nhiên nghe thấy thiếu nữ ngồi ở mép giường nhẹ nhàng hít hít cái mũi, như là có chút khổ sở.

Cô nói: “Bà ngoại, bà đừng nói như vậy, kỳ thật.....”

“Kỳ thật, kỳ thật là cháu thiếu anh ấy, nếu không có cháu, đời trước khả năng anh ấy.....”

Câu nói kế tiếp Chu Úc Chi nói nhỏ đi.

Cô nhìn bà ngoại Tiết đầy đầu đầu bạc, trong lòng thương cảm, không chỉ là những cái đó cô thực xin lỗi Tiết Tích, kỳ thật ở trong chuyện bà ngoại Tiết Tích, cô cũng rất xin lỗi anh. Đời trước trước khi bà ngoại anh qua đời, cô chưa bao giờ đi thăm bà ngoại anh lấy một lần.

Hiện tại nhớ tới, lúc ấy mất đi một người thân cuối cùng, anh vừa mới thành niên có thể có loại cảm giác bị thế giới vứt bỏ hay không.

Bà ngoại Tiết nghe không hiểu lời cô nói, nói: “Chi Chi, cháu nói cái gì?”

Chóp mũi Chu Úc Chi chua xót, lắc lắc đầu, không tiếp tục cái đề tài kia, nói: “Bà ngoại, cháu tiếp tục đọc sách cho bà.”

Bà ngoại Tiết gật gật đầu, hiền từ mà nhìn cô.

***

Thân ảnh ngoài phòng bệnh con người đen nhánh ngạc nhiên, cả người cứng đờ mà đứng ở nơi đó, thân ảnh bị ánh đèn hành lang chiếu vào trên mặt đất, chói lọi, cũng là cứng còng.

Hành lang bệnh viện người đến người đi, tràn ngập các loại thanh âm, nhưng anh hoàn toàn nghe không thấy, có như vậy trong nháy mắt, trong đầu Tiết Tích ong ong, một mảnh trống rỗng.

Anh ngay từ đầu có rất nhiều lần hoài nghi Úc Chi có phải cũng là trọng sinh trở về hay không.

Nhưng vô luận là bút tích, am hiểu dương cầm khúc, vẫn là bất động thanh sắc, nói bóng nói gió hỏi cô chuyện đời trước, tất cả cô đều không toát ra bất luận dấu hiệu gì là trọng sinh trở về.

Cho nên anh quyết định không hề đi tự hỏi cái vấn đề kia.

Hoặc là nói, cũng là trốn tránh đi đối mặt cái vấn đề kia.

Nhưng hiện tại anh hiểu được, lừa mình dối người cũng không có dùng.

Hóa ra, hết thay thay đổi đều là bởi vì áy náy.

~~~~~

Mọi người đọc truyện có phát hiện đi được 2/3 quãng đường rồi mà 2 nhân vật xuất hiện ngay từ đầu là di Hà và chú quản gia đều không có tên mà chỉ được gọi như thế khôngggg??? (▽▽)/

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Mâu thuẫn

Edit by Thanh Thanh

Beta: Nha Đam

~~~~~

Chu Úc Chi vốn dĩ muốn chờ Tiết Tích từ văn phòng bác sĩ ra, cùng anh trở về, kết quả cô ở phòng bệnh chờ mãi chờ mãi, bà ngoại đều ngủ rồi, hộ công cũng đem giường hạ xuống, dịch chân cho bà ngoại xong cô cũng chưa nhìn thấy bóng dáng của anh.

Chu Úc Chi có chút buồn bực, không khỏi cùng hộ công nói một câu, đi văn phòng bác sĩ nhìn thử.

Hộ sĩ báo cho cô văn phòng bác sĩ sắp tan tầm. Còn có một đồng lớn người bệnh chờ cố vấn báo cáo chen chúc ở cửa, ồn ào không chịu nổi, tầm mắt Chu Úc Chi quét một vòng, không nhìn thấy thân ảnh hạc trong bảy gà của Tiết Tích trong đó, đành phải xoay người đi ra ngoài.

Mới vừa quay người lại, vừa vặn có người nhà người bệnh mặt như màu đất nhéo giấy báo cáo màu trắng, mồ hôi đầy đầu mà chen vào bên trong.

Chu Úc Chi bị ông ta dùng bả vai đẩy ra, mất cân bằng.

Phía sau có người đỡ cô một chút, cô khó khăn lắm mới đứng vững.

Chu Úc Chi thối lui đến trên hành lang, quay đầu, Tiết Tích vóc dáng cao cao đứng ở phía sau cô, đem ồn ào ngăn cách lại. Nghênh diện lại đây là mấy người nhà, anh mở rộng cánh tay một chút, đem cô kéo đến phía sau anh, về phòng bệnh lấy áo khoác.

“Anh, em còn tưởng rằng anh đi trước rồi.” Chu Úc Chi bắt lấy quần áo anh, nhẹ nhàng thở ra, oán giận nói: “Em vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại hỏi anh sao còn chưa về phòng bệnh. Có phải bác sĩ bên kia có người xếp hàng hỏi chuyện quá nhiều hay không? Đợi thật lâu sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, không biết vì cái gì, cảm giác được biểu tình của anh có chút khác thường. Anh vừa lúc cũng rũ mắt nhìn cô, không biết có phải bởi vì cảnh vật phía sau hay không, nhìn về mặt của anh, chỉ cảm thấy cặp con ngươi đen nhánh kia có vài phần đen tối khó tả.

“Làm sao vậy?” Chu Úc Chi sùng sốt một chút.

Hầu kết Tiết Tích giật giật, thu hồi tầm mắt, nói: “Không có gì.”

Anh nói: “Anh sẽ không đi trước.”

Chu Úc Chi gật gù đầu, vừa muốn nói chuyện, lại nghe thấy anh nói: “Nhưng lần sau em không cần chờ lâu như vậy.”

Chu Úc Chi bĩu bĩu môi: “Làm gì, chê em là trùng theo đuôi sao?”

“..... Bệnh viện cũng không phải nơi tốt gì để ở, người bệnh nhiều, người nhà người bệnh cũng nhiều, thể chất của em kém, ít tới tương đối tốt.” Tiết Tích chậm rãi áp lực mà phun ra một ngụm trọc khí, dừng một chút, hỏi: “Em có đói bụng hay không?”

Trong mắt Chu Úc Chi có ý cười, nửa làm nũng mà ôm cánh tay anh, ngửa đầu nhìn anh, nói: “Có chút đói bụng, nhưng cũng còn tốt, lúc em học bỏ túi bạn học chia cho em chút đồ ăn vặt.”

Cô nói xong lời này, Tiết Tích rũ mắt nhìn cô.

Cô phồng má nhìn anh, cho rằng anh muốn nói chút gì, kết quả anh trầm mặc, cái gì cũng chưa nói.

Chu Úc Chi lúc này mới nhận thấy được anh có chút khác thường.

“Anh làm sao vậy?” Cô hỏi một câu.

Tiết Tích nói: “Đi thôi, về nhà sớm một chút.”

“Được, chờ lát nữa trên đường em lại nghĩ cơm chiều muốn ăn cái gì, sau đó gửi tin nhắn cho di Hà!” Chu Úc Chi cười nói, cô cúi đầu, thấy tay áo anh hơi hơi xắn lên, đầu ngón tay còn mang theo bọt nước, tựa hồ vừa rửa tay xong, thoạt nhìn liền thập phần lạnh lẽo.

Mùa đông, mặc dù hành lang bệnh viện có máy sưởi, nhưng lúc này anh lại làm người cảm giác có vài phần đơn bạc, không biết có phải bởi vì anh hơi hơi nhăn mày hay không.

Cô theo bản năng liền muốn nắm lấy tay anh.

Nhưng là còn chưa chạm tới, tay anh liền bắt động thanh sắc mà vừa vặn dời đi.

Chu Úc Chi tưởng mình ảo giác, ngẩng đầu nhìn về phía Tiết Tích: “Anh làm sao vậy, có phải văn phòng bác sĩ có nhiều người nhà chờ quá hay không, không khí không mới mẻ, quá chật chội? Nếu không lần sau chờ cha em trở về đổi một gian ——”

Chu Úc Chi nhìn nhìn phòng bệnh chung quanh, đây đích xác đã là khu phòng bệnh vip của bệnh viện, nhưng thật ra có cái loại một tầng lầu càng cao cấp chỉ có vài người ở, hoàn cảnh phòng bệnh càng tốt, nhưng là loại bệnh viện tư nhân này tất cả đều không có bác sĩ đứng đầu khoa nào, sau khi suy xét tổng hợp lại, bà ngoại Tiết Tích mới được an bài ở chỗ này.

Cô nói còn chưa dứt lời, thiếu niên bên người đánh gãy: “Không cần.”

Chu Úc Chi ngơ ngẩn, ngẩng đầu nhìn anh, hơi hơi mở to hai mắt.

Không cần đi nhìn biểu tình của Chu Úc Chi, Tiết Tích cũng biết ngữ khí của mình có chút không tự nhiên.

Trong lòng ngực anh bốc lên một chút ảo não cùng hối hận.

Trầm mặc một chút, anh nói: “Phòng bệnh này đã rất tốt, Úc Chi, cảm ơn em.”

“Cảm ơn cái gì? Anh, sao anh đột nhiên nói cảm ơn?”

Tiết Tích dừng lại bước chân, nhìn về phía cô, bỗng nhiên vươn tay, hơi hơi gom lại tóc mái trên trán cô, thanh âm có chút khàn: “Em không nợ anh cái gì cả, đừng nghĩ quá nhiều, buổi tối hảo hảo ngủ, được không?”

Chu Úc Chi lập tức không hiểu anh đang nói cái gì.

Nhưng nói hai câu như vậy, hai người tới cửa phòng bệnh, đẩy cửa đi vào, thấy lão nhân đã ngủ rồi, Chu Úc Chi cũng ngậm miệng lại không quấy rầy.

Cô đi theo phía sau Tiết Tích, Tiết Tích cầm lấy áo khoác lông vũ màu trắng trên sô pha, xách lên, Chu Úc Chi đi qua, anh mặc áo khoác vào cho cô lại cầm lấy khăn quàng cổ vòng hai vòng lên nữa.

Anh xoay người đi mặc áo lông vũ màu đen của mình vào.

Chu Úc Chi nhìn hai người một đen một trắng, nhìn không được nhếch môi lên, cũng từ trên sô pha cầm lấy khăn quàng cổ màu đen, chờ anh.

Tiết Tích xoay người lại.

Chu Úc Chi nhón chân, giữ chặt cổ áo anh, kéo anh xuống.

Tiết Tích:?

Không biết vì sao thân thể anh có chút căng cứng, trong đầu không thể tránh né mà trong nháy mắt xẹt qua mấy ngày hôm trước ở trước tủ lạnh kia, trong nháy mắt kia cô đột nhiên làm anh không kịp phòng ngừa hôn tới.

Nhưng Chu Úc Chi chỉ là duỗi dài tay, học anh mang khăn quàng cổ cho cô, cũng quấn khăn quàng cổ xiêu vẹo bảy tám phần lên trên đầu anh.

Nhìn đầu Tiết Tích bị mình bao thành bánh chưng, Chu Úc Chi điên cuồng ghen cười.

Tiết Tích bất đắc dĩ, đôi tay nắm lấy bả vai cô, đẩy cô ra cửa phòng bệnh.

***

Thời tiết mưa lát phát, nổi lên tuyết nhỏ, Chu Úc Chi bị Tiết Tích dắt vừa ra cửa bệnh viện, liền chủ động đem tay mình nhét vào trong túi của anh, Tiết Tích nhìn cô một cái, nói: “Tay anh rất lạnh.”

Chu Úc Chi cong đôi mắt lên: “Không sợ, tay em ấm.”

Ở trong túi anh, cô nắm lấy tay anh, Chu Úc Chi cảm giác anh lại trốn một chút, nhưng là rốt cuộc trong túi vị trí chỉ có như vậy, trốn cũng trốn không thoát, vì thế cô tinh chuẩn không có làm mà cầm tay anh, cái này Chu Úc Chi xem như vừa lòng.

Cô tâm tình sung sướng mà ngẩng đầu nhìn thoáng qua tuyết nhỏ đang bay, nói: “Ngày mai lớp học tổ chức đồng du leo núi, đi leo núi xong liền khảo thí cuối kỳ, khảo thí cuối kỳ xong, liền ăn tết.”

Hai người sóng vai đi đến bãi đỗ xe, Tiết Tích không tự chủ được mà nhớ tới lần trước một lần gặp được chó, cô bỗng nhiên nhảy vào trong lòng ngực anh, lúc ấy cô suy nghĩ gì. Bởi vì cảm thấy đời trước anh trả giá quá nhiều, cho nên không đành lòng, một đời này cường bách mình tới gần anh, thân cận anh sao? Cô có cảm thấy quá khó xử hay không?

Không lâu trước đây một lần gặp sét đánh kia, lúc cô nói với anh nói không chán ghét, nhìn anh, hít hít cái mũi, đôi mắt đỏ lên, như là muốn khóc. Buổi tối ngày đó cô lại suy nghĩ cái gì?

Tiết Tích trước nay không nghĩ tới, sự trả giá của mình với cô sẽ trở thành gánh nặng thay đổi con đường nhân sinh của cô.

Anh không biết nên nói với Chu Úc Chi như thế nào, anh nhìn cô đi ở phía trước, nhìn cô bình an là được, đây chỉ là chuyện anh cam tâm tình nguyện, nếu cô quay đầu lại, anh tất nhiên cao hứng, nhưng anh duy nhất không hy vọng, cô là bởi vì áy náy mà quay đầu lại.

Bởi vì ý nghĩa kia, hành động của anh giống như gánh nặng ngàn cân, trở thành vũ khí hiệp bức cô, ép cô tới không thờ nổi, hại cô khóc thút thít, hại cô khổ sở, hại cô trái lương tâm đi làm không chuyện muốn làm.

Tiết Tích nhắm mắt, bước chân dừng lại.

Chu Úc Chi cũng dừng chân lại theo, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn anh, chỉ vào đường hồ lô bán cách đó không xa, nói: “Tiết Tích, em muốn ăn cái kia.”

Tiết Tích đi qua mua một chuối cho cô.

Lúc bỏ tiền bắt đắc dĩ đem tay từ trong túi lấy ra, Chu Úc Chi tiếp tục bắt lấy tay anh.

Tiết Tích nắm ngược lại lấy tay Chu Úc Chi, chưa nói gì, chỉ là đem tay cô nhét trở lại trong túi ẩm áp.

Anh thanh toán tiền, hai người tiếp tục đi đến bãi đỗ xe bên kia.

Chu Úc Chi giờ đường hồ lô, cẩn niêng tiếp theo, đang muốn đưa qua để Tiết Tích cắn một ngụm.

Tiết Tích nghiêng đầu nhìn về phía cô, lại bỗng nhiên nói: “Úc Chi, anh muốn cùng em nói chuyện.”

Mùa đông ban ngày rất dài, đèn đường đã sáng, hai người vừa nói liền có sương trắng, bông tuyết tinh tế nhỏ nhỏ rơi xuống ở trên vai Tiết Tích, mắt Chu Úc Chi rất sáng, cười nói: “Khéo như vậy?! Em cũng có chuyện muốn nói.”

Tiết Tích nghe vậy hơi hơi dừng lại, có chút kinh ngạc, duỗi tay từ trên đầu cô lấy xuống một mảnh bông tuyết, thuận tay xoa xoa đầu cô, thấp giọng hỏi: “Em muốn nói cái gì, em nói trước.”

Vô luận nói cái gì, anh đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu cô không chủ động đề cập chuyện đời trước, anh liền chủ động đề cập, chuyện đời trước đã qua đi, cô còn nhỏ tuổi như vậy, anh không hy vọng cô mang theo áy náy mà sinh hoạt. Tất cả mọi chuyện đều là anh cam tâm tình nguyện, cô không nên bị trời buộc.

“Em nói nha.” Chu Úc Chi nuốt một ngụm nước miếng, cô cảm thấy bầu không khí nơi này không tốt để nói chuyện, ngoài bệnh viện trên quảng trường, có bác gái ở quảng trường nhảy múa, còn có trẻ con mặc quần áo thật dày cầm đèn bong bóng chạy vội truy đuổi, quán nhỏ bán bánh hấp tỏa ra hơi nước nóng hôi hổi.

Quá mức ồn ào.

Nhưng là bông tuyết bay là tả, cô lại cảm thấy ở chỗ này nói cũng không tồi, dù sao cũng phải tìm một chỗ tìm thời gian nói ra.

Bằng không, chỉ là hôn qua, có lẽ anh cũng không hiểu được cô có ý tứ gì?

Cô vốn dĩ một chút cũng không khẩn trương, nhưng là đối diện cặp con người đen nhánh kia của Tiết Tích, ngón tay đặt ở trong túi anh lại dần dần cùng tay anh mười ngón nắm lấy, ánh mặt trời tối tăm, đèn đường đỏ bóng xuống, cô nhìn sương trắng hai người thở ra nhọt nhọt hô hấp, bỗng nhiên lại có chút khẩn trương.

“Em nói đi.” Tiết Tích an tĩnh mà nhìn cô, trái tim như là bị một bàn tay to không biết ở đâu bóp chặt.

Cô là muốn ngả bài chuyện đời trước.

Vẫn là, nói cho anh tiền triển của cô cùng Lâm Gia Vũ?

Nếu là chuyện trước, Tiết Tích vốn dĩ cũng tính toán nói.

Nhưng nếu là chuyện sau, sự nôn nóng mà Tiết Tích thật vất vả kiềm chế mấy ngày tìm không thấy nơi phát ra lại ả ả bò lên trên trái tim.

Nghĩ như vậy, anh bỗng nhiên không dám để cho Chu Úc Chi nói trước, tay捏 ngón tay cô không tự chủ được nắm thật chặt.

“Em đây thật sự nói.”

Chu Úc Chi cảm giác không khí thật lạnh, nhưng là gương mặt hơi hơi nóng lên, cô mắc kẹt nửa ngày, nhẹ nhàng hít vào một hơi, nói: “Là về mấy ngày hôm trước, em thích. ....”

Tiết Tích bỗng nhiên mở miệng trước: “Nếu là chuyện có quan hệ với Lâm Gia Vũ, nếu không trở về rồi nói sau, bên ngoài lạnh lẽo. ....”

Nhưng lời còn chưa nói xong.

“..... Anh.” Chu Úc Chi dư lại một chữ nói ra. Nói xong Chu Úc Chi liền muốn che lại mặt, xong rồi a a cư nhiên nói ra.

Không khí an tĩnh vài giây.

Chờ phản ứng lại Chu Úc Chi nói gì, Tiết Tích trong nháy mắt tìm không thấy tiếng tim đập của mình.

Anh vừa mới không có nghe lầm phải không? Con người anh kinh ngạc mà nhìn Chu Úc Chi, cơ hồ có chút run rẩy rất nhỏ không dễ phát hiện.

Một lát sau, anh hít vào một hơi, không biết xử trí ra sao, đầu óc choáng váng phát ra một tiếng trầm thấp: “.....?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Mâu thuẫn

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Tiết Tích ước chừng có năm phút không nói chuyện, anh siết chặt tay Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi ngửa đầu, quan sát vẻ mặt của anh.

Bởi vì đèn đường tối tăm, anh lại đứng ở chỗ ngược sáng, Chu Úc Chi lại tới gần anh một chút, hai người sắp dán vào nhau.

Chu Úc Chi lúc này mới thấy rõ khiếp sợ cùng kinh ngạc trên mặt anh.

Bất kể gặp phải bao nhiêu cảnh ngộ, có bao nhiêu thành thực, nhưng trong lúc này anh cũng chỉ là thiếu niên giống như mở ra hộp quà nhìn đến thật lớn kinh hi. Ở đời trước anh có bao nhiêu vô vọng, giờ này khắc này liền có bấy nhiêu không dám tin tưởng.

Bông tuyết bay xuống ở trên vai anh, anh cũng không nhúc nhích, trừ bỏ tiếng trái tim đập đến Chu Úc Chi ở ngoài có thể nghe được, sau một lúc lâu, lông mi anh run rớt một mảnh bông tuyết.

Mọi thanh âm đều im lặng.

Còi hơi kêu to, cửa tàu điện ngầm người đến người đi, ồn ào như nước chảy vọt tới, nhưng lại vòng qua hai người.

Chu Úc Chi vốn dĩ rất khản trương, nhưng là nghe thấy gần trong gang tấc hô hấp không thoải mái của người này, cô bỗng nhiên lại thoáng trấn định.

Loại chuyện thổ lộ này sao, khó mở miệng nhất không gì hơn câu nói đầu tiên, câu đầu nói ra, tất cả những việc kế tiếp đều dễ làm.

Cô cảm thấy mất mặt, nhưng bộ dáng anh ngây ra như phỗng này nói ra chẳng phải tốt hơn sao.

Tóm lại là hai người cùng nhau mất mặt, vậy bị mất mặt cũng không đến nỗi nào.

“Chờ em một chút.” Cô giờ xiên tre lên.

Nhưng không đợi cô tránh ra, Tiết Tích liền đem xiên tre trong tay cô, tránh ra đem đi ném.

Anh đi trở về, đứng yên ở trước mặt cô, phảng phất còn hít sâu hai cái.

Chu Úc Chi cười một chút, nhón chân dùng đầu ngón tay khây khây bông tuyết dừng ở trên vai anh.

Ngón tay lạnh lẽo chạm vào mũi lạnh lẽo, thế nhưng biến thành kỳ dị nóng bỏng.

Cô hỏi: “Em vừa mới chính là thổ lộ, anh nghe thấy được không, anh không nói chút gì sao?”

Tiết Tích nhìn Chu Úc Chi, sau một lúc lâu, mới tìm về một chút lý trí vừa rồi.

Giọng anh hơi khàn hơi: “Không phải Lâm Gia Vũ sao?”

Giương mặt Chu Úc Chi nóng lên, có chút không được tự nhiên, cười nói: “Không phải, anh sao lại cho rằng sẽ như vậy? Liên bởi vì em để cậu ấy tới nhà chúng ta học bù vài lần?”

“Em khen cậu ta.” Tiết Tích thấp giọng nói: “Em nói cậu ta ưu tú, em cùng cậu ta cùng nhau xem phim, em cùng cậu ta cùng nhau cười to, em còn lưu luyến đưa cậu ta đến cửa.....”

Nói còn chưa dứt lời, Tiết Tích chợt ý thức được mình tiết lộ cảm xúc quá nhiều, ngữ khí quả thực mang lên vài phần oán giận, anh kịp thời dừng lại, nhìn về phía Chu Úc Chi, nhưng Chu Úc Chi cười đến càng ngọt.

Làm sao bây giờ, anh thật thích ăn đắng.

Đôi mắt cô sáng lấp lánh mà nhìn Tiết Tích: “Đúng vậy, em có nói qua hay không, ở trong lòng em, anh càng ưu tú, khắp thiên hạ anh là tốt nhất. Em và anh đã xem rất nhiều phim, lúc nhìn thấy anh, lòng em cười càng nhiều, lúc cùng anh từ biệt, em càng thêm lưu luyến?”

Chu Úc Chi vừa cười vừa nói, hô hấp Tiết Tích liền nặng một chút, anh hoàn toàn không phân biệt được Chu Úc Chi nói đến là thật hay là giả, là nói giỡn vẫn là đùa chơi, anh chỉ có thể cả người cứng đờ mà dòi đi tầm mắt.

Chu Úc Chi đem tay từ trong túi áo lông vũ của anh rút ra, đôi tay luồn vào áo lông vũ của anh.

Tiết Tích theo bản năng giang hai cánh tay.

Thiếu nữ liền chui vào trong lòng ngực anh.

Chu Úc Chi vây quanh được anh, khẽ thở dài một cái.

Cô đem đầu dựa vào trên ngực anh, như vậy mà ôm gắt gao, nắm áo lông của anh, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của anh, có loại cảm giác kiên định ấm áp.

Đời trước ăn khổ đủ rồi, đời này cô chỉ muốn cùng người trước mắt hảo hảo ôm, làm bạn, đoàn viên.

Bất luận chuyện hiểu lầm gì đều không cần xảy ra.

Vì thế cô đem mặt chôn ở trong lòng ngực anh, nghiêm túc giải thích nói: “Đó là vì muốn kiểm tra phản ứng của anh, nếu anh không thích em, em làm sao dám tùy tiện thổ lộ?”

“Đúng không?” Tiết Tích không nhịn được hỏi: “Hai người ở cửa nói gì đó mà mặt em rất hồng?”

“Anh nha, anh nhớ thật rõ ràng.” Ý cười của Chu Úc Chi sắp tràn ra tới, tăng thêm mấy phần xinh đẹp nói: “Cậu ấy nói với em anh vẫn ở phòng bếp, vẫn luôn nhìn ra cửa, khẳng định là rất thích em.”

“Xem ra cậu ấy nói đúng.” Chu Úc Chi nâng mặt lên, chớp chớp mắt với Tiết Tích.

Cây gai trong lòng kia của Tiết Tích liền bị cô nhẹ nhàng băng quơ mà nhỏ như vậy, giữa bọn họ vô luận phát sinh chuyện gì, chỉ cần không có người ngoài tham dự, trái tim anh liền lặng yên rơi xuống.

Tim anh đập rất nhanh.

Nhưng là chuyện tới hiện giờ, cũng không sợ bị cô nghe thấy được.

Chính là Chu Úc Chi cô, đến tốt cùng phân biệt đến rõ ràng sao? Cô đối với anh rốt cuộc là thích, vẫn là áy náy, hay còn là bởi vì áy náy mà muốn làm bồi thường?

Anh không nghĩ muốn bồi thường, anh muốn cô vui sướng bình an, cũng được như ước nguyện.

Anh hẳn là nói cho cô, không cần bị trói buộc bởi một tảng đá lớn kia đi sinh hoạt, không cần bởi vì chuyện đời trước liền xin lỗi anh. Cô cũng không thiếu anh gì đó. Kết cục cuối cùng không tốt, cũng chỉ là vận mệnh mà thôi.

Anh hẳn là phải cùng cô nói rõ ràng tất cả.

Nhưng trong giờ phút này, cô ở trong ngực, làm nũng với anh, lẳng lặng mà ở trong gió tuyết phớt xa sầm uất ôm cô. Tất cả những việc này đều là điều anh chưa từng nghĩ tới.

Ở đời trước băng tuyết tan rã đi đến từng bước này, hảo hảo mà ở chung một phòng, khó khăn cỡ nào.

Một đời này thật vất vả trong mắt cô có anh, thật vất vả cười với anh, thậm chí nói thích anh, anh cơ hồ thụ sủng nhược kinh, hô hấp liền nhẹ đi.

Anh vô cùng muốn đem hết thầy nắm chặt ở trong tay, cho dù cô chỉ là bởi vì áy náy mới như thế đâu.

Bởi vậy, trong nháy mắt này, anh nhìn cô nhào vào trong lồng ngực mình, khoe miệng mang theo tươi cười, những lời anh muốn nói, bỗng nhiên liền bởi vì tư tâm, mà cũng không nói ra được.

“Lời em muốn nói chính là cái này.” Chu Úc Chi nhìn anh, chờ mong hỏi: “Vậy còn anh, vừa mới nói muốn cùng em nói chuyện, là muốn cùng em nói chuyện gì?”

Tiếng nói của Tiết Tích có chút ách, nói: “..... Kỳ thật không có gì.”

“Rốt cuộc muốn nói gì?! Không nói không cho về nhà!” Chu Úc Chi tuy rằng đoán được lấy tính cách của anh, không phải là muốn chủ động thổ lộ với cô, nhưng lấy ngữ khí anh vừa mới thận trọng, xem ra cũng tuyệt đối là chuyện đại sự.

Trong lòng cô tò mò, nhìn không được lại thúc giục một lần, sau đó đem đôi tay đang ôm eo anh chuyển lên trên cổ.

Liền treo như vậy, ánh mắt lộng lẫy mà nhìn anh.

Người chung quanh có lui tới nhảy múa ở quảng trường nhìn không được nhìn bọn họ, nhưng sắc mặt như thường, chỉ tưởng là tiểu tình lữ.

Chu Úc Chi liếm liếm môi, cảm thấy có vài phần ngượng ngùng, lại lần nữa đem đầu chôn về trong lòng ngực Tiết Tích.

Cô ồm ồm nói: “Mau nói, bằng không em coi như anh cam chịu làm bạn trai của em.”

Tiết Tích hỏi: “Bạn trai?”

Chu Úc Chi gật gật đầu, cười nói: “Em đã thổ lộ, em tình anh nguyện, kế tiếp không nên yêu đương sao? Tuy rằng em không biết yêu đương nên như thế nào, nhưng.....”

Chu Úc Chi cẩn thận nghĩ nghĩ chuyện đời trước người trước mắt này đã làm với mình, liền với anh nói: “Nhưng em sẽ thu liễm tính xấu của em, ngẫu nhiên đặt mấy trái cây anh thích ăn ở trên đĩa, buổi tối lặng lẽ đắp chăn cho anh và nhiều thứ khác, đi học em sẽ đối tốt với anh, đã để anh đơn phương chiếu cố cũng không phải một chuyện, đúng hay không.”

Chu Úc Chi cảm giác giác lời này của cô nói được còn rất tri kỷ, nhưng không biết vì sao anh không hé răng, anh nhìn cô, biểu tình tìm không ra hàm xúc vui vẻ.

Chu Úc Chi nhìn không được hỏi: “Như, như thế nào, không phải như thế sao?”

“Em..... Không cần đi làm việc đó.” Tiết Tích nói với cô.

Những việc đó càng giống như là xuất phát từ áy náy, mà không phải thích.

Như vậy trở nên đều không giống em

“Úc Chi.” Tiết Tích vẫn mở miệng.

Chu Úc Chi ngửa đầu nhìn anh, anh phảng phất cực lực khắc chế cùng giãy giụa cái gì đó, một lát sau.

Anh trấn định, dùng ngón tay nhẹ nhàng đẩy cái trán Chu Úc Chi ra, nhìn chăm chú đôi mắt cô rồi nói: “Bây giờ, em tự hỏi lại một chút.”

“Tự hỏi cái gì?” Chu Úc Chi khó hiểu.

Tiết Tích trầm mặc, nói: “Anh cũng nhớ rõ chuyện đời trước.”

Chu Úc Chi vừa muốn nói chuyện, Tiết Tích lại cân nhắc nói: “Nếu là bởi vì chuyện đời trước, muốn bồi thường anh, kỳ thật không cần thiết như vậy.”

“Em xem, hiện tại em hảo hảo tồn tại, anh cũng hảo hảo tồn tại, em cũng không có cái gì phải xin lỗi anh, em không cần phải... Bởi vì bứt rứt mà làm ‘không thích anh chính là thực xin lỗi anh’ như thế.”

“Trên thế giới chưa từng có đạo lý trả giá cảm tình nhất định phải được đền hồi báo, nếu yêu cầu mỗi một phần trả giá cảm tình đều được hồi đáp, như vậy chỉ sợ cũng sẽ là cực đoan thành tội phạm giết người cùng cố chấp cuồng. Huống chi...”

Tiết Tích dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Chu gia giúp đỡ anh, năm tuổi năm ấy em cũng trợ giúp anh, coi như là hết nợ nhau, anh là muốn như thế này.”

Anh rốt cuộc là không muốn dùng áy náy bắt cóc cô.

“Em không ——!” Chu Úc Chi ý thức liền phải phản bác.

Nhưng Tiết Tích lại rất bình tĩnh, lại xoa xoa cô đầu, chậm rãi nói: “Nếu là lo lắng đời này anh có kỷ ức, liền sẽ không lại bồi ở bên cạnh em, cũng không cần lo lắng, chuyện như vậy sẽ không phát sinh.”

“.....”

Mọi người thấy sign này thế nào, tui mới đặt xong đó, tui thấy xinh xẻo v~, nhất là con bonobono kiaaaaa (◡ •//ε//•◡)

Sign này là bạn "chymcogan" làm ấy, bạn ấy làm đẹp dã man luôn, mọi người có hứng thú thì sang bên nhà bạn ấy xem nhaaa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Mâu thuẫn

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Chu Úc Chi phải sau một lúc lâu từ trong kinh hách phục hồi tinh thần lại, nghe được lời này của anh, vành mắt đột ngột lập tức liền đỏ.

Cô kỳ thật từng có một ít suy đoán về chuyện anh cũng trọng sinh hay không, nhưng là bởi vì trước sau không tìm ra dấu vết gì để xác minh ý nghĩ của mình, vì thế cũng không nghĩ nhiều chuyện này.

Rốt cuộc đối với cô mà nói, cô là trốn tránh suy nghĩ chuyện này. Cô không biết nếu đứng ở trước mặt cô là anh của đời trước, cô nên phải đối mặt với anh như thế nào.

Hoặc là, cũng có thể nói chuyện mà cô sợ hãi nhất chính là anh cũng trọng sinh, như vậy anh có thể bởi vì chuyện đời trước mà còn có khúc mắc với cô, rời xa cô hay không.

Nhưng vừa mới tại đây cô nhận được lời hứa hẹn của anh.

Anh giống như so với bản thân cô còn hiểu biết cô hơn, biết tất cả những sợ hãi, băn khoăn cùng nhược điểm.

Chu Úc Chi cứng họng một lúc lâu, mới tiêu hóa chuyện cùng trọng sinh này.

Ánh mặt trời dần dần tối tăm, người bên ngoài cũng tan một ít, bên cạnh hai người không có nhiều người đi ngang qua. Một tay Tiết Tích nắm chặt tay Chu Úc Chi, làm ấm tay cho cô, một cái tay khác sờ sờ gương mặt cô, nói: “Cái ngày mà anh vừa mới bước vào cửa chính đó, em ngồi ở bên bàn ăn, có phải kỳ thật chính là đang đợi anh ăn cơm chiều hay không, chỉ là ngưng ngừng chủ động nói? Quân gia kỳ thật là em bảo ông ấy tới?”

Chu Úc Chi gật gật đầu, ngay sau đó có chút không có chỗ dung thân: “Bởi vì đời trước khi anh tiến vào nhà, không lưu lại một ấn tượng tốt cho anh, cho nên ngày đó em còn dặn dò riêng di Hà làm một ít đồ anh thích ăn. Tính toán cho anh một kinh hi.....”

Tiết Tích xoa nhẹ cái trán của cô, cười nói: “Giống như chỉ có kinh không có hi.”

“Em đã nhìn ra, anh giống như cho rằng em hạ thuốc xổ cho anh.” Chu Úc Chi vô ngữ cứng họng nói.

Nhưng cô thầm nghĩ trong lòng, anh sẽ cẩn thận như vậy thật cũng có nguyên nhân, rốt cuộc loại chuyện này nếu là đời trước cô sẽ làm ra được.

Cô có tật giật mình mà ngẩng đầu nhìn người trước mặt, oán giận nói: “Kết quả chưa kịp cùng anh nói hai câu, anh xoay người liền đi ra ngoài.”

Tiết Tích gật gật đầu: “Khi đó anh không biết em cũng trọng sinh, chỉ là lo lắng lần đầu tiên gặp mặt em sẽ chán ghét anh.”

Xoang mũi Chu Úc Chi đau xót, ôm lấy anh, mềm mại nói: “Mới không chán ghét anh..... Em thích anh, nhưng anh nói xóa hết là có ý gì, cho em thời gian bảy ngày suy xét lại là có ý gì?”

“Chẳng lẽ đời này anh không thích em sao?” Chu Úc Chi ngửa đầu nhìn Tiết Tích, chờ anh trả lời.

Tiết Tích nhìn cô, trong ánh mắt chứa đựng cả người cô, không do dự, nói: “Thích.”

Nói thực ra vừa rồi ngực Chu Úc Chi dẫn theo một hơi, sợ nghe thấy đáp án mà cô không muốn nghe, tuy rằng trong lòng phi thường chắc chắn, trên thế giới này, chỉ sợ không có người nào so với người trước mặt này càng thích cô.

Nhưng ước chừng có chút cảm tình không biết khi nào đã sớm lên lút biến chất, từ đề ý biến thành dục vọng chiếm hữu, thế cho nên cô cũng so với trong tưởng tượng càng muốn được đáp án này.

May mắn người này cũng đủ thân nhiên.

Chu Úc Chi có chút cao hứng, có chút đắc ý, nhưng kiệt lực kiềm chế, nói: “Sao còn muốn em thổ lộ trước?”

“Anh thích em, em có biết.” Tiết Tích nhẹ nhàng mà nói.

Anh nghĩ nghĩ, lại cân nhắc nói với Chu Úc Chi: “Nhưng anh hy vọng em có thể phân biệt rõ ràng thích cùng ái nấy khác nhau.”

Chu Úc Chi hiểu rõ ý của anh, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi có chút đau rất nhỏ.

Nếu đổi thành người khác, có lẽ sẽ cảm thấy cảm tình mà mình đã trả giá này thuần túy là xuất từ ái nấy, sẽ cảm thấy cảm tình đến trễ này cũng không thuần túy, cho nên cùng cô sinh ra hiểu lầm.

Nhưng là nếu người trước mắt là người này, giữa bọn họ liền vĩnh viễn không tồn tại những hiểu lầm đó.

Trong lòng anh nghĩ không phải “Cô đã làm sai chuyện tới đền bù” mà là “Nếu là cô ấy nấy, có phải sẽ không thờ nổi hay không?”

Anh luôn thay cô suy nghĩ.

Chu Úc Chi muốn lập tức cho anh một câu trả lời khẳng định, quyết đoán mà nói cho anh, không phải bởi vì ái nấy, mà là thật sự thích anh. Chính là hiện tại nói như vậy, thật không có lực thuyết phục, anh cũng chưa chắc sẽ tin.

Huống chi, cô chưa từng trải qua chuyện yêu đương, không có cảm thụ qua những cảm xúc thiếu thân lao đầu vào lửa đó. Đây là lần đầu tiên trong hai đời thông suốt. Còn không có xác định gì đó, cô không muốn qua loa mà lấy ra đi trao đổi nhiệt tình cùng thâm tình của anh.

Cô cũng muốn làm gì đó với sự trả giá của anh.

Vì thế Chu Úc Chi há miệng thờ dốc, chỉ là “Ừm” một tiếng, hỏi: “Anh là cảm thấy em là xuất phát từ báo đáp ân tình đời trước, mới nói với anh thích anh sao?”

Tiết Tích không nói chuyện.

Chu Úc Chi nhìn anh, kiệt lực thẳng thắn thành khẩn mà đem tất cả ý tưởng của mình nói cho anh nghe: “Kỳ thật em không biết, em trước mắt còn không biết em rốt cuộc là xuất phát từ cái gì. Chính là nhìn đến anh cùng nữ sinh khác nói chuyện, em sẽ rất tức giận, nhìn đến anh không ăn giấm, em cũng sẽ thực hoảng.....”

“..... Em muốn cùng anh ở bên nhau, vẫn luôn dính ở bên nhau, muốn hôn môi, còn muốn nếm thử làm chuyện khác. Nhưng em không biết những cái này có phải thích hay không, nghe giống như là dục vọng chiếm hữu vậy.”

Chu Úc Chi một bên tự hỏi vừa nói những lời này, nói được rất chậm.

Bởi vì bên cạnh thực ồn ào, cho nên lời cô nói chỉ có Tiết Tích có thể nghe thấy.

Tuyết nhỏ bay là tả cuốn lên ở dưới đèn đường.

Tiết Tích nghe cô nói những lời này, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, bỗng nhiên cười.

Ý cười trong mắt anh khác với ôn nhu bình thản ngày thường, mà là mang theo sắc thái có chút cảm thấy mỹ mãn tươi sáng, lóng lánh tinh tế quang, như là bốc cháy lên một ít hy vọng, thật sâu mà nhìn Chu Úc Chi.

“Cười cái gì?” Chu Úc Chi hậu tri hậu giác mới phát hiện mình nói gì đó mắc cỡ.

Sắc mặt cô nhất thời ửng đỏ, mặt lập tức chui vào trong lòng ngực anh.

Nhưng Chu Úc Chi nghĩ thâm, anh thật là ngốc, quá dễ dàng thỏa mãn đi.

***

Đèn đường kéo dài bóng dáng hai người, thấy tuyết có xu thế càng rơi càng lớn, hai người đi trở về.

Tháo gỡ một cái khúc mắc, trong lòng Chu Úc Chi thả lỏng rất nhiều, cô cọ tới cọ lui mà quần lấy eo Tiết Tích, không chịu buông ra, thoát nhìn như là bị Tiết Tích kéo đi. Tình lữ nói đến luyện ái đều chẳng phân biệt trường hợp như vậy, cũng không có nhiều người đem tầm mắt dừng ở trên người bọn họ, trừ bỏ nhìn không được dừng ở trên mặt bọn họ.

“Cho nên cho em bảy ngày, em hảo hảo tự hỏi một chút.” Tiết Tích tiếp tục lời nói vừa rồi, nói.

Chu Úc Chi cười hỏi: “Bảy ngày sau em còn nói thích anh, làm sao bây giờ?”

Tiết Tích nâng đầu cô nâng lên ấn vào trong lòng ngực, khoe miệng cũng mang theo một chút tươi cười, ở bên tai cô nói: “Như vậy, anh liền không để em đổi ý.”

Chu Úc Chi nghe vậy hưng phấn mà ngẩng đầu: “Phải không? Anh phải làm cái gì với em?!”

“Có thể lên giường không?” Chu Úc Chi kìm nén không được mà xoa tay hằm hè: “Tuy rằng thân thể còn không có thành niên, nhưng là tâm lý đã thành niên, cùng nhau ngủ không có việc gì đi, nhưng có vấn đề ——” Cô liếc hướng Tiết Tích: “Kỹ thuật hôn của anh quá kém, em cảm thấy phải luyện tập nhiều vài lần mới được.”

Tiết Tích: .....

Chu Úc Chi nói xong liền nhón chân.

Tiết Tích tuy rằng nói là chờ bảy ngày sau, nếu cô nói không đổi ý, như vậy liền không có cơ hội đổi ý, lúc này hẳn là đem cái trán cô thò qua tới đẩy ra. Nhưng không biết vì sao, anh nhìn môi cô dâng lên phấp phấp thủy quang, mà xui quỷ khiến, cúi đầu, ở khoe môi cô nhẹ nhàng ấn một chút.

Chu Úc Chi đột nhiên không kịp phòng ngừa, chân thiếu chút nữa trượt một chút.

Tiết Tích một tay đem cô vớt lên.

Chu Úc Chi đùa giỡn lưu manh đùa giỡn đến cuối cùng sắc mặt mình nóng đến không được.

“Nhanh chóng về nhà đi.” Cô liếm liếm chỗ bị hôn qua, nói.

Hai người thẳng thắn thành khẩn với nhau kỳ thật cũng mất thời gian hơn hai mươi phút, tài xế còn ở bãi đỗ xe chờ, Chu Úc Chi tiến lên, ở ngoài cửa xe dậm dậm chân, đem tuyết trên người giũ đi.

Tiết Tích đi tới mở cửa xe cho cô.

Hai người vừa lên xe, tài xế Chu gia theo bản năng quay đầu nhìn lại, vừa muốn há mồm hỏi còn muốn đi nơi nào hay không, kết quả liền thấy động tác của Chu Úc Chi không tự nhiên mà dựa cửa sổ ngồi xuống, nhìn về phía ngoài cửa sổ, tay nắm thành quyền, vô ý thức cắn ngón cái, đại khái là trời lạnh, mà cô hồng đến không được.

Tiết Tích cởi áo khoác cho cô, ở ngoài xe run lên một chút, mới tiến vào.

Tài xế:.....

Là cãi nhau sao? Tài xế cảm lòng không được mà bắt đầu tự hỏi, bằng không tiểu thư vì sao kích động như vậy.

~~~~~

Hôm nay [19•09] tui vừa nhận được bìa mà tui đã đặt bên nhà bạn MMOC tầm khoảng 1 tháng trước. Thật sự là đợi khá lâu, tui còn tưởng là edit hoàn rồi mới nhận được bìa nữa cơ. Đợi lâu nhưng mà đến cuối cùng nhận được bìa thấy thật sự là rất đẹp, rất vừa ý luôn, cảm thấy chờ lâu cũng rất đáng. Mọi người chiêm ngưỡng em nó nhaa

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vãn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Giải quyết

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Buổi tối sau khi trở về, hai người từng người về tới phòng mình.

Nhưng Chu Úc Chi bực chán ở trên giường lăn qua lộn lại, trên thực tế lại căn bản không có cách nào ngủ được.

Thời điểm ban ngày khiếp sợ với chuyện anh cũng là trọng sinh, lại khấn trương với chuyện thổ lộ, lực chú ý tất cả đều đặt ở trên chuyện anh nói "Cho em thời gian bảy ngày suy nghĩ lại", thế cho nên tới buổi tối thư giãn đầu óc, mới bắt đầu nhớ tới một ít chi tiết lúc trước, cũng cảm giác vạn phần cảm thấy thẹn thùng.

Nếu anh cũng trọng sinh, như vậy anh hẳn là biết cô ngàn ly không say, như vậy lúc nhân cơ hội uống say lấy cớ giả ngây giả dại, quần lấy eo anh lại còn hôn lại còn ôm, anh sẽ nghĩ như thế nào?!

Chu Úc Chi đem gối đầu từ dưới đầu rút ra, chôn ở trên mặt, xấu hổ và giận dữ muốn chết hận không thể bùm chết mình.

Mấy cái chuyện cảm thấy hổ thẹn này thật ra không quan trọng.

Nhiều lắm xấu hổ đến đầu ngón chân muốn cuộn tròn lên mà thôi.

Chu Úc Chi minh bạch giữa cô cùng Tiết Tích tuy rằng đã nói ra, nhưng kỳ thật vẫn cứ cách một vấn đề chưa giải quyết.

Cùng hấp dẫn lẫn nhau, cuối cùng có được kết cục viên mãn không giống nhau chính là, giữa bọn họ tồn tại một đời trước không tốt đẹp.

Về ký ức đời trước, tất cả đều là một ít hình ảnh hồng бет.

Cho nên một đời này, mặc dù cô nói thích anh, nhưng phần yêu thích này mức độ đáng tin vẫn cứ không cao.

Anh cảm thấy cô xuất phát từ áy náy.

Mà chính cô, kỳ thật cũng hoàn toàn không làm rõ ràng, một phần cảm tình của cô đối với anh kia đến tột cùng là cái gì.

Nhưng vô luận là cái gì, duy chỉ có một cái Chu Úc Chi chắc chắn nhất chính là đời này cô không thể mất đi anh.

***

Chu Úc Chi không thể ngủ, kỳ thật Tiết Tích cũng không nhắm mắt lại được.

Anh gối đầu lên trên cánh tay, an an tĩnh tĩnh nằm, ánh mắt dừng ở trên trần nhà. Chỗ hở của bức màn có một chút ánh trắng chui vào, dừng ở trên mặt anh, hình dáng rõ ràng.

Đôi mắt anh có ánh sáng nhỏ vun, long lánh thần thái sáng láng.

Chạng vạng khi cô nói chữ "*Thích*", đến nay vẫn quanh quẩn bên tai, làm anh cảm thấy không chân thật.

Hiện tại hai người có thể đi đến một bước này, đã là chuyện anh chưa bao giờ tưởng tượng đến. Anh hy vọng xa vời, thế nhưng một chút đi tới gần anh. Cho nên đừng nói là chờ bảy ngày, lại chờ một năm, hai năm, anh cũng có thể chờ.

Anh nguyện ý chờ đến khi cô chậm rãi phân rõ tâm ý chân chính của cô rõ ràng.

***

Thổ lộ kết cục chính là như vậy, thẳng đến rạng sáng bốn giờ cũng không thể ngủ, tìm vẫn cứ đập nhanh, đêm khuya ngược lại càng dễ dàng nhớ tới một ít chi tiết ban ngày, hồi tưởng một ít biểu tình trên khuôn mặt anh tuấn của Tiết Tích.

Chu Úc Chi hai đời lần đầu tiên thể nghiệm loại cảm giác này.

Rõ ràng cô chiếm ưu thế một phương, vì sao cũng sẽ lẫn lộn lại ngủ không được như vậy?

Anh cách hai bức tường thì sao đây, sẽ không giống cô trần trọc, nai con chạy loạn, anh lại nặng nề ngủ rồi đi?!

Chu Úc Chi đám gối đầu, về mặt thất bại.

Lại qua nửa giờ.

Thân thể cô vô cùng mỏi mệt, nhưng tinh thần lại vẫn đang phấn khởi, ngủ không được.

Nhìn đèn hương hoa thơm mát ở đầu giường, lại nhìn bên ngoài thoát nhìn như là trời sắp sáng rồi, Chu Úc Chi oán niệm mà xốc chân lên, miệng khô lưỡi khô đi xuống dưới tầng lấy nước uống.

.....

Tay chân vừa mới nhẹ nhàng đi xuống, liền nhìn đến bồn rửa tay bên kia cũng có một thân ảnh thiếu niên cao lớn.

Tiết Tích dựa vào trên đài nước chảy, vịn bình nước khoáng, ngửa đầu uống nước, chỉ có đầu bên kia cửa sổ sát đất có ánh trăng mỏng manh lại đây, đường cong hầu kết của anh rất đẹp.

"Anh, anh ở chỗ này làm gì." Chu Úc Chi đi qua, lập tức phản ứng lại --

Anh cũng không ngủ được!

Chu Úc Chi nhất thời sáng khoái, xem ra đêm khuya ngủ không được miệng khô lưỡi khô không phải một mình cô.

Tiết Tích quay đầu, nhìn cô một cái, lập tức đi đến cửa cầm lấy một đôi dép, đi đến trước mặt cô, đặt ở dưới chân cô, "Sao lại không đi dép lê liền xuống dưới?"

Chu Úc Chi lúc này mới chú ý tới mình để chân trần liền xuống dưới.

"Nóng." Cô đỡ cánh tay Tiết Tích, dẫm vào dép lê.

Tiết Tích lúc này mới hạ giọng hỏi: "Làm sao vậy, không ngủ sao?"

Chu Úc Chi không muốn thừa nhận mình bởi vì chuyện thổ lộ mà không ngủ được, nhanh chóng dụi dụi mắt, cười nói: "Em ngủ rồi, vừa rồi bỗng nhiên khát nước nên tỉnh."

Tiết Tích xoa nhẹ đầu cô: "Anh lấy bình nước tới cho em."

Anh vịn một lọ nước khoáng đưa qua, Chu Úc Chi đã miệng khô lưỡi khô mà đi đến đài nước chảy, cầm lấy một bình nước nhanh chóng uống hai ngụm.

Cô giống như không ý thức được bình này Tiết Tích vừa mới uống qua, Tiết Tích ngẩn ra một chút.

Uống nước xong, hai người một đường lên lầu, đứng ở cửa phòng Chu Úc Chi, Tiết Tích nói với cô: "Ngủ ngon."

Chu Úc Chi đẩy then nắm cửa, lại không muốn đi vào như vậy, cô giương mắt nhìn đồng hồ treo tường trên hành lang, kim đồng hồ đã chuyển tới rặng sáng 5 giờ, hôm nay lớp học tổ chức đông du, hiện tại tuyết đã ngừng, hẳn là sẽ không hoãn lại, như vậy 8 giờ liền phải rời giường thu thập cặp sách ăn cơm sáng.

Chỉ có ba giờ có thể ngủ.

Nhưng cô căn bản ngủ không được.

Cứ như vậy ban ngày leo núi căn bản không có tinh lực, nói không chừng sẽ nửa đường ngủ mất.

Cô ăn vạ đứng bất động ở cửa.

Tiết Tích hình như có sợ hãi, hỏi: "Làm sao vậy?"

Chu Úc Chi rũ đầu xuống, thành thật thừa nhận: "Kỳ thật em ngủ không được."

Tiết Tích nói: "Xin nghỉ đi, hôm nay dứt khoát không đến trường học, anh giúp em gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp."

Chu Úc Chi nhìn anh, lòng có chút ngứa ngáy, nhỏ giọng nói: "Không phải vấn đề xin nghỉ, mấu chốt là, ngủ không được, mặc dù ban ngày xin nghỉ một ngày, ở trên giường nằm cả ngày, em chỉ sợ cũng ngủ không được."

Tiết Tích hơi hơi cúi người, một tay chống đầu gối, một cái tay khác nâng lên, lòng bàn tay ấm áp phủ lên đôi mắt cô, ờ hốc mắt cô nhẹ nhàng xoa xoa, nhẹ giọng hỏi: "Sao lại ngủ không được, có phải trước khi ngủ uống qua cà phê hay không?"

Chu Úc Chi bị ngữ khí anh phá lệ ôn nhu lo lắng như bị cào, mặt có chút đỏ, cô bất chấp tất cả nói: "Em vì sao không ngủ được, anh là thật không biết hay là giả vờ không biết, mới vừa thổ lộ xong, như thế nào ngủ được? Anh, anh căn bản cũng không ngủ được đúng không?"

Tiết Tích giật mình, anh đích xác căn bản không nghĩ tới Chu Úc Chi sẽ vì nguyên nhân này không ngủ được.

Nói cách khác, anh vẫn luôn cảm thấy Chu Úc Chi rất nhẹ nhàng, thật giống như lấy anh nói giỡn nháo lên, giao hoạt đến kỳ cục, mà anh lại lún sâu vào vùng bùn.

Nhưng cô nói cô cũng không ngủ được, tâm trạng cô cũng đều bị đảo lộn.

Chu Úc Chi thấy Tiết Tích nửa ngày không nói chuyện, liền ngẩng đầu, lại không biết vì sao, thấy trong mắt Tiết Tích có ý cười.

Anh rũ mắt nhìn cô, đuôi mắt nhu hòa, khóe mắt ý cười là bởi vì có được đồ vật trân quý mà mình chưa bao giờ nghĩ tới có thể có được mà tâm sinh vui thích, ý cười tràn đầy sắp tràn ra.

Chu Úc Chi cực kỳ hiếm lạ mà bị anh nhìn đến có chút không được tự nhiên.

Chỉ là như vậy, chỉ bởi vì cô mà anh tâm trạng rối loạn, anh liền rất vui vẻ sao?

Thực ra muốn bảy ngày sau lại nói, bởi vì bảy ngày này muốn xác nhận cô đối với anh rốt cuộc là cảm tình gì, nhưng Chu Úc Chi lại gấp không chờ nổi mà muốn sớm một chút nói trước.

Sắc mặt cô bỗng nhiên đỏ lên nói: "Em đây là lần đầu tiên yêu đương."

Tiết Tích nói: "Anh cũng vậy."

Chu Úc Chi nói: "Tuy rằng nói là bảy ngày sau lại chính thức hồi đáp cho anh, nhưng là bảy ngày này em có một yêu cầu."

Tiết Tích "Ừ" một tiếng.

Chu Úc Chi nói: "Anh đáp ứng em trước, đáp ứng yêu cầu của em vô điều kiện, em lại nói."

Tiết Tích cười một cái, nói: "Được, em nói."

Chu Úc Chi chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Không cho liếc mắt nhìn những cô gái khác, đặc biệt là cái loại hoạt động đồng du này, có lẽ trừ bỏ lớp học, còn có nữ sinh lớp khác vây lại đây, anh nhìn người khác liếc mắt một cái liền tự chọc hai mắt đi. Còn có, không cho không thích em, không cho cảm thấy em đưa yêu cầu vô cớ gây rối."

"Này hình như là ba yêu cầu." Tiết Tích nói, nhưng khoe mắt đuôi lông mày đều là ý cười, đáp ứng nói: "Được."

Chu Úc Chi vừa lòng, tâm tình nhảy nhót, vốn dĩ ngủ không được, nhưng lúc này ước chừng là bởi vì buông xuống một cục tâm sự, ngược lại có vài phần buồn ngủ.

Cô nhìn thiếu niên trước mặt mặc áo ngủ, có lẽ nguyên nhân là ánh trăng ở hành lang mỏng manh, anh mặt mày ôn nhu.

Chu Úc Chi nói: "Em còn ngủ không được, không bằng....."

Tiết Tích nhìn cô, ý bảo cô nói tiếp.

Chu Úc Chi nhảy đến trên người anh, đôi tay ôm anh cổ, hai chân cùng lên, Tiết Tích đột nhiên không kịp phòng ngừa, theo bản năng tiếp được.

Chu Úc Chi không kiêng nể gì, liếm liếm môi nói: "Không bằng cùng nhau ngủ đi, ôm anh ngủ em hẳn là ngủ được."

Tiết Tích:.....

Lần trước say rượu cô bò đến trên giường anh, như là không hề ý thức, anh cả người căng cứng, cũng liền như vậy qua cả một đêm, nhưng hiện tại hai người đều thanh tỉnh, cùng nhau ngủ, vô luận như thế nào đều -- Tiết Tích không nghĩ cô còn không biết rõ ràng ý tưởng phía trước trong lòng cô, nhân lúc chấy nhà mà đi hôi của.

Anh nói: "Như vậy, em về phòng."

Chu Úc Chi: "Vậy còn anh?"

Tiết Tích nói: "Anh cũng không đi, anh ngồi ở bên cạnh, được chưa."

"Không được." Chu Úc Chi nói: "Lần trước ôm anh ngủ, em ngủ thật sự ngon." Cô ngẩng đầu, lộ ra biểu tình đáng thương hề hề: "Anh ơi, anh nhẫn tâm để ban ngày em không đi đồng du được sao, hoặc là đi đồng du, nhưng buồn bã ỉu xiu."

Tiết Tích còn muốn nói cái gì, Chu Úc Chi ở khoe miệng anh hôn một cái, ngăn chặn anh nói.

Bên tai Tiết Tích đỏ lên, hai tay dùng sức mà nâng cô.

Chu Úc Chi nói: "Cùng nhau ngủ, đây là yêu cầu thứ tư."

Tiết Tích: "..... Vừa rồi không phải nói một yêu cầu sao? Một cái như thế nào biến thành bốn cái?"

Chu Úc Chi lã chã chực khóc: "Anh không phải nói vô điều kiện đáp ứng sao? Mới bốn cái anh liền làm không được sao?"

Lời còn chưa nói xong, Tiết Tích ôm cô, mở cửa phòng anh ra, nhẹ nhàng đem cô đặt ở trên giường. Đôi tay anh chống ở cô hai bên tai cô, thở dài, nói: "Anh chỉ là --"

"Em biết, anh là cảm thấy, em phân biệt không rõ áy náy cùng thích, lo lắng em hiện tại đối với anh thân cận như vậy, về sau sẽ hối hận." Tóc Chu Úc Chi

tản ra, con người mang theo thủy quang, lưu luyến mà nhìn anh: "Nhưng em sẽ không hối hận."

"Thích cùng áy náy em tạm thời không thể phân biệt rõ ràng, không có biện pháp lập tức cho anh một đáp án, nhưng là em rất rõ ràng một chuyện."

Tiết Tích ách thanh hỏi: "Cái gì?"

"Muốn cùng anh vẫn luôn ở bên nhau." Chu Úc Chi nâng đôi tay lên ôm lấy eo anh: "Em muốn, em không rời khỏi anh."

Bởi vì trên đời này không còn có người thứ hai sẽ vô điều kiện đáp ứng yêu cầu của cô.

"Cho nên, vô luận là em xuất phát từ tình cảm gì, đối với anh áy náy cũng được, đối với anh chiếm hữu dục cũng được, phát triển biến hoá đến bất luận tình cảm gì cũng đều được, anh, anh đều không cần buông em ra."

Yêu cầu này kỳ thật thực ích kỷ, nhưng Chu Úc Chi lại nghe thấy Tiết Tích nói với cô: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Giải quyết

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Chu Úc Chi hoài nghi Tiết Tích là thuốc ngủ tình, cô ở trên giường của mình lăn qua lộn lại ngủ không được, nhưng chen vào ổ chăn của anh ngược lại thực dễ dàng liền buồn ngủ.

Đêm đông lạnh lẽo, xuống lầu uống chén nước nói nói mấy câu, da trên mặt cùng trên cổ liền biến lạnh, nhưng trong ổ chăn lại là khô ráo ấm áp, có loại hơi thở thực thoải mái rất dễ ngủ của thiếu niên.

Sau khi cô chui vào, gắt gao ôm eo anh.

Áo ngủ cùng kẻ sất, da thịt khô ráo cũng sất vào, giống như là sau giờ dọn một cái ghế mây, dương quang nhạt nhẽo phá vỡ sương mù chiếu lên trên người, làm người thả lỏng, nheo đôi mắt lại muốn làm một cái mộng đẹp.

Tiết Tích nghiêng mắt nhìn cô, mở cánh tay ra, đầu cô thuận thế gối lên.

Hai người trong khoảng thời gian ngắn không nói gì.

Chu Úc Chi giật giật, nghiêng người với Tiết Tích, cuộn tròn nửa người dưới, điều chỉnh một tư thế ngủ thoải mái, không đầu không đuôi mà dán ở mặt anh lắm lắm: "Em thích giống như bây giờ, ôm anh ngủ."

Tiết Tích cũng hơi nghiêng người, duỗi tay đẩy tóc mái gần trong mắt cô, hỏi: "Vì sao?"

Chu Úc Chi nghĩ nghĩ, cười nhẹ nói: "Có thể là bởi vì có cảm giác an toàn."

Tiết Tích nhìn cô.

Chu Úc Chi ngáp nhẹ một cái: "Có loại cảm giác thực kiên định, không cần lo lắng mơ ác mộng, cũng không cần lo lắng đột nhiên sét đánh, hoặc là vừa mở mắt ra, trước mắt tất cả đều là tối."

Tiết Tích ôm chặt cô, xoa xoa tóc cô: "Em từ nhỏ đến lớn đều sợ tối."

"Ừm." Chu Úc Chi cười, "Tóm lại."

Cô không biết miêu tả cảm giác ỷ lại của mình này là như thế nào, vì thế lại cọ cọ trong lòng ngực Tiết Tích, nỗ lực đem mình cuộn tròn vào trong lòng ngực anh, hai tay dùng sức ôm lấy eo rắn chắc tinh tế của anh, nói: "Còn có loại cảm giác mất đi mà tìm lại được."

Chu Úc Chi kỳ thật có điều ý thức được, khả năng bởi vì từ nhỏ đến lớn chưa có được sự đề ý gì của gia đình, đời trước tính cách của cô có điểm vận vẹo, liều mạng mà muốn từ trên người cha mẹ hấp thu mấy thứ này. Mà một đời này, cô giống như đem tình cảm này đổ tất cả đều chuyển dời đến trên người anh.

Bởi vì đã mất đi một lần, cho nên cô phá lệ sợ hãi lại mất đi lần nữa.

Cái loại một giấc ngủ dậy phát hiện tất cả mọi người bên người biến mất, chỉ còn lại một mình một ác mộng này, cô không bao giờ muốn mơ thấy.

Tay cô rũ ở sau lưng Tiết Tích, cảm lòng không được hơi hơi nắm chặt áo ngủ của anh.

Tiết Tích cảm giác được, đem tay đặt ở trên cái ót của cô, dùng sức mà ấn cô vào trong lòng ngực.

Qua một lát, Tiết Tích nói: “Sẽ không, anh sẽ không đi.”

Chu Úc Chi cười: “Ừm”

Tiết Tích nói: “Thi đại học xong, muốn đi ra ngoài một chút hay không?”

Chu Úc Chi ngửa đầu, cái trán chạm vào cằm anh, vì thế cô đem đầu nghiêng ra sau, buồn ngủ mê mang mà nhìn anh, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiết Tích lại ấn đầu cô trở về, thấp giọng nói: “Đổi hoàn cảnh thử xem. Nhìn phong cảnh mới, thuê phòng ở mới, nuôi động vật mà em thích, hoặc là hoa cỏ, tùy tiện cái gì đều có thể.”

Nghe thấy anh phảng phất đang lên kế hoạch hai người sau khi vào đại học, Chu Úc Chi nhin không được cong khóe môi lên, nhưng là sau khi nghe thấy nửa câu sau, Chu Úc Chi lại nhấn lại mi: “Em không thích trồng hoa trồng cỏ, đừng nhìn trong viện rất nhiều hoa cỏ thực vật, nhưng đều là chú Hà xử lý, nếu đến tay em xử lý, không vượt qua hai tuần liền chết sạch.”

Tiết Tích cười, “Ừ” một tiếng, nói: “Không nuôi được vậy đều không nuôi vậy.”

“Anh, anh sao có thể nói chuyện tốt như vậy?” Chu Úc Chi không biết như thế nào, bỗng nhiên cảm thấy lời nói vừa rồi kia của Tiết Tích thực mê người.

Cô bỗng nhiên biết có một người ở bên cạnh, cảm giác an toàn cùng kiên định từ đâu mà đến.

Anh sẽ bao dung cô.

Giống như khắp thiên hạ cũng chỉ có anh sẽ bao dung cô như vậy, cô có làm gì, anh cũng sẽ không rời đi. Tỉnh lại sau ác mộng, ai cũng đều rời đi, chính là anh khẳng định ở lại.

Hơn nữa sống lại một đời Chu Úc Chi trừ bỏ trình độ dương cầm, vũ đạo này đó phương diện có điều tiến bộ, tính cách có chút hòa hoãn, kỳ thật vẫn không có quá nhiều kinh nghiệm sinh hoạt, nhưng là có anh mà nói, gì cũng không cần lo lắng, lưu manh theo đuôi về nhà anh sẽ giải quyết, lúc đau bụng kinh anh sẽ mua thuốc.

Chu Úc Chi ôm lấy anh, như là ôm lấy một khối cây di động.

Chu Úc Chi cười khẽ, nhin không được hôn hôn cằm anh, cằm nam sinh khác con gái, mặc dù đã cạo râu sạch sẽ, cũng sẽ có chút cảm giác mài xát.

Chu Úc Chi theo cằm anh, thân thể hướng lên trên cọ một chút, lại hôn khóe miệng anh một cái.

Thân thể Tiết Tích có chút cứng đờ, nhưng không buông cô ra.

Hôn hôn, Chu Úc Chi bị buồn ngủ đánh úp lại, tứ chi duỗi mở ra, cứ như vậy ngủ rồi.

Chỉ ngủ ba giờ, mặc dù là giấc ngủ sâu, tới 8 giờ, Chu Úc Chi hoàn toàn chưa tỉnh lại.

Trước một ngày cô còn dặn dò riêng dì Hà, ngày hôm nay muốn tham gia đồng du leo núi, nếu cô lại ngủ nướng ngủ quên, để dì Hà lên lầu đánh thức cô. Vì thế tới 8 giờ, dì Hà ở dưới lầu kêu vài tiếng, sau khi không ai trả lời, dì Hà liền bùng bữa sáng lên lầu.

Chu Úc Chi nghe được thanh âm dì Hà lên lầu, mơ mơ màng màng thập phần khẩn trương mà ngẩng đầu, nhưng may mắn không biết khi nào Tiết Tích đã ôm cô trở về phòng, lúc này cô đang hào hào mà ngủ ở trên giường của mình.

Vì thế tâm tình cô buông lỏng, lại ngủ say.

Chẳng được bao lâu bên ngoài truyền đến thanh âm Tiết Tích nói chuyện với dì Hà.

Chu Úc Chi mở nửa con mắt nhap nhem buồn ngủ, thấy bùng bữa sáng tiến vào chính là anh, hoàn toàn thả lỏng, trở mình cuộn tròn lên, đem đầu vùi vào trong chăn.

“Nếu không xin nghỉ cho em đi, anh, em buồn ngủ quá đi.” Chu Úc Chi lẩm bẩm nói.

Tiết Tích nhìn chằm chằm lên một đoàn, xoay người kéo bức màn ra, ánh mặt trời sáng sủa lập tức trút xuống tiến vào, bên ngoài không có tuyết rơi, là một hôm trời nắng thực tốt.

“Tôi hôm qua là ai nói nhất định phải đi?” Tiết Tích cúi người, kéo cô từ trong chăn ra.

Chu Úc Chi nức nở một tiếng, chui vào chỗ càng sâu trong chăn.

Nếu thay thành đi Hà, khẳng định không khỏi phân trần xúc phạm, rốt cuộc ai cũng biết cái tính tình này của tiểu thư.

Nhưng là Tiết Tích, anh không nỡ xuống tay.

Anh nghĩ nghĩ, hỏi: “Em xác định sao, không muốn leo núi sao? Vùng ngoại ô thời tiết rất tốt, xe buýt lớp học rất nhanh liền tới đón người.”

Anh vừa hỏi như vậy, Chu Úc Chi ở trong chăn nói: “..... Anh, anh có lập trường hay không?! Em ngủ nướng anh liền tóm em dậy.”

Tiết Tích cười cười.

Chu Úc Chi gào một tiếng, rốt cuộc đo đầu từ trong chăn ra, đôi mắt lại vẫn nhắm.

Cô mở mắt ra nhìn trên mặt Tiết Tích, lại thấy anh là thần thái sáng lạng.

“Anh sao lại có sức sống như vậy?” Chu Úc Chi chỉ hai mắt gấu trúc, lại còn buồn ngủ mà nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: “Anh giúp em mặc quần áo.”

Nói xong cô liền xúc chăn lên, ngồi xếp bằng ở trên giường, nhắm mắt lại bắt đầu cởi áo ngủ.

Tiết Tích đang từ tủ quần áo của cô lấy quần áo hôm nay cô muốn mặc ra, xoay người muốn đưa cho cô, nghe vậy mí mắt nhảy dựng.

Mắt thấy cô đã cởi ra ba bốn viên nút thắt, áo ngủ sắp ở trước mặt anh mà cởi ra, xương bả vai tròn bóng đều lộ ra, máu Tiết Tích dâng lên, cầm quần áo đưa cho cô, vội vàng nói: “Anh đi ra ngoài trước, em nhanh chóng mặc đi.”

Tiết Tích hoài nghi cô căn bản không tỉnh ngủ.

Nhưng mà Chu Úc Chi đã thanh tỉnh không sai biệt lắm, cô chỉ là thật sự không có tiết tháo như vậy.

Cô “Nha” một tiếng, lấy áo lông cùng nội y anh ném ở trên giường lại đây, xoa nhẹ đôi mắt, buồn ngủ hỏi: “Về sau kết hôn có phải là có thể được mặc quần áo hay không?”

Tiết Tích mới vừa đi tới cửa, không dám quay đầu lại nhìn cô, không biết đề tài của cô như sao nhảy lên nhanh như vậy, theo bản năng nói giọng khàn khàn: “Hử?”

Chu Úc Chi vui vẻ, chụp tay xuống, nói: “Đi, em liền nhanh chóng đến tuổi kết hôn.”

“Thật muốn nhanh chóng cùng anh kết hôn.”

Tiết Tích:.....

Cho nên cô phải gả cho anh, mục đích cũng chỉ là vì buổi sáng không cần tự mình mặc quần áo?

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vãn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Âm áp

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Chu Úc Chi ngay từ đầu cho rằng sau khi trọng sinh, những chuyện bên người sẽ hoàn toàn dựa theo đời trước mà đi, nhưng rất nhanh liền phát hiện, rất nhiều chuyện vẫn là dưới sự thay đổi của hiệu ứng cánh bướm, có thay đổi rất lớn.

Tỷ như nói, đời trước cô cùng Tiết Tích bất hòa, nghĩ cách để cho Chu Độ trở về qua vài lần, nhưng một đời này cô cùng Tiết Tích từ lúc bắt đầu liền có

ký ức, cô cũng căn bản không nghĩ mọi cách để cha mẹ mình trở về, vì thế, trừ bỏ một lần vừa khai giảng gấp qua Chu Độ, toàn bộ học kỳ này, cô cũng chưa gặp qua Chu Độ. Chu Độ nếu không trở về, giá trị công ty của ông ta ở trong nước khẳng định cũng không có khả năng tương đồng cùng đời trước.

Đời trước giữa cô cùng Tùng Du, cùng giáo viên, bạn học cùng lớp quan hệ không thân, đều khác hoàn toàn một đời này. Trừ cái này ra, thành tích khảo thí hai đời của cô cũng khác, đời trước cô cũng không đến lớp học bổ túc.

Không biết có phải nơi này thay đổi một chút, nơi đó thay đổi một chút hay không, Chu Úc Chi phát hiện tất cả mang đến ảnh hưởng cùng thay đổi không giống nhau.

Tỷ như nói lần mùa đông leo núi nay, vốn dĩ hẳn là chuyện của một tuần trước, nhưng khả năng cô không có tham gia khảo thí, mà anh tham gia lớp khảo thí của cô, thay đổi xếp hạng lớp, thế cho nên trường học chỉ ngân sách tiến hành thời gian hoạt động bên ngoài đều thay đổi, thế nhưng biến thành một tuần này.

Đời trước lấy tính cách Chu Úc Chi là không có khả năng tham gia loại hoạt động này, cả lớp đều đi dã ngoại chơi, cô còn đang tham gia thi đấu dương cầm cấp tỉnh. Lúc quay lại trường, quan hệ giữa các bạn học trong lớp càng thêm thân cận, chung quanh náo nhiệt mà bàn tán thảo luận trên núi chơi qua giết người sói, mà cô hoàn toàn không dung nhập được đề tài của bọn họ.

Cho nên một đời này Chu Úc Chi mới muốn buông những thi đua khẩn trương đó, cảm thụ một chút thời niên thiếu chân chính là bộ dáng gì.

Bởi vì đây là lớp trọng điểm, người trong lớp không nhiều lắm, một chiếc xe buýt đủ dùng.

Chu Úc Chi còn buồn ngủ mà mặc tốt quần áo, ăn xong cơm sáng, đã bị Tiết Tích nhét vào xe, ở trên xe nhà mình lại dựa vào Tiết Tích ngủ bù một lát, đầu óc choáng váng mà bị anh mang lên dừng ở bên xe buýt bên cạnh trường học.

Trên xe đã có rất nhiều người, đều mang đồ ăn vặt lên, hưng phấn thật sự.

Viên Mai cùng Chu Úc Chi chào hỏi, Chu Úc Chi tối hôm qua mới ngủ hơn hai giờ, đôi mắt nặng đến không mở ra được, thần kinh cũng có chút trì độ, thiếu chút nữa không nghe được cô ấy gọi mình. Chờ phục hồi tinh thần lại, hỏi: “Viên Mai, cậu biết xe chạy lên trên núi đi đại khái mất bao lâu không?”

Viên Mai là người có tinh thần nhất, mở di động ra nhìn lộ trình, cười nói với cô: “Hiện tại là chín giờ, đại khái hơn mười một giờ mới có thể đến chân núi, cậu có thể ở trên xe ngủ tiếp một giấc.”

Chu Úc Chi yên tâm, được Tiết Tích nắm tay tiếp tục đi vào trong.

Viên Mai ngo trái ngo phải không thấy cô mang hành lý, hỏi: “Cậu không mang hành lý sao? Buổi tối phải ở khách sạn trên núi ở một đêm.”

Chu Úc Chi trước đó cũng không thấy thông báo trong diễn đàn, còn tưởng rằng cùng ngày đi cùng ngày về, được cô ấy nhắc nhở như vậy, tức khắc nhớ tới hai tay mình trống trơn.

Cô sững sốt, ngẩng đầu nhìn về phía Tiết Tích.

Tiết Tích vóc dáng cao, đứng ở lối đi hẹp nhỏ của xe buýt có chút chắn ánh sáng, anh hơi hạ bả vai, ý bảo hai cái túi trên vai trái có một cái là của Chu Úc Chi: “Mang theo, bao giờ lên trên núi lại đưa cho em, còn mang theo nước khoáng, chờ lát nữa ngồi xuống lại uống.”

Viên Mai quay đầu lại nhìn bọn họ, vẻ mặt hâm mộ: “Anh trai quốc dân.”

Chu Úc Chi yên tâm.

Nhưng ngay sau đó tưởng tượng, chính là nội y gì đó của cô, chẳng lẽ anh cũng giúp cô thu thập một bộ?

Cô tỉnh táo vài phần, tầm mắt nhìn về phía Tiết Tích mang theo vài phần nóng lòng muốn thử.

Giống như nhận thấy được ý tưởng của cô, sợ cô hiểu lầm anh động vật phẩm tư nhân của cô, bên tai Tiết Tích ứng đo, cái tay không kia gãi gãi thái dương, giải thích nói: “Lúc em ăn cơm sáng anh bảo đi Hà hồ trợ chuẩn bị.”

Thần sắc Chu Úc Chi nhanh chóng mà từ vui mừng chuyển sang thất vọng: “Vâng.”

Tiết Tích:.....

Hai người từ lối đi nhỏ chật hẹp đi đến phía sau, chọn hai ghế trống sạch sẽ phía sau ngồi xuống.

Tiết Tích giơ tay ném hai cái túi ở bên trên chỗ để hành lý, cởi áo khoác lông vũ ra. Trên xe có máy sưởi, Chu Úc Chi vừa lên tới cũng cảm thấy nóng, cô cởi áo khoác ra, Tiết Tích tiếp nhận, hỏi cô: “Em muốn ngồi gần lối đi hay là ngồi gần cửa sổ?”

Chu Úc Chi nói: “Em muốn ngồi gần cửa sổ.”

Tiết Tích để cô đi vào, chờ cô ngồi xuống, đem áo lông vũ để ở đầu gối cô, nói: “Ngủ đi, ngủ tiếp một lát.”

Chu Úc Chi ngủ không đủ giấc, thực buồn ngủ, nhưng tinh thần lại có một tia hưng phấn, cô ghé vào trên cửa sổ xe, ngắm phong cảnh bên ngoài.

Xe buýt đã chậm rãi khởi động, đi ở trên quốc lộ vùng ngoại thành, ngoài cửa sổ xe tuyết trắng xóa một mảnh, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy khói bếp. Tuy rằng cửa sổ xe không mở ra, nhưng cũng có thể cảm giác được không khí bên ngoài thực trong lành.

Chu Úc Chi hít vào một hơi, Tiết Tích nghiêng mắt nhìn về phía cô, cười cười.

Các bạn học trên xe buýt đều rất hưng phấn, leo núi vốn không có gì, nhưng mọi người cùng nhau đi làm chuyện này, thật giống như giao cho nó ý nghĩa độc đáo cùng kỷ ức.

Đội xe buýt chạy ổn định, Tiết Tích đứng dậy, đang muốn rút một quyển sách ra, nam sinh cách lối đi nhỏ đột nhiên hỏi anh: “Nếu không đổi vị trí ngồi đi, hai anh em hai các cậu ngồi một chỗ có cái gì vui chứ? Chúng tớ bên này đang chơi bài, Tiết Tích cậu muốn lại đây không?”

Tiết Tích quay đầu nhìn người nọ liếc mắt một cái, nói: “Mọi người chơi đi, không đổi vị trí.”

Nam sinh kia nhìn Chu Úc Chi sau khi cởi áo khoác và lấy khăn quàng cổ xuống lộ ra vành tai trắng ngọc liếc mắt một cái, hậm hực mà quay người lại tiếp tục chơi bài.

Tiết Tích cầm sách, một lần nữa ngồi xuống.

Chu Úc Chi nhìn anh, nhảy bèn mà cảm thấy anh tựa hồ có chút không quá cao hứng, khoe miệng Chu Úc Chi cong lên, dựa qua bả vai anh: “Anh, anh thật không đổi vị trí với người khác sao?”

Tiết Tích cầm sách, vững vàng mà nói: “Không đổi.”

Cầm Chu Úc Chi gác ở trên vai anh, chớp mắt một chút: “Vì sao?”

Tiết Tích hơi dừng, nói: “Biết rõ còn cố hỏi.”

Ý cười trong mắt Chu Úc Chi sắp tràn ra tới, khoe miệng sắp che không được ý cười.

Cô hạ người xuống, lười nhác mà tựa lưng vào ghế ngồi, từ trong túi quần móc đi động cùng tai nghe ra, cắm xong tai nghe, tùy tiện tìm một bài hát đơn giản, đưa một cái tai nghe màu trắng trong đó cho Tiết Tích.

Tiết Tích nhìn cô một cái, vừa muốn tiếp nhận, cô liền giro tay nhét vào trong tai trái anh.

Âm nhạc mềm nhẹ nháy mắt chảy xuôi phát ra, cùng với nhịp trống, có một chút hư không một chút gỗ nhảy lên trong lòng.

Đây là chuyện đời trước Chu Úc Chi chưa từng làm cùng Tiết Tích.

Bọn họ không cùng nhau làm quá nhiều chuyện.

Một đời này như là tới bù đắp tiếc nuối. Chu Úc Chi thật sự cực kỳ cảm kích cơ hội có thể có được một lần nữa.

Cô ném áo lông vũ, ôm cánh tay Tiết Tích, nghiêng người ngã vào lưng ghế cùng trên người anh, nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: “Em ngủ một lát, tới thì gọi em.”

Tiết Tích giro tay nâng đầu cô lên, để cô dựa đến càng thoải mái chút: “Ừm, ngủ đi.”

Chu Úc Chi liền như vậy ngủ, chỉ cảm thấy quanh mình tuy rằng ồn ào, xe tuy rằng có chút xóc nảy, nhưng áo lông vũ làm thân thể ấm áp.

Hai người phía trước thật sự quá phiền, Tiết Tích lôi kéo cổ áo hai người họ, giro tay “Hừ” một chút với bọn họ, hai người lập tức an tĩnh chút.

Tiết Tích giương mắt nhìn ánh mặt trời cùng sương sớm bên ngoài, bức màn bên trái cửa sổ xe chỗ Chu Úc Chi nhẹ nhàng kéo lên.

Ánh mặt trời bị che khuất, chỉ còn lại có một chút ấm áp, khúc xạ tiến vào dừng ở trên lông mi Chu Úc Chi.

Viên Mai chơi đi động một lát, lúc lắc cổ nhìn lại phía sau, vừa lúc nhìn đến Tiết Tích hơi hơi nghiêng đầu, tầm mắt dừng ở trên ngủ nhan của Chu Úc Chi, trong tay anh cầm sách, nhưng anh giống như một tờ cũng chưa lật.

Viên Mai bỗng nhiên cảm thấy quan hệ hai người quái quái, nhưng là nói nơi nào quái, rồi lại nói không nên lời. Tóm lại, rất không giống là quan hệ anh em.

Nhưng cô ấy ngay sau đó nhớ tới, Chu Úc Chi giống như cũng căn bản chưa nói qua hai người có quan hệ anh em.

☆☆☆☆☆★☆☆☆☆

Mọi người thích mỗi ngày 2-3c để đến 25•09 này đóng hố hay là để đến 25•09 đăng 1 loạt rồi đóng hố đây nàoooo. Mọi người cmt cho ý kiến nào mọi người oiiii

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Âm áp

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Xe buýt dừng lại ở dưới chân núi.

Thân thể Chu Úc Chi bỗng nhiên nghiêng về trước, trán được Tiết Tích lấy tay đỡ một chút, Tiết Tích ở bên tai cô nói: “Tối rồi, còn buồn ngủ sao?”

“Đây là tối rồi?” Chu Úc Chi mới vừa tỉnh, còn có chút hằm hồ.

Cô tháo tai nghe xuống, từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài.

Sương mù ở trên cửa sổ xe ngưng kết một tầng sương trắng, cô duỗi tay xoa xoa.

Cả tòa núi đầy tuyết lớn, trắng xóa một mảnh, trong trời giá rét thế nhưng hiện ra vài phần ý vị thánh khiết sạch sẽ.

Bạn học trên xe sôi nổi sôi trào, xách hành lý lên liền nhảy xuống xe, định đi bộ dọc theo bậc thang tuyết đọng đi đến khách sạn.

Giáo viên bên đoàn trường cầm loa dặn dò một ít những việc cần chú ý, nhưng lời còn chưa nói xong, học sinh chạy xuống xe trước đã ra xa mấy chục mét, ở trên nền tuyết lưu lại một chuỗi dấu chân, giáo viên bên đoàn trường bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Chu Úc Chi quán lấy dây tai nghe trong tay, nhìn người trên xe từng người chen chúc đi xuống, tất cả đều là bộ dáng sinh long hoạt hổ, ai thán một tiếng: “Không phải nói ở trên đường đi hơn hai giờ sao, sao em cảm giác mới ngủ năm phút liền đến?”

Tiết Tích nghiêng người để người phía sau đi qua, duỗi tay đi lấy túi, nghe vậy khẽ cười nói: “Anh đã hỏi qua, xe chờ lát nữa phải từ một con đường khác đi lên khách sạn trên núi, em không muốn leo núi có thể tiếp tục ở trong xe nghỉ ngơi một chút, hơn mười phút sau chờ tài xế trở về, đi lên cùng với xe.”

Chu Úc Chi đánh cái ngáp to, nói: “Được, vừa lúc trộm lười một lát.”

Tiết Tích thả túi lại, chỉ lấy ra bình giữ ấm, đổ một ly, đưa cho cô: “Khát không? Uống chút nước này.”

Chu Úc Chi đắm đắm đầu gối môi như, lắc đầu nói: “Không uống, em sợ chờ lát nữa muốn đi toilet.”

Tiết Tích gật gật đầu, lại đổ nước ấm vào bình nước khoáng trống, hơi nóng bay lên, thoát nhìn thực ấm áp, anh đưa cho Chu Úc Chi: “Làm ấm tay, trên xe đóng máy sưởi, mặc áo khoác vào, đừng để bị lạnh, anh đi xuống cùng tài xế còn có giáo viên bên đoàn trường nói một tiếng, hỏi vừa xuống xe phải từ con đường nhỏ nào để lên núi.”

Chu Úc Chi nhìn anh một cái, đôi tay nhận cái chai, trong lòng bàn tay truyền đến ấm áp.

Sương trắng hướng về phía gương mặt cùng mí mắt, ướt dầm dề, làm người ta có tinh thần không ít.

Trong đầu cô hiện lên hai chữ: Người / Vợ.

Tiết Tích đứng lên mặc áo khoác, đỉnh đầu chạm đến đỉnh xe không thể không hơi hơi cúi đầu, cúi đầu liền thấy Chu Úc Chi nhìn anh, đáy mắt mang theo tươi cười không thể hiểu được, anh không khỏi khó hiểu: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Chu Úc Chi nhin cười, vội vàng dừng suy nghĩ.

Cô nói: “Chỉ là thực hối hận, cảm thấy anh thực sẵn sàng, không biết đời trước đầu óc em có phải bị lừa đá hay không.”

Đây vẫn là lần đầu tiên Chu Úc Chi nói hối hận, không phải áy náy, mà là hối hận, phảng phất đời trước chỉ là bỏ qua một cái mùa hè mà thôi. Hạ đi đông tới, chưa từng động tâm, mất đi đều đã trở lại.

Tiết Tích nói lại câu “Nói bậy gì đó”, khoe miệng đã không tự giác cong lên, chờ khi nhận thấy được, anh khụ một tiếng, nhanh chóng đè ép áp khoe miệng xuống, vuốt tay xoa nhẹ đầu Chu Úc Chi: “Em ở trên xe chờ anh một lát.”

“Ừm, mọi người giống như đều đi rồi.” Chu Úc Chi quay đầu nhìn ngoài xe, trừ bỏ còn có bảy tám học sinh cùng giáo viên bên đoàn trường ở phía dưới xe thương lượng chút chuyện, các bạn học khác đã hưng phấn mà xông lên núi. Trên xe mở một cái đèn nhỏ, đại bộ phận ghế ngồi phía sau đều kéo rèm ra, có chút tối tăm, sương mù mờ lung cùng ánh sáng từ cửa sổ xe chiếu xạ tiến vào.

Cô túm chặt tay Tiết Tích: “Chờ chút.”

Tiết Tích tưởng mình làm rơi gì đó, cúi người dò xét ghế ngồi, hỏi: “Sao vậy, rơi cái gì sao?”

Nhưng đột nhiên không kịp phòng ngừa, một tay Chu Úc Chi đỡ lưng ghế, hơi hơi ngồi dậy, thò lại gần hôn anh một chút.

Tiết Tích: “.....”

Chu Úc Chi dường như không có việc gì mà ngồi xuống, ôm bình giữ ấm cùng ly nước ngủ gà ngủ gật: “Được rồi, đi thôi.”

Tiết Tích đi xuống xe, tìm đập đến có chút không bình thường, anh đi đến chỗ giáo viên bên đoàn trường cách đó không xa, chờ giáo viên bên đoàn trường gọi một tiếng, anh mới hồi phục tinh thần lại. Anh thò ra một ngum sương trắng, bước qua, trong mắt đã bắt tri bắt giác nhiễm một ít ý cười.

Tiết Tích tìm cái cớ, hai người tiếp tục lưu lại trên xe, thời gian học sinh khác leo núi ước chừng tầm hơn hai giờ, nhưng xe lên núi chỉ cần mười lăm phút, vì thế, mười lăm phút sau, hai người đến trên núi.

Tiết Tích trước tiên tìm giáo viên muốn lấy hai thẻ phòng, nắm tay Chu Úc Chi tiến vào thang máy lên lầu.

Bật máy sưởi, Chu Úc Chi cởi quần áo ra chui vào trong chăn, hàm hồ mà nói với Tiết Tích: “Anh à, anh cũng trở về ngủ một lát đi, tối hôm qua anh cũng cơ hồ không ngủ.”

Tiết Tích xoa xoa tóc cô, đáp lại “Được.”

Những chuyện khác Chu Úc Chi cũng không quản, chỉ nghe thấy Tiết Tích động tác thực nhẹ mà giúp cô đắp chăn lên, sửa sang lại hành lý, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Nhóm Viên Mai thử hồng học bò lên trên núi, nhận thẻ phòng, trở lại khách sạn, Chu Úc Chi còn buồn ngủ mới tỉnh, hoàn toàn được ngủ bù, cô có tinh thần, từ trên giường ngồi dậy, dọa Viên Mai cùng một nữ sinh khác sững sốt.

“Tớ vừa mới nói sao lại không gặp cậu, hóa ra cậu đã sớm đến khách sạn!” Viên Mai kéo rương hành lý ngã trên mặt đất ra, xoa mồ hôi nói: “Úc Chi, cậu đi lên như thế nào?”

“Tớ không leo núi, đi lên cùng xe.” Chu Úc Chi mặc quần áo: “Cậu không phát hiện Tiết Tích sao? Hành lý của tớ đâu?”

“Nơi này.” Viên Mai chỉ chỉ: “Anh của cậu giống như đều để tốt hết rồi.”

Chu Úc Chi “À” một tiếng, dẫm lên dép lê đi vào toilet buộc tóc.

Viên Mai thu thập đồ, nhìn hành lý của cô đã dọn xong, “Sạch” một tiếng: “Anh cậu thật tốt.”

Chu Úc Chi nhìn nhìn mình trong gương buộc xong tóc dài, cười một chút: “Tớ cũng cảm thấy vậy.”

Cô kỳ thật là thật sự rất hối hận, hối hận đời trước bởi vì nguyên do của mình mà lãng phí nhiều như vậy, vòng đi vòng lại hiện tại mới ở bên nhau.

Nhưng cô nhớ tới cái hôn nhột nhật vừa rồi trước khi xuống xe kia, Tiết Tích nhìn về phía cô sắp ức chế không được vui mừng cùng ánh sáng chôn dấu ở sâu trong mắt, lại cảm thấy, quan trọng nhất chính là về sau, về sau mỗi một ngày đều trôi qua tốt là được.

Giữa trưa ăn cơm xong, tất cả bạn học trong lớp đều tụ tập ở phòng lớn khách sạn chơi, phương tiện giải trí thực phong phú, có người hát K, có người chơi bài. Khó được thả lỏng như vậy, giáo viên bên đoàn trường hoàn toàn không tới hủy bỏ hưng phấn của học sinh, tùy ý học sinh tự mình chơi.

Chu Úc Chi đời trước không trải qua chuyện này, nhưng đời này sau khi dung nhập vào tập thể lớp, cô cảm thấy loại cảm giác này thật phần không tồi. Một năm này không có nhiều phương thức giải trí tiên tiến như sau này, ngay cả con số trên màn hình lẫn lộn ca khúc được yêu thích tất cả cũng đều là so với tương lai mà nói là ca khúc thực xưa cũ, nhưng bầu không khí náo nhiệt làm Chu Úc Chi cũng không khỏi lộ ra tươi cười.

Tâm tình Tiết Tích cũng không tồi.

Vẫn luôn chơi tới buổi tối, cơm chiều ở khách sạn ăn qua, nhưng cùng Chu Úc Chi đánh bài với mấy nữ sinh thấy cửa hàng tiện lợi bên ngoài cửa sổ sát đất cách đó không xa thấp đèn sáng lên, bỗng nhiên thèm món ăn Quan Đông, vì thế quyết định một vòng này ai thua thì đi.

Vừa vặn là Chu Úc Chi thua trận.

Viên Mai đi đầu ồn ào.

Chu Úc Chi cười cười, đành phải đứng lên, hỏi: “Mọi người muốn ăn cái gì, gửi đến di động của tớ, bằng không người quá nhiều không nhớ kỹ được.”

Các nữ sinh kỳ thật đều có chút kinh ngạc, thậm chí có hai người “Quên đi ngồi xuống chúng tớ đi” thiếu chút nữa liền nói ra miệng, cảm giác Chu đại tiểu thư giúp bọn họ đi mua đồ, hoàn toàn là chuyện không thể tưởng tượng.

Mặc dù ở trường học phần lớn đều là gia đình có điều kiện không tồi, gia cảnh Chu Úc Chi cũng không thể khinh thường.

Nhưng bởi vì Chu Úc Chi so với trước kia thật sự là hiền hoà quá nhiều, bọn họ liền đành phải nhịn xuống.

Nhận được tin nhắn bọn họ gửi tới, Chu Úc Chi xách áo khoác liền xuống lầu.

Cả ngày ở khách sạn, Chu Úc Chi cũng muốn ra ngoài tản bộ.

Vừa ra khách sạn, hàn khí mặt tiền cửa hiệu hắt vào, trời đã hoàn toàn đen, mơ hồ có thể nhìn thấy bầu trời có mấy ngôi sao, trên mặt đất bao trùm một tầng tuyết mềm xốp sạch sẽ, đạp lên mặt trên phát ra tiếng kẽo kẹt rất nhỏ.

Chu Úc Chi mới vừa đẩy cửa lớn pha lê của khách sạn ra đi ra ngoài vài bước, phía sau liền theo tới một chuỗi tiếng bước chân quen thuộc.

Cô quán lại khăn quàng cổ quay đầu lại, Tiết Tích cầm đèn pin bước nhanh đi tới, thân ảnh cao cao đại đại với bóng dáng cũng phá lệ dài.

“Sao lại không cầm đèn pin?” Tiết Tích đi đến bên trái cô, vừa vặn giúp cô chắn gió núi.

Chu Úc Chi cười nói: “Bên ngoài đèn đường rất sáng.”

“Đói bụng sao?” Tiết Tích hỏi.

Chu Úc Chi giải thích nói: “Có chút đói nhưng còn chịu được, là em chơi bài thua, giúp mọi người đi mua.”

Tiết Tích duỗi tay đội mũ áo lông vũ lên cho cô, một vòng lông trắng tinh thật dày khiến cho mặt Chu Úc Chi càng thêm nhỏ. Tiết Tích cười: “Đi thôi.”

Hai người đạp lên trên nền tuyết, đi tới cửa hàng tiện lợi cách đó không xa.

Hai chuỗi dấu chân trong chốc lát tương giao, trong chốc lát lại song song.

Tiết Tích cầm đèn pin, chiếu sáng đường phía trước Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi ngẩng đầu nhìn Tiết Tích liếc mắt một cái, thấy trước mắt anh có chút đen, nhịn không được nói: “Không phải bảo anh cũng về phòng ngủ bù một chút sao? Anh không ngủ sao, anh lại đi đâu?”

Tiết Tích thái độ nhận sai tốt đẹp, cười nói: “Không ngủ, cho nên đi thay ca ở đại sảnh cửa hàng đồ nhậu.”

Chu Úc Chi hỏi: “Sao anh không ngủ được?”

Ánh sáng đèn pin trong tay Tiết Tích lung lay một chút, nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Chu Úc Chi:.....

Cô nháy mắt nhớ tới nụ hôn trên xe kia.

Không biết như thế nào, chủ động hôn người ta da mặt cô dày thật sự, nhưng mà trong nháy mắt cô lại có chút bị ánh mắt của Tiết Tích trêu chọc, tức khắc mặt có chút nóng.

Chu Úc Chi nhanh chóng ném nôi: “Anh không thể bởi vì cái này trách em, em sao có thể biết tùy tiện hôn anh một chút anh liền ngủ không được? Đây là tố chất tâm lý của anh có vấn đề.”

Tiết Tích cười một tiếng: “Ừ, là tố chất của anh có vấn đề.”

Chu Úc Chi ngược lại ngượng ngùng, cô không biết là trong đầu thiếu cọng dây thần kinh nào, nói: “Cùng lắm thì về sau em khắc chế một chút, trước khi ngủ không hôn anh.”

“.....” Tiết Tích ngưng tươi cười lại.

Hai người ở trong gió tuyết đi về phía cửa hàng tiện lợi, đèn pin chiếu ra một đoàn ánh sáng ấm áp, sau khi vào cửa hàng tiện lợi, Chu Úc Chi dậm chân một cái, đem tuyết dưới đế giày dẫm rớt, nói với ông chủ cửa hàng tiện lợi mua một đồng lớn đồ Quan Đông đóng gói. Tiết Tích cũng tùy tay từ trên kệ

để hàng lấy một ít đồ ăn vặt ngày thường cô thích ăn.

Sau khi tính tiền, hai người xách theo túi trở về.

Đọc theo lúc tới lại là dấu chân một lớn một nhỏ.

Chu Úc Chi cảm thấy anh phảng phất có chuyện muốn nói, ánh sáng đèn pin ở trước chân cô lúc ẩn lúc hiện, cô không khỏi tiến đến bên người anh, ôm cánh tay anh, ngừng đầu nhìn anh, hỏi: “Làm sao vậy?”

Mắt Tiết Tích nhìn thẳng con đường phía trước, hơi dừng lại, mới quay đầu đi, kiệt lực dường như không có việc gì mà thấp giọng nói: “Kỳ thật giấc ngủ của anh không cần nhiều, giấc ngủ sâu mấy giờ là được.”

Anh còn muốn nói cái gì, lại thấy Chu Úc Chi nhìn anh, khoe mắt đuôi lông mày cong cong, cười đến phá lệ xán lạn.

Chu Úc Chi nhón chân, hôn cằm anh một chút, buồn cười hỏi: “Vậy thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vần Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Âm áp

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Phòng khách sạn phân tán mở ra, chơi đến thật sự quá muộn nên các bạn học cũng bắt đầu mệt nhọc, Chu Úc Chi cùng Viên Mai trở về phòng trước. Cô ở tầng 8 của khách sạn, Tiết Tích đưa họ đến cửa phòng, đưa một túi đồ ăn vặt cho Chu Úc Chi, nói với cô: “Đi ngủ sớm một chút, buổi tối đừng nghịch đi động, thời gian tiệc đứng sáng mai là 7 giờ đến 9 giờ, không dậy được thì gửi tin nhắn cho anh.”

Chu Úc Chi nhận gói đồ ăn vặt, tâm huyết dâng trào hỏi: “Ngày mai muốn dậy sớm một chút lên xem mặt trời mọc hay không?”

Tiết Tích còn chưa nói gì, Viên Mai ngồi xổm trên mặt đất tìm sữa rửa mặt trước cười lên tiếng: “Mặt trời mọc? Úc Chi, cậu thức dậy trước đã rồi nói sau.”

“Dự báo thời tiết không chuẩn, ngày mai không nhất định có mặt trời mọc, khả năng lại có tuyết rơi, buổi tối rơi còn nhiều hơn.” Tiết Tích nói xong, đi vào lấy thảm lông dư ở tủ âm tường ra, ném một cái lên giường của ba cô gái, hỏi Chu Úc Chi: “Bên kia là giường của em?”

Chu Úc Chi đi qua, chỉ chỉ chỗ gần buồng vệ sinh kia.

Tiết Tích giữ mạnh thảm lông ra: “Trước nhiều thêm một cái đi, miễn cho cảm lạnh, buổi tối nóng lại xóc lên.”

Chu Úc Chi thấy Viên Mai vẫn luôn nhìn mình cùng anh, không hiểu sao có vài phần ngượng ngùng: “Được.”

Tiết Tích lại kiểm tra cửa sổ phòng của bọn họ một chút, bị Chu Úc Chi đẩy ra cửa. Thấy Chu Úc Chi có chút mệt mỏi rồi, anh bảo tắm rửa sớm một chút rồi đi ngủ, chờ cô vào phòng đóng cửa lại, anh mới xoay người xuống lầu.

***

Chu Úc Chi rửa mặt xong, bò lên trên giường chơi đi động một lát thì buồn ngủ liền ập đến, Viên Mai cùng một nữ sinh khác trở lại phòng đang cười nói chuyện bát quái, tất cả cô đều không nghe thấy, cũng không biết khi nào liền ngủ mất.

Anh nói không sai, buổi tối quả nhiên có chút lạnh, trước khi ngủ Chu Úc Chi còn nghe thấy gió lạnh gào thét ngoài cửa kính.

Sau đó đến nửa đêm, bắt đầu có một ít tuyết nhỏ bay là tả mà cuốn lên.

Tuyết này càng lúc càng lớn, thậm chí có xu thế bao phủ cả tòa núi.

Chu Úc Chi nửa đêm có chút khát nước, nhấc nửa người lên sờ đến đầu giường có bình giữ ấm, hình như là Tiết Tích lưu lại, cô vận bình giữ ấm ra, nước sôi bên trong quả nhiên có độ ấm vừa đủ.

Cô nhấp miệng nhỏ uống một ngụm, nhuận nhuận môi, mới lại lần nữa nằm xuống.

Không biết vì sao mà mí mắt phải Chu Úc Chi bỗng nhiên không ngọn nguồn mà nhảy vài cái.

Cô nhin không được duỗi tay đè đè mắt phải, nhưng quá buồn ngủ nên không nghĩ nhiều liền ngủ mất.

***

Ngày hôm sau Chu Úc Chi là bị đánh thức, bên trong đang ngủ say nghe được bên ngoài phòng có người gõ cửa, có bạn học tiến vào nói chuyện, ngủ khí lộ ra nồn nóng cùng nghiêm túc, tiếp theo bên ngoài hành lang có thanh âm chạy động, còn có người vẫn luôn gọi điện thoại.

Cô vừa muốn nỗ lực mở mắt ra, Viên Mai liền đánh thức cô: “Úc Chi, mau đứng lên.”

Chu Úc Chi ngồi dậy, thấy trên mặt Viên Mai tràn đầy lo lắng, lập tức liền thanh tỉnh, hỏi: “Làm sao vậy?”

Viên Mai nói: “Buổi sáng giáo viên bên đoàn trường liên hệ tài xế xe buýt, vốn dĩ ước định là chiều nay tới đón học sinh, nhưng không biết vì sao vẫn luôn không liên hệ được với bên kia. Tối hôm qua bắt đầu có tuyết lớn rơi, bên ngoài tích một tầng tuyết thật dày, xe khả năng ở trên đường trơn trượt nên có trục trặc.”

Chu Úc Chi mặc tốt quần áo, từ trên giường xuống, đi đến bên cửa sổ, quả nhiên thấy bên ngoài tuyết rơi đến thật sự lớn.

Con đường xe chạy lên núi bị tuyết động bao trùm, có mấy cây bị đè cong nằm ngang ở trên mặt đường.

Loại thời tiết này, xe lên không được cũng là chuyện bình thường.

Viên Mai nói: “Lớp trưởng vừa mới lại đây thông báo, bảo chúng ta không cần nơi nơi chạy loạn, trước ở khách sạn.”

Một nữ sinh khác ở trong phòng hơi có chút sốt ruột: “Có thể đêm nay không xuống núi được phải không? Vậy thì ngày mai còn đi học thể nào?”

Viên Mai ghé vào trên giường chơi di động, cười nói: “Cùng lắm thì ngày mai tập thể trốn học.”

Chu Úc Chi nhìn tuyết bên ngoài một lát, kéo màn lên, đi toilet, cô thật ra không lo lắng vấn đề khi nào về nhà, chính là mí mắt vẫn luôn nhảy, làm trong lòng cô không hiểu sao có vài phần ần ần lo âu, loại cảm giác này lại không thể nói ra nguyên do.

Chu Úc Chi hỏi tường lại đời trước lớp học cũng là tới nơi này tụ họp, tuy rằng cô không tới, nhưng là cô nhớ rõ cũng không xuất hiện dự báo thời tiết không chuẩn như vậy, cũng như chuyện tuyết lớn bỗng nhiên phủ kín núi. Thời gian một đời này không đồng nhất còn chưa tính, bỗng nhiên xuất hiện một chuyện không tốt lắm như vậy, khó tránh khỏi làm trong lòng cô như là đè ép một cục đá.

Nhưng cũng chính là tuyết lớn phủ kín núi, chờ tuyết tan thì tốt rồi, có thể xảy ra chuyện gì? Cùng lắm thì ở trên núi nhiều thêm mấy ngày, khách sạn còn có suối nước nóng. Chu Úc Chi nghĩ như vậy, mày rất nhanh liền dần ra.

Cô ngâm bàn chải đánh răng đi trở về phòng, từ dưới gối đầu lấy di động ra, gửi tin nhắn cho Tiết Tích.

Nhưng chờ cô rửa mặt xong, anh vẫn chưa rep lại.

Chu Úc Chi quay đầu thấy nhóm Viên Mai đều đi thính phòng tiệc đứng phục vụ ăn cơm sáng, vì thế cũng cầm di động theo cùng xuống lầu. Qua một lát cô đều sắp ăn xong rồi, WeChat cũng chưa nhận được tin nhắn của Tiết Tích, Chu Úc Chi không khỏi đóng màn hình di động, giường mắt ở nhà hàng buffet tìm một lát, không tìm được.

Mí mắt phải Chu Úc Chi lại nhẹ nhàng nhảy nhảy.

Trở lại phòng khách sạn, cô gọi cho giáo viên bên đoàn trường mấy cuộc điện thoại, nhưng mà đường dây điện thoại bận, rõ ràng bên kia cũng rất bận.

Qua một lát Viên Mai vội vàng từ lớp trưởng bên kia trở về, đặt mông ngồi xuống đối diện cô, nói: “Tớ hỏi thăm qua, hình như là con đường xe chạy lên núi kia đã bị chặn, nhưng một con đường khác đã được thông rồi, vì thế tài xế từ bên kia lên núi, nhưng là trước đó tài xế không đi qua đường nhỏ đó, cho nên là rẽ nhầm, giáo viên bên đoàn trường mang theo mấy nam sinh lớp chúng ta đi đón người.”

Chu Úc Chi nghe vậy, nhất thời liền đứng lên, hỏi: “Đón người? Bọn họ đi bao lâu rồi?”

Viên Mai nhìn thần sắc trên mặt cô sừng sốt một chút, nói: “Lớp trưởng nói sáng sớm năm sáu giờ.”

Hiện tại đều đã hơn 10 giờ, còn chưa trở về. Chu Úc Chi cảm lòng không đầu bắt đầu mặc áo khoác đi ra ngoài: “Lớp trưởng có nói bọn họ đi con đường nào hay không?”

Viên Mai lập tức giữ chặt cô: “Úc Chi, cậu gấp cái gì, có thể có chuyện gì? Hơn nữa, đường trên núi không dễ đi, cậu chẳng lẽ còn muốn đi tìm anh cậu hả?”

Chu Úc Chi lúc này mới phản ứng lại, cô thể nhưng theo bản năng liền muốn đi tìm người.

Cô dừng lại bước chân, xoay người đề đề mí mắt phải của mình.

Đúng vậy, có thể xảy ra chuyện gì, anh chỉ là rời khách sạn mấy giờ không trở về mà thôi, cô lo lắng đến nỗi như vậy sao. Lại nói như thế nào anh cũng là đại nam sinh 1 mét 8 mẩy, cùng giáo viên bên đoàn trường với đoàn người đi với nhau, khả năng cũng chính là trên núi tín hiệu không tốt lắm, một chốc không nhận được điện thoại của cô.

Nhưng không biết vì sao, từ buổi sáng vẫn luôn có loại dự cảm không tốt lắm.

Viên Mai thấy cô ở trên giường ngồi xuống, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: “Cậu cũng đừng quá lo lắng, sẽ không có chuyện gì.”

“Ừ.” Chu Úc Chi cười cười, nói: “Cảm ơn.”

Cô tùy tay mở TV ra, thất thần mà thay đổi mấy kênh, liền nhìn đến trên màn hình đang nói đến tin tức ở địa phương.

Trên màn hình giữa tuyết lớn trắng xoá, cô cùng Viên Mai đều nghe được thanh âm người chủ trì đang thông báo “Núi đất sạt lở đá lăn xuống”, màn ảnh cắt đến trên quốc lộ, xa xa có thể nhìn đến mấy chiếc xe bị đập lõm xuống, trong đó có hai chiếc là xe buýt màu trắng, chỉ là màn ảnh quá xa thấy không rõ kích cỡ.

Chu Úc Chi nhìn có người bị đập đến nát như được nâng ra từ trong xe, trong đầu ngẩn ngui mà không load được hai giây.

Viên Mai cùng một nữ sinh khác nhìn chăm chăm màn hình TV, cũng sợ hãi: “Đây là chân núi chúng ta ở? Xe này không phải là tuyến xe của lớp chúng ta đi? Giáo viên bên đoàn trường bọn họ ——”

“Không không không, đừng miệng quạ đen.” Trong đầu Viên Mai loạn thành một đoàn, thanh âm đều có chút run: “Nơi nào sẽ khéo như vậy?”

Di động của cô ấy vang lên, cô ấy nắm di động nói với Chu Úc Chi: “Lớp trưởng gọi điện thoại tới, tớ đi ra ngoài nhận một chút.”

Thấy sắc mặt Chu Úc Chi trắng bệch, không hé răng, trong lòng cô ấy cũng thỉnh thoảng không ngừng, nhanh chóng xoay người ra khỏi phòng.

Chu Úc Chi nhìn chăm chăm TV, nỗ lực phân biệt bảng số xe mấy chiếc xe kia, nhưng là bởi vì màn ảnh quá mờ hồ, còn có bông tuyết cùng nước mưa cọ rửa ở trên màn ảnh, rất khó thấy rõ ràng.

Tay chân cô một mảnh lạnh lẽo, toàn thân như là bị ấn vào trên nền tuyết.

Đích xác sẽ không có chuyện khéo như vậy, nhưng là, vạn nhất đâu —— Chu Úc Chi kinh hoàng không thôi, cô bỗng nhiên nhớ tới đời trước nhìn đến tin tức tuyết quá lớn làm cho đất núi sạt lở, nhưng khi đó bởi vì không có quan hệ gì với cô, thời gian trường học tụ họp mùa đông cũng vừa vạn xảy ra sau chuyện này, vì thế Chu Úc Chi căn bản không để ở trong lòng, mỗi ngày tùy tay mở TV ra tin tức nhiều như vậy, ai sẽ nhớ kỹ thời gian địa điểm chứ?

Chu Úc Chi cảm thấy chuyện mình sợ hãi nhất như là muốn xảy ra.

Cô vẫn luôn cảm thấy mình chưa làm qua chuyện tốt gì, sao sẽ may mắn mà có được cơ hội trọng sinh một đời, có thể đền bù tiếc nuối cùng hối hận đời trước, ôm người quý trọng nhất chứ? Nếu lần trọng sinh này chính là ngoài ý muốn, chỉ là trộm tới một đoạn thời gian thì sao?

Trong nháy mắt, cái loại bóng ma đời trước khi biết được anh chết vào tai nạn trên không này lại tới nữa.

Lý trí Chu Úc Chi bảo cô phải bảo trì bình tĩnh, chờ đợi tin tức, nhưng rất nhiều sự thật tới trong một cái nháy mắt kia, hoàn toàn không có biện pháp bảo trì lý trí.

Chờ cô phản ứng lại đây, tay chân cô đã phát run mà đi ra ngoài.

Viên Mai ở trên hành lang gọi điện thoại.

Còn chưa nói được hai câu, bà vai đã bị chụp một chút, cô ấy quay đầu lại, thấy sắc mặt Chu Úc Chi rất kém, cô ấy hoảng sợ.

Chu Úc Chi lấy điện thoại tới, hỏi lớp trưởng là Tiết Tích đi từ con đường nào xuống núi, hỏi xong liền trả điện thoại lại cho Viên Mai, xoay người chạy tới thang máy bên kia.

Viên Mai bước nhanh vài bước muốn cùng qua, nhưng cô lập tức liền biến mất ở hành lang.

Thang máy còn dừng lại ở lầu một, Chu Úc Chi điên cuồng mà ấn thang máy tầng lầu.

Thang máy cách một hồi lâu mới đi lên.

Chu Úc Chi lao xuống, đại sảnh khách sạn cũng có rất nhiều người đứng ở trước cửa sổ sát đất gọi điện thoại, biểu tình đều mang theo nôn nóng, hiển nhiên cũng thấy được tin tức.

Chu Úc Chi đội mũ áo lông vũ mũ lên liền lao ra khách sạn, một chân sâu một chân nông mà đi tới giao lộ xuống núi. Tay chân cô lạnh lẽo, hoàn toàn không hề hay biết, huyết thái dương thỉnh thoảng mà nhảy, chỉ cảm thấy không thể hô hấp.

Vạn nhất xảy ra chuyện làm sao bây giờ? Vạn nhất trong khoảng thời gian này chỉ là cho cô kéo dài một chút thời gian nằm mơ làm sao bây giờ?

Chu Úc Chi dọc theo đường chạy nhanh xuống, té ngã một cái lại lập tức bò dậy.

Mồ bị thổi rớt, gió lạnh tiến vào tựa như dao nhỏ nhưng cô không phát hiện.

Cô cũng không biết đi mất bao lâu, khả năng chỉ có vài phút đồ lại, bởi vì không đi xa, nhưng cô xem ra vài phút này cũng quá dài lâu, như là qua đã lâu.

Dấu chân phía trước bị cô bước lên, giày đã sớm dính nước đá.

Cô bỗng nhiên nghe được phía trước có tiếng người nói.

Cô không khỏi nheo lại đôi mắt nhìn về phía trước mặt, bởi vì ánh mặt trời quá mờ, bầu trời có tuyết rơi, xem không rõ lắm, Chu Úc Chi mở đèn pin đi động ra, chiếu qua bên kia.

Đoàn người bên kia cũng cầm đèn pin, ánh sáng dừng ở trên người cô.

Chu Úc Chi gì cũng không thấy rõ, mắt bị đèn chiếu tới, không khỏi giờ tay chắn một chút.

Tiếp theo có thân ảnh bỗng nhiên chạy vội lại chỗ cô, thân ảnh ấy rất quen thuộc, Chu Úc Chi giương mắt nhìn lên, thấy Tiết Tích cầm đèn pin, từ trong tuyết lớn bay là tả sai bước đi tới.

Chỉ chớp lát sau anh liền đi tới bên người cô, như là có chút ngạc nhiên: “Úc Chi, sao em chạy ra?”

Chu Úc Chi không có cách nào giải thích.

Cô bắt lấy cánh tay Tiết Tích, nước mắt bỗng nhiên liền không báo trước mà chảy xuống.

“Làm sao vậy?” Thanh âm Tiết Tích bỗng nhiên liền nghẹn lại, anh không rảnh lo phía sau có giáo viên cùng cùng bạn học trong lớp, lập tức ôm cô vào trong lòng ngực, cũng gỡ khăn trên cổ xuống, đeo ở trên cổ cô: “Đi ra ngoài cũng không mang khăn quàng cổ.”

Chu Úc Chi chôn mặt ở trong lòng ngực anh, lúc này mới nhột nhột mà hít một hơi, cảm giác có thể hô hấp.

Tiết Tích nắm tay cô chà xát: “Tay em quá lạnh.”

“Em chính là, quá lo lắng, em..... Thấy được tin tức.....” Chu Úc Chi bỗng nhiên nghẹn ngào, cô vô dụng mà lau nước mắt, nghẹn ngào đến nói chuyện đều như là bị đồ vớ: “Em sợ trọng sinh là giả, một giấc ngủ dậy anh liền không có.”

Sau rất nhiều lần Chu Úc Chi hỏi tường lại, đều cảm thấy cô hôm nay thật mất mặt, rất không bình tĩnh, không cần phải đi tìm người. Nhưng trên thực tế rất nhiều lúc chuyện phát sinh ở trên người quan trọng nhất của mình, căn bản vô pháp bảo trì bình tĩnh. Thân thể đã thay thế cô làm ra phản ứng.

Cô cũng là ở ngay lúc này ý thức được, nếu thật sự chỉ có dục vọng chiếm hữu với người trước mặt này, sao cô sẽ sợ hãi giống như mất đi toàn bộ thế giới chứ.

Tiết Tích cũng ý thức được điểm này.

Anh ý thức được, Chu Úc Chi nói thích anh, khả năng thật là thật sự.

Có lẽ ngay từ đầu là xuất phát từ ái này, xuất phát từ không cam lòng, xuất phát từ tâm tình muốn bắt lấy một cây gỗ di động mà thôi, nhưng là những cái đó đều đã không quan trọng, cô có thể là thật sự sinh ra cảm tình chân chính với anh.

Hô hấp Tiết Tích có chút dồn dập.

Anh đội mũ áo lông vũ của Chu Úc Chi lên giúp cô, càng thêm dùng sức mà ôm lấy cô, ở bên tai cô nói: “Sẽ không, em ở đâu anh liền ở đó.”

Trong lòng anh có điên cuồng vui sướng, nhưng một cái chớp mắt này, càng có rất nhiều đau lòng đối với người trong lòng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Viên mãn

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Đi phía sau Tiết Tích chính là mấy nam sinh trong lớp, còn có giáo viên bên đoàn trường, bọn họ cầm đèn pin đi tới, nhìn đến nước mắt trên mặt Chu Úc Chi, đều sợ ngây người. Chu Úc Chi ngày thường lạnh như băng không có phản ứng gì, cư nhiên cũng sẽ lo lắng thành như vậy.

Giáo viên bên đoàn trường trước tiên cười giải thích nói: “Bạn học Chu yên tâm đi, có thầy cô ở đây, làm sao có thể để học sinh các em xảy ra chuyện gì được?”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng giáo viên bên đoàn trường cùng mấy nam sinh khác đều còn sợ hãi, bọn họ không đi con đường kia, tài xế cũng liên hệ được, cũng vừa vận không trải qua con đường kia, chờ đoàn người về lại trên đỉnh núi, liền nghe nói bên kia xảy ra chuyện. Bọn họ cũng coi như là cũng đủ may mắn, không có đụng phải.

“Những bạn học khác đâu? Không có bạn học khác chạy ra đi?” Giáo viên bên đoàn trường hỏi.

Chu Úc Chi vội vàng lau nước mắt: “Đều ở khách sạn ạ.”

Cô hít vào một hơi, sự dữ dội ở trong lòng chậm rãi vũng vàng xuống dưới, phát hiện mặt khốc đang bị người ta nhìn, lập tức cảm thấy xấu hổ.

Một nam sinh cười nói: “Có người lo lắng thật tốt, nhìn chúng ta cũng không có người tiếp.”

Tiết Tích giơ tay lau khôe mắt cho Chu Úc Chi, kéo cô đến phía sau, ngăn trở tầm mắt giáo viên bên đoàn trường cùng mấy nam sinh khác: “Đi thôi, nhanh chóng trở về, người trong khách sạn khẳng định cũng đang suốt ruột chờ đợi.”

Giáo viên bên đoàn trường vẫy vẫy tay, nói: “Được, đi đi.”

Tiết Tích chờ bọn họ đi lên trên núi được một đoạn ngắn mới ngồi xổm xuống, vuốt một chút bùn đất cùng tuyết ở đầu gối Chu Úc Chi, thấp giọng hỏi: “Lúc đi té ngã sao?”

Chu Úc Chi cảm thấy rất mất mặt, nhỏ giọng oán giận nói: “Anh trước khi xuống núi sao lại không gửi tin nhắn cho em, điện thoại anh lại gọi không được.”

“Anh sai rồi.” Tiết Tích ngửa đầu nhìn cô, trong mắt lại mang theo ý cười, ý cười này thoả mãn mà âm áp, sắp đem người hòa tan: “Anh công em, được không?”

Chu Úc Chi nói: “Cũng không cần công, té ngã trên nền tuyết lại không đau.”

Tiết Tích đã ở trước người cô quay người đi, ý bảo cô đi lên: “Nhưng anh muốn công.”

Chu Úc Chi trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra nên nói cái gì, chỉ là khước miệng vô ý thức cong lên, cô nhin cười, ghé vào trên lưng Tiết Tích, giả bộ thập phần miễn cưỡng: “Vậy thì tùy anh đi.”

Kỳ thật chân cũng quả thực có chút yếu, tất cả sức lực giống như ở lúc lao ra lấy hết.

Giáo viên bên đoàn trường xoay đầu lại, như là muốn thúc giục hai người nhanh lên, nhưng nhìn thấy Tiết Tích công Chu Úc Chi lên, lập tức liền cho rằng chân Chu Úc Chi bị thương, vì thế không thúc giục nữa, ngược lại quan tâm hỏi: “Chu Úc Chi không có việc gì chứ?”

Chu Úc Chi nhanh chóng lắc đầu, cất cao giọng nói: “Thưa thầy, em không có việc gì ạ!”

Tiết Tích theo sau nhưng cách người phía trước không xa không gần.

Chu Úc Chi ghé vào trên lưng anh, ôm cổ anh, cảm giác phá lệ kiên định, máu rót cuộc cũng về tới tứ chi.

Cô kéo khăn quàng cổ trên cổ xuống dưới một chút, vây quanh cổ Tiết Tích: “Anh ơi, anh có lạnh hay không?”

Tiết Tích nhìn đường phía trước, tuyết lớn mệnh mạng một mảnh, anh đi rất ổn, trong mắt không tự giác mang lên một chút ôn nhu: “Đừng động, anh ngược lại rất nóng, em cuốn lấy tay em đi, đừng để bị đông lạnh.”

Chu Úc Chi quả nhiên thấy bên má Tiết Tích có một ít mồ hôi, có thể là lên núi xuống núi hao phí thể lực. Cô thu khăn quàng cổ lại, tay lạnh lẽo vói vào cổ áo lông của Tiết Tích.

Chỗ xương quai xanh của Tiết Tích đột nhiên không kịp phòng ngừa mà bị tay lạnh lẽo chạm vào, thiếu chút nữa thì té ngã.

Bên tai anh bỗng nhiên đỏ.

“Tay quá lạnh.” Chu Úc Chi ghé vào trên lưng anh nói: “Có phải khiến anh lạnh hay không, em lấy ra nha.”

Tiết Tích lấy lại bình tĩnh mới nói: “Không có việc gì, em tiếp tục để yên đây đi.”

Chu Úc Chi cười một chút, vẫn rút tay về.

Tiết Tích cúi đầu nhìn tay cô, đông lạnh đến đỏ bừng, nhưng hai người cũng không mang găng tay, anh giương mắt nhìn mấy nam sinh đi trước mặt, con trai rất cuộc kháng đông lạnh, lúc đi ra cũng không nghĩ mang găng tay, cũng không có biện pháp giúp cô mượn một đôi. Vì thế anh bước nhanh hơn, nghĩ nhanh lên về khách sạn, lại nói với Chu Úc Chi: “Nếu không em vẫn là để yên trong quần áo của anh đi, anh không sợ lạnh.”

“Anh chơi lưu manh.” Chu Úc Chi ở bên tai anh cười mắng.

Trước kia loại lời nói này Tiết Tích thật là nói không nên lời với Chu Úc Chi, nhưng là hiện tại, cô thích anh, anh chỉ suy nghĩ một chút liền giống như đi ở trên đám mây.

Hiện tại mặc kệ Chu Úc Chi làm cái gì, mặc kệ nói cái gì, khoe miệng Tiết Tích giờ lên đều không thể thu lại.

Anh cười một chút, vừa muốn nói chuyện, lại nghe thấy Chu Úc Chi nói: “Vẫn là để em xuống dưới đi, em cũng đau lòng anh.”

Bước chân Tiết Tích tạm dừng một chút.

Chu Úc Chi cho rằng anh muốn thả cô xuống, ai ngờ anh nâng đùi cô càng chặt, không phân trần mà đặt tay cô vào chỗ cổ ấm của anh.

Chu Úc Chi gãy giữa không được, đành phải chôn đầu lại trên vai Tiết Tích.

Cô nghe được tiếng tim Tiết Tích đập, tuy rằng anh gì cũng chưa nói, nhưng tiếng tim đập của anh nói lên hết thảy.

Qua một lát thanh âm Tiết Tích có chút khàn: “Mặc dù về sau em đổi ý, anh cũng không cho.”

Chu Úc Chi mỉm cười nhìn anh, thế nhưng có điểm tâm viên ý mãn: “Vậy anh sẽ như thế nào?”

Tiết Tích nói: “Bắt trở về, nhốt lại.”

Chu Úc Chi cảm thụ được thanh âm của anh chấn động, lý trí đều có điểm báo hồng, nhìn không được ôm cổ anh, hôn gương mặt của anh một cái, nhẹ giọng hứa hẹn nói: “Em sẽ không hối hận.”

Tiết Tích công Chu Úc Chi đi ở trong gió tuyết, đi không chậm, trời giá rét rất lạnh, nhưng hai người lại đều sinh ra một loại hy vọng con đường này không có điểm cuối.

Nhưng Tiết Tích nhìn Chu Úc Chi ở bên tai anh thở ra sương trắng, Chu Úc Chi cảm thụ được nhiệt độ cơ thể trên người Tiết Tích, hai người lại đồng thời nghĩ, toàn bộ đường đi xong rồi cũng không sao, về sau còn có rất nhiều năm tháng.

Chu Úc Chi nghĩ nghĩ lại nhìn không được cười rộ lên, dùng sức ôm lấy Tiết Tích.

Tiết Tích biết cô đang cười cái gì, không nói chuyện, nhưng ý cười đầy mắt cũng che dấu không được.

Đại khái đây là một ngày mà anh vui vẻ nhất.

Còn chưa trở lại khách sạn, đoàn người liền nhìn thấy cửa khách sạn một đồng lớn bạn học đang đợi, đều là thấy được tin tức bị dọa sợ.

May mắn không có việc gì, mọi người đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Viên Mai lại đây, dùng ly pha lê rót nước ấm cho Chu Úc Chi, nói: “Bình tĩnh tinh thần trước đã.”

“Cảm ơn.” Chu Úc Chi tiếp nhận tới, ấm ấm tay.

Người trong lớp lại chạy nhanh đi đại sảnh bên kia xem tin tức, tuy rằng bạn học trong lớp đều không có việc gì, nhưng là xem tình huống này, tuyệt lớn bao phủ cả núi, ít nhất phải ở lại khách sạn đến hai ngày.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Viên mãn

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Trận tuyết lớn này làm cho mọi người trong lớp học hai ngày sau mới trở về.

Cha mẹ những người khác trong lớp học đều thực sốt ruột, sôi nổi gọi điện thoại tới.

Mà Chu Úc Chi bên này chỉ nhận được điện thoại của quản gia, sau khi cùng quản gia nói không có việc gì, Chu Úc Chi liền lấy đi động ra, tính toán ngắt điện thoại.

Nếu là đi vắng Chu Úc Chi khẳng định phải truy hỏi đến cùng cha mẹ có gọi điện thoại tới quan tâm hay không, nhưng hiện tại Chu Úc Chi nhìn Tiết Tích cách đó không xa đang giúp cô lấy Coca, cô phát hiện cô một chút cũng không để bụng những cái đó.

Nhưng không nghĩ tới, quản gia ở đầu kia điện thoại nói: “Vậy là tốt rồi, tiên sinh cùng phu nhân nghe nói chuyện này, còn gọi điện thoại tới hỏi.”

Chu Úc Chi nắm đi động, nhìn về phía cửa sổ sát đất khách sạn: “Vậy bọn họ sao lại không gọi điện thoại cho cháu, còn phải thông qua chú Hà?”

Quản gia dừng một chút mới nói: “Cô ở trên núi tín hiệu không tốt.”

Chu Úc Chi không tỏ ý kiến mà cười một chút, không tiếp tục cái đề tài này.

Tiết Tích bung khoai tây chiên cùng Coca nóng đi đến ghế đối diện cô ngồi xuống, hỏi: “Ai gọi vậy?”

“Chú Hà.” Chu Úc Chi bỗng nhiên nhớ tới, hỏi: “Bà ngoại anh chưa biết đi?”

Tiết Tích: “Ừm, ở bệnh viện hẳn là sẽ không nhìn đến tin tức này, nhìn không được tương đối tốt, miễn khiến cho bà lại lo lắng.”

“Cũng đúng.” Chu Úc Chi nghiêng đầu, nhìn anh lấy sốt cà chua ra, đưa tới trước mặt cô, trong lòng ngọt ngào, đuôi tay lấy lát khoai, “Nóng không?”

“Nóng.” Tiết Tích ngăn cản tay cô, rút ra một tờ khăn giấy, xoa xoa ngón tay tinh tế cho cô, mới buông: “Ăn đi. Đừng sợ béo, ăn nhiều một chút, em quá gầy.”

Hai người ăn cơm chiều, ngoài cửa sổ sát đất còn rơi tuyết lớn, có mấy bạn học chạy ra đi ném tuyết với đắp người tuyết, Chu Úc Chi uống ngụm Coca, bỗng nhiên thấy Tiết Tích từ trong túi tiền lấy ra một tấm thẻ, đẩy đến trước mặt cô.

Cô hỏi: “Đây là cái gì?”

Tiết Tích nói: “Anh sau khi trở về một học kỳ này thu được tiền cổ phiếu, còn có một ít tiền thưởng luận văn.”

Chu Úc Chi kinh ngạc một chút, tò mò hỏi: “Có nhiều không?”

Tiết Tích nói: “38 vạn.”

Một đời này sau khi anh trọng sinh, Chu Độ đã thanh toán tiền thuốc men rồi, vậy nên một khoản sinh kế anh để ở một cái thẻ khác, bao gồm cũng đủ lợi tức, tính toán chọn thời cơ trả lại cho Chu Độ, mà đây là một cái khác.

Chu Úc Chi thế mới biết anh sau khi tan học làm gì.

Chu Úc Chi không khỏi có chút hổ thẹn, có được ký ức đời trước, biết một năm mới này xuất hiện sản nghiệp mới, kỳ thật là chỉ kiếm lời không lỗ. Nhưng cô trọng sinh trở về chính là chuyện gì cũng chưa làm, khả năng cũng là vì đời trước căn bản không thiếu tiền, cho nên cũng căn bản không nghĩ tới phương diện này. Cô nhìn cái thẻ trước mặt, nhìn không được cười rộ lên: “Anh cho em làm gì, sớm như vậy liền bắt đầu nộp tiền lương sao?”

“Hiện tại còn không nhiều lắm, nhưng chờ đến lúc tốt nghiệp, mua một cái chung cư là đủ rồi.” Tiết Tích giờ tay xoa nhẹ đầu cô: “Nhớ rõ lần anh nói với em, nếu em nguyện ý có thể dọn ra, đổi hoàn cảnh không?”

Chu Úc Chi nghĩ tới, trầm mặc: “Nhớ rõ.”

Tuy rằng cô không nói qua với Tiết Tích, nhưng khả năng anh trước nay đều xem ở trong mắt. Cô đời trước cùng với đời này, toàn bộ thời thơ ấu cùng thiếu niên hình thành tính cách gay gắt, đều là ở biệt thự kia mà hình thành. Biệt thự quá mức trống rỗng, nói là một cái nhà, nhưng lại căn bản không phải một cái nhà. Ở nơi đó toàn bộ ký ức của cô đều là “Chờ đợi”, vẫn luôn lẻ loi chờ đợi.

Trước kia Chu Úc Chi quá mức cố chấp, cho rằng con đường giải quyết duy nhất là thông qua nỗ lực của mình, kéo mọi người trong gia đình dán lại với nhau.

Nhưng hiện tại người trước mặt này làm cô phát hiện, kỳ thật cô có thể có được một cái nhà mới thuộc về chính cô.

Chu Úc Chi có chút rung động, nâng mắt lên nhìn Tiết Tích: “Anh, nếu cha mẹ em không cần em, anh nguyện ý nuôi em không?”

Tiết Tích không chút suy nghĩ trả lời: “Đương nhiên.”

Anh nhìn cô, ánh mắt thực nghiêm túc.

“Trừ bỏ bà ngoại, anh chỉ còn em.”

Anh là loại anh tuấn bình tĩnh, môi rất mỏng, diện mạo có vẻ hơi có chút vô tình, nhưng không biết vì cái gì, lúc nhìn về phía cô, trong mắt phảng phất mang theo ánh sáng nhỏ vun.

Anh ôn nhu đáng tin cậy, phảng phất trời sập xuống cũng có anh ở phía trước.

Chu Úc Chi ngày thường rất dễ dàng vì anh mà tim đập nhanh, lúc này tim đập so với ngày thường còn nhanh hơn, cô liếm liếm môi, cười nói: “Em cũng nguyện ý, như vậy đi, cũng không thể để cho anh một mình kiếm tiền, em cũng bắt đầu tiết kiệm tiền, chờ đại học lại xem mua nhà mới ở chỗ nào.”

Trong mắt Tiết Tích không tự giác mang theo tươi cười, nói: “Việc này không cần em quản, anh nhớ giá nhà đất của một số bất động sản trong vài năm tới.”

Chu Úc Chi “Ừ” một tiếng, nghĩ thầm, vốn dĩ đời trước anh liền rất nhanh thông qua nỗ lực của mình, trả hết giúp đỡ, cũng dốc sức làm ra một phen sự nghiệp, đời này còn có được ký ức đời trước, quả thực giống như bật hack.

Ở khách sạn hai ngày, Chu Úc Chi kỳ thật vẫn luôn muốn quán lấy Tiết Tích đôi phòng, mỗi phòng đều có cửa sổ sát đất, phong cảnh đỉnh núi thật xinh đẹp, có thể nhìn đến cả tòa thành thị ngàn trang được màu trắng bao quanh, tựa như thế giới băng tuyết, như là khách du lịch, nếu buổi tối có thể dính cùng nhau xem phim ngủ một giấc thì tốt rồi.

Hoặc là cái gì cũng không làm, chỉ là an an tĩnh tĩnh ngồi cùng nhau đọc sách, cũng làm người ta thực an tâm.

Nhưng là cô cùng Viên Mai còn có một nữ sinh khác ở một phòng, anh cũng cùng hai nam sinh khác ở một phòng, nếu hai người đơn độc thuê một phòng, khó tránh khỏi sẽ bị bạn học bên ngoài phát hiện, đến lúc đó liền rất khó để giải thích.

Chu Úc Chi cũng lười giải thích Tiết Tích không phải anh trai của cô, như vậy thế ắt sẽ gây ra một loạt nghi vấn, như là anh vì cái gì ở nhà cô, mà quan hệ thân mật giữa bọn họ cũng sẽ bị nhìn ra là yêu sớm, đến lúc đó gây ra phiền toái không cần thiết.

Đối với Chu Úc Chi mà nói, cho dù ở cao trung này kết giao bạn bè với Viên Mai như vậy, nhưng đại đa số người đều chỉ là khách qua đường của đời cô, chờ đến sau khi tốt nghiệp, khả năng không liên hệ nữa.

Buổi tối Tiết Tích đưa cô về phòng, nói với cô: “Vào đi thôi.”

Chu Úc Chi đứng ở cửa, sau một lúc lâu ăn vạ bất động.

Cô không nói lời nào, phồng má lên, ngửa đầu nhìn Tiết Tích chỉ cười.

Khóe miệng Tiết Tích cũng gợn lên.

Chu Úc Chi không biết anh đang cười cái gì, cũng không biết mình đang cười cái gì, khả năng cũng chỉ là cười, ánh đèn hành lang dừng ở trong ánh mắt hai người, trong ánh mắt hai người đều chỉ có đôi phương.

Chu Úc Chi nói: “Em không nỡ đi vào.”

Tiết Tích: “Anh cũng không nỡ để em đi vào.”

Chu Úc Chi nói: “Nếu không đi dạo ở bên ngoài khách sạn? Đi cửa hàng tiện lợi đi.”

Tiết Tích duỗi tay sờ soạng má cô: “Chính là đã khuya, ngày mai còn phải ngồi xe, anh sợ em ngủ không đủ giấc sẽ không thoải mái.”

Chu Úc Chi lay khung cửa, nhìn anh.

Rõ ràng chỉ là từng người về phòng, ngày hôm sau buổi sáng lại sẽ nhìn thấy, nhiều lắm là mười giờ không thấy mà thôi, trước khi ngủ còn có thể gửi tin nhắn. Nhưng là còn chưa tách ra, cô liền không hiểu sao cảm giác được tư vị chia lìa.

Chu Úc Chi một bên cười thầm mình làm ra vẻ, lại một bên bưng tỉnh, hóa ra đây là tư vị tình yêu.

Hận không thể lay ở trên người anh không xuống dưới, làm cái gì đều ở bên nhau, anh đi đến nơi nào đều mang theo cô.

Giống như đã hòa thành một thể, một khi tách ra, liền có chỗ nào trống rỗng, không quá thích ứng.

Tiết Tích cúi đầu nhìn cô, trong mắt cũng tràn ngập một ít khắc chế, không giống ngày thường ôn hòa, mà là mang theo một ít dục vọng chiếm hữu, hầu kết anh giật giật.

Chu Úc Chi nhìn bốn phía, thừa dịp trên hành lang không ai, cô bỗng nhiên nhón chân.

Nhưng không đợi cô hôn lên, anh hành động trước cô, anh cúi đầu, hôn ở môi cô.

Nụ hôn này thực nhẹ, hơi nhẹ nhàng lướt qua.

Nhưng sau khi hai người thoáng tách ra, anh lại ôm lấy đầu cô, lại hôn một cái.

Cứ như vậy hôn vài cái, hơi thở Chu Úc Chi có chút không xong.

Tiết Tích buông cô ra.

“Được rồi, đi ngủ đi, ngủ ngon.”

“Chỉ như này?” Chu Úc Chi sờ sờ khoe miệng, không thể tin tưởng nói: “Anh à, anh không hôn môi sao, không ăn qua thịt heo ít nhất cũng xem qua heo chạy đi, trên TV hôn môi không có lướt qua như vậy liền ngừng.”

Tiết Tích mỉm cười nhìn cô, con người lại có chút khắc chế.

Giọng nói của khăn khăn: “Nhưng em còn chưa thành niên.”

Anh còn chưa nói xong, Chu Úc Chi túm cổ áo anh, kéo anh xuống dưới, hôn lên môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Viên mãn

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Chu Úc Chi cùng Tiết Tích sau khi từ trên núi trở về, quản gia cùng di Hà liền phát hiện không khí giữa hai người đã xảy ra một chút biến hóa.

Học kỳ này Chu Úc Chi biến hóa rất nhiều, tính cách không gay gắt như trước, ngược lại còn rất dính Tiết Tích. Nhưng hiện tại giống như đã không chỉ là dính như vậy.

Giữa hai người sinh ra một loại không khí vi diệu, liếc nhau cái giống như là có thể biết đối phương có ý gì, những người khác đều không thể chen vào được.

Lúc Chu Úc Chi trở về hai tay trống trơn, Tiết Tích cảm hành lý của cô, cô sau khi tiến vào liền đem một ít đồ hiếm lạ cổ quái mua về làm kỷ niệm chia cho quản gia cùng di Hà, sau đó quay đầu lại, không biết cùng Tiết Tích nói gì, cười đến quá mức xán lạn, làm quản gia cùng di Hà đều nhìn không được nhìn cô nhiều vài lần.

Tiểu thư đi ra ngoài hoạt động cùng tập thể lớp một lần, đã chịu kinh hách, sau khi trở về không cần an ủi còn chưa tính, đã xảy ra chuyện gì khiến tâm tình cô không tồi như vậy?

Sau khi lên lầu Chu Úc Chi đi tắm rửa, mặc áo ngủ sạch sẽ ra khỏi phòng tắm, lau qua tóc, sau đó cầm máy sấy đi đến phòng đối diện.

Cô nâng tay lên, còn chưa gõ cửa, cửa phòng đã bị kéo ra.

Tiết Tích thay đổi một thân quần áo ở nhà, phảng phất có tâm linh tương thông, lấy máy sấy trong tay cô, nói với cô: “Tiến vào, anh giúp em sấy.”

Chu Úc Chi đóng cửa phòng lại, liền nhảy qua đi ôm lấy eo anh.

Tiết Tích mở tay ra, kéo cô vào trong lòng ngực, một bàn tay cầm máy sấy, một cái tay khác vỗ ở trên tóc ướt của cô, cười hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, ôm một chút.” Chu Úc Chi đột nhiên nhớ tới ánh mắt đánh giá của quản gia vừa rồi, phảng phất giống như là đang đoán cô cùng Tiết Tích

đã xảy ra cái gì.

Kỳ thật công khai hay không công khai Chu Úc Chi đều không sao cả, Tiết Tích càng là theo ý của cô.

Cô chỉ là cảm thấy không cần thiết, hai người ở bên nhau, không cần thiết quá để ý suy nghĩ của người khác.

Nếu bị phát hiện yêu sớm, vậy bị phát hiện đi, nếu còn không có bị phát hiện, cô cũng lười chủ động đi nói.

Tiết Tích để tóc cô ra sau, lực chú ý của Chu Úc Chi thực mau bị rời đi, cô nói: “Liên sảy như vậy.”

Tóc của cô làm ướt ngực Tiết Tích, Tiết Tích cũng không để ý, ngược lại nhìn khuôn mặt thanh tú dưới tóc đen dài của cô ướt đầm dề, tâm động đến lợi hại.

Anh nâng tay lên, cời dây máy sấy quần quanh ở bên nhau ra: “Anh cầm đầu dây điện trước.”

“Được.” Chu Úc Chi ngẩng đầu nhìn anh, không biết làm sao, cảm lòng không đậu lộ ra tươi cười.

Trước kia Chu Úc Chi vẫn luôn cho rằng cô căn bản sẽ không làm nũng, trăm triệu không nghĩ tới thật sự nói đến chuyện yêu đương, cô so với ai khác đều thích làm nũng, tất cả đều không thầy dạy cũng hiểu.

Cô dính người thật sự, quần lấy eo anh không buông tay, giống con mèo tâm tình vui sướng.

Tiết Tích cúi đầu nhìn cô một cái, tim đập càng nhanh.

Anh xách cô đi đến ven tường, cầm điện, gió nóng từ trong máy sấy thổi ra, anh dùng tay thử độ ấm, sau đó cúi đầu, khảy khảy tóc dài đen nhánh của người trong lòng ngực, một tay cầm máy sấy, chậm rãi sấy tóc cho cô.

“Ngồi đi.” Tiết Tích bảo Chu Úc Chi ngồi xuống ở mép giường.

Chu Úc Chi lúc này mới buông eo anh ra, ngược lại thương thức góc áo của anh.

Qua một lát nhịn không được nhẹ nhàng nhắc góc áo của anh lên.

Một đoạn eo bụng rắn chắc của thiếu niên lộ ra.

Cách quần áo là một chuyện, bị đầu ngón tay lạnh lẽo của cô sờ lên cơ bắp bụng nhỏ lại là một chuyện khác, cả người Tiết Tích căng thẳng, kiệt lực khác chế, thiếu chút nữa không khác chế, rốt cuộc nhịn không được dịch tay cô ra, thanh âm rất thấp: “Đừng nháo.”

Chu Úc Chi cười một tiếng, không nói chuyện.

Tiếng cười khẽ này mang theo âm cuối trêu chọc người.

Tiết Tích thiếu chút nữa không nhịn được muốn ấn cô vào trong lòng ngực, liều mạng ra vẻ trấn định.

Nhưng may mắn Chu Úc Chi không náo loạn nữa, cô ngẩng đầu mê muội mà nhìn anh. Tay trái Tiết Tích nhẹ nhàng sờ tóc ở đỉnh đầu cô, sau khi tay nóng, lại di chuyển, nhẹ nhàng ôm mặt cô, thấy cô chớp chớp mắt, Tiết Tích cười cười, nhẹ giọng hỏi: “Suy nghĩ cái gì?”

Trong đầu Chu Úc Chi rất nhiều ý niệm.

Cô vui mừng, may mắn ông trời cho cô một cơ hội trọng sinh, có cơ hội một lần nữa có được hạnh phúc. Cũng may mắn cô còn tính dũng cảm, chọc thủng tầng cửa sổ bằng giấy kia. Càng thêm may mắn anh vẫn là anh, vô luận là một đời nào anh cũng chờ đợi cô, chưa từng có phiên chán mà vẫn còn tồn tại ở đây.

Nhưng sau khi ý niệm này xoẹt qua, cô mở miệng nói lại là: “Làm sao bây giờ, em siêu thích anh.”

Thanh âm máy sấy ồn ào đột nhiên im bật, Tiết Tích tắt nó đi.

Anh cúi đầu nhìn cô, nhẹ nhàng ôm lấy mặt cô.

Ngón tay cái khẽ vuốt gương mặt cô, thấp phần động tình, ánh mắt kia thâm thúy, phảng phất muốn bắt cả người cô vào, lại như là nghe được những lời này của cô, anh bất cứ lúc nào cũng nguyện ý vì cô mà chết.

Anh không nói chuyện, nhưng Chu Úc Chi từ trong đôi mắt đen nhánh thấy được, sâu trong linh hồn của anh chỉ có cô.

Một cái chớp mắt này, Chu Úc Chi bỗng nhiên liền cảm thấy thực hạnh phúc.

Đây là điều mà trước kia cô không cảm thụ được, phảng phất như thời gian trôi chậm lại, trong lòng thực kiên định, vô luận làm gì cũng đều có tự tin. Mưa to không sợ, sinh bệnh không sợ, sấm sét cũng không sợ, vô luận tương lai sẽ phát sinh chuyện gì không biết đều không sợ. Bởi vì đã biết mình

được yêu.

Cô cười cười với Tiết Tích: “Thật sự, em thích anh.”

Tiết Tích buông gương mặt Chu Úc Chi ra, cúi xuống hôn, hai tay ấn ở hai sườn của cô, hôn cô.

Anh nói với cô: “Đừng rời đi.”

Thân mình Chu Úc Chi hơi hơi ngửa ra sau.

Cô cho rằng hôn mỗi lần này lại sẽ giống như lúc trước khắc chế lướt qua như vậy liền ngừng, nhưng không phải.

Anh mềm nhẹ mà cạy cánh môi cô ra, tiến quân thần tốc, phảng phất hôn tới chỗ sâu trong linh hồn của cô rồi. Da đầu Chu Úc Chi tê dại, nhận không được nhẹ nhàng rung mình, đôi tay ôm lấy cổ Tiết Tích, nghe anh ở bên tai cô nói: “Anh yêu em, hai đời đều yêu, một cái chớp mắt cũng chưa thay đổi.”

Chu Úc Chi càng dùng sức mà ôm lấy anh, Tiết Tích thoáng buông cô ra, hôn hôn lông mi của cô, đáy mắt anh có một mảnh cổ chấp, không chờ cô thở dốc, anh lại hôn tiếp.

Tiết Tích có được thứ mà cuộc đời này anh muốn nhất.

Anh kỳ thật lúc nào cũng không khỏi đang lo lắng.

Cô giống như pha lê xinh đẹp, anh phải thật cẩn thận, sợ vỡ vụn, càng sợ một giấc ngủ dậy, phát hiện đây chỉ là một giấc mộng.

Cảm xúc của anh vẫn luôn áp lực, lúc này mới tiết lộ nửa phần.

Chu Úc Chi được anh gắt gao ôm vào trong ngực, cảm thụ được tim đập của anh, yết hầu hơi nghẹn lại, một lần lại một lần nói với anh: “Không rời đi.”

Ngoài cửa sổ lại có tuyết rơi.

Trước khi khảo thí cuối kỳ Chu Úc Chi không mời Lâm Gia Vũ tới học bổ túc, trải qua nỗ lực nửa học kỳ, thành tích của cô trên cơ bản đã khôi phục tới trình độ bình thường. Khảo thí cuối kỳ xong, giao thừa rất nhanh liền tới rồi, tuyết một hồi một hồi rơi, cửa biệt thự bị Chu Úc Chi cùng Tiết Tích đắp lên hai người tuyết.

Tiết Tích đắp người tuyết còn tính bình thường, Chu Úc Chi đắp lại là bò trên mặt đất, quần gia nửa đêm nghe thấy cửa viện bị gió thổi đến vù vù rung động, lúc đi lên khóa cửa, thiếu chút nữa bị dọa ra bệnh tim.

Ngày hôm sau khi ăn sáng nói chuyện này, Chu Úc Chi sắp cười chết, Tiết Tích giúp cô gánh vác chịu tội, thừa nhận người tuyết bò trên mặt đất kia là anh đắp.

Năm ngoái cha mẹ Chu Úc Chi giao thừa không trở về, cô cảm thấy năm nay bọn họ hẳn là cũng sẽ không trở về. Cô căn bản không gọi điện thoại hỏi.

Dù sao cũng là giao thừa, quần gia cùng dì Hà từng người cũng về nhà đoàn tụ với người thân.

Hai người nghỉ bảy ngày.

Trước khi đi quần gia rất lo lắng, luôn mãi dặn dò Tiết Tích chiều cô Chu Úc Chi thật tốt, đến nỗi nấu cơm, giao thừa trước kia Chu Úc Chi một mình ở nhà đều gọi cơm hộp, nhưng hiện tại Tiết Tích sẽ nấu cơm, hẳn là không cần lo lắng. Bọn họ trước khi đi liền chuẩn bị tốt rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Chu Úc Chi đã sớm bắt đầu chờ mong thời gian mà hai người khó có được này, trong lòng không biết có bao nhiêu nhảy nhót.

Tiết Tích đưa quần gia cùng dì Hà đi xuống bãi đỗ xe ở triền núi.

Chu Úc Chi dặn dò anh mang chút đồ ăn vặt trở về, ngồi ở bậc thang chờ anh.

Trong chốc lát xa xa thấy thân ảnh anh trở về.

Mùa đông ban ngày rất dài, lúc này là chạng vạng, nhưng trời vẫn như cũ có chút tối, đèn đường sáng lên.

Thân ảnh anh cao lớn, bóng dáng cũng thật dài, Chu Úc Chi nhìn anh xách theo một túi đồ ăn vặt, đẩy hàng rào ra, trên khăn quàng cổ màu nâu nhạt dính một ít bông tuyết, tóc ngắn đen nhánh cũng bị gió thổi bay, lộ ra cái trán anh tuấn, đẹp cực kỳ, cũng đáng tin cực kỳ. Anh mở đèn sân ra, nhìn qua, nhận không được nói: “Úc Chi, ngồi ở đây làm gì, bên ngoài lạnh lẽo, mau vào đi.”

Chu Úc Chi cười rộ lên, đứng lên nghênh đón anh: “Không lạnh, em xem anh mua cái gì?”

Đây là giao thừa đầu tiên của cô cùng Tiết Tích, cũng là năm tháng tương lai thứ nhất năm đầu của bọn họ.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngắn, cảm tình đến đây là viên mãn, còn có một ít nội dung gia trưởng cùng đại học chính văn liền xong rồi ha. Sau đó còn có phiên ngoại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Viên mãn

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

Hiện tại trong thành phố cấm đốt pháo, nhưng chờ qua năm cũ trái lại thật ra không cấm pháo hoa, thời tiết mấy ngày giao thừa từ đầu đến cuối đều không tốt lắm, chỉ là đến buổi tối tuyết nhỏ liên ngừng.

Màu sắc pháo hoa như ngọc lưu ly nổ tung trên bầu trời đêm, tựa như sao băng tứ tán ngân hà.

Bởi vì cảm mạo lưu hành tàn sát bừa bãi, một năm giao thừa này trung tâm thành phố so với năm vừa rồi quanh quẽ rất nhiều, nhưng vẫn có rất nhiều người trẻ tuổi ở trung tâm thành phố gấp gờ ôm nhau như cũ.

Nhưng Chu Úc Chi cùng Tiết Tích đều không phải thích nơi đông người, vì thế chỉ một buổi tối leo lên đến đỉnh núi nhìn pháo hoa, thời gian khác phần lớn đều ở biệt thự.

Không có người khác tới quấy rầy, hai người bọn họ không thể tốt hơn, tùy tiện làm chút gì đó đều rất có hứng thú.

Chu Úc Chi vốn dĩ muốn cùng Tiết Tích đi dạo một vòng siêu thị, mua mua hàng tết gì đó.

Nhà người khác mỗi năm đều sẽ làm như vậy, duy chỉ có nhà cô luôn là thực quanh quẽ.

Nhưng quản gia cùng dì Hà trước khi đi chuẩn bị tất cả nguyên liệu nấu ăn cần dùng rồi, hoàn toàn không thiếu gì cả, không có thứ gì cần mua, hơn nữa mùa đông năm nay lưu hành bệnh cảm có chút nghiêm trọng, Chu Úc Chi đành phải thôi.

Đi dạo siêu thị không thành, vẫn có rất nhiều việc có thể làm.

Chu Úc Chi chỉ là nhìn anh đeo tạp dề, ở phòng bếp nấu cơm, đều có thể nhìn đến không chớp mắt.

Những món Tiết Tích vừa làm, cô vừa gấp không chờ nổi mà ném, đối với mỗi một món đều khen không dứt miệng.

Tiết Tích cảm thấy cô đây là nịnh thái, rũ mắt cười nhìn cô, không để lời khen của cô ở trong lòng. Chỉ sợ cô bị bóng, vẫn luôn bảo cô ăn từ từ.

Chu Úc Chi cảm thấy, trong miệng mơ hồ không rõ: "Em thật sự không phải tăng bôc, thật sự ăn quá ngon."

Tiết Tích nhàn nhạt mà nói "Cũng bình thường thôi", nhưng khóe miệng đã gợn lên.

Chu Úc Chi kiên định mà khen vài câu, đồ ăn cay nóng bùng bùng, trán đổ đầy mồ hôi.

Biệt thự bật máy sưởi vừa đủ, Tiết Tích đưa lưng về phía cô xắt rau, anh mặc một cái áo thun trắng, xương bả vai có chỗ thuộc về đường cong cơ bắp thiếu niên, Chu Úc Chi vô cùng cao hứng ăn, không biết vì sao trong lòng lại không ngon miệng mà đau một chút.

Nếu không phát sinh những chuyện lung tung lộn xộn đó mà nói, kỳ thật vốn dĩ lúc này anh hẳn là giống cô sinh hoạt hậu đãi. Anh là bị bắt học xong mấy cái này.

Nhưng những chuyện đó đã qua rồi, ngay cả chính anh cũng không để ý như vậy, cô lại có cái gì để nói đây.

Chu Úc Chi nhẹ nhàng đặt đĩa cơm trong tay ở một bên, thò lại gần, từ đằng sau ôm eo anh, mặt dán lên lưng anh: "Làm 3 món ăn thôi, đừng làm nhiều, dù sao chỉ có hai người chúng ta, em ăn ít, ăn không hết."

Động tác Tiết Tích ngừng một chút, cười quay đầu lại hỏi: "Làm sao vậy, vừa mới không phải còn ồn ào có thể ăn xong 100kg sao?"

"Em đau lòng anh anh lại nhìn không ra?" Chu Úc Chi làm vẻ thờ dãi: "Làm nhiều như vậy, rất mệt."

Ý cười bên khóe miệng Tiết Tích che cũng che không được.

"Ừm." Trong lòng anh tràn đầy.

Chu Úc Chi ở trên mạng tải trò chơi chơi một mình, sau khi thu được đồ liền bắt đầu lôi kéo Tiết Tích chơi game.

Lầu hai có một phòng chiếu bóng nhỏ. Hai người khóa cửa biệt thự khóa lại, gió tuyết đều bị nhốt ở bên ngoài, sau đó đốt lò sưởi trong tường.

Chu Úc Chi mang tới mấy cái gối ôm, Tiết Tích ôm tới hai cái thảm lông dê thật dày, hai người khoác thảm lông dê ngồi ở trên thảm ôm gối ôm bắt đầu chơi game.

Lò sưởi trong tường ánh lửa nhảy động, phát ra tiếng vang thiêu đốt kéo kết, như là an tĩnh an hòa bạch tạp âm, thời gian một ngày kéo đến lâu dài mà ôn nhu.

Tiết Tích không quản Chu Úc Chi chơi game, dù sao ở trường học trong khoảng thời gian này xem như ông trời ban thưởng cho bọn họ một đoạn thời gian, đối với hai người trọng sinh trở về mà nói, có thể dễ như trở bàn tay thông qua thi đại học, như vậy trong khoảng thời gian này đương nhiên là Chu Úc Chi muốn làm gì liền làm cái đó.

Nhưng buổi sáng anh sẽ kéo Chu Úc Chi thức dậy rèn luyện, để giữ gìn thân thể khỏe mạnh.

Thời tiết trước đó còn chưa hoàn toàn lạnh Chu Úc Chi còn có thể duy trì được rèn luyện, lâu lâu sẽ chạy vào bình minh. Nhưng sau khi thời tiết chuyển đông giá rét, Chu Úc Chi liền trở về thói quen ngủ nướng.

Cô một chút cũng không muốn dậy sớm, mỗi ngày buổi sáng nhắm mắt lại, tóc lộn xộn ở trên mặt, hoàn toàn không thanh tỉnh.

"Anh à, em thật không muốn rèn luyện, em buồn ngủ quá, anh để em ngủ tiếp trong chốc lát." Thân thể Chu Úc Chi một chút không đỡ được, lập tức mềm như bông mà ngã xuống.

Tiết Tích lại xách cô lên, run run, dỗ dành nói: "Gần đây em đã bốn ngày không ra cửa vận động, lại lười nằm xuống trên sofa đi, thất lưng đều phải biến hình. Em tối hôm qua nói như thế nào, sáng nay để anh nhất định kéo em lên....."

Anh dùng ngữ khí dỗ con nít nói: "Úc Chi, mau đứng lên, làm đồ ăn ngon cho em."

Chu Úc Chi rầm rì, quả thực hận không thể nói chia tay với Tiết Tích, cô nhắm mắt lại khóc rống nói: "Nếu không chia tay."

Trong khoảng thời gian này cô mỗi ngày đều ngủ nướng đến buổi chiều, Tiết Tích lo lắng cô không ăn cơm dạ dày sẽ đau, lúc xách cô từ trên giường lên, lời này đã nghe cô nhắc mãi không dưới năm lần, Tiết Tích đã quen như thường, chém đinh chặt sắt nói: "Không được."

"Hung cái gì, không được liền không được." Chu Úc Chi phi thường ủy khuất, ác nhân cáo trạng trước.

Tiết • ngữ khí phi thường mềm nhẹ • Tích: "....."

Chu Úc Chi thừa dịp lúc anh dờ khóc dờ cười, ngược lại giở trò với anh, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà duỗi tay sờ vào trong quần áo anh, một đường đi xuống.

Tay cô mới từ trong ổ chăn lấy ra, mang theo độ ẩm nóng rực.

Hơn nữa cô còn cố ý ở trên cơ bụng tạm dừng hồi lâu, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mà xoa.

Tiết Tích bị trêu chọc đến không chịu được, rất khó không dậy nổi phản ứng, bên tai anh đỏ lên, vội vàng lui về phía sau một bước.

Chu Úc Chi đạt được mục đích, lại chui vào trong chăn, đang muốn tiếp tục đại chiến với Chu Công.

Cả chăn với cô bỗng nhiên bị Tiết Tích ôm vút lên.

Anh ôm cô cùng với chăn đi đến phòng tắm.

Thân thể đột nhiên treo không, đến lúc này Chu Úc Chi hoàn toàn thanh tỉnh, người này mềm cứng không ăn, cô sắp khóc, oán hận mà cắn cổ anh một ngụm: "Anh trai tốt, anh có chút đáng ghét."

Tiết Tích chịu đựng đau cùng ngứa, thỏa hiệp nói: "Thật sự không muốn rèn luyện thì thôi bỏ đi, nhưng là phải ăn cơm, bằng không đói bụng đi ngủ rồi sẽ bị bệnh bao tử, ăn xong ngủ tiếp?"

Anh nhượng bộ như vậy, Chu Úc Chi ngược lại nhụt chí, đầu chôn ở trên vai anh, nhắm hai mắt mấy chục giây giữa giấc ngủ cuối cùng: "Quên đi, đã dậy rồi thì đi luôn, ăn xong vẫn là đi rèn luyện đi."

Đợt nghỉ đông này thật sự quá nhanh, nửa đường Chu Độ cùng Khương Ý Dung đều gọi điện về một lần, không phải gọi vào lúc giao thừa, nhưng mà đối với bọn họ mà nói cũng là rất hiếm thấy.

Chu Úc Chi nhận điện thoại, nói vài câu chúc phúc cho nhau, quan hệ gia đình ba người so với đời trước lành đậm rất nhiều.

Thái độ của Chu Độ cùng Khương Ý Dung đối đãi với Chu Úc Chi thật ra vẫn không thay đổi, biến hóa phát sinh chủ yếu ở trên người Chu Úc Chi.

Nhưng Chu Độ cùng Khương Ý Dung đều không nghĩ nhiều, chỉ là thực bình thường mà cho rằng, có thể là tìm bạn chơi cùng cho Chu Úc Chi, Chu Úc Chi không ý lại với bọn họ như vậy.

Như vậy cũng tốt, Chu Độ đáp ứng ông nội Chu đem con của bạn cũ là Tiết Tích đón vào trong nhà, khẳng định là trước đó tra qua chuyện mấy năm nay anh trải qua cùng nhân phẩm. Nhân phẩm của anh hoàn toàn không thành vấn đề, Chu Úc Chi quan hệ thân cận với anh, cũng chưa chắc không phải một chuyện tốt.

Trình độ suy đoán của bọn họ cũng thật sự là khác biệt khác nhau mà suy nghĩ lại y như nhau.

Chu Úc Chi cũng không để bụng bọn họ nghĩ như thế nào, đặt điện thoại xuống hứng thú vội vàng mà cùng Tiết Tích xem phim.

Đào mất liền đến khai giảng, quản gia cùng đi Hà từ quê trở về, bắt tay vào làm việc, vậy nước quét tước biệt thự trong ngoài một lần.

Trước khai giảng đã xảy ra chuyện.

Đời trước học kỳ này có học sinh từ trường ở thành phố mà ban đầu Tiết Tích học chuyển tới, biết được chuyện xưa của Tiết Tích, chính là cậu ta mấy tháng sau làm lộ thân thế bối cảnh của Tiết Tích ở trường học, cho Tiết Tích thêm rất nhiều phiền toái.

Chu Úc Chi kỳ thật ngay từ đầu cho rằng anh rất để ý người khác đề cập bối cảnh của anh, bởi vì kia không khác gì bóc sẹo vết thương cũ của người khác.

Nhưng một đời này sau khi ở chung ngăn ngừa mấy tháng, Chu Úc Chi phát hiện cô sai rồi.

Năng lực gánh vác của người này cùng với nội tâm tâm lý cường đại hơn cô rất nhiều. Bất kể là thời kỳ thiếu niên, hay là sau này.

Xác thực thời kỳ thiếu niên đời trước anh không để ý mấy cái nhàn ngôn toái ngữ này. Miệng lưỡi có thể đã thương người, nhưng mà anh không để bụng mọi người nói ra lời đồn đãi, anh kỳ thật là khinh thường đề ý tới.

Nhưng nếu là phiền toái, vẫn là giải quyết tốt nhất.

Tiết Tích ra ngoài một chuyến, việc này liền giải quyết xong.

Thủ đoạn giải quyết gần giống với đời trước, nhưng cũng không giống hoàn toàn.

Đời trước là bắt được chứng cứ người nợ ở siêu thị trộm đồ vật, trực tiếp phát tới tổ ủy hội của trường, lưu manh kia lấm mồm, còn không biết mình đắc tội với ai đã bị đuổi đi rồi.

Một đời này chuyện còn chưa phát sinh, anh cũng không làm điều thừa, cũng chỉ đem video phát tới hòm thư người nợ, lấy đó để thay đổi chuyển trường khác.

Sau khai giảng, Chu Úc Chi còn hỏi riêng chủ nhiệm lớp học kỳ này toàn bộ niên cấp có học sinh mới chuyển trường hay không.

Chủ nhiệm lớp nói chưa từng nghe.

Khai giảng một tháng, người nợ cũng không xuất hiện.

Chuyện này liền lưu loát mà giải quyết.

Chu Úc Chi nhẹ nhàng thờ ra, đồng thời lại cảm thấy khẩu khí này còn chưa có kết thúc. Nhưng mà đời trước chính cậu ta đã làm anh rất thảm, chuyện đó đời này lại không phát sinh, có thể bởi vì không phát sinh chuyện đi chinh người khác sao? Tự hồ có chút không quá nói đạo lý.

Bởi vậy Chu Úc Chi cũng oán giận vài câu với Tiết Tích, nhưng cũng không nhúng tay chuyện này.

Thời tiết nhảy mất liền ấm lên, áo lông vũ, áo hoodie trên người, từng cái giẫm bớt, tới mùa mà các cô gái mặc váy.

Trước một tháng chuẩn bị thi đại học, Chu Độ cùng Khương Ý Dung cùng nhau trở lại.

Chu Úc Chi mới vừa tan học, Tiết Tích xách cặp sách của cô lên, hai người sóng vai đi ra ngoài trường, từ sân thể dục một quả bóng rổ bay tới, Tiết Tích nâng tay, đánh bay bóng rổ sắp bay đến đi.

Chu Úc Chi theo bản năng trốn ra phía sau anh một chút, liền nhận được điện thoại của quản gia.

Nhiều năm như vậy Chu Độ cùng Khương Ý Dung vẫn là lần đầu tiên cùng nhau xuất hiện ở biệt thự Chu gia.

Việc này thật đúng là hiếm lạ.

Nói vài câu, thanh âm mềm nhẹ của Khương Ý Dung truyền đến trong điện thoại: "Lại nói tiếp mẹ còn chưa gặp qua cậu nhóc Tiết gia kia, nó ở bên cạnh con sao?"

Chu Úc Chi nhin không được ngược mắt nhìn Tiết Tích liếc mắt một cái, cô cảm thấy có phải..... chuyện yêu sớm bị phát hiện hay không.....?

Nhưng là lấy thái độ đậm mạc của cha mẹ cô, cư nhiên còn sẽ quản cô yêu sớm sao?

Thấy Chu Úc Chi cau mày, Tiết Tích giờ tay xoa nhẹ tóc cô, lấy di động trong tay cô, lập tức chủ động nói với đầu điện thoại bên kia: "Bác gái, cháu đây."

Anh bình tĩnh nhìn Chu Úc Chi, dùng khẩu hình nói với Chu Úc Chi: Không sao, sẽ không có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Viên mãn

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Cha mẹ Chu Úc Chi cũng không yêu nhau, đây là chuyện mà từ khi có ký ức đến nay Chu Úc Chi đều biết đến. Nhưng có lẽ bởi vì là liên hôn, tuy hai người không có cảm tình, nhưng cũng không ly hôn, mà là ai lo phận nấy, qua nhiều năm như vậy gần như không hề cùng nhau xuất hiện bao giờ.

Đời trước, Chu Úc Chi đối với tình cảm của người thân đã mong chờ quá nhiều, hoặc là một thiếu nữ như cô lúc ấy không cách nào lý giải được vì sao tình cảm mà cha mẹ dành cho mình lại đậm bạc như vậy. Nhưng sau khi trưởng thành, cô mới hiểu ra đôi chút.

Hai người này có thể hợp lại thành một gia đình vốn dĩ đã là chuyện miễn cưỡng, giữa đôi bên chỉ đề cập đến ích lợi, không hề nhắc tới cảm tình, càng giống như kiểu quan hệ đối tác nhưng tính cách lại không hợp nhau.

Dưới điều kiện như trên sinh ra cô, cả hai người Chu Độ và Khương Ý Dung tất nhiên nhìn cô cũng sẽ không yêu thích là bao.

Tuy rằng không thích, nhưng rốt cuộc là ruột thịt, trên các phương diện nuôi nấng đều sẽ làm hết trách nhiệm, chỉ là rất khó đặt nhiều tình cảm vào cô.

Chu Úc Chi có lẽ rất sớm đã cẩn thận nhận ra điều này, nhưng cô lại quá thích phân cao thấp với chính bản thân mình.

Hiện tại cô không còn thích phân cao thấp như vậy nữa, hoặc là nói, bởi vì sự tồn tại của Tiết Tích, khi cha mẹ trở về thăm nhà, cô rốt cuộc cũng có thể dùng ánh mắt tương đối bình thản để xem kỹ mối quan hệ giữa cô và cha mẹ.

Cho nên sau khi về đến nhà, thái độ của Chu Úc Chi đối với cha mẹ vẫn luôn thực tôn trọng, chỉ là khó tránh khỏi thêm vài phần xa cách.

Chu Độ đứng ở cạnh cửa sổ sát đất gọi điện thoại, hai hàng lông mày cau chặt lại. Khương Ý Dung ôm cánh tay ngồi trên sofa, cùng Chu Úc Chi hàn huyên vài câu về tình hình gần đây trong trường học. Thấy Chu Úc Chi không có thân thiết giống như trước kia dính lại gần, trong lòng Khương Ý Dung có vài phần kinh ngạc.

"Có chỗ nào thấy không thoải mái sao?" Bà liếc nhìn từ đầu đến chân Chu Úc Chi một cái, nhàn nhạt hỏi.

Chu Úc Chi không trả lời vấn đề, hỏi: "Lần này cả hai trở về là có chuyện gì sao?"

Khương Ý Dung nhìn Chu Úc Chi, không thể nói ra được cảm giác của mình như thế nào. Tuy rằng không gần gũi, nhưng ít nhất bà cũng có thể nhìn ra được, Chu Úc Chi đã thay đổi rất nhiều.

Bà đương nhiên không nghĩ đến sẽ xuất hiện loại chuyện trọng sinh này, bà chỉ cho rằng Chu Úc Chi sắp thành niên, trưởng thành rồi, tâm tính thành thực hơn.

Lại nói nữa, cũng thật kỳ lạ, giáng sinh khi mà cô thích dính lấy bà cùng Chu Độ, hai người đều cảm thấy có chút gương gao, trong lòng cũng thấy phiền, nên muốn chờ cô thành niên, trở lên độc lập. Bởi vậy bỏ lỡ mất quãng thời gian thơ ấu cùng thiếu niên của cô.

Nhưng thật sự, tới ngày cô trưởng thành rồi, đối đãi với bọn họ với thái độ khách khí, xa cách này, Khương Ý Dung và Chu Độ lại không ngờ đều cảm thấy không thích ứng được.

Lại không mặn không nhạt trò chuyện vài ba câu, Chu Độ nói chuyện điện thoại xong, dường như có chuyện gì quan trọng, rất nhanh liền rời khỏi, trong sân truyền đến tiếng ô tô rời đi.

Khương Ý Dung nhú nhú mày.

Chu Úc Chi thấy bà phải hao hết tâm tư tìm đề tài nói chuyện với mình, cũng thấy mệt thay bà, liền chủ động nói: "Mẹ, mẹ trở về cũng không phải vì con sắp thi đại học đúng không?"

Khương Ý Dung có chút xấu hổ, đơn giản cũng không hề tiếp tục đề tài vừa rồi, bà xách theo túi đứng lên, nhìn về phía Tiết Tích: "Cháu lên tầng cùng bác, bác muốn cùng cháu nói chuyện một chút."

Tiết Tích đứng dậy, trầm ổn nói: "Vâng."

Chu Úc Chi nói thầm trong lòng, quả nhiên, tới rồi, không phải là muốn trình diễn tiết mục chia rẽ bọn họ gì đó chứ. Hai người bọn họ bình thường mặc kệ cô, lúc này có tư cách gì quản cô? Đương nhiên, Chu Úc Chi không xúc động như vậy, không nói câu này ra ngoài miệng.

Khương Ý Dung có nói những câu không cho phép bọn họ ở bên nhau thật ra cũng không sao cả, dù gì cô và anh cũng sắp phải thi đại học. Sau khi thi đại học xong, rồi khỏi nơi này còn không phải là trời cao biển rộng hay sao, bàn tay cha mẹ cô cũng không với dài được như vậy, huống hồ, chỉ sợ bọn họ cũng không thêm đề ý đến cô là mấy.

Cô chỉ sợ một người sống trong nhung lụa như Khương Ý Dung sẽ nói ra những câu quá đáng với Tiết Tích. Khương Ý Dung hoạt động trong giới giải trí, hiểu biết cách nói như thế nào khiến người nhục nhã nhất.

Chu Úc Chi nhanh chóng đứng lên: "Con cũng đi lên cùng."

Khương Ý Dung còn chưa nói, Tiết Tích liền ấn bà vai cô để cô ngồi xuống.

Tiết Tích dùng ánh mắt nói với cô, anh sẽ xuống dưới nhanh thôi.

Chu Úc Chi đối diện tầm mắt của Tiết Tích, thoáng yên tâm.

Chu Úc Chi nhìn chăm chăm đồng hồ treo trên tường, mười phút, hai người còn không chưa nói xong, cô khó tránh khỏi lại có chút lo sợ bất an.

Chu Úc Chi liếc nhìn xung quanh, thấy quần gia và di Hà đều ở trong sân làm việc, cô không nhận được nhẹ nhàng bước lên lầu.

Trên tầng hai có một thư phòng bình thường vẫn luôn để trống, Chu Úc Chi nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện truyền ra, cô rón ra rón rén đi đến đó, đặt lỗ tai dán trên cánh cửa gỗ khắc hoa.

Trước đó Khương Ý Dung nói gì đó với Tiết Tích đều không nghe được, nhưng lúc này, nghe xong vài câu, Chu Úc Chi quả thực có chút hoài nghi lỗ tai mình.

Giọng nói của Khương Ý Dung không có cảm tình gì, nhưng là thực hòa hoãn, bà nói: "Bác chỉ có một đứa con gái thôi."

Chu Úc Chi đứng ngoài cửa ngẩn ra.

Trong phòng, Khương Ý Dung ngồi ở sau chiếc bàn gỗ rộng lớn, uống ngụm trà.

Buồng chén trà, bà ôm cánh tay, nhìn Tiết Tích.

Tuy rằng bà cũng không thể gọi là nữ cường nhân gì gì đó, nhưng cũng là người có sự nghiệp của mình, ánh mắt nhìn người vô cùng chuẩn xác. Trong lòng bà rõ ràng, cho dù Tiết gia đã trải qua biến cố, nhưng chàng thiếu niên đứng trước mặt bà vẫn trầm ổn, có đảm đương, là người đáng quý.

Càng đáng quý chính là, từ sau khi cho người đi điều tra, nhìn tư liệu đưa đến, nhận ra được anh đối với Chu Úc Chi sùng nịch cùng khoan dung như thế nào, là người có thể bảo hộ Chu Úc Chi cả đời.

Khác với những gia đình khác chính là Chu Độ cùng Khương Ý Dung kỳ thật cũng không có ý nghĩ muốn con gái gả vào hào môn, hai người bọn họ đã bị liên hôn chậm trễ, nếu Chu Úc Chi cũng bởi vì nguyên nhân này bị chậm trễ cả đời, như vậy hai người bọn họ không phải quá đáng buồn hay sao.

Vừa rồi khi đi lên, Chu Úc Chi cho rằng Khương Ý Dung muốn chia rẽ bọn họ, nhưng kỳ thật Khương Ý Dung cũng không có tâm tư kia. Bà nghĩ đến đây, không khỏi cười một chút.

Bà nhìn Tiết Tích: "Bác hy vọng cháu chăm sóc thật tốt cho con bé, tốt nhất là xem con bé so với mệnh của cháu còn quan trọng hơn. Yêu cầu này rất

ích kỷ, nhưng nếu cháu làm không được, bác sẽ không nỡ lòng nào đem Úc Chi giao cho cháu.”

Chu Úc Chi ở ngoài cửa nghe được Tiết Tích nói: “Cháu sẽ.”

Anh nói với Khương Ý Dung: “Nhưng đây không phải vì muốn hứa hẹn với bác, mà càng bởi vì cháu yêu Chu Úc Chi.”

Tiết Tích không có nói điều dư thừa, nhưng không biết vì cái gì, chính là mặc danh mang cho người ta cảm giác vô cùng an tâm, có lẽ nguyên nhân là anh làm người đáng để tin cậy.

Chu Úc Chi ngoài cửa nhìn không được cong môi, Khương Ý Dung ngồi ở sau án thư cũng gật gật đầu.

Khương Ý Dung nhàn nhạt nói: “VẬY bác liền an tâm rồi.”

Bà nói: “Bác còn có chút việc, không ở lại được lâu lắm, cháu hôm nay hứa hẹn bác sẽ chuyển lời với Chu Độ, sau này Úc Chi liền làm ơn cháu nhiều.”

Chu Úc Chi nghe được lời này, vội vàng tránh khỏi cánh cửa, nhẹ nhàng đi xuống lầu.

Không lâu sau nghe thấy tiếng bước chân của Tiết Tích và Khương Ý Dung xuống lầu, Chu Úc Chi nhanh chóng ngồi trở lại vị trí ban đầu.

Lúc xuống dưới Khương Ý Dung đã đeo kính râm, lập tức đi ra cửa, có vẻ không muốn cùng cô nói thêm câu nào.

Tiết Tích đi tới bên này.

Chu Úc Chi không nhìn được quay đầu nhìn Khương Ý Dung liếc mắt một cái.

Cô kỳ thật cho rằng Chu Độ và Khương Ý Dung đối với cô lãnh đạm như vậy, sẽ không chút do dự dùng cô để liên hôn thương nghiệp.

Cô đối với chuyện này cũng không có ôm nhiều chờ mong.

Lúc trước cô thậm chí còn làm tốt chuẩn bị, có thể sử dụng câu nói nào để châm chọc bọn họ.

Mà Tiết Tích tuy rằng chưa nói, nhưng anh kỳ thật cũng không dự kiến đến thái độ của cha mẹ Chu Úc Chi sẽ như thế này, anh thậm chí đã làm tốt chuẩn bị chống lại.

Chỉ là.

Khương Ý Dung không ngờ lại nói ra những lời như vậy.

Chu Úc Chi nhìn bóng dáng của bà, tâm tình bất chợt không khỏi có chút phức tạp.

Nhìn ra được Khương Ý Dung cũng không yêu thích cô lắm, nhưng là ở chuyện này, bà cũng không muốn cô đi lên con đường xưa của mình. Ít nhất một việc này, Chu Độ cùng Khương Ý Dung là coi cô trở thành con gái của bọn họ.

Không liên quan đến việc tha thứ cùng không tha thứ, Chu Úc Chi chỉ là thoáng nhìn lại cuộc hôn nhân giữa Khương Ý Dung và Chu Độ từ trước đến hiện tại, hỗn độn nhiều năm như vậy, cô bỗng nhiên cảm giác được, bọn họ trong cuộc hôn nhân này, cũng tương đối thống khổ.

Cô thở dài.

Tiết Tích không biết cô nghe thấy được cuộc đối thoại vừa rồi ở thư phòng, anh đi đến trước mặt cô, nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu cô, hỏi: “Làm sao vậy, đói bụng?”

Khói mù trong lòng Chu Úc Chi liền như vậy tản ra.

Cô ngửa đầu.

Tiết Tích hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Khuôn mặt anh anh tuấn ưu việt, hầu kết xinh đẹp, khi cúi đầu lông mi động lại đầy ánh đèn.

Chu Úc Chi nhớ tới những lời anh nói với Khương Ý Dung, bỗng nhiên mỉm cười, cô ôm lấy eo anh, hỏi một đấng trả lời một nẻo, nói: “Đúng vậy, muốn (ăn) anh.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vãn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hoàn chính văn

Edit by Thanh Thanh

Beta by Nha Đam

~~~~~

Thi đại học một lần nữa cũng không có gì khó.

Mùa hè cực kì nóng, ngồi ở trong phòng học không làm gì mà cả người cũng đã toát mồ hôi. Sau khi Chu Úc Chi thi xong, tạm biệt mấy bạn học liền gấp không chờ nổi mà từ trường thi đi ra ngoài.

Tiết Tích cũng đã sớm nộp bài, ở ngoài khu dạy học chờ cô.

Anh vai rộng eo thon, áo sơ mi sovin vào quần đen, chân nhìn lại càng dài.

Chu Úc Chi vốn dĩ bị mặt trời phơi đến có chút ửng oải, nhưng nhìn đến anh thì tâm tình liền tốt lên.

Cô lấy cặp sách để lên đỉnh đầu che lại ánh nắng, chạy chậm qua: "Sao anh không đứng dưới bóng cây?"

Tiết Tích vịn nắp chai nước khoáng đưa cho cô, cười nói: "Dưới bóng cây quá nhiều người, anh sợ em nhìn không thấy anh."

Chu Úc Chi liếc mắt nhìn về phía bóng cây bên kia, dưới bóng cây đều là các phụ huynh ngẩng đầu chờ đợi, đều đang tha thiết kỳ vọng con nhà mình có thể thi được thành tích tốt.

Có vài thí sinh thi xong, trên mặt mang theo hưng phấn đi về phía cha mẹ mình.

Đối với cô cùng Tiết Tích mà nói, thi đại học chẳng qua là chuyện trải qua thêm lần nữa, nhưng đối với những người này, thi đại học lại chính là chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời.

Tuy rằng đời này, thi qua đại học thật sự nhẹ nhàng, nhưng Chu Úc Chi nhớ rõ, cô đời trước thậm chí so với những thí sinh đó còn khấn trương hơn.

Cô ngửa đầu uống ngụm nước, làm bộ dường như không có việc gì mà nhìn về bốn phía.

Trong dự kiến, không thấy được Chu Độ cùng Khương Ý Dung tới.

Cô thu hồi tầm mắt rất nhanh.

Tiết Tích nhìn cô trong chốc lát, bỗng nhiên lui về phía sau vài bước, lui lại đến dưới bóng cây, hơi hơi mỉm cười nhìn về phía cô, giang hai cánh tay, nói: "Đến đây."

Chu Úc Chi ngẩn ra, nhìn trái phải.

Tiết Tích vẫn giang hai tay nhìn cô.

Chu Úc Chi phản ứng lại, trong lòng gợn sóng, chút âm ảm trên khuôn mặt lập tức biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Cô cười rộ lên, tựa như một quả bom chạy tới vọt vào trong lòng ngực anh.

Tiết Tích một tay ôm cô lên, động tác mạnh mẽ mà xoay một vòng: "Thi xong rồi, về nhà thôi."

Bên cạnh có mấy phụ huynh nhìn qua.

Tiết Tích ngẩng đầu, nói: "Gia đình chúng cháu thi xong rồi, có chút hưng phấn."

Mấy vị phụ huynh kia lập tức tỏ vẻ lý giải, sôi nổi cười chúc mừng *kỳ khai đắc thắng*. (vừa mở cờ tiến vào chiến đấu, liền lấy được thắng lợi).

Tiết Tích dù bận vẫn ung dung nói: "Cháu cảm ơn."

Chu Úc Chi ngửa người ra sau, nhìn tươi cười trên khuôn mặt anh, thế nhưng không cảm lòng nổi muốn lột áo sơ mi của anh ra.

Cô cũng thật sự cảm kích hết thảy có thể trọng sinh một lần, người như cô vậy mà còn có thể cùng Tiết Tích ở bên nhau.

Thi đại học xong hai người cũng không có việc gì làm, lên kế hoạch đi du lịch, nhưng tính toán khi nào có thành tích rồi điền xong nguyện vọng lại đi.

Cho nên trong khoảng thời gian này giống như lúc ăn tết, hai người ở biệt thự, chuyện có thể làm đều làm rất nhiều.

Còn có hai tháng thành niên, trước đó Tiết Tích cái gì cũng không cho Chu Úc Chi làm, Chu Úc Chi chờ đến có chút chịu không nổi, mỗi ngày lẩm bẩm khi nào mới thành niên.

Sau lần Khương Ý Dung trở về, quản gia cùng đi Hà mới hậu tri hậu giác nhận ra rằng hai người đang yêu đương.

Đến nỗi làm sao lại bị phát hiện thì cùng ngày đó còn xảy ra một chuyện rất xấu hổ.

Ngày đó quản gia vốn dĩ đã về nhà, nửa đường bỗng nhiên nhớ tới chìa khóa để ở biệt thự Chu gia, vì thế trở về lấy.

Sau khi cầm chìa khóa, bỗng nhiên nghe thấy lầu hai có tiếng của tiểu thư, quản gia nghe thanh âm cảm thấy không đúng, cuống quýt đi lên.

Vì thế liền thấy được một màn như thế này ——

Tiểu thư mới vừa gội đầu xong, tóc còn ướt đầm dề, đứng ở trong phòng, mặc áo ngủ, dẫm lên dép lê đáng yêu, ngón chân phấn nộn còn ở bên ngoài, phần nộ mà nhìn chằm chằm Tiết Tích.

Tiết Tích nắm chặt cổ tay của cô.

“Buông ra!” Chu Úc Chi tránh thoát không được, dưới sự lôi kéo ngược lại bị anh mang đến càng gần sát thân thể của anh.

Chu Úc Chi cả giận nói: “Đừng chạm vào tôi, tôi để anh tiến vào cửa nhà tôi, không phải để anh khinh bạc tôi!”

“Khinh bạc?” Tiết Tích rừ mắt, nhàn nhạt nói: “Vậy cho em nhìn xem. . .” Lời còn chưa dứt, anh bỗng nhiên gọi môi lên, ý cười này lại không đạt đáy mắt.

Chu Úc Chi nhìn đôi mắt của anh, trong lòng lộp bộp một cái, trực giác không tốt, giây giụa muốn chạy trốn.

Nhưng giây tiếp theo thân thể đột nhiên bay lên cao.

Anh vác cô lên vai khiêng đi, lạnh lùng nói: “Cái gì gọi là khinh bạc.”

Quản gia đứng ở cửa, cả người giống như sét đánh, hỗn loạn trong gió, chờ sau vài giây phản ứng lại, Tiết Tích đã khiêng Chu Úc Chi lên.

Chu Úc Chi điên cuồng đâm đánh vào lưng anh, mà Tiết Tích không dao động, khiêng cô đi đến bên giường.

Quản gia quả thực tức điên, vọt vào hận không thể đánh Tiết Tích một cái tát, cả giận nói: “Cậu đang làm gì? Thả tiểu thư xuống dưới!”

Tiết Tích cùng Chu Úc Chi nhìn thấy quản gia, đều cương một chút.

Không khí trong nháy mắt có chút làm người hít thở không thông.

Bên tai Tiết Tích lập tức đỏ lên, buông Chu Úc Chi xuống.

Quản gia tức muốn học máu muốn giáo huấn người, Chu Úc Chi lại cười đến không kèm chế được, cô ôm bụng, nhanh chóng ngăn lại, nói: “Chú Hà, chúng cháu đang tập diễn.”

“Diễn cái gì lại có thể khi dễ người như vậy chứ?!” Quản gia gấp đến độ đôi mắt muốn trừng ra tới: “Tiểu thư cô đừng gạt tôi, cô thi đại học xong rồi, trường học còn có sân khấu gì muốn diễn cơ chứ?”

Tiết Tích xấu hổ mà từ trên bàn lấy tới một quyển 《hào môn cường đoạt: Cô vợ bỏ trốn của bá đạo tổng tài 》.

Chu Úc Chi ở nhà thật sự nhàm chán, vì thế mua một đồng truyện, muốn Tiết Tích diễn cùng cô mấy thứ này. Tiết Tích không đồng ý, cô liền quán lấy tai anh nắn nỉ ỉ ôi. Tiết Tích sao có thể bỏ nổi cô?

Quản gia: “.....”

Quản gia lật vài tờ, biểu tình trên mặt xuất hiện đủ sắc đủ màu, nhẫn nhịn, ông sâu kín nói: “Hai người người trẻ tuổi thật biết cách chơi.”

Tiết Tích căng da đầu hỏi: “Chú Hà, chú có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chính là nghe thấy có động tĩnh, đi lên nhìn xem.” Quản gia ngượng ngùng nói: “Hai người tiếp tục.”

Mắt Chu Úc Chi sáng lên: “Tôi, tiếp tục, màn tiếp theo là ——”

Cô lật vài tờ phía sau, thì thầm: “Anh đem em ném ở trên giường, không màng em giây giụa, cường ngạnh mà hôn xuống, em tức giận đến véo anh, anh trực tiếp chế trụ tay cổ tay của em, ấn ở đỉnh đầu, nói với em ‘nữ nhân, cô xác định muốn tiếp tục kháng cự sao’ ——”

Cô ngẩng đầu, vẻ mặt hưng phấn.

“Phanh.” Quân gia không nỡ nhìn thẳng mà đóng cửa lại, vội vàng đi rồi.

Tiết Tích:

Quân gia sau khi biết chuyện này, tự nhiên không giấu được đi Hà. Nhưng Tiết Tích cùng Chu Úc Chi cũng không tính toán giấu, hết thấy đều thuận theo tự nhiên.

Tiết Tích mặc cho Chu Úc Chi nháo, bởi cô ở biệt thự lặt xong quyển truyện thứ n.

Điểm còn chưa có, vì thế hai người thực hiện kế hoạch trước, trước đó đi bệnh viện thăm bà ngoại Tiết Tích, sau đó bắt đầu một chuyến du lịch dài ngày, chụp rất nhiều ảnh, sau khi trở về Chu Úc Chi hưng phấn chuyển hết ảnh vào máy tính, bọn họ rất cuộc nhận được thư thông báo trúng tuyển của trường đại học.

Tuy rằng là nằm trong dự kiến, nhưng Chu Úc Chi vẫn không nhận được dùng sức hôn một cái lên thư thông báo trúng tuyển của cô và Tiết Tích.

Trong lòng cô lại một lần nữa cảm thấy cảm kích, tất cả thời gian mà đời trước đã lãng phí, đời này may mắn có thể cùng Tiết Tích bắt đầu lại một lần nữa.

Chỗ cửa sổ có gió thổi vào, Chu Úc Chi đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, gió lập tức xuyên qua lá cây, thổi vào bên trong, mang theo hương thơm dịu mát của ngày mùa hè.

“Hôm nay ngoài trời cũng không nắng lắm.” Chu Úc Chi ngó đầu ra ngoài, cúi xuống nhìn dưới lầu: “Tối hôm qua có mưa, lúc này có gió.”

Tiết Tích đột nhiên hỏi: “Em có muốn đi thả điều không?”

Chu Úc Chi kinh hi nói: “Có.”

Tiết Tích cười rộ lên, móc di động ra tìm sân thể dục gần nhất, sau đó đợi Chu Úc Chi thay giày thể thao màu trắng xong liền nắm tay cô đi ra ngoài.

Trong lòng Chu Úc Chi rất vui vẻ, không nhận được nhảy nhót.

Cô nói: “Nói thật, trước kia em chưa từng thả điều.”

Đâu chỉ nỗi việc thả điều này, thực ra thời thơ ấu của Chu Úc Chi cần cỗi đến đáng thương, Chu Độ và Khương Ý Dung gần như không dẫn cô đi làm chuyện gì, cô không có nhiều ký ức về chuyện này.

Tiết Tích nghe vậy, xoa xoa đầu cô, ôm cô vào trong lòng ngực: “Về sau chúng ta cùng nhau làm từng chuyện một.”

Chu Úc Chi cười: “Được, vậy anh cũng em đi.”

Đề tài chuyển biến thật sự đột nhiên, Tiết Tích sững sốt một chút, sau đó mỉm cười, đứng ở phía trước Chu Úc Chi cong lưng.

“Đùa anh thôi.” Chu Úc Chi nhảy lên trên lưng anh một chút, còn muốn nói gì nữa, cũng đã bị Tiết Tích bắt ngờ công lên.

Chu Úc Chi giãy giụa, nhưng không thể nhảy xuống, vì thế cô mặc kệ không giãy giụa nữa, hai tay ôm lấy cổ Tiết Tích.

“Em thực may mắn.” Chu Úc Chi nói, chuyện khác cô không biết, nhưng có thể gặp được Tiết Tích, cũng có thể có được một lần nữa có cơ hội lựa chọn, cô thật sự là quá may mắn.

“Nhưng em còn không nhận được nghĩ, nếu trọng sinh đến năm mình năm tuổi thì tốt rồi.”

Tiết Tích nghe vậy, nhẹ nhàng nghiêng đầu: “Năm em năm tuổi, như thế nào?”

Chu Úc Chi nói thầm trong lòng, nếu năm tuổi thì có thể gặp được anh, cùng anh cùng nhau trưởng thành.

Nhưng lời này cô ngượng ngùng nói ra, mặt đỏ tím đập mà giấu lại ở trong lòng.

Chu Úc Chi hỏi một đấng trả lời một nẻo nói: “Có phải em tham lam quá không?”

Tiết Tích lắc đầu, cười nói: “Nếu nói như vậy, anh so với em càng tham lam hơn.”

Anh còn muốn sớm hơn, sớm hơn nữa quen biết em.

Nửa câu còn lại anh chưa nói, nhưng Chu Úc Chi phảng phất như nghe thấy được.

Cô không kiềm lòng nổi hôn lên vành tai anh, sau đó liền cười, đúng như mong muốn mà nhìn đến lỗ tai của anh phản xạ có điều kiện ửng đỏ.

Thời tiết rất tốt, gió thổi len qua hai người.

Bọn họ đi thả diều.

Mấy năm anh từ trước đến nay đều đứng tại chỗ chờ cô, bởi vậy anh cùng cô, còn có một chặng đường thật dài, có một cuộc đời mới, có thể làm rất nhiều chuyện chưa làm qua, có thể cùng nhau thả rất nhiều cánh diều.

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn xong.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vẫn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tâm sự + phiên ngoại

TÂM SỰ CỦA TÁC GIẢ:

Tác giả có lời muốn nói:

Bởi vì chính văn của truyện này với tôi mà nói là viên mãn, cho nên phiên ngoại vẫn luôn chưa nghĩ ra viết như thế nào. (Chắc sẽ không viết ngọt ngào hằng ngày sau khi đã HE)

Mấy ngày nay đột nhiên cảm thấy có thể viết chuyện xưa Chu Úc Chi trọng sinh mà Tiết Tích không trọng sinh, vẫn đang sửa sang tốt nhất, không vấp vấp, đại khái mấy vạn chữ.

PS:

Vốn dĩ trước khi viết bộ này liền nói sẽ ngắn, sau khi sửa sang xong, tôi ngay cả danh sách cũng chưa động, chỉ nói rõ hai cái bảng, chuẩn bị viết vẫn nghĩ muốn viết tình tiết sửa sai. Khẳng định chính là không có khó khăn gì lớn nha, đời trước đã khổ như vậy đời này còn thêm sóng gió gì nữa? Hơn nữa mọi người cũng thấy được truyện này mấy vai phụ đều không có, tổng cộng vai phụ có tên họ có thể đếm trên đầu ngón tay, còn lại đều là mưa nước tương, toàn bộ chuyện xưa đều là hai nhân vật chính cùng đi với nhau. Tôi chưa từng xem bình luận, vừa mới đổi mới phiên ngoại mới nhìn đến có người cảm thấy lạn đuôi [1]. Tôi..... QAQ tôi thật sự không biết mọi người muốn nhìn cái gì, ở trong lòng tôi chậm rãi đi về phía nhau, cuối cùng ở bên nhau, chính là viên mãn.

[1] lạn đuôi: có thể hiểu như là đầu voi đuôi chuột, kết vội vàng.

Nếu một hai phải viết, chẳng lẽ thêm nữ xứng ác độc, cha mẹ ngăn trở, tình địch linh tinh, nhưng là quá khổ đi, tôi một chút sóng gió đều không muốn thêm, cái này cùng ước nguyện viết sửa sai ban đầu của tôi đi ngược nhau. Hơn nữa giữa hai người, tình địch, nữ xứng, hoàn toàn không có khả năng xuất hiện.

.....

Còn có nói bộ này từ đầu đến cuối..... Tôi..... Tôi liền đơn thuần muốn viết truyện nữ chủ đời trước bởi vì nguyên nhân bỏ lỡ, đời này cứu chữa hảo ở bên nhau. Mọi người để tôi viết kết cấu bề ngoài mâu thuẫn đại xung đột tôi cũng không viết ra được, nếu cảm thấy từ khúc dạo đầu đến đuôi, từ lúc bắt đầu rất cuộc vì cái gì muốn xem. Quý.

Lại PS:

Cái phiên ngoại này cũng là kiểu này, không có bất luận bước ngoặt nào, chỉ có tình tiết sửa sai.

Mọi người xem hứng thú liền ủng hộ, không có hứng thú liền bỏ, tôi dựa theo thời gian của mình viết xong phiên ngoại.

PHIÊN NGOẠI:

Edit by Thanh Thanh

Không có gì so với mắt mà tìm lại càng thêm làm cho người ta hốc mắt đỏ bừng, suốt hai giờ tiếp theo, Chu Úc Chi đều nhìn chăm chăm Tiết Tích.

Lúc này Tiết Tích mười sáu tuổi cho dù trưởng thành sớm, cũng chỉ là thiếu niên thuần khiết, căn bản không chịu nổi cô cứ thẳng lẳng lẳng mà nhìn chăm chăm như vậy. Lúc này cô lớn lên đẹp như vậy, như là một đóa hoa còn chưa thành thực nhưng như nụ hoa ngây ngô muốn nở rộ, mảnh mai, sắc bén, mỹ lệ, người ở bệnh viện đều nhìn không được nhìn chăm chăm cô.

Anh từ nhỏ nhớ thương cô, sao có thể ngoại lệ chứ.

Từ bệnh viện ra ngoài, cả khuôn mặt anh đều đã đỏ như máu.

Bên ngoài đã bắt đầu mưa, quán gia đánh xe hơi lại đây, lấy một cái dù tới đón Chu Úc Chi. Chu Úc Chi nhận cái dù kia, che tới đình đầu Tiết Tích.

Lúc này Tiết Tích đã rất cao, so với Chu Úc Chi cơ hồ sắp cao hơn một cái đầu, Chu Úc Chi cần phải hơi hơi nhón chân, mới có thể đối diện với tầm mắt buông xuống của anh.

Hai người gần nhau như vậy, mặt Tiết Tích lại đỏ.

Trong lòng anh cảm thấy ngạc nhiên, nhìn không được lén lút nhìn Chu Úc Chi —— không giống trong tưởng tượng của anh, khi chú Chu gọi điện thoại cho anh, nói hiện tại Úc Chi có chút ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, bảo anh đảm đương một chút. Nhưng hiện tại xem ra, hoàn toàn không có đâu.

Cô đối xử với anh rất tốt.

“Đề anh đi.” Tiết Tích tiếp nhận dù, chống ở đình đầu Chu Úc Chi.

Chu Úc Chi không biết vì sao cười, lại đem đầu chôn vào trong lòng ngực anh một chút, còn dùng sức cọ cọ.

Tiết Tích động cũng không dám động, đầu ngón tay cầm dù đều đang đỏ lên.

Quán gia ở một bên đầy mặt khiếp sợ, nhưng là ngại với Chu Úc Chi luôn luôn ở nhà tùy hứng làm bậy, ông cũng không dám nói cái gì, chỉ cho là hai đứa bé này cảm tình từ nhỏ rất tốt.

Cọ đủ rồi, Chu Úc Chi mới lười kéo Tiết Tích lên xe.

Trên xe, Chu Úc Chi nghiêng cằm, nghiêm túc mà nhìn chăm chú vào Tiết Tích.

Tiết Tích trầm mặc mà nhìn giày chơi bóng trắng bệch của mình, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn Chu Úc Chi liếc mắt một cái, nhưng anh bị Chu Úc Chi nhìn chăm chăm đến sắc mặt đỏ lên, rốt cuộc nhìn không được hỏi: “Em đang nhìn cái gì?”

Tâm tình hiện tại của Chu Úc Chi chính là lòng mang thật lớn vui sướng cùng bí mật, lại không có người để chia sẻ, cô muốn đem Tiết Tích hiện tại chỉ là thiếu niên một phen giấu vào trong chăn, giấu đi, nhưng lại sợ dọa đến anh.

Cô bình tĩnh một hồi lâu, mới đưa bàn tay qua, nắm lấy tay Tiết Tích chống ở sau ghế da thật.

Ngón tay Chu Úc Chi lạnh lẽo.

Tay Tiết Tích ngược lại rất ấm.

Xương ngón tay của anh thon dài, Chu Úc Chi mười lăm tuổi tay tinh tế trắng nõn, bao trùm không được tay anh.

Chu Úc Chi nói: “Em nhớ rõ anh, em nhớ rõ chuyện khi còn nhỏ.”

Tiết Tích nhìn về phía cô, cười rộ lên, vừa muốn nói chuyện.

Chu Úc Chi liền thò lại gần, nhìn Tiết Tích, nhỏ giọng mà tiếp tục nói: “Nhưng không nghĩ tới anh trưởng thành tự nhiên lại đẹp như vậy, em nghĩ em đối với anh là nhất kiến chung tình, anh có thể cùng em yêu sớm không?”

Tiết Tích:

Tiết Tích hoài nghi lỗ tai của mình.

Vừa lên tới liền trêu chọc người ta, Chu Úc Chi đều tự nổi da gà một trận.

Nhưng thực rõ ràng, Tiết Tích vẫn là thiếu niên nghe lời này của cô, trái tim kinh hoàng, đồng tử chấn động, ngây ra như phỗng.

Chu Úc Chi nhìn bộ dáng này của anh, bốn cợt mà muốn cười.

Nhưng cười cười, trong mắt bỗng nhiên lại có lệ ý.

“Em chờ mong anh tới đã lâu.” Chu Úc Chi lại mạnh mẽ mà nói: “Anh muốn tới nhà của em ở, anh nhất định phải thích em”

Thiếu niên Tiết Tích dùng tầm mắt hoàn toàn kinh ngạc mà nhìn cô.

Anh ở trong lòng tưởng tượng qua một trăm loại nhiều năm trôi qua, một màn gặp lại cô kia, thế nhưng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là loại tình huống này! Anh nghĩ tới anh sẽ ăn nhờ ở đậu, nghĩ tới khả năng cô hoàn toàn đã quên chuyện khi còn nhỏ, nghĩ tới cô sẽ hờ hững, nghĩ tới cô sẽ kháng cự anh được nhà cô giúp đỡ —— nhưng tuyệt đối, không nghĩ tới cô trực tiếp nói nhớ rõ anh, còn nhất kiến chung tình với anh!

Tình huống là như thế nào? Tiết Tích không hề ý thức được mình thời niên thiếu có bao nhiêu thanh xuân ngạo nhiên vạn phần.

Anh có như vậy trong nháy mắt cảm thấy Chu Úc Chi có chút ngả ngón.

Nhưng anh vẫn ngơ ngác, bên tai trong phút chốc liền đỏ.

Tiết Tích nhìn chăm chăm tay của mình bị tay nhỏ của Chu Úc Chi nắm lấy, thực gian nan hỏi: “Em là cùng anh nói giỡn sao? Chúng ta qua nhiều năm như vậy mới lần đầu tiên gặp mặt.”

“Tĩnh, mắt mặt.” Chu Úc Chi giả vờ hậm hực nói, rút tay về.

Ngón tay Tiết Tích gần như không thể phát hiện mà nắm chặt một chút.

Anh bỗng nhiên có chút hối hận vừa mới nói câu nói kia. Chẳng lẽ đây là phương thức chào hỏi mới của người thành phố? Anh ở nông thôn ba năm, đã thật lâu không tiếp xúc đến vòng của kẻ có tiền.

Đang ở lúc Tiết Tích không biết làm sao mà nhìn về phía Chu Úc Chi, Chu Úc Chi lại quay mặt đi, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà bỗng nhiên thò qua tới.

Tiết Tích bỗng nhiên trợn to mắt.

Chu Úc Chi ôm lấy cổ anh, “piaj” ở trên má anh hôn một cái.

Đôi mắt Tiết Tích mở lớn hơn nữa, trái tim nhảy loạn.

“Nhưng em vẫn cứ rất thích anh.” Chu Úc Chi ở bên tai anh nói: “Hoan nghênh về nhà.”

Đối với một năm mười sáu tuổi này với Tiết Tích mà nói, Chu Úc Chi là cao cao tại thượng, là một hồi mộng tươi đẹp thời niên thiếu của anh, tốt đẹp mà không thể chạm tới.

Gia cảnh của anh đã suy tàn, cha anh lại không có khả năng xoay người. Anh đã lâu không nghĩ tiền đồ sau này sẽ như thế nào, hiện nay anh chưa tốt nghiệp cao trung, bà ngoại bên kia có một bút tiền thuốc men phải chi trả, anh đi vào Chu gia thế giao với Tiết gia, đã chịu Chu gia giúp đỡ, thật là ăn nhờ ở đậu.

Khi anh bước vào biệt thự, nhìn chăm chăm mặt đá cẩm thạch trơn bóng, liền do dự.

Anh muốn tận khả năng ở trước mặt cô có thể diện một chút, nhưng hôm nay mưa to, trên giày của anh tất cả đều là nước bùn.

Tiết Tích nghĩ nghĩ, ở cửa đem giày cởi ra.

Anh đeo tất, đang muốn đạp lên trên mặt đất lạnh lẽo.

Trước mắt liền hiện ra một đôi lông dép lê lông xù xù size 42 màu lam.

Chu Úc Chi ngồi xổm một bên, ý bảo anh đi vào, cũng bảo anh nhìn trên chân của cô, cười nói: “Của em màu hồng phấn, em và anh chính là một đôi.”

Hầu kết Tiết Tích giật giật, bên tai không thể tránh né mà lại đỏ.

Anh đeo dép lê vào, đi vào.

Chu Úc Chi lúc này mới phát hiện hóa ra Tiết Tích thời kỳ thiếu niên chân chính hay hồng lố tai như vậy, cô quả thực hận không thể thời thời khắc khắc đều đùa giỡn anh, nhưng lại sợ anh cảm thấy cô quá đáng sợ, vì thế lúc này mới liều mạng nhin xuống.

Chu Úc Chi mang theo Tiết Tích giới thiệu mấy căn phòng.

Phòng của anh sớm đã bố trí xong trước lúc Chu Úc Chi đi bệnh viện.

Hết thấy đều dễ như trở bàn tay mà yên ổn.

Ăn xong cơm chiều, Tiết Tích giúp đỡ dì Hà thu thập chén đĩa, đi theo liền muốn tiến phòng bếp hỗ trợ rửa chén.

Anh hiện tại vóc dáng đã rất cao, bộ dáng đeo tạp dề buồn cười lại thanh tú. Chu Úc Chi cho dù rất thích bộ dáng anh vì cô nấu cơm sau khi hai người bọn họ kết hôn trước kia, nhưng lúc này thiếu niên Tiết Tích mới vừa về đến nhà, Chu Úc Chi không muốn để anh làm việc.

Cô đi vào kéo Tiết Tích ra bên ngoài, nói với dì Hà: “Dì Hà, phiền ngài rửa chén một chút, về sau đừng để cho anh ấy chạm vào chén.”

Dì Hà vốn dĩ chính là lấy tiền lương, tự nhiên cũng không nói gì, cười cười: “Rất ít khi nhìn thấy tiểu thư đối xử với ai tốt như vậy đây.”

Tiết Tích nghe lời này, có chút không được tự nhiên, nhìn Chu Úc Chi.

Tầm mắt Chu Úc Chi lạc lại đây, anh tức khắc co quắp mà dời tầm mắt đi.

Chu Úc Chi cời tạp dề cho anh, tùy tay đặt ở một bên tủ lạnh.

“Đi thôi, nhiệm vụ của anh chính là bồi em xem phim.” Chu Úc Chi đẩy Tiết Tích ra bên ngoài.

Hai người ngồi ở trên sofa.

Chu Úc Chi xem phim, nhìn đến chỗ khủng bố, nhin không được liền ôm chặt cánh tay Tiết Tích, cùng sử dụng đầu gối kẹp khoai lát. Cánh tay Tiết Tích bị cô bóp đến có chút đau, nhưng trong lòng Tiết Tích lại cảm thấy ngạc nhiên hơn thụ sủng nhược kinh.

Ánh đèn của phim sáng sáng tối tối mà chiếu vào trên mặt anh, anh lặng lẽ nghiêng mắt nhìn Chu Úc Chi, thấy Chu Úc Chi hết sức chăm chú đắm chìm ở trong phim, anh mới dám hơi chút lớn mật mà nhìn nhiều trong chốc lát.

Tiết Tích có như vậy trong nháy mắt cảm thấy mình đang nằm mơ.

Nếu không vì sao, giống như là ăn một ngụm kẹo bông gòn, đáy lòng có thể ngọt như vậy.

HOÀN VẤN

❀❀❀❀❀

Đôi lời của editor:

- Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng tớ từ đầu tới cuối bộ truyện này, nhất là chị Nha Đam đã beta giúp em hơn 10c cuối của truyện. ♪(///'□"///)♪
- Hết truyện rồi nên tớ hi vọng mọi người có thể để lại vài dòng review về truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Anh Ấy Vãn Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.